C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_3-Drak_Znovuzrozeny_2.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_3-Drak_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.12.2004
Modification Date: 20.12.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA TŘETÍ

DRAK ZNOVUZROZENÝ

SVAZEK 2

ROBERT JORDAN

KAPITOLA PRVNÍ

Nastražená past

V rohu spokojeně ležel jeden ze psů, kteří otáčívali rožni. Nynei-va se na něj zamračila, otřela si pot z čela a znovu se sklonila k práci, kterou by měl dělat on. Nedivila bych se, kdyby mě strčily do toho jeho proutěného kola, místo aby mě nechaly otáčet touhle Světlem prokletou klikou! Aes Sedai! Ať všechny

shoří! Na míru je-jího rozhoř-čení ukazoval slovník, jejž používala, a také to, že si to-ho ani ne-všimla. Byla si jistá, že kdyby vlezla do ohně v dlouhém krbu z šedé-ho kamene, nebylo by jí větší horko. A ten žíhaný pes se jí určitě po-škleboval.

Elain dřevěnou lžící s dlouhým držadlem sbírala omastek z ple-chu pod otáčející se pečení a Egwain podobnou lžící maso poléva-la. Ve velké kuchyni panoval polední shon. Dokonce i novicky si na pří-tomnost přijatých natolik zvykly, že si tří ženy téměř nevší-maly. Ostatně žádná z kuchařek novickám nedovolovala lelkovat a okounět. Práce buduje charakter, tak to říkaly Aes Sedai, a ku-chařky dohlížely na to, aby si mladší novicky vybudovaly skuteč-ně pevný charakter. A tři přijaté taktéž.

Laras, správkyně kuchyní - ve skutečnosti to byla hlavní ku-chařka, ale tolik lidí používalo to první oslovení a již tak dlouho, že se z něj vlastně stal titul - přišla zkontrolovat pečeni. A ženy potící se nad masem. Byla víc než jen statná, měla několik brad a bílou zástěru bez poskvrnky, která by stačila na šaty tří novicek. Nesla si vlastní lžíci s dlouhým držadlem, jako by to bylo žezlo. Tato lžíce nebyla na míchání. Ta sloužila k usměrňování podřízených a pobízení těch, které si nebudovaly pevný charakter dost rychle, aby jí to vyhovovalo. Pro-hlédla si pečeni a opovržlivě na-krčila nos. Pak se zamračila na tři při-jaté.

Nyneiva se Laras podívala přímo do očí a nadále otáčela rožněm. Výraz mohutné kuchařky se nikdy neměnil. Nyneiva se po-kusila o úsměv, ale Laras se pořád tvářila stejně. Kdyby Nyneiva přestala pra-covat, aby si s ní zdvořile promluvila, byla by to hoto-vá katastrofa. Bylo již tak dost špatné nechat se tyranizovat a sekýrovat od Aes Se-dai. S tím se musela srovnat, ač ji to žralo a sou-žilo, pokud se chtěla naučit využívat své schopnosti. Ne že by se jí líbilo, co dokáže - jedna věc byla vědět, že Aes Sedai nejsou tem-nými družkami, i když použí-vají jedinou sílu, ale něco zcela jiné-ho bylo vědět, že sama dokáže usměrňovat - přesto se však muse-la učit, jestli to kdy měla Moirain vrátit. Nenávist k Moirain za to, co udělala Egwain a ostatním z Emondovy Role, když jim všem zamíchala se životem a manipulovala s nimi kvůli nějakým cílům Aes Sedai, byla skoro to jediné, co ji po-hánělo. Ale to, že s ní ta-hle Laras, kterou by doma dokázala usadit několika dobře volený-mi slovy, zacházela jako s líným, nepříliš bys-trým děckem, že se jí musela klanět a vyřizovat její věci - kvůli tomu skřípala zuby té-měř stejně, jako když si vzpomněla na Moirain. Možná kdybych se na ni prostě nedívala... Ne! To raději shořím, než bych sklopila oči před touhle... krávou!

Laras si odfrkla a odkráčela. Jak se nesla po čerstvě umytých še-dých dlaždicích, kolébala se ze strany na stranu.

Elain, stále skloněná nad plechem, se za ní mračila. "Jestli mě ta ženská ještě jednou uhodí, tak nechám Garetha Brynea, aby ji za-vřel do vězení a -"

"Mlč," špitla Egwain. Nepřestávala polévat pečeni a na Elain se ani nepodívala. "Má uši jako -"

Laras se obrátila, jako by opravdu Elain zaslechla, zamračila se ještě víc a otevřela ústa. Než však vydala jediný zvuk, do kuchyně se jako smršť vřítila amyrlin. Dokonce i její pruhovaná štóla jako by byla celá naježená. Pro jednou nebylo Leanu nikde vidět.

Konečně, pomyslela si temně Nyneiva. A ještě ani není večer!

Ale amyrlin se jejich směrem ani nepodívala. S nikým nepro-mluvila slůvka. Přejela rukou po stole vydrhnutém do běla, podí-vala se na prsty a zamračila se, jako by našla špínu. Laras byla okamžitě u ní a usmívala se jako sluníčko, ale amyrlinin rozhodný pohled ji při-měl úsměv zase mlčky polknout.

Amyrlin proletěla kuchyní. Prohlédla si ženy krájející ovesné placky. Zamračila se na ženy čistící zeleninu. Ohrnula nos nad hrn-ci s polévkou a pak i nad ženami, které na ně dohlížely. Ty se oka-mžitě jaly velice pozorně studovat hladinu polévky. Při pohledu na její za-mračený výraz se dívky odnášející talíře a mísy do jídelny rozběhly. Než došla do půlky kuchyně, každá žena pracovala dva-krát rychleji než předtím. Než prošla kuchyní celou, odvážila se na ni podívat jedi-ně Laras.

Amyrlin se s rukama v bok zastavila před rožněm a vzhlédla k Laras. Jen se na ni bezvýrazně dívala, modré oči měla chladné a tvrdé.

Velká žena polkla, a jak si uhlazovala zástěru, brady se jí natřá-saly. Amyrlin ani nemrkla. Laras sklopila zrak a přešlápla. "Jestli mě matka omluví," řekla slabým hláskem. Předvedla něco, co snad mohlo být pukrle, a odspěchala. Tak se zapomněla, že se připojila k ženám zírajícím do polévky a začala sama míchat svou vlastní lžící.

Nyneiva se usmála, ale hlavu držela skloněnou, aby to nebylo vi-dět. Egwain s Elain se také věnovaly své

práci, zároveň však vr-haly kradmé pohledy po amyrlin, která tu stála zády k nim ani ne o dva kroky dál.
Amyrlin si z místa, kde stála, prohlížela celou kuchyni. "Jestli je tak snadné je zastrašit," řekla si tiše, "tak jim možná opravdu pro-cházelo příliš mnoho příliš dlouho."
Snadné je zastrašit, to určitě, pomyslela si Nyneiva. Ony jsou jen ubohá náhražka žen. Vždyť se na ně jenom podívala! Amyrlin se ohlédla přes rameno a na okamžik zachytila Nyneivin pohled. Nynei-va se najednou přistihla, že obrací rožněm rychleji. Hned si řekla, že přece musela předstírat, že je taky zastrašena jako ostatní ženy.
Amyrlinin pohled padl na Elain. Amyrlin náhle promluvila tak hlasitě, že rendlíky a pánve visící na stěnách málem začaly chřes-tit. "Některá slova z úst mladé ženy rozhodně nehodlám tolerovat, Elain z rodu Trakandů. Jestli je z nich někdy vypustíš, nechám ti pusu umýt, že na to už nikdy nezapomeneš!" Všechny ženy v ku-chyni nadskoči-ly.
Elain se zatvářila zmateně a Egwain velice rozhořčeně.
Nyneiva zavrtěla hlavou, důrazně, ale jen maličko. Ne, holka! Drž jazyk na uzdě! Copak nevidíš, co dělá?
Jenže Egwain ústa otevřela, s uctivým, ale odhodlaným: "Mat-ko, ona ne -"
"Ticho!" Amyrlinino zaburácení vyvolalo ještě další nadskoče-ní. "Laras! Nemohla bys přijít na způsob, jak naučit dvě dívky pro-mluvit, když mají, a říkat, co mají, správkyně kuchyní? Zvládneš to?"
Laras se přikolébala nejrychleji, jak to u ní kdy Nyneiva viděla, vrhla se k Elain a Egwain, každou popadla za ucho a neustále opa-kovala: "Ano, matko. Okamžitě, matko. Jak přikazuješ, matko."
Spěš-ně odtáhla obě mladé ženy z kuchyně, jako by se chtěla co nejrychleji dostat z dosahu amyrlinina pohledu.
Amyrlin teď byla dost blízko Nyneivy, aby se jí mohla do-tknout, ale stále přehlížela kuchyni. Mladá kuchtička se obrátila s hnětací mí-sou v rukou, náhodou zachytila amyrlinin pohled, hla-sitě vyjekla a utekla.
"Nechtěla jsem, aby do toho Egwain takhle spadla." Amyrlin té-měř nepohnula rty. Vypadalo to, jako by si bručela pro sebe, a podle výrazu její tváře nikdo v kuchyni nechtěl vědět, co říká. Nyneiva ji jen tak tak slyšela. "Ale možná ji to naučí zamyslet se dřív, než promlu-ví."
Nyneiva otočila rožněm a hlavu držela stále sklopenou ve snaze vypadat, jako by si také cosi mumlala, kdyby se náhodou někdo podí-val. "Myslela jsem, že na nás budeš dohlížet, matko. Aby-chom ti mohly oznámit, co najdeme."
"Kdybych za vámi chodila každý den, dcero, někdo by mohl ně-co vytušit." Amyrlin se stále rozhlížela po kuchyni. Většina žen se zřejmě vyhýbala pouhému pohledu jejím směrem ze strachu, aby na sebe nepřivolala její hněv. "Chtěla jsem vás nechat po obědě přivést do své pracovny. Abych vám vyčinila, že jste si ještě ne-vybraly předměty studia. Aspoň to jsem naznačila Leaně. Objevi-ly se ale nové zprávy, které nepočkají. Sheriam našla dalšího še-dého muže. Vlastně ženu. Mrtvou jako týden starý ryba, a nebyla na ní ani nejmenší známka násilí. Někdo ji položil, jako by odpo-čívala, přímo do Sheriaminy postele. To pro Sheriam nebyl zrov-na příjemný ná-lez."
Nyneiva ztuhla a rožeň se na okamžik zastavil, než jím začala znovu otáčet. "Sheriam měla možnost vidět ten seznam, který da-la Verin Egwain. Elaida taky. Nikoho neobviňuju, ale měly tu mož-nost. A Egwain taky říkala, že se Alanna... chovala divně."
"O tom ti taky řekla, co? Alanna je z Arafelu. A v Arafelu mají zvláštní představy o cti a dluzích."
Pokrčila odmítavě rameny, ale řekla: "Asi bych na ni mohla trochu dohlédnout. Zjistily jste již něco užitečného, dítě?"
"Něco," zamumlala ponuře Nyneiva. A co dohlédnout na Sheri-am? Možná toho šedého muže jen tak nenašla. A co se toho týče, amy-rlin by mohla dohlédnout taky na Elaidu. Takže Alanna oprav-du...
"Nechápu, proč věříš Else Grinwellové, ale tvoje zpráva nám pomoh-la."
Krátce a stručně vypověděla o tom, co zjistily ve skladišti pod knihovnou, přičemž si dala záležet, aby to vypadalo, že tam byly jen s Egwain, a připojila závěry, k nimž došly. Nezmínila se o Egwainině snu - nebo co to vlastně bylo, protože Egwain trvala na tom, že to bylo skutečné - v Ter'aran'rhiodu. Také neřekla nic o ter'angrialu, který dostala Egwain od Verin. Nemohla se přimět, aby té ženě se štólou o

sedmi pruzích plně důvěřovala - nebo kte-rékoliv ženě, která dokázala takovou štólu nosit - a připadalo jí nejlepší nechat si některé věci pro sebe.
Když skončila, mlčela amyrlin tak dlouho, až Nyneiva nabyla dojmu, že ji neslyšela. Už to chtěla zopakovat, poněkud hlasitěji, když amyrlin konečně promluvila, přičemž stěží pohnula rty.
"Já žádnou zprávu neposlala, dcero. Věci, které tu zůstaly po Li-andrin a ostatních, byly pozorně prohlédnuty a spáleny, když ne-bylo nic nalezeno. Zbytky po černých adžah by nikdo nepoužil. A co se týče Elsy Grinwellové... na tu dívku se pamatuji. Mohla se učit, kdyby se trochu snažila, ale ona se jenom chtěla pořád usmí-vat na muže cvi-čící se strážci. Elsu Grinwellovou posadily na ob-chodní loď a poslaly ji zpátky k matce už před deseti dny."
Nyneiva se snažila polknout knedlík, který se jí utvořil v krku. Amyrlinina slova jí připomněla tyrany, kteří se posmívali menším dětem. Vždycky se k malým dětem chovali tak opovržlivě, vždyc-ky si byli tolik jistí, že ti malí jsou příliš hloupí, než aby poznali co se děje, že se své úsměšky ani nesnažili zakrývat. Z toho, že jí černé adžah tolik opovrhovaly, jí vzkypěla krev. Z toho, že dokázaly nalíčit tuhle past, ji zamrazilo. Světlo, jestli byla Elsa poslána pryč... Světlo, kdokoliv, s kým mluvím, by mohla být Liandrin nebo některá z ostatních. Světlo!
Rožeň se zastavil. Rychle jím začala zase otáčet. Ale nikdo si to-ho zřejmě nevšiml. Všechny ženy v kuchyni dělaly, co mohly, aby se nemusely podívat na amyrlin.
"A co hodláte dělat s touhle... očividnou pastí?" zeptala se tiše amyrlin stále stojící stranou od Nyneivy a přehlížející kuchyni. "Hod-láte padnout i do téhle?"
Nyneiva zrudla. "Vím, že tohle je past, matko. A nejlepší způ-sob, jak chytit toho, kdo ji nastražil, je skočit mu na lep a počkat, až přijde." Po tom, co jí amyrlin právě sdělila, to sice neznělo tak odhodla-ně, jako když to říkala Egwain s Elain, ale pořád to mys-lela vážně.
"Možná ano, dítě. Možná je to způsob, jak je najít. Jestli ovšem nepřijdou a nenajdou vás pevně uvízlé v síti." Znepokojeně si po-vzdechla. "Nechám ti do pokoje poslat zlato na cestu. A nechám rozší-řit zprávu, že jsem vás poslala na statek okopávat kapustu. Půjde s vámi i Elain?"
Nyneiva se zapomněla natolik, že na amyrlin vytřeštěně zazíra-la. Rychle však sklopila zrak. Klouby rukou na klice rožně měla úplně bílé. "Ty prohnaná stará... Proč všechno to předstírání, když to víš? Ty tvoje mazaný intriky nás popletly skoro tolik, jako čer-ný adžah. Proč?" Amyrlin stiskla rty dost na to, aby to Nyneivu přimělo použít uctivější tón. "Jestli se smím zeptat, matko."
Amyrlin si odfrkla. "Přimět Morgasu vykročit po správné cestě, ať chce nebo ne, bude už tak dost těžké, i když si nebude myslet, že jsem její dceru poslala na moře ve člunu, do kterého teče. Tak-hle mů-žu rovnou říct, že s tím nemám nic společného. Pro Elain možná bude trochu tvrdé, až se nakonec setká s matkou, ale já teď mám tři lovecké psy, ne jen dva. Říkala jsem ti, že kdybych mo-hla, pořídila bych si jich stovku." Upravila si štólu na ramenou. "Tohle už trvá dost dlou-ho. Jestli zůstanu tak blízko, mohl by si to-ho někdo všimnout. Chceš mi říct ještě něco? Nebo se na něco ze-ptat? Ale pospěš si dcero."
"Co je to Callandor, matko?" zeptala se Nyneiva.
Tentokrát se zapomněla amyrlin a pootočila se k Nyneivě dřív, než se vzpamatovala. "Ten nesmějí dostat." Šeptala tak tiše, jako by spíš mluvila sama k sobě. "Nejspíš se k němu nemohou dostat, ale..."
Zhluboka se nadechla a začala mluvit dost jasně, aby ji Ny-neiva sly-šela, i když už o dva kroky dál jí rozumět nebylo. "Jen asi tucet žen ve Věží vi, co je Callandor, a zhruba stejně tolik mimo Věž. Vznešení páni Tearu to vědí, ale oni o tom odmítají mluvit, pokud nemá být zrovna jmenován pán země. Meč, jehož se ne-lze dotknout, je sa'an-grial, děvče. Vyrobeny byly jen dva silnější a, díky Světlu, nebyly nikdy použity. S Callandorem v rukou, dítě, bys dokázala jedinou ranou srovnat se zemí celé město. Pokud zemřete, abyste černým adžah zabránily dostat ho do rukou - s Eg-wain a Elain, všechny tři - tak prokážete světu službu a cena za ni bude ještě velice malá."
"Jak by ho mohly dostat?" zeptala se Nyneiva. "Myslela jsem, že Callandoru se může dotknout jenom Drak Znovuzrozený."
Amyrlin na ni úkosem vrhla tak ostrý pohled, že by stačil na od-říznutí pečené z rožně. "Mohou jít po něčem jiném," řekla po chví-li. "Tady nakradly ter'angrialy. V Tearském Kameni je uloženo skoro tolik ter'angrialů, jako jich bylo ve Věži."
"Myslela jsem, že vznešení páni nenávidí všechno, co má něco společného s jedinou silou," zašeptala

Nyneiva nevěřícně.
"Ó, to ano, dítě. Nenávidí to a bojí se. Když objeví tairenskou dívku, která může usměrňovat, bez okolků ji do slunce západu po-sadí na loď do Tar Valonu, a to tak rychle, že se ani nestačí roz-loučit s ro-dinou." Amyrlin mluvila hořce a z vlastní zkušenosti. "A přesto v tom svém milovaném Kameni drží jeden z nejmocněj-ších ohnisek síly, jaká kdy svět viděl. Já myslím, že proto za ta lé-ta nasbírali tolik ter'angrialů - a jiných věcí, které mají něco spo-lečného se sílou - jako by tím mohli umenšit existenci té věci, když už se jí nemůžou zbavit, věci, která jim pokaždé, když vstou-pí do Srdce Kamene, připomene jejich vlastní zkázu. Pevnost, kte-rá odolala stovkám vojsk, padne jako jedno ze znamení znovu-zrození Draka. A dokonce to nebude jediné znamení, jen jedno z mnoha. To musí žrát ty jejich pyšné dušičky. Jejich pád dokonce ani nebude jediným hlavním znamením změny světa. A nemohou na to prostě zapomenout a do Srdce nechodit. Tam jsou páni země povyšováni na vznešené pány a tam musejí čtyřikrát do roka pro-vést obřad strážby, kdy tvrdí, že stráží celý svět před Dra-kem tím, že drží Callandor. To je musí hryzat, jako by měli v břiše živé pilouny, a nic jiného si taky nezaslouží." Otřásla se, jako by si uvě-domila, že řekla víc, než chtěla. "Je to všechno, dítě?"
"Ano, matko," odpověděla Nyneiva. Světlo, vždycky se to vrací zpátky k Randovi, co? Vždycky zpátky k Drakovi Znovuzrozenému. Pořád jí dávalo práci na něj myslet takhle. "To je všechno."
Amyrlin si znovu upravila štólu a zamračila se na horečnatou čin-nost v kuchyni. "Tohle musím napravit. Potřebovala jsem s te-bou bez-odkladně mluvit, ale Laras je dobrá žena, a kuchyně i spíž zvládá skvěle."
Nyneiva si odfrkla a oslovila své ruce otáčející rožněm. "Laras je žluklá hrouda tuku a s tou lžící zachází až moc šikovně." Mys-lela si, že to řekla dostatečně tiše, ale zaslechla, jak se amyrlin su-še uchecht-la.
"Ty vážně umíš skvěle odhadnout charakter, dítě. Jako vědma sis u vás na vsi musela vskutku vést velice dobře. To Laras zašla za She-riam a chtěla vědět, jak dlouho má vás tři nechat u té nej-špinavější a nejtěžší práce. Říkala, že se nehodlá podílet na lámá-ní něčího zdraví či ducha, bez ohledu na to, co řeknu já. Skvělý odhad, dítě."
V té chvíli do dveří vstoupila Laras a zaváhala před vstupem na vlastní výsostné území. Amyrlin jí vyšla vstříc a pro změnu se usmí-vala.
"Všechno mi tu připadá v pořádku, Laras." Amyrlin hovořila dost hlasitě, aby ji v kuchyni slyšely všechny. "Nevidím tu nic špatného a všechno je, jak má být. Dostane se ti pochvaly. Myslím, že ze správ-kyně kuchyní udělám formální titul."
Výraz Laras přešel od nejistoty k šoku a pak se jí obličej rozzá-řil radostí. Ale když se od odcházející amyrlin obrátila k pracov-nicím v kuchyni, znovu se zachmuřila. Kuchtičky se vrhly do díla. Zamračený pohled Laras spočinul na Nyneivě.
Nyneiva zase otáčela rožněm, a teď se pokusila na velkou ženu usmát.
Laras se zamračila ještě víc a začala si lžící poklepávat na steh-no, když zřejmě na chvíli zapomněla, že ji předtím použila k pů-vodnímu účelu. Na bílé zástěře lžíce zanechávala mastné šmouhy od polévky.
Budu se na ni usmívat, i kdyby mě to mělo zabít, pomyslela si Ny-neiva, i když při tom zatínala zuby.
Objevily se Egwain s Elain, kroutily pusou a otíraly si ústa ruká-vem. Laras se na ně podívala a ony se vrhly k rožni a daly se do práce.
"Mýdlo," zamumlala nezřetelně Elain, "chutná hrozně!"
Egwain se při polévání masa třásla. "Nyneivo, jestli mi řekneš, že nám amyrlin nařídila zůstat tady, začnu ječet. Možná opravdu uteču."
"Odcházíme, až domyjeme nádobí," oznámila oběma Nyneiva, "a hned, jak si vyzvedneme v pokoji věci." Přála si, aby také cíti-la nad-šení, jež se jim mihlo v očích. Světlo dej, ať nespadneme do nějaké pasti, z niž bychom se nedostaly. Světlo dej.

KAPITOLA DRUHÁ

První bod

Když Nyneiva s ostatními odešla, Mat strávil až na krátkou vy-cházku většinu dne v pokoji. Plánoval. A jedl. Snědl skoro všech-no, co mu služebné donesly, a požádal o víc. Velice rády poslech-ly. Při-nesly chléb, sýr a ovoce, o něž požádal, a on nacpal po zimě svraštělá jablka a hrušky, homole sýra a bochníky chleba do šatní-ku a nechal jen prázdné talíře, aby je odnesly.
V poledne musel přetrpět návštěvu jedné Aes Sedai - vzpomněl si, že se jmenuje Anaiya. Ta mu položila ruce na hlavu, až ho z to-ho rozrazila zima. Bylo to jedinou silou, usoudil, ne jenom tím, že se ho dotkla Aes Sedai. Anaiya byla prostá žena, i když měla hlad-ké líce a vážnost typickou pro Aes Sedai.
"Vypadáš mnohem lépe," řekla mu s úsměvem. Její úsměv mu připomněl matku. "A dokonce hladovější, než bych čekala, jak jsem slyšela, ale to je dobře. Řekli mi, že se snažíš vyjíst spíže do poslední mrtě. Věř mi, když říkám, že ti dáme všechno jídlo, kte-ré potřebuješ. Nemusíš si dělat starosti, že ti budeme upírat jídlo, dokud nebudeš úplně v pořádku."
Mat se na ni zazubil, jako se zubíval na matku, když potřeboval, aby mu věřila. "Já vím, že jo. A je mi o moc líp. Napadlo mě, že bych se odpoledne mohl porozhlídnout po městě. Jestli proti tomu nic ne-máte. Taky bych třeba mohl večer zajít do krčmy. Není nic lepšího než večer v šenku, aby to člověku zvedlo náladu."
Měl dojem, že se jí zachvěly koutky úst, jako by se chtěla usmát. "Nikdo se tě nebude snažit zastavit, Mate. Ale nepokoušej se odejít z města. Jenom by to rozčílilo stráže a ty by sis vysloužil pou-ze cestu zpátky pod dohledem."
"To neudělám, Aes Sedai. Amyrlin říkala, že kdybych odešel, za pár dní bych umřel hlady."
Anaiya kývla, jako by mu nevěřila jediné slovo. "Ovšem." Když se otáčela, padl jí zrak na hůl, kterou si přinesl ze cvičného dvora a pak ji opřel v rohu. "Tady se nepotřebuješ chránit, Mate. Jsi tu v bez-pečí jako kdekoliv jinde. Skoro určitě ve větším."

"No, to já vím, Aes Sedai. To vím." Když odešla, zamračil se na dveře a uvažoval, jestli se mu podařilo ji o něčem přesvědčit.
Už se schylovalo k večeru, když naposledy, jak doufal, odešel z pokoje. Obloha se zabarvovala do nachova a zapadající slunce dodalo mrakům na západě narudlý odstín. Oblékl si plášť a přes rameno si přehodil velký kožený vak, který našel při jedné ze svých dřívějších pátracích výprav, naditý chlebem, sýrem a ovo-cem, jež dokázal na-shromáždit. Pohled do zrcadla mu prozradil, že to, co má v úmyslu, stejně nejde zakrýt. Zbytek šatů si svázal do uzlíku spolu s pokrývkou z postele a také si ho přehodil přes ra-meno. Hůl se hodila za vycház-kovou hůl. Nic tu nenechal. Kapsy kabátce měl plné drobností a do váčku u opasku si zastrčil to nej-důležitější. Papír podepsaný amyrlini-ným stolcem. Elainin dopis. A pohárky s kostkami.
Cestou z Věže potkal několik Aes Sedai, některé si ho dokonce všimly, i když většinou jen nadzvedly obočí, ale žádná ho neoslo-vila. Anaiya byla jednou z nich. Jen se na něj pobaveně usmála a lítostivě potřásla hlavou. Mat v odpověď jen pokrčil rameny a zakřenil se, jak nejprovinileji dokázal, a ona šla mlčky dál stále potřásajíc hlavou. Strážní u brány do Věže se na něj jenom podí-vali.
Teprve když přešel rozlehlé náměstí a vnořil se do ulic města, za-plavila ho úleva. A pocit vítězství. Jestli nemůžeš zamaskovat, co hodláš udělat, udělej to tak, aby si všichni mysleli, že jsi trou-ba. Pak budou jenom postávat kolem a čekat, až zakopneš. Aes Sedai teď bu-dou čekat, až mě stráže přivedou zpátky. Když se ne-vrátím do rána, začnou mě hledat. Nejdřív ne moc usilovně, pro-tože si budou myslet, že jsem se schoval někde ve městě. Než si uvědomí svůj omyl, bude mít tenhle zajíc před honícími psy hezký náskok.
S lehkým srdcem si začal pobrukovat "Už jsme zase za hranicí" a zamířil k přístavu, odkud budou vyplouvat lodi po řece do Tearu a všech vesnic na Erinin mezitím. Tak daleko samozřejmě nepopluje. Aringill, kde se vylodí, byl jen v polovině cesty k ústí. Dál pak do Caemlynu poputuje po souši. Doručím ten tvůj zatracený dopis. Že to od ní ale byla drzost, myslet si, že bych ji to slíbil, a pak to neudělal. Tu zatracenou věc do-ručím, kdyby mě to mělo zabít.
Tar Valon se začínal halit do soumraku, ale stále ještě bylo dost světla, aby ozdobilo úžasné budovy a věže ještě úžasnějších tvarů, spojené vysoko položenými můstky klenoucími se nad hlubinou až sto sáhů. Ulice byly stále plné lidí v těch nejroztodivnějších oděvech, až měl Mat dojem, že tu je zastoupen snad každý národ-ní kroj na světě. Podél hlavních tříd dvojice lampářů šplhaly po žebřících, aby zapálily lampy na vysokých stojanech. - Ale v té části Tar Valonu, již hledal, pocházelo jediné světlo z osvětlených oken.
Velké budovy a věže Tar Valonu vystavěli ogierové, ale jiné, no-vější čtvrti, byly zbudovány rukama lidí. Novější v některých přípa-dech znamenalo dva tisíce let staré. Poblíž Jižního přístavu se li-dé snažili vyrovnat, když už ne přímo napodobit, s umnou prací ogierů. Hostince, kde hýřily lodní posádky, byly vyzdobeny tako-vým množ-stvím soch a reliéfu, že by to bohatě stačilo na palác. Krámy hokynářů a domy obchodníků krášlily sochy stojící ve vý-klencích, kupole, oz-dobné římsy a jemně vypracované vlysy. Tady se přes ulice také kle-nuly mosty, ale ulice byly dlážděné kostkami, ne dlažebními kameny, a mnoho můstků bylo ze dřeva místo z ka-mene, a občas byly již ve druhém poschodí domů, které spojova-ly, a nikdy výše než ve čtvr-tém.
Tmavé ulice kypěly životem jako zbytek Tar Valonu. Rejdaři a ti, kteří nakupovali, co lodi přivezly, lidé, kteří cestovali po řece Erinin, a lidé, kteří na ní pracovali, ti všichni se tlačili v krčmách a šencích hostinců ve společnosti těch, kteří měli zálusk na peníze, jež takoví lidé mívali u sebe a jež hodlali získat poctivě i nečistý-mi způsoby. Ulice plnila divoká hudba vyluzovaná na citary, flét-ny, harfy a dulci-mery. V prvním hostinci, do něhož Mat vstoupil, se hrály hned tři hry v kostky najednou, muži se krčili v kruzích u zdí šenku a vykřikovali výhry a prohry.
Mat chtěl hrát jen asi hodinku, než si najde loď, jenom tak dlou-ho, aby si přivydělal trochu peněz, ale neustále vyhrával. Pokud se pamatoval, vždycky vyhrál víc než prohrál, a s Hurinem a v Shienaru vyhrál i šest či osm vrhů za sebou. Dnes večer však vyhrál každý vrh. Úplně každý.
Podle pohledů, jaké po něm vrhali hráči, byl rád, že kostky ne-chal ve váčku. Ty pohledy ho také přiměly jít dál. Překvapeně si uvědomil, že teď má skoro třicet stříbrňáků, ale od jednotlivých hráčů nevyhrál tolik, aby nebyli rádi, že mu vidí záda.

Až na jednoho tmavého námořníka s hustými kudrnami - kdosi říkal, že patří k Mořskému národu, i když Mat netušil, co by někdo z Atha'an Miere dělal tak daleko od moře - který ho sledoval až na po-temnělou ulici a chtěl dostat možnost své ztráty nahradit. Mat chtěl jít do přístavu - třicet stříbrných marek bylo víc než dost - ale námořník se s ním dohadoval dál a Mat hrál teprve půl hodiny, takže se podvolil a vstoupil s mužem do příští taverny, kolem níž procházeli.
Vyhrál znovu a měl pocit, jako by ho zachvátila horečka. Vyhrál každý vrh. Šel od krčmy ke krčmě a nikde nezůstal tak dlouho, aby svými výhrami někoho rozzlobil. A stále vyhrával. U penězoměn-ce vyměnil stříbro za zlato. Hrál koruny, pětky i čistou řadu. Hrál s pěti kostkami, se čtyřmi, se třemi a dokonce i jenom se dvěma. Hrál hry, které předtím ani neznal, dřepěl v koutě či si přisedl ke stolu. A vy-hrával. Někdy během noci se ten tmavý námořník - ří-kal, že se jme-nuje Raab - odpotácel, zcela vyčerpán, ale s plným měšcem, jelikož se rozhodl sázet na Mata. Mat navštívil dalšího peněžoměnce - nebo možná dva, ta horečka mu zřejmě zamlžova-la mozek stejně, jako měl zamlžené vzpomínky na minulost - a vy-dal se k další hře. A vyhrál.
A tak se ocitl, ani nevěděl o kolik hodin později, v jedné zakouře-né taverně - měl pocit, že se to tu jmenuje U tremalkingského uzlu - a hleděl na pět kostek. Na každé byla hluboko vyřezaná ko-runa. Většina stálých hostů se zajímala jenom o to, jak vypít co nejvíc, ale chřestění kostek a křik hráčů z druhého rohu téměř pře-hlušil ženský zpěv, doprovázený břeskně na dulcimer.

"Skočím si s dívkou s hnědýma očima,
třeba s dívkou s očima jak brčál.
Skočím si s dívkou s každýma očima,
ale ty máš ty nejhezčí oči, co jsem kdy znal.
Políbím dívku s černými vlasy,
třeba i dívku s vlasy jak med.
Políbím dívku s každými vlasy,
ale jen tebe chci držet teď hned."

Zpěvačka píseň pojmenovala "Co mi řekl". Mat ten nápěv znal jako "Skoč si se mnou v kole" a s jinými slovy, ale v té chvíli do-kázal myslet jen na kostky.
"Zase král," zamumlal jeden z mužů dřepících vedle Mata. By-lo to popáté za sebou, co Mat hodil krále. Vyhrál zlatou marku a tentokrát mu ani nezáleželo na tom, že je-ho andorská marka je těžší než illianská mince druhého muže. Jen sebral kostky do koženého kalíšku, prudce zamíchal a hodil je zno-vu na podlahu. Pět korun. Světlo, to není možné. Nikdo ještě neho-dil krále šestkrát za sebou. Nikdo.
"To je Temnýho štěstí," zavrčel jiný muž. Byl to hranatý muž s mohutnými rameny, tmavými vlasy svázanými na temeni černou stuž-kou, jizvou na tváři a několikrát zlomeným nosem.
Mat si skoro neuvědomil, že se pohnul. Najednou držel velkého muže pod krkem, zvedl ho na nohy a praštil s ním o zeď. "To ne-říkej!" prskal. "To už nikdy neříkej!" Muž na něj ohromeně zamr-kal. Byl o hlavu vyšší než Mat.
"To se jen tak říká," ozval se kdosi vzadu. "Světlo, to se jenom tak říká."
Mat pustil zjizveného muže a couvl. "Nemám... nemám rád, když o mně někdo říká něco takovýho. Já nejsem žádnej temnej druh!" Ať shořím, to nebylo Temného štěstí. To ne! Ó, Světlo, co-pak se mnou ta zatracená dýka opravdu něco provedla?
"To taky nikdo netvrdil," bručel muž se zlomeným nosem. Zřej-mě se již vzpamatoval ze svého překvapení a snažil se rozhodnout, jestli se má rozzlobit nebo ne.
Mat si posbíral věci, které předtím naházel na hromadu za se-bou, a vyšel z taverny, přičemž nechal peníze, kde byly. Ne že by se toho velkého chlapa bál. Prostě na něj zapomněl, a na ty mince také. Chtěl se jenom dostat ven na čerstvý vzduch, kde by mohl přemýšlet.
Na ulici se opřel o zeď krčmy kousek ode dveří a zhluboka vde-choval chladný vzduch. Tmavé ulice Jižního přístavu už byly té-měř prázdné. Z krčem a hostinců se sice stále linula hudba a smích, ale do noci vycházelo jen málo lidí. Mat před sebou podržel hůl oběma ru-kama a sklonil hlavu na ruce. Snažil se tu hádanku pro-myslet ze všech stran.

Věděl, že má štěstí. Vzpomínal si, že měl vždycky štěstí. Ale ve vzpomínkách neměl v Emondově Roli nikdy takové štěstí, jaké se ho drželo od chvíle, kdy odešel. Určitě toho hodně zapomněl, ale pama-toval se také na to, že ho chytili při ledasjaké lumpárně, když si byl jist, že uspěje. Jeho matka nějak vždycky věděla, co má za lubem, a Nyneiva prohlédla veškeré výmluvy, na jaké se zmohl. Ale štěstí se ho nedrželo hned od chvíle, co z Emondovy Role ode-šel. Štěstí k němu přišlo v okamžiku, kdy vzal ze Shadar Logothu tu dýku. Vzpomínal si na hru v kostky doma, s jedním hubeňou-rem s pronikavým pohledem, který pracoval pro kupce, jenž přijel z Baerlonu nakoupit tabák. A také si vzpomínal na výprask, který mu uštědřil otec, když zjistil, že Mat tomu muži dluží stříbrnou marku a čtyři groše.
"Ale tý zatracený dýky jsem se už přece dávno zbavil," za-mumlal si pro sebe. "Ty zatracený Aes Sedai to říkaly." Napadlo ho, kolik vlastně dneska vyhrál.
Když zalovil ve svých kapsách, měl je plné mincí, korun i ma-rek, stříbrných i zlatých, které se zaleskly ve světle z nedalekého okna. Zřejmě měl teď dva váčky, a oba nacpané k prasknutí. Roz-vázal šňůr-ky a našel další zlato. A ještě další měl nacpáno v měš-ci mezi pohárky s kostkami, pomačkaným Elaininým dopisem a amyrlinin̆ým dokumentem. Vzpomínal si, že služkám házel stříbrné groše jen proto, že se hezky usmívaly nebo měly hezké oči nebo hezké kotníky, a protože stříbrné groše nemělo cenu si ne-chávat.
Nemělo cenu si nechávat? Možná nemělo. Světlo, jsem boháč! Jsem zatracenej boháč! Možná to souvisí s něčím, co udělaly Aes Se-dai. Něco, co udělaly, když mě léčily. Možná náhodou. To by mohlo být ono. Lepší než ta druhá možnost. Tohle mi musely udě-lat ty zatra-cený Aes Sedai.
Z krčmy vyšel jakýsi velký muž a rychle za sebou zavřel dveře, aby mu do tváře nedopadlo světlo.
Mat se přitiskl blíž ke zdi, nacpal váčky zpátky do kabátce a pev-ně uchopil hůl. Ať už jeho dnešní štěstí mělo jakýkoliv pů-vod, ne-hodlal to zlato přenechat nějakému berkovi.
Muž se obrátil směrem k němu, zamžikal a trhl sebou. "S-studená noc," zablábolil opile. Připotácel se blíž a Mat viděl, že jeho tělo je z větší části tvořeno tukem. "Musím... musím..." Klopýtaje se odpotácel ulicí a nesouvisle si pro sebe cosi vykládal.
"Hlupáku!" zamumlal Mat, ale nebyl si jistý, zda tím myslel tlouštíka nebo sebe. "Je čas najít si loď, která mě odsud dostane." Za-šilhal na černou oblohu a snažil se odhadnout, kolik času ještě zbývá do svítání. Usoudil, že tak dvě tři hodiny. "Už je pozdě." Za-kručelo mu v žaludku. Matně si vzpomínal, že v některých hostin-cích i něco pojedl, ale nevzpomínal si co. - Tam ho držela pod krkem horečka způsobená kostkami. Když strčil ruku do rance, na-šel jen pár drobtů. "Hodně pozdě. Musím si pospíšit, nebo jedna z nich přijde, chňapne mě a strčí si mě do pytle." Odstrčil se ode zdi a vydal se k přístavu, kde kotvily lodě.
Nejdřív si myslel, že tiché zvuky za ním je jen ozvěna jeho vlast-ních kroků na kočičích hlavách. Pak si uvědomil, že ho někdo sleduje. A snaží se to dělat velice nenápadně. No, tohle jsou urči-tě berkové. Potěžkal hůl, krátce rozvážil, že se jim postaví, ale byla tma a na nerovné dlažbě by mohl klopýtnout, a navíc neměl ponětí, kolik jich je. Jenom to, jak sis vedl dobře proti Gawynovi a Galadovi, z tebe ještě nedělá zatracenýho hrdinu z pohádek.
Zabočil do úzké křivolaké boční uličky a snažil se jít po špičkách a zároveň rychle. Tady byla ve všech oknech tma a hodně jich mě-lo zavřené okenice. Už byl skoro na konci uličky, když před sebou za-hlédl pohyb. Dva muži nahlíželi na křižovatce do uličky. A za se-bou pořád slyšel kroky, tiché vrzání kožených podrážek na kameni.
Vmžiku se vrhl do stinného výklenku, kde jeden dům stál o kou-sek vzadu. Pro tuto chvíli mu to připadalo nejlepší. Nervózně se-vřel hůl a čekal.
Ve směru, kterým přišel, se objevil muž. Krčil se a pomaloučku postupoval dopředu. Pak se objevil další muž. Oba měli v ruce no-že a pohybovali se, jako by sledovali kořist.
Mat se napjal. Jestli přijdou ještě o kousek blíž k místu, kde se skrýval v hlubokém stínu za rohem, mohl by je překvapit. Zoufale si přál, aby mu přestalo kručet v žaludku. Ty nože byly mnohem kratší než cvičné meče, ale zase byly z oceli a ne ze dřeva.
Jeden z mužů se zahleděl k protějšímu konci uličky a náhle se na-rovnal a křikl: "Nešel vaším směrem?"
"Viděl jsem jenom stíny," zazněla odpověď se silným cizím pří-zvukem. "Už bych to chtěl mít z krku. Dneska v noci tudy chodí divný stvoření."

Ani ne čtyři kroky od Mata si oba muži vyměnili pohled, vráti-li nože do pochev a odklusali směrem, kterým přišli.
Mat si dlouze pomalu vydechl. Štěstí. Ať shořím, jestli se neho-dí i k něčemu jinému než jen ke kostkám.
Muže v ústí uličky už sice neviděl, ale věděl, že tam někde jsou pořád. A za ním byli další.
Budova, před níž se krčil, měla jen jedno poschodí a střecha vy-padala docela rovně. A v místě, kde se stýkaly dva domy, vedl na-horu bílý kamenný vlys ve tvaru velkých listů vinné révy.
Mat opatrně zvedl hůl tak, až se dotýkala okraje střechy, a strčil do ní. Hůl na střešních taškách zarachotila. Mat nečekal, jestli to ně-kdo zaslechl, a vylezl po vlysu nahoru. Velké listy tvořily snad-né opěrky i pro muže v botách. Ve chvilce zase svíral hůl v ruce a klusal po střeše. Cestou spoléhal na své štěstí, že neuklouzne.
Ještě třikrát takhle přešplhal, pokaždé o poschodí výš. Mírně ze-šikmené taškové střechy se v této úrovni táhly dost daleko, a také tu vál studený větřík, až mu naskakovala husí kůže, a skoro v něm vzbu-zoval dojem, že je sledován. - Přestaň s tím, troubo! Teď už jsou o tři ulice dál a hledají někoho jiného s naditým váčkem, mor na ně!
Na taškách mu to klouzalo, a tak se rozhodl, že by nemusel být špatný nápad vrátit se zpátky na ulici. Opatrně se vyklonil přes okraj střechy a vyhlédl dolů. O dobrých pět sáhů níž ležela pustá ulice. Ze tří krčem a z hostince se do kočičími hlavami vydláž-děné ulice linulo světlo a hudba. Ale napravo vedl kamenný most z horního poschodí domu k domu na druhé straně ulice.
Most vypadal nebezpečně úzký a vedl temnotou nedotčen svět-ly z krčem. Klenul se nad propastí, ale Mat hodil hůl dolů a rych-le ji ná-sledoval, než si to rozmyslí. Dopadl na most a překulil se, jako když byl ještě malý kluk a padal ze stromu. Zachytil se zá-bradlí, které mu sahalo do pasu.
"Špatné zvyky se z dlouhodobého hlediska vyplácejí," řekl si, když se zvedl a sebral hůl.
Okno na druhé straně mostu bylo zavřené a okenicemi neproni-kala ani jiskřička světla. Mat si nemyslel, že ten, kdo tam bydlel, by ocenil, kdyby se mu uprostřed noci objevil v bytě cizinec. Vi-děl hodně kamenické práce, ale pokud byl mostu na dosah nějaký chyt aspoň pro prst, tak ho halila tma. No, cizinec necizinec, jdu dovnitř.
Otočil se od zábradlí a náhle si uvědomil, že na mostě není sám. Byl tu muž a držel v ruce dýku.
Když mu muž namířil nožem na hrdlo, Mat ho chňapl za ru-ku. Jen tak tak muže zachytil za zápěstí, a pak se mu mezi nohy zapletla hůl a shodila ho na zábradlí. Málem přes ně přepadl, a muže si přitáhl na sebe. Snažil se udržet rovnováhu a kymácel se. Útočník mu cenil zuby do tváře. Mat si jasně uvědomoval hloub-ku pod sebou i měsíční světlo odrážející se od čepele mířící mu na hrdlo. Prsty, jimiž tiskl mužovo zápěstí, mu začínaly klouzat a druhou ruku měl zachycenou spolu s holí mezi sebou a útoční-kovým tělem. Od chvíle, kdy toho muže poprvé spatřil, uplynulo několik vteřin, a během několika dal-ších vteřin zemře s nožem v hrdle.
"Je čas hodit kostky," řekl. Měl dojem, že se muž na okamžik zatvářil popleteně, ale ta chvíle bylo vše, co měl. Švihl nohama a oba je přehodil přes zábradlí.
Na dlouhý okamžik jako by neměl žádnou váhu. Kolem uší mu hvízdal vítr a čechral mu vlasy. Měl dojem, že slyší druhého muže křičet. Náraz mu vyrazil dech a před očima se mu zamihotaly stříbrné a černé tečky. A viděl rozmazaně.
Když znovu popadl dech - a zase začal vidět - uvědomil si, že leží na muži, jenž ho napadl a jehož tělo ztlumilo náraz. "Štěstí," zašeptal. Pomalu se zvedl a proklínal modřiny, které mu na žeb-rech způsobila hůl.
Čekal, že druhý muž bude mrtvý - spadl přece čtyři sáhy na dláž-dění a on sám ještě dopadl na něj - ale nečekal, že uvidí, jak má ten muž dýku vraženou po jílec do srdce. Snažil se ho zabít ta-kový oby-čejný člověk. Mat usoudil, že v místnosti, kde by bylo víc lidí, by si tohohle muže ani nevšiml.
"Tys štěstí neměl, kamaráde," řekl mrtvole roztřeseně.
Náhle se mu vrátilo všechno, co se stalo. Berkové v křivolaké uličce. Lezení po střechách. Tenhle chlapík. Pád. Zvedl zrak k mo-stu a roztřásl se. Musel jsem se zbláznit. Menší dobrodružství je jedna věc, ale po tomhle by nezatoužil ani Rogoš Orlozraký.
Uvědomil si, že stojí nad mrtvým mužem s dýkou v hrudi, jako by přímo čekal, až tudy někdo půjde a s

křikem pak přivolá měst-skou hlídku s plamenem Tar Valonu na prsou. Amyrlinin papír by ho od nich mohl dostat, ale možná ne dost rychle, aby to nezjisti-la. Stále mohl skončit v Bílé věži bez toho dokumentu, a možná by ho pak ani nepustili z pozemků Věže.
Věděl, že už by měl být v přístavu a na palubě první lodi, která odrazí, i kdyby to byl rozklížený člun plný starých ryb, ale kolena se mu tak třásla, že skoro nemohl jít. Chtěl se jen na chvíli posa-dit. Jen na chvilku, než se mu přestanou třást kolena, a pak vyrazí k přístavu.
Krčmy byly blíž, ale on se vydal k hostinci. Šenk hostince byl přátelské místo, kde si mohl člověk chvíli odpočinout a nemusel se bát, že se mu někdo proplíží za záda. Z oken se šířilo dost světla, aby rozeznal znamení. Byla na něm žena s vlasy spletenými do co-pů a držela něco, co Mat považoval za olivovou ratolest. Pod tím stálo: "U ženy z Tanchika".

KAPITOLA TŘETÍ

U ženy z Tanchika

Šenk hostince byl jasně osvětlen a tak pozdě večer nebyla obsa-zena ani čtvrtina stolů. Mezi muži procházelo několik služebných v bílých zástěrách roznášejících poháry vína či piva, a tichý hovor pod-barvoval zvuky harfy. Někteří hosté měli v zubech fajfky a jed-na dvo-jice se skláněla nad stolkem s dámou. Všichni vypadali na lodní dů-stojníky či menší obchodníčky z malých obchodních spo-lečností. Ka-bátce měli dobře střižené z jemného sukna, ale chybě-lo zlato, stříbro a výšivky, které by měli bohatší kupci. A pro jed-nou nebylo slyšet chřestění kostek. V dlouhých krbech na obou koncích šenku plápolal oheň, ale i tak mělo místo přívětivý nádech.
Harfeník stál na stole a do melodie vyhazované na harfu předří-kával kus "Mara a tři hloupí králové". Nástroj, celý ze zlata a stříb-ra, by se byl hodil i do paláce. Mat toho muže znal. Jednou Matovi za-chránil život.
Harfeník byl hubený muž, který by byl dost vysoký, kdyby se tak nehrbil, a když na stole občas přešlápl, bylo vidět, že kulhá. I tady měl svůj plášť, celý pokrytý povlávajícími záplatami stovky barev. Vždycky chtěl, aby každý hned poznal, že je kejklíř. Dlou-hé kníry a husté obočí měl bílé jako sníh a stejně husté jako vlasy. Při recitování měl v očích zarmoucený výraz. To u něj bylo neob-vyklé. Mata by nikdy nenapadlo, že Tom Merrilin je smutný muž.
Mat se posadil ke stolu a věci si položil na podlahu vedle. Objed-nal si dva pohárky. Hezoučká služtička s velkýma hnědýma očima na něj mrkla.

"Dva, mladý pane? Nepřipadáš mi na někoho, kdo tolik pije." V hlase se jí ozýval poťouchlý tón, div že se nesmála nahlas.
Mat se chvíli prohraboval v kapsách a pak vytáhl dva stříbrné grošíky. O jeden víc, než kolik stálo víno, ale ten jí dal kvůli tomu, jaké měla oči. "Připojí se ke mně přítel."
Věděl, že si ho Tom všiml. Starý kejklíř se málem zakuckal, když Mat vstoupil. To bylo také nové. Toma dokázalo z míry vy-vést jen máloco natolik, aby to vůbec dal najevo, a pokud Mat vě-děl, příběh by přerušil snad jedině kvůli trollokům. Když mu dív-ka přinesla víno a měďáky nazpátek, nechal cínové korbele stát a zaposlouchal se do konce příběhu.
" ‚I stalo se, jak jsme předpovídali, že by se mělo stát,' pravil král Madel, snaže se vyprostit rybu ze svého dlouhého vousu." Tomův hlas jak by se rozléhal velkou síní, ne jen obyčejným šenkem. Harfa podtr-hovala poslední hloupý čin tří králů. " ‚I stalo se, jak jsme předpoví-dali, že se stane,' oznámil Orander. A jemu uklouz-ly nohy v blátě a on s převelikým šplouchnutím usedl. ‚I stalo se, jak jsme předpovídali, že se musí stát,' prohlásil Kadar, hledaje po lokty v řece svou korunu. ‚Ta žena neví, o čem to hovoří. To ona je hloupá!' Madel a Orander s ním hlasitě souhlasili. V té chvíli to-ho již měla Mara dosti. ‚Dala jsem jim všem šanci, kterou si za-sloužili, i víc,' řekla si. Přidala Kadarovu korunu k druhým dvěma, vyšplhala na vůz, mlaskla na kobylku a společně zamířily zpátky do vesnice. A když Mara vypověděla, co všechno se událo, lidé z Heape pak již neměli žádného krále." Kejklíř znovu zabrnkal hlavní melodii královské hlouposti, a tentokrát sklouzl do crescenda, které znělo skoro jako smích, rozmáchle se uklonil a málem přitom spadl ze stolu.
Muži se smáli a dupali, i když každý z nich nejspíš slyšel příběh už mnohokrát, a volali po přídavku. Příběh o Maře byl vždy dob-ře přijímán, neměli ho rádi jenom králové.
Tom málem upadl znovu, když lezl ze stolu, a cestou k Matovu stolu se kymácel víc, než by se dalo přičíst ztuhlé noze. Nedba-le polo-žil harfu na stůl, sesul se na židli před druhým korbelem a upřel na Mata bezvýrazný pohled. Oči měl vždycky pronikavé jako šídla, ale teď měl zřejmě problém zaostřit zrak.
"Obyčejnej," bručel. Hlas měl stále hluboký, ale teď už tolik ne-zněl. "Ten příběh zní stokrát líp v prostým přednesu a tisíckrát ve vznešeným, ale oni chtějí obyčejnej." Bez dalšího slova zabořil nos do vína.
Mat si nevzpomínal, že by Tom někdy dohrál a okamžitě neulo-žil harfu do jejího tvrdého koženého pouzdra. A nikdy neviděl, že by byl Tom podnapilý. Úlevou bylo slyšel kejklířovy stížnosti na posluchače. Tom je nikdy nepovažoval za dostatečně na úrovni. Aspoň něco se na něm nezměnilo.
Služtička byla zpátky, ale tentokrát se neusmívala. "Ó, Tome," řekla tiše a pak se obrátila k Matovi. "Kdybych věděla, že tohle je přítel, na kterého čekáš, nepřinesla bych ti pro něj víno ani za sto stří-brných grošů."
"Nevěděl jsem, že je opilý," namítal Mat.
Ale ona už upínala pozornost zase na Toma a opět mluvila jem-ně. "Tome, musíš si odpočinout. Oni tě nechají vyprávět ve dne v noci, jestli jim to dovolíš."
Vedle Toma se objevila další žena a přetáhla si zástěru přes hla-vu. Byla starší než ta první, ale o nic méně hezká. Ty dvě by moh-ly být sestry. "Hezký příběh, vždycky se mi líbil, Tome, a ty ho vy-právíš úžasně. Pojď, dala jsem ti do postele ohřívadlo a můžeš mi vykládat o dvoře v Caemlynu."
Tom se podíval do korbele, jako by ho překvapilo, že je prázd-ný, a pak si foukl do knírů a podíval se z jedné ženy na druhou. "Hezká Mada. Hezká Saal. Už jsem vám říkal, že mě v životě mi-lovaly dvě hezký ženy? To je víc, než může tvrdit většina mužů."
"Už jsi nám o tom všechno vyprávěl, Tome," řekla smutně star-ší žena. Mladší se mračila na Mata, jako by to byla jeho vina.
"Dvě," mumlal Tom. "Morgasa byla vzteklá, ale já myslel, že to můžu přejít, a tak to skončilo tím, že mě chtěla zabít. Denu jsem zabil já. Skoro jako bych to udělal vlastní rukou. Není v tom moc velkej rozdíl. Měl jsem dvě šance, víc než většina lidí, a obě jsem je zaho-dil."
"Já se o něj postarám," prohlásil Mat. Mada i Saal se na něj za-mračily. Mat jim předvedl svůj nejlepší úsměv, ale tentokrát to neza-bralo. Zakručelo mu v žaludku. "Nevoní tu pečený kuřata? Přineste tři nebo čtyři." Obě ženy zamrkaly a vyměnily si popla-šené pohledy, když ještě dodal: "Chceš taky něco k jídlu, Tome?"

"Ocenil bych kapku tohohle skvělýho andorskýho vína." Kejklíř s nadějí zvedl korbel.
"Dneska v noci už žádné víno, Tome." Starší žena by mu byla korbel sebrala, kdyby ji nechal.
Téměř zároveň se ke starší připojila mladší se směsicí pevného odhodlání a zoufalé prosby: "Dostaneš kousek kuřete, Tome. Je moc dobré."
A neodešly, dokud kejklíř neslíbil, že něco sní. Když odcházely, vrhly po Matovi tak zachmuřené pohledy, že ten jenom potřásl hla-vou. Ať shořím, mysleli byste si, že ho nutím, aby pil dál! Ženský! Ale obě mají hezký oči.
"Rand tvrdil, žes to přežil," obrátil se k Tomovi, když byly Ma-da se Saal z doslechu. "Moirain vždycky říkala, že musíš být urči-tě naži-vu. Ale slyšel jsem, žes byl v Cairhienu a že chceš jet do Tearu."
"Takže Rand je v pořádku?" Tomovi se podařilo zaostřit pohled skoro tak, jak se Mat pamatoval.
"Myslím, že jsem to ani nečekal. A Moirain je pořád s ním, co? Hezká ženská. Byla by hezká žen-ská, kdyby nebyla Aes Sedai. Zapleť se s takovýma, jako je ona, a dopad-neš hůř, než že si jenom spáliš prsty."
"Proč by Rand neměl být v pořádku?" zeptal se Mat opatrně. "Víš snad o něčem, co by mu mohlo ublížit?"
"Vím? Já nevím nic, chlapče. Tuším víc, než je pro mě zdravý, ale nevím nic."
Mat změnil téma. Nemá smysl utvrzovat ho v jeho tušení. Nemá smysl, aby se dozvěděl, že já vím víc, než je pro mě zdravý.
Starší žena - Tom ji oslovoval Mado - se vrátila se třemi kuřa-ty s křupavou hnědou kůrčičkou a ustaraně se na bělovlasého mu-že podí-vala. Než odešla, vrhla po Matovi varovný pohled. Mat si utrhl ste-hýnko a při řeči se do něj pustil. Tom se zamračil na svůj korbel a drůbeži nevěnoval nejmenší pozornost.
"Proč jsi tady, v Tar Valonu, Tome? Tohle je poslední místo, kde bych čekal, že tě uvidím, při tom, jakej máš na Aes Sedai názor. Sly-šel jsem, žes v Cairhienu pěkně vydělával."
"Cairhien," zamumlal starý kejklíř a život se mu z očí zase vy-tratil. "Zabít člověka způsobí hrozný potíže, i když si to ten člověk zaslouží." Půvabně máchl rukou a objevil se mu v ní nůž. Tom měl vždycky v šatech poschováváno několik nožů. Ať už byl jak chtěl opilý, čepel držel pevně. "Zabiješ chlapa, co si o to vyloženě říká, a občas za to musí zaplatit jiní. Otázka je, stálo to vůbec za to? Vždyc-ky to je vyvážený, víš. Dobro a zlo. Světlo a Stín. Nebyli bychom lidmi, kdyby to nebylo vyvážený."
"Dej to pryč," zavrčel Mat s plnými ústy. "Nechci se bavit o za-bíjení." Světlo, ten chlapík pořád ještě leží uprostřed ulice. Ať sho-řím, už jsem měl být na lodi. "Jen jsem se zeptal, co děláš v Tar Valonu. Jestli jsi musel opustit Cairhien, že jsi tam někoho zabil, tak o tom nechci nic vědět. Krev a popel, jestli se z toho pití nedoká-žeš vzpa-matovat aspoň natolik, abys mluvil jasně, tak odcházím."
Tom s kyselým výrazem nechal nůž zmizet. "Co dělám v Tar Valonu? Jsem tady, protože je to to nejhorší místo, kde bych mohl být, až na Caemlyn, možná. A to si zasloužím, chlapče. Některý z červe-ných adžah si mě pořád pamatují. Tuhle jsem zahlíd na uli-ci Elaidu. Kdyby věděla, že jsem tady, stáhla by mě zaživa z kůže, a pak by se teprve přestala chovat mile."
"Nikdy jsem tě neviděl, že by ses litoval," prohodil Mat znechu-ceně. "To se hodláš utopit ve víně?"
"Co ty o tom víš, chlapče?" prskl Tom. "Až budeš starší, uvidíš kus světa, možná se párkrát zamiluješ, pak to pochopíš. Možná, jestli budeš dost bystrej, aby ses učil. Áááá! Chceš vědět, co dělám v Tar Valonu? Co tady děláš ty? Vzpomínám si, jak se ti rozklepa-la kolena, když jsi zjistil, že Moirain je Aes Sedai. Málem sis ucvrkl pokaždý, když se o síle někdo jenom zmínil. Co ty děláš v Tar Valonu s Aes Sedai na každým rohu?"
"Já z Tar Valonu odjíždím. To tu dělám. Odjíždím!" Mat se za-šklebil. Kejklíř mu zachránil život a možná i víc. Byl do toho ten-krát zapletený mizelec. Proto měl Tom potíže s pravou nohou. Ví-no z celé lodi by nestačilo na to, aby byl takhle opilý. "Já jedu do Caemlynu, Tome. Jestli chceš z nějakýho hloupýho důvodu risko-vat život, proč nejedeš se mnou?"
"Do Caemlynu?" zamyslel se Tom.
"Do Caemlynu, Tome. Elaida se tam dřív nebo později vrátí, tak-že si s ní budeš moct dělat starosti. A pokud se dobře pamatuju, jestli tě dostane do rukou Morgasa, budeš si přát, aby tě radši dostala Elai-da."

"Caemlyn. Ano. Caemlyn se k mý náladě hodí jako rukavice na ruku." Kejklíř se zadíval na kuřata na talíři a trhl sebou. "Cos to udě-lal, chlapče? To sis je nacpal do rukávu?" Ze tří ptáků zbyly je-nom kosti a pár kousků masa.
"Občas dostanu hlad," zabručel Mat. Hrozně toužil olízat si prs-ty. "Tak jdeš se mnou, nebo ne?"
"Ó, to víš, že půjdu, chlapče." Jak se Tom zvedal na nohy, nepo-hyboval se zdaleka tak neohrabaně jako předtím. "Počkej tady - a dej pozor, ať nesníš i stůl - já si posbírám věci a rozloučím se." Cestou kulhal, ale nepotácel se.
Mat dopil víno a obral kosti dočista. Napadlo ho, že by si objed-nal další, ale Tom se vrátil rychle. Na zádech měl vedle svinu-tých pokrývek pověšena i pouzdra s flétnou a harfou. Měl s sebou i prostou vycházkovou hůl, která byla vysoká jako on. Doprováze-ly ho obě služtičky. Mat usoudil, že to budou sestry. Ke kejklíři vzhlížely dva páry stejných hnědých očí s naprosto stejným výra-zem. Tom políbil nejdřív Saal, pak Madu, poplácal je po tváři a za-mířil ke dveřím. Jen kývl na Mata, aby ho následoval. Byl venku dřív, než si Mat posbíral věci a hůl.
Mladší z obou žen, Saal, Mata cestou ke dveřím ještě zastavila. "Ať už jsi mu řekl cokoliv, tak ti odpouštím to víno, i když nám ho odvádíš. Takhle živého jsem ho neviděla celé týdny." Vtiskla Matovi cosi do dlaně, a když se na to mládenec podíval, oči se mu pře-kvapením rozšířily. Dala mu stříbrnou tarvalonskou marku. "Ať už jsi mu řekl cokoliv. Kromě toho, ten, kdo tě krmí, to rozhodně ne-dělá dobře, ale stejně máš hezké oči." Zasmála se, když viděla, jak se tváří.
Mat se proti své vůli rozesmál také. Vyšel ze dveří a cestou obra-cel minci mezi prsty. Tak já mám hezký oči, jo? Smích mu odu-mřel na rtech, jako když krčmář zavře pípu. Na ulici byl Tom, ale ne mrtvola. Okna taveren v ulici vydávala dost světla, aby si tím mohl být jist. Městští strážní by mrtvého člověka neodnesli, aniž by se poptali v těch tavernách a U ženy z Tanchika také.
"Na co tak zíráš, chlapče?" zeptal se Tom. "Tady nejsou ve stí-nu žádní trolloci."
"Berkové," mumlal Mat. "Myslel jsem na berky."
"V Tar Valonu nejsou ani kapsáři, ani pouliční rváči, chlapče. Když strážní nějakýho berku chytí - a co já vím, tak jich tu tenhle ob-chod moc neprovozuje - ale když nějakýho chytnou, odvlečou ho do Věže. Tam s ním Aes Sedai něco provedou a on hned druhej den uteče z Tar Valonu s očima vytřeštěnýma jako svedená holka. Slyšel jsem, že na ženy zlodějky jsou ještě tvrdší. Ne, tady můžeš o peníze přijít jedině tak, že ti někdo místo zlata zaplatí leštěnou mosazí nebo má cinknutý kostky. Ale žádní berkové tu nejsou."
Mat se otočil na patě, prošel kolem Toma a zamířil k přístavu. Holí ťukal do země, jako by se pomocí ní mohl pohybovat rychle-ji. "Budeme na palubě první lodi, co vypluje, ať je jaká chce. Na první, Tome."
Tom spěšně klapal za ním. "Zpomal, chlapče. Proč tak spěcháš? Tady je spousta lodí, vyplouvají ve dne v noci. Tak zpomal. Žádní berkové tu nejsou."
"Na první zatracený lodi, Tome! I kdyby do ní teklo, my bude-me na ní!" Jestli to nebyli berkové, tak co byli zač? Museli to být zloději. Co jiného by mohli být?

KAPITOLA ČTVRTÁ

První loď

Jižní přístav samotný, velký bazén postavený ogiery, byl ohrom-ný a okrouhlý, obklopený vysokými hradbami ze stejného kamene se stříbrnými žilkami jako zbytek Tar Valonu. Nábřeží táhnoucí se kolem přístavu bylo téměř celé zastřešené, kromě místa, kde se otevírala ši-roká vodní brána, aby mohly lodi vyplout na řeku. - U nábřeží kotvila plavidla všech velikostí, většinou uvázaná zádí, a přes časnou hodinu pospíchali kolem lodníci v hrubých halenách bez rukávů a nakládali a vykládali balíky a truhly, sudy a bedny, buď pomocí jeřábů a kladek, nebo jen tak na zádech. Ze střešních trámů visely lampy a osvětlovaly celé nábřeží a na černou vodu uprostřed přístavu vrhaly pás světla. Temnotou se míhaly malé otevřené čluny a díky svým hranatým lu-cernám, zavěšeným vyso-ko na zadních vazech, připomínaly světlušky poletující přístavem. Malé však byly jen ve srovnání s loďmi, neboť některé poháněl0 ne méně než šest párů dlouhých vesel.

Když Mat vedl stále nabručeného Toma pod obloukem z leště-né krevele a po širokých schodech dolů na nábřeží, ani ne o dva-cet kroků dál lodníci na jedné třístěžňové lodi právě odvazovali la-na. Plavidlo patřilo k těm zdaleka největším na dohled, od ostré přídě k hranaté zádi mělo patnáct až dvacet sáhů a jeho plochá pa-luba byla téměř v jedné rovině s nábřežím. Nejdůležitější však by-lo, že loď právě odplouvala. Na první loď, která vypluje.

Na nábřeží vystoupil šedovlasý muž. Tři kusy konopného lana, jež měl našity na rukávcích, ho označovaly jako správce přístavu. Podle širokých ramen mohl docela dobře začínat jako lodní děl-ník, který lana spíš tahal, než je nosil na oděvu. Lhostejně pohlédl Mato-vým směrem a zarazil se. Na ošlehané tváři se mu objevil překvapený výraz. "Podle těch ranců soudím, co máš za lubem, mladíku, ale klid-ně na to můžeš zapomenout. Jedna ze sester mi ukázala tvůj obrázek. Ty v Jižním přístavu na žádnou loď nena-stoupíš. Radši se vrať, ať nemusím posílat někoho, kdo by na tebe dohlídl."

"Co pro Světlo...?" vrčel Tom.

"Všechno je jinak," prohlásil Mat pevně. Lodníci právě odvazo-vali poslední lano. Světlé trojúhelníkové plachty byly ještě stále svi-nuté a přivázané k dlouhým šikmým ráhnům, ale muži už při-pravovali opačiny. Mat vytáhl z měšce amyrlinin dokument a str-čil ho správci pod nos. "Jak sám vidíš, mám pověření z Věže a do-konce jednám na rozkaz samotné amyrlin. A musím nasednout právě na tuhle loď."

Správce si přečetl, co bylo na papíře napsáno, a pak ještě jed-nou. "Nic takového jsem v životě neviděl. Proč by Věž říkala, že nikam nesmíš, a pak ti dala... tohle?"

"Zeptej se amyrlin, jestli chceš," poradil Mat muži unaveným hla-sem, který naznačoval, že nikdo přece nemůže být tak hloupý, aby to udělal, "ale jestli neodpluju na tý lodi, ona nechá stáhnout z kůže mě i tebe."

"To už nestihneš," řekl správce, ale okamžitě si přiložil ruce k ústům a zvolal. "Vy na palubě Šedého Rackal Stát! Světlo vás spal, stůjte!"

Do půli těla obnažený chlapík u kormidelního vesla se ohlédl a pak promluvil se svým vysokým společníkem ve tmavém kabát-ci s nabíranými rukávy. Dlouhán ani na chvíli neodtrhl zrak od lodníků, kteří právě skláněli opačiny do vody. "Zároveň vpřed," zavolal a od opačin se vzpěnila voda.

"To zvládnu," štěkl Mat. Řekl jsem na první lodi, a první loď jsem taky myslel! "Pojď, Tome!"

Bez ohlížení se rozběhl po nábřeží, vyhnul se několika mužům a vozíkům naloženým zbožím. Mezera mezi zádí Šedého Racka a ná-břežím byla stále větší, jak lodníci řádně zabírali. Mat zvedl hůl a ho-dil ji na

záď napřed jako kopí, odrazil se a skočil, jak nej-dál dokázal.
Tmavá voda pod ním vypadala ledově, ale on ve chvilce přelétl zábradlí a skulil se na palubu. Jak se zvedal, zaslechl za sebou zachr-čení a nadávku.
Tom Merrilin se s další nadávkou přitáhl k zábradlí a přelezl na palubu. "Přišel jsem o hůl," vztekal se. "Tak chci jinou." Zamnul si pravou nohu, zadíval se dolů na stále se rozšiřující pruh vody za lodí a otřásl se. "Dneska už jsem se koupal." Kormidelník se s roz-šířenýma očima díval z kejklíře na Mata a zpátky a svíral veslo, ja-ko kdyby uvažoval, nemá-li ho snad použít na obranu proti těm šílencům.
Dlouhán vypadal stejně ohromeně. Světle modré oči mu málem vypadly z důlků a chvíli jenom bezhlesně hýbal rty. Tmavá brad-ka, přistřižená do špičky, se mu třásla vzteky a úzký obličej mu znacho-věl. "U Kamene!" zařval nakonec. "Co to má znamenat? Na téhle lodi nemám místo ani pro lodní kočku, a pobudy, co mi klidně skočí na palubu, bych nevzal stejně. Sanore! Vaso! Hoďte tyhle trhany přes palubu!" Dva zvláště mohutní muži, bosí a do pa-su vysvlečení, pře-stali stáčet lana a vykročili na záď. Muži u opa-čin dál veslovali. Vždycky se sklonili, aby zvedli list vesla z vody, udělali tři dlouhé kroky po palubě, narovnali se a vrátili se zpátky, přičemž loď poháněli kupředu.
Mat jednou rukou zamával amyrlinińym dokumentem vousaté-mu dlouhánovi pod nosem - odhadl v něm kapitána - a druhou vy-lovil z váčku zlatou korunu, přičemž i ve spěchu dával pozor, aby si muž všiml, že tam má zlata mnohem víc. Hodil minci vousáči a mluvil rychle stále mávaje papírem. "Za tu nepříjemnost, co jsme ti způsobili při naloďování, kapitáne. Osobní rozkaz amyrlinina stolce. Je velice důležité, abychom okamžitě vypluli. Do Aringillu v Andoru. Co nej-rychleji. Požehnání Bílé věže padne na každého, kdo nám pomůže, a hněv Věže na ty, kteří nám budou bránit."
Mat doufal, že tou dobou už muž zahlédl plamen Tar Valonu na pečeti - a snad i trochu víc - a tak znovu papír složil a zase ho schoval. Nejistě se díval na oba vazouny, kteří se postavili vedle kapitána - Ať shořím, oba mají ruce jako Perrin! - a přál si, aby měl v rukou svou hůl. Viděl ji ležet o kus dál na palubě. Snažil se vypadat sebejistě, jako někdo, s kým není radno si zahrávat, jako někdo, kdo má za sebou všechnu moc Bílé věže. Hodně daleko za sebou, doufám.
Kapitán si Mata pochybovačně prohlížel a ještě podezřívavější pohled vrhal na Toma v kejklířském plášti a na nepříliš jistých no-hou, nicméně však pokynul Sanorovi a Vasovi, aby zůstali, kde jsou. "Já bych Věž nahněvat nechtěl. Ať shoří moje duše, že mě říční obchod zavádí z Tearu do tohohle doupěte... Připlouvám pří-liš často, abych si mohl dovolit rozzlobit... kohokoliv." Na rtech se mu objevil napjatý úsměv. "Ale mluvil jsem pravdu. U Kamene, mluvil! Šest kajut mám pro pasažéry, a všechny plné. Za další zla-tou korunu můžete spát na palubě a jíst s posádkou. Tu korunu za každého."
"To je směšný!" vybuchl Tom. "Mně je jedno, co udělala válka dole po řece, ale tohle je prostě směšný!"
Oba velcí lodníci přešlápli.
"To je cena," prohlásil kapitán pevně. "Nechci nikoho nahněvat, ale raději bych neměl nic společnýho s ničím, co můžete mít vy dva na práci na palubě mé lodi. Jako třeba když necháte někoho, aby vám zaplatil, takže vás může natřít horkým dehtem, tuhle prá-ci myslím. Zaplaťte, nebo půjdete přes palubu a sušit vás může sa-ma amyrlin. A tohle si nechám za ty nepříjemnosti, co jste mi způ-sobili, děkuju."
Zlatou korunu, kterou mu Mat hodil, si strčil do kapsy kabátce s nabí-ranými rukávy.
"Kolik za jednu kajutu?" zeptal se Mat. "Pro nás. Toho, kdo ji má, můžeš dát k někomu jinýmu."
Nechtělo se mu spát na stu-dené palubě. A jestli takového chlapa neohromíš, tak ti ukradne i spodky a bude tvrdit, že ti prokazuje laskavost. Hlasitě mu zakru-čelo v žaludku. "Ta-ky budeme jíst to, co ty, ne s posádkou. A bu-de toho hodně!"
"Mate," ozval se Tom, "to já bych tady měl víst opilecký řeči." Obrátil se ke kapitánovi a mávl záplatovaným pláštěm, jak nejelegant-něji dovedl s pokrývkami a pouzdry s nástroji přes rame-no. "Jak sis možná všiml, kapitáne, jsem kejklíř." I tady venku ja-ko by měl jeho hlas ozvěnu. - "A jako cenu za náš převoz budu s potěšením bavit tvoje cestující i posádku -"
"Moje posádka je tu na práci, kejklíři, ne kvůli zábavě." Kapi-tán si pohladil špičatou bradku a světlýma očima odhadl cenu Ma-tova kabátce do posledního měďáku. "Takže ty chceš kajutu, co?" Vyprskl smíchy. "A moje jídlo? No, můžeš mít moji kajutu i jídlo. Za pět zla-tých korun za oba! A andorskou váhu!" Ty byly nejtěžší. Začal se smát tak nahlas, až málem lapal po dechu. Sanor a Vasa vedle něj se zeširoka křenili. "Za deset korun si můžeš vzít mo-ji kajutu i jídlo, a já se přestěhuju k cestujícím a budu

jíst s posád-kou. Ať shoří moje duše, to udělám! U Kamene, to přísahám! Za deset zlatých korun..." Smích udusil zbytek.
Ještě se smál a lapal po dechu a utíral si oči, když Mat vytaho-val jeden ze dvou měšců, ale smích ustal, když mu Mat do dlaně odpočítal pět korun. Kapitán nevěřícně zamrkal. Oba velcí lodníci vypadali jako opaření.
"Andorskou váhu, říkáš?" zeptal se Mat. Bez vážek bylo těžké soudit, ale Mat na hromádku přidal ještě sedm mincí. Dvě byly do-konce andorské a ty ostatní by měly váhu víc než bohatě vyrovnat. Tomuhle chlapíkovi by to mělo stačit. Po chvíli přidal ještě dvě zla-té tairenské koruny. "To je pro toho, koho vyhodíš z kajuty, za kte-rou si zaplatil." Nemyslel, že z toho cestující uvidí byť měďák, ale občas se vyplácelo vypadat velkodušně. "Leda bys chtěl bydlet s nima. Ne, samozřejmě že ne. Měli by dostat něco za to, že se bu-dou muset mač-kat s ostatníma. A není nutný, abys jedl s posádkou, kapitáne. Rádi se s tebou s Tomem o jídlo podělíme ve tvý kaju-tě." Tom zíral stejně jako ostatní.
"Ty jsi...?" Vousáč jen chraplavě šeptal. "Nejsi... čistě náho-dou... mladý pán v převleku?"
"Já nejsem žádnej pán." Mat se zasmál. Měl k tomu důvod. Še-dý Racek už byl daleko ve vodách přístavu a pruh světla z nábřeží neda-leko ukazoval černou mezeru, kde vodní brána ústila do řeky. Opačiny rychle poháněly loď do mezery. Muži už obraceli dlou-há šikmá ráhna a připravovali se ke spuštění plachet. A se zlatem v rukou se je už ka-pitán zřejmě nechystal hodit přes palubu. "Jest-li ti to nevadí, kapitáne, nemohli bychom se podívat na naši kaju-tu? Totiž tvou kajutu. Je pozdě a já bych se chtěl trochu prospat." Znovu se ozval jeho žaludek. "A taky chci večeři!"
Loď se přídí zanořila do temnoty a vousáč je osobně vedl po žeb-říku a úzkou krátkou chodbičkou lemovanou po obou stranách dveřmi dost blízko sebe. Zatímco si kapitán sbíral v kajutě - táhla se po celé šířce zádi a postel i všechen ostatní nábytek až na dvě židle a pár truh-lic byly zabudovány do stěn - svoje věci a Mat s Tomem se usazovali, zjistil Mat hodně věcí. Například to, že ten muž nebude stěhovat žád-né cestující. Příliš si vážil peněz, které mu zaplatili, pokud už ne jich, než aby něco takového dovolil. Rozhodl se vzít si kajutu prvního dů-stojníka a ten zase druhého, a tak pořád dál, až jeho palubní skončí na přídi s posádkou.
Mat si nemyslel, že by mu tato informace k něčemu byla, ale po-zorně naslouchal všemu, co ten muž vykládal. Vždycky bylo nej-lepší vědět nejen kam jedete, ale s kým máte tu čest jednat, jinak by vám mohli sebrat kabát a boty a nechat vás jít domů bosky a v dešti.
Kapitán byl Tairen a jmenoval se Huan Mallia, a jakmile Mata s Tomem jednou odhadl ke své spokojenosti, byl velice výřečný. Říkal, že sice není urozeného rodu, ale také nechtěl, aby ho někdo měl za hlupáka. Mladý muž, který má víc zlata, než by měl každý slušný mladík správně mít, by mohl být zloděj, pokud by nebylo všeobecně známo, že z Tar Valonu nikdy žádný zloděj se svým lu-pem neunikl. A mladý muž oblečený jako sedlák, ale se způsoby a sebedůvěrou uro-zeného pána, což však popírá - "U Kamene, já neříkám, že jsi, když tvrdíš, že nejsi." Mallia mrkl, zahihňal se a zatahal se za bradku. Mla-dý muž s dokumentem s pečetí amyrlinina stolce a mířící do Andoru. Nebylo žádným tajemstvím, že královna Morgasa navštívila Tar Va-lon, i když její důvody tak zřej-mé nebyly. Malliovi bylo jasné, že mezi Caemlynem a Tar Valonem se něco děje. A Mat s Tomem byli poslové - podle Matova přízvuku soudil, že Morgasini. Pokud by v tak velkém podniku mohl být něčím nápomocen, bude mu potěšením, ale ne že by se chtěl cpát někam, kam není zván.
Mat si vyměnil poplašený pohled s Tomem, který strkal pouzd-ra s nástroji pod stůl připevněný ke stěně. Místnost měla na obou stranách dvě malá okénka a ve spojených konzolách svítily dvě lampičky. "To je nesmysl," řekl Mat.
"Ovšem," opáčil Mallia, jenž zatím vytahoval šatstvo z truhlice v nohách postele. Teď se narovnal a poněkud usmál. "Ovšem." Ve skří-ni u zdi zřejmě byly mapy řeky, které potřeboval. "Už nic neřeknu." Ale chtěl strkat nos, kam by neměl, i když se to snažil zamasko-vat, a proto žvanil ve snaze vypáčit z nich nějakou informaci. Mat poslouchal a na otázky odpovídal krčením ramen a zabruče-ním, kdežto Tom neřekl ani to. Kejklíř při odkládání svých věcí neustále potřásal hlavou.
Mallia strávil celý život na řece, i když snil o tom, že jednou vy-pluje na moře. O jediné zemi kromě Tearu nemluvil jinak než s po-hrdáním. Andor jako jediný tomu unikl, i když chvála, na kterou se nakonec zmohl, byla i přes jeho zřejmou snahu dosti ubohá. "Jak jsem slyšel, mají v Andoru dobré koně.

Ne špatné. Ne tak dobré jako z tai-renského chovu, ale docela dobré. Taky vyrábíte slušnou ocel a želez-né, bronzové a měděné zboží - často jsem s ním obchodoval, i když si účtujete dost vysoké ceny - ale vy ta-ky máte ty doly v pohoří Oparů. A zlaté doly k tomu. My v Tearu si naše zlato musíme vydělat."
Mayene pohrdal nejvíc. "To je ještě ubožejší země než Murandy. Jedno město a pár leguí pozemků. Srážejí ceny oleje z našich dobrých tairenských oliv jenom proto, že ty jejich lodi vědí, jak najít hejna olejovek. Ti vůbec nemají nárok říkat si stát."
Illian nenáviděl. "Jednoho dne Illian vypleníme, pobořímе každé město i vesnici a tu jejich špinavou zem osejeme solí." Mallio-vi se rozhořčením málem zježila bradka, když líčil, jak nečistá illianská země je. "Dokonce i jejich olivy jsou zkažené! Jednou vsadíme jedno každý illianský prase do řetězů! Tak to říká vzne-šený pán Samon."
Mata napadlo, co si asi kapitán myslí, že by Tear udělal se vše-mi těmi lidmi, kdyby tuto představu vskutku naplnili. Illiánce by museli krmit a navíc by v řetězech určitě nepracovali. Nedávalo mu to smysl, ale Malliovi zářily oči, když o tom mluvil.
Jenom hlupáci si nechávají vládnout králem nebo královnou, je-diným mužem či ženou. "Až na královnu Morgasu, samozřejmě," do-dal spěšně. "Jak jsem slyšel, to je skvělá žena. Taky mi říkali, že je krásná."
A všichni ti hlupáci se klaněli jednomu hlupáku. Vzne-šení páni vládli Tearu společně, rozhodnutí dosahovali v souladu, a tak by to mělo chodit všude. Vznešení páni věděli, co je správné a dobré a spravedlivé. Zvláště vznešený pán Samon. Nikdo ne-mohl udělat nic špatně, když poslouchal vznešené pány. Zvláště vznešeného pána Sa-mona.
Za nenávistí ke králům a královnám, za nenávistí k Illianu, le-žela ještě mnohem větší nenávist, kterou se sice Mallia pokoušel skrýt, ale tolik toho namluvil ve snaze zjistit, co mají v plánu, až se nechal unést zvukem vlastního hlasu, že mu uklouzlo víc, než zamýšlel.
Ve službách královny Morgasy museli hodně cestovat. Museli vi-dět hodně zemí. Snil o moři, protože pak by mohl navštívit země, o nichž jen slyšel, protože pak by mohl objevit mayenská hejna olejo-vek, mohl by překonat v obchodování Mořský národ i špina-vé Illián-ce. A moře bylo daleko od Tar Valonu. Musejí to pocho-pit, když už museli cestovat po zvláštních místech a se zvláštními lidmi, po mís-tech a s lidmi, na které by neměli žaludek, kdyby ne-sloužili královně Morgase.
"Ten přístav jsem nikdy neměl rád, nikdy nevíte, kdo tam zrov-na používá sílu." To slovo skoro vyplivl. Jelikož o tom slyšel mlu-vit vznešeného pána Samona, tak... "Ať shoří moje duše, mám z toho pocit, jako bych měl v žaludku čmeláky, když se na tu je-jich Bílou věž jenom podívám a když vím, co mají v plánu."
Vznešený pán Samon říkal, že Aes Sedai chtějí vládnout celému světu. Samon říkal, že chtějí rozdrtit každý stát a vložit nohu na hrdlo každého muže. Samon říkal, že Tear už nemůže udržovat je-dinou sílu mimo své území a myslet si, že to stačí. Samon říkal, že Tearu má nadejít oprávněný den slávy, ale mezi Tearem a jeho slá-vou stojí Tar Valon.
"Nedá se s tím nic dělat. Dřív nebo později je bude nutné najít a zabít, jednu každou Aes Sedai. Vznešený pán Samon říká, že ty ostat-ní snad bude možné ušetřit - ty mladší, novicky a přijaté - po-kud bu-dou přivedeny do Kamene, ale ostatní musejí být vymýce-ny. To říká vznešený pán Samon. Bílá věž musí být zničena."
Mallia chvíli stál uprostřed kajuty, náruč plnou šatů, knih a svi-nutých map, a hlavou se téměř dotýkal trámů nad hlavou. Světle mod-ré oči upíral někam do dálky a Bílá věž se zatím hroutila jako domek z karet. Pak sebou trhl, jako by si uvědomil, co všechno právě řekl. Špi-čatá bradka se mu nejistě zakývala.
"To je... tohle říká. Já... si myslím, že to možná zachází příliš da-leko. Vznešený pán Samon... On mluví tak, že to člověka unese. Jestli mohl s Věží uzavřít smlouvu Caemlyn, tak Tear může taky." Otřásl se a zřejmě si to ani neuvědomoval. "To říkám já."
"Jak říkáš," prohodil Mat a cítil, jak v něm bublá neplecha. "Myslím, že tvůj návrh je správný, kapitáne. Ale já bych se neza-stavoval u pár přijatých. Požádejte tak tucet Aes Sedai, ať přijdou, nebo dva tucty. Jen si pomysli, jaký by Tearský Kámen mohl být s dvěma tucty Aes Sedai uvnitř."
Mallia se otřásl. "Pošlu si někoho pro truhličku s penězi," ozná-mil škrobeně a odkráčel.

Mat se zamračil na zavřené dveře. "Myslím, že to jsem asi říkat neměl."
"Nechápu, jak tě jen něco takovýho mohlo napadnout," podotkl Tom suše. "Příště bys mohl navrhnout velícímu kapitánovi bělokabát-níků, že by se měl oženit s amyrlin." Svraštil obočí jako dvě bílé chlu-paté housenky. "Vznešený pán Samon. O žádným vzne-šeným pánovi Samonovi jsem v životě neslyšel."
Tentokrát suše podotkl Mat: "No, ani ty nemůžeš vědět všechno o všech králích a královnách a šlechticích, co jich jen je, Tome. Je-den nebo dva možná unikli tvý pozornosti."
"Znám jména všech králů a královen, chlapče, a jména všech vznešených pánů Tearu taky. Hádám, že asi povýšili nějakýho pá-na země, ale myslím, že pokud by jeden ze vznešených pánů ze-mřel, tak bych se to doslechl. Kdyby ses byl spokojil s tím, že bys z kajuty vy-hodil nějaký ubožáky místo kapitána, tak jsme měli každej postel pro sebe, i když úzkou a tvrdou. Teď se budeme mu-set podělit o tu Malli-ovu. Doufám, že nechrápeš, chlapče. Chrápá-ní nesnáším."
Mat zaskřípal zuby. Pokud se pamatoval, chrápal Tom jako pila pracující na dubovém suku. Na to zapomněl.
Pro kapitánovu železem obitou pokladnici, která byla pod po-stelí, přišel jeden z těch vazounů - buď Sanor nebo Vasa, Mat si nepamatoval, který je který. Silák neřekl ani slovo, jen se krátce poklonil, a když si myslel, že se nedívají, tak se na ně zamračil. Vzal truhličku a odešel.
Mat už se začínal podivovat, jestli ho snad štěstí, které ho dopro-vázelo celou noc, neopouští. Bude se muset smířit s Tomovým chrá-páním, a popravdě řečeno, nemuselo být zrovna nejlepší naskočit prá-vě na tuto loď a mávat papírem od amyrlin s pečetí s plamenem Tar Valonu. - Z náhlého popudu vytáhl jeden z kožených pohárků s kost-kami, sundal těsně padnoucí víčko a obrátil kostky na stůl.
Byly to ty s tečkami a na Mata zíralo pět jedniček. Oči Temné-ho, tak se tomu někdy říkalo. Při některé hře se na tento hod vy-hrávalo, při jiné prohrávalo. Ale jakou hru to tady hraju? Sebral kostky a hodil znovu. Pět jedniček. Další vrh, a opět na něj mrka-lo oko Temného.
"Jestlis použil tyhle kostky, abys vyhrál všechno to zlato," podo-tkl tiše Tom, "tak není divu, žes musel vypadnout s první lodí." Svlékl se do košile a tu si právě přetahoval přes hlavu, když pro-mluvil, takže jeho hlas zněl poněkud tlumeně. Kolena měl kloubnatá a nohy samou šlachu. Svaly na pravé noze měl trochu svraš-tělé. "Chlapče, i dvanác-tiletá holka by ti jistě vyřízla srdce, kdyby zjistila, že proti ní používáš takovýhle kostky."
"To není kostkama," zavrčel Mat. "To je štěstím." Štěstí Aes Se-dai? Nebo Temného štěstí? Strčil zpátky kostky do pohárku a při-razil víčko.
"Hádám," prohodil Tom leza do postele, "že mi nehodláš prozra-dit, odkud to zlato máš."
"Vyhrál jsem ho. Dneska v noci. S jejich kostkama." "Hmm. A hádám, že mi nehodláš vysvětlit ten papír, cos s ním tak mával kolem - viděl jsem tu pečeť, chlapče! - nebo mi pově-dět něco o záležitostech Bílý věže, ani proč měl správce přístavu od Aes Sedai tvůj popis."
"Nesu dopis pro Morgasu od Elain, Tome," řekl Mat trpělivěji, než se cítil. "A ten papír mi dala Nyneiva. Nevím, kde ho vzala." "No, jestli mi to nechceš povědět, tak jdu spát. Sfoukneš lam-pičky, viď?" Tom se obrátil na bok a přetáhl si polštář přes hlavu.
Mat se svlékl do spodního prádla, sfoukl lampy a zalezl si pod pokrývky, ale nemohl usnout, i když měl Mallia dobrou matraci vy-cpávanou peřím. S Tomovým chrápáním měl pravdu a polštář také nepomáhal. Znělo to, jako by Tom rezavou pilou řezal suko-vité dřevo. A Mat nedokázal přestat myslet. Jak dostala Nyneiva s Egwain a Elain ten papír od amyrlin? Zapletly se snad se samot-ným amyrlini-ným stolcem - do nějaké intriky, do jedné z těch ple-tich, jimiž byla Bílá věž proslulá - ale teď, když o tom tak pře-mýšlel, musely dívky něco zamlčet i před amyrlin.
",Prosím, dones ten dopis máti, Mate,'" říkal si tiše a posměš-ně vysoko posazeným hlasem. "Hlupáku! Amyrlin by s dopisem od dě-dičky královně poslala strážce. Slepý hlupáku, tolik ses chtěl dostat z Věže, že sis to neuvědomil." Tomovo pochrupování jako by vytrubo-valo na souhlas.
Ale ze všeho nejvíc Mat přemýšlel o štěstí a o bercích. Prvního nárazu do zádi si skoro nevšiml. Nevšímal si ani rány a šoupání na palubě nad sebou, ani tichých kroků. Plavidlo samo bylo dost hlučné a na palubě lodi přece musel někdo být, i když pluli po proudu. Ale ti-choučké kroky v chodbičce vedoucí ke dve-řím jejich kajuty se mu v duchu spojily s pomyšlením na berky, a tak nastražil uši.
Dloubl Torna loktem do žeber. "Vzbuď se," řekl tiše. "V chod-bě někdo je." Sám už vstal z postele a

doufal, že pod ním podlaha kajuty - Podlaha nebo paluba či co to zatraceně je! - nezavrzá. Tom zachrul, zamlaskal a klidně chrápal dál.
Mat neměl čas si s Tomem lámat hlavu. Ti tichošlápkové už by-li těsně za dveřmi do jejich kajuty. Mat zvedl hůl, postavil se pře-de dve-ře a vyčkával.
Dveře se pomaloučku otevřely a ve slabém světle dopadajícím sem otevřeným poklopem nahoře nad žebříkem, po němž zřejmě slezli dolů, se objevili dva zahalení muži, jeden za druhým. Mě-síční světlo bylo dost jasné, aby byly vidět obnažené čepele nožů. Oba muži zala-pali po dechu. Očividně nečekali, že na ně bude ně-kdo čekat.
Mat vyrazil holí dopředu a prvního muže udeřil těsně pod prs-ní kost. Když zaútočil, uslyšel hlas svého otce. Tohle je úder, kte-rý může zabít, Mate. Nikdy ho nepoužívej, pokud ti nehrozí smrt. Ale ty nože mu hrozily smrtí. A v kajutě nebylo dost místa, aby se mohl holí dostatečně rozmáchnout.
Muž zachrčel a složil se na podlahu. Zoufale se snažil nadech-nout. Mat už ale vykročil a nad padlým vrazil druhému muži ko-nec hole do krku. Hlasitě to zapraštělo. Muž pustil nůž a chytil se za hrdlo. Pak se zhroutil na svého společníka a oba kopali nohama a v hrdlech jim chřestilo několik posledních doušků vzduchu.
Mat tam stál a díval se na ně. Dva muži. Ne, ať shořím, tři! Mys-lím, že jsem doteď ještě nikdy neublížil jiné lidské bytosti, a teď jsem za jedinou noc zabil tři muže. Světlo!
V temné chodbě bylo ticho, ale Mat zaslechl dusot obutých no-hou na palubě nahoře. Lodníci však všichni chodili bosí.
Mat se snažil nepřemýšlet o tom, co dělá. Jednomu z mrtvých str-hl plášť, přehodil si ho přes ramena a zakryl tak světlý len svých spodků. Bosý prošel chodbou, vylezl po žebříku a opatrně vystrčil nos nad okraj paluby.
Bledé měsíční světlo se odráželo od napjatých plachet, ale noc stále halila palubu do stínů, a kromě šplouchání, jak voda narážela do trupu lodi, se neozývalo nic. Na palubě byl zřejmě pouze je-diný muž u kormidelního vesla s kapuci staženou hluboko do če-la, neboť bylo chladno. Muž přešlápl a podrážkou zašoupal po prk-nech paluby.
Mat, drže hůl nízko v naději, že si jí nevšimne, vylezl nahoru. "Je mrtvej," zamumlal tichým, drsným šeptem.
"Doufám, že cítil, když jsi mu podřezával krk." Hlas se silným ci-zím přízvukem si Mat pamatoval z ústí křivolaké uličky v Tar Valonu. "Ten kluk nám způsobil spousty potíží. Počkat! Kdo jsi?"
Mat vší silou švihl holí. Silné dřevo muže uhodilo do hlavy a ka-puce jen částečně ztlumila zvuk připomínající meloun dopadající na zem.
Muž přepadl přes veslo, jež tím posunul, a loď v proudu poskoči-la, takže se Mat zapotácel. Koutkem oka zahlédl ve stínu u zá-bradlí zvedající se stín i záblesk čepele, a poznal, že hůl už nesta-čí otočit včas. Ale cosi jiného blýskavého prolétlo nocí a s tupým nárazem se spojilo s postavou. Zvedající se muž se vzápětí zhrou-til téměř Matovi k nohám.
Jak se loď znovu zakymácela, protože se kormidelní veslo smý-kalo spolu s mrtvolou, z podpalubí se ozvaly hlasy.
Od poklopu přikulhal Tom v plášti a spodcích a zvedl kryt na za-stíněné lucerně. "Měl jsi štěstí, chlapče. Jeden z těch dole měl lucernu. Mohla od ní chytnout celá loď, jak tam tak ležela." Svět-lo dopadlo na jílec nože trčící z hrudi muže s mrtvýma očima do-široka otevřenýma. Mat ho nikdy neviděl. Byl si jist, že někoho s tak zjizveným obličejem by si určitě zapamatoval. Tom odkopl dýku, jež mrtvému vypadla z ruky, a sklonil se pro svůj nůž, který pečlivě otřel do pláště mrtvého. "Veliký štěstí, chlapče. Vážně ve-liký štěstí."
Na zádi bylo k zábradlí uvázáno lano. Tom k němu přistoupil a posvítil lucernou dolů. Mat se k němu připojil. Na druhém kon-ci lana se pohupoval jeden z těch malých člunů z Jižního přístavu. Hranatá lucerna na něm byla zhasnutá. Mezi vytaženými vesly stá-li další dva muži.
"Ať si mě vezme Veliký pán, to je on!" vyjekl jeden z nich. Ten druhý se vrhl k uzlu držícímu lano.
"Chceš zabít i tyhle dva?" zeptal se Tom hlasem tak zvučným, ja-ko by přednášel.
"Ne, Tome," řekl Mat tiše. "Ne."
Muži v lodici museli zaslechnout jen otázku, odpověď už zřej-mě ne, protože se přestali namáhat s uzlem

a s hlasitým žbluňknu-tím sko-čili do vody. Se šploucháním plavali ke břehu.
"Hlupáci," zamumlal Tom. "Řeka se za Tar Valonem trochu zu-žuje, ale pořád tu musí mít víc než půl míle na šířku. Ve tmě to ni-kdy nezvládnou."
"U Kamene!" ozval se výkřik od poklopu. "Co se to tu děje? V chodbě jsou mrtví muži! A co dělá Vasa, že se tu tak válí na kormid-le? Skončíme na mělčině!" Oblečen pouze ve lněném prá-dle se Mallia vrhl k veslu, hrubě mrtvého odvalil a zatáhl za dlou-hé veslo, takže loď znovu srovnal. "To není Vasa! Ať shoří moje duše, kdo jsou ti mrtví muži?" Na palubu už šplhali další lodníci i poděšení cestující zabalení v pláštích a pokrývkách.
Tom tak, aby si toho nikdo nevšiml, zasunul nůž pod provaz a jedním tahem ho odřízl. - Člun zmizel v temnotě. "Říční bandi-ti, ka-pitáne," řekl. "Tady s mladým Matem jsme ti zachránili loď před říč-ními piráty. Kdyby nebylo nás, mohli všem podříznout krk. Možná bys měl znovu uvážit poplatek za plavbu."
"Piráti!" vyjekl Mallia. "Kolem Cairhienu jich je plno, ale tak daleko na sever jsem o nich ještě neslyšel!"
Schoulení cestující za-čali tiše vykládat o banditech a o tom, jak mohli snadno skončit s podříz-nutými hrdly.
Mat ztuhle došel k poklopu. Za sebou zaslechl Malliu. "Ten te-dy je chladnokrevný. Nikdy ještě jsem neslyšel, že by Andor za-městnával zabijáky, ale ať shoří moje duše, tenhle je tedy chlad-nokrevný."
Mat klopýtavě slezl po žebříku, překročil dvě těla v chodbičce a s prásknutím zavřel dveře kapitánovy kajuty. Došel do půli ces-ty k po-steli, když ho přepadl záchvat třesu, a pak už se mohl jenom svézt na kolena. Světlo, v jaké hře to vlastně hraju? Musím ji znát, jestli mám vyhrát. Světlo, co je to za hru?
* * *
Hraje tiše "Krásná růže v sadu kvetla" na flétnu, Rand pozoro-val svůj ohýnek, nad nímž se na tyči opékal králík. V nočním ván-ku se plameny mihotaly. Rand si vůně králíka téměř nevšímal, i když si roztěkaně uvědomoval, že v příští vesnici či městečku, do kterého zavítá, bude muset sehnat sůl. "Krásná růže v sadu kvetla" byla jedna z melodií, které hrál na těch svatbách.
Kolik dní už uplynulo? Opravdu jich bylo tolik, nebo jsem si to jenom představoval? Všechny ženy z té vesnice se najednou roz-hodly vdát? Jak se to tam vůbec jmenovalo? Copak už šílím?
Na čele se mu perlil pot, ale on hrál dál tak tiše, že se skoro sám neslyšel, se zrakem upřeným do ohně. Moirain mu řekla, že je ta've-ren. Každý říkal, že je ta'veren. Možná jím opravdu byl. A ta-koví lidé - měnili - věci kolem sebe. Takový ta'veren by mohl způsobit všechny ty svatby. Ale příliš se to podobalo něčemu jiné-mu, nač nechtěl ani pomyslet.
Taky říkají, že jsem Drak Znovuzrozený. Všichni to říkají. Živí to říkají, i mrtvi. To ale ještě neznamená, že je to pravda. Musel jsem je nechat, aby mě prohlásili. Povinnost. Neměl jsem na vybranou, ale to ještě neznamená, že je to pravda.
Nějak se nemohl přimět přestat hrát tu jedinou melodii pořád do-kola. Připomínala mu Egwain. Kdysi si myslel, že se vezmou. Egwain. Připadalo mu to tak dávno. To už bylo také pryč. Ale při-cházela k němu ve snech. Mohla to být ona. Její obličej. Byl to je-jí obličej.
Jenže těch obličejů bylo tolik, tváří, které znal. Tam a jeho mat-ka, a Mat a Perrin. A všichni se ho snažili zabít. Samozřejmě to ne-byli doopravdy oni. Jen jejich obličeje na zplozencích Stínu. Mys-lel si, že to ve skutečnosti nejsou oni. Dokonce i v jeho snech se zřejmě procházeli zplozenci Stínu. A byly to jenom sny? Některé sny byly sku-tečné, to věděl. A jiné byly jen sny, nočními můrami či sny plnými nadějí. Ale jak měl poznat rozdíl? Jedné noci se mu ve snu zjevila Min - a pokusila se mu vrazit nůž do zad. Ještě teď žasl nad tím, jak moc ho to bolelo. Byl tenkrát bezstarostný, nechal ji přijít příliš blízko, přestal si dávat pozor. S Min necítil potřebu dávat si příliš pozor, i přes věci, které viděla, když se na něj podí-vala. Být s ní bylo jako bal-zám na jeho rány.
A potom se mě pokusila zabít! Melodie vyskočila v neladné za-pištění, ale on ji zase rychle ztlumil. Ona ne. Zplozenec Stínu s je-jí tváří. A přitom Min byla jedna z mála, kdo by mu nikdy neublí-žil. Ne-chápal, jak na tento nápad přišel, ale byl si jist, že je to pravda.
Ve snech vídával tolik obličejů. Přišla i Seléné, chladná a zá-hadná a tak roztomilá, až mu při pouhém pomyšlení na ni vysy-chalo v ústech, a nabídla mu slávu, jako již předtím - teď mu to připadalo tak dávno - ale nyní říkala, že musí získat meč. A s me-čem přijde i Seléné. Callandor. Ten byl v jeho snech pokaždé pří-tomen. Pokaždé. A zlomyslné tváře. Ruce strkající Egwain, Nyneivu a Elain do klecí,

lapající je do sítí, zraňující je. Proč by měl plakat pro Elain víc než pro ty druhé dvě?
Zatočila se mu hlava. Bolela ho skoro tolik co bok a do očí mu stékal pot, když celou noc tiše hrál "Krásná růže v sadu kvetla", je-likož se bál usnout. Bál se, že se mu bude něco zdát.

KAPITOLA PÁTÁ

Ve vzoru

Ze sedla se Perrin zamračil na plochý kámen u cesty napůl za-rostlý plevelem. Silnice byla sice jen udusaná stezka, které se teď, když se blížili k řece Manetherendrelle a hranicím Lugardu, říka-lo Lugardská silnice, ale kdysi byla dlážděná. Kdysi velice dávno, jak poznamenala Moirain přede dvěma dny, a kousky dlažebních kamenů se stále čas od času objevovaly na povrchu. Tenhle na so-bě měl zvláštní značku.
Kdyby byli psi schopni udělat otisk tlapy na kameni, Perrin by byl řekl, že to je otisk tlapy velkého psa. Na holé zemi okolo, kde by se v měkčí prsti snadno uchovaly, nikde žádné psí stopy nevi-děl, ani žád-ného psa necítil. Jen ve vzduchu se vznášel slaboulinký pach spáleni-ny s nádechem síry, jaký po sobě zanechávaly ně-které rachejtle. Před nimi, tam, kde se cesta spojovala s řekou, stálo město. Možná sem zaběhla nějaká děcka s pár výrobky ohňostrůjců.
Ale pro děti by to bylo dost daleko. Viděl však nějaké statky. Mohly to být děti z některého z nich. Ať je to cokoliv, nemá to nic společného s tou značkou. Koně nelátají a psi nedělají stopy do ka-mene. Už

jsem příliš unavený a nemyslí mi to.
Zívl a pobídl Tanečníka a šedák cvalem rychle dohnal ostatní. Moirain je od odjezdu z Jarry popoháněla a na nikoho, kdo se byť jen na malou chvilku zastavil, se nečekalo. Když si Aes Sedai jed-nou ně-co umanula, byla tvrdá jako kalená ocel. Loial dokonce pře-stal číst, když před šesti dny náhle zvedl hlavu a zjistil, že je skoro o míli poza-du a všichni už jsou málem z dohledu za dalším kop-cem.
Perrin Tanečníkovi přitáhl otěže vedle ogierova velkého koně za Moirainino bílou klisnou a znovu zazíval. Lan byl někde vepře-du na výzvědách. Slunce bylo tak nízko, že do jeho západu zbýva-lo snad půl hodiny, ale strážce tvrdil, že do města jménem Remen na Manethe-rendrelle dorazí ještě před setměním. Perrin si nebyl jist, že chce vidět, co je tam čeká. Nevěděl, co by to mohlo být, ale dny po odjezdu z Jarry ho naučily ostražitosti.
"Nechápu, proč nemůžeš spát," řekl mu Loial. "Já jsem vždy-cky hrozně unavený už ve chvíli, kdy nám dovolí zastavit na noc, že usnu, jen si lehnu."
Perrin jenom zavrtěl hlavou. Loialovi prostě nedokázal vysvět-lit, že se neodvažuje usnout, protože dokonce i ten nejlehčí spánek je plný divokých snů. Jako ten zvláštní s Egwain a Hopsalem. No, není divu, že se mi o ní zdá. Světlo, rád bych věděl, jak se má. Teď už je v bezpe-čí ve Věži a učí se, jak se stát Aes Sedai. Verin na ni dohlédne, a na Mata taky. Nemyslel si, že by někdo musel dávat pozor na Nyneivu. Pokud se pamatoval, tak byla-li někde Nyneiva, museli se mít na po-zoru ostatní.
Nechtěl ani pomyslet na Hopsala. Dařilo se mu nemyslet na ži-vé vlky, i když z toho měl pocit, jako by ho narychlo ukul a vy-tvaroval neobratný kovář. A nechtěl vůbec pomyslet na možnost, že by se mu do snů mohl vplížit mrtvý vlk. Otřásl se a přinutil se otevřít oči. Ne-chtěl Hopsala ani vidět.
A spánek mu nenarušovaly jenom zlé sny. Nacházeli další sto-py toho, že tudy Rand prošel. Mezi Jarrou a řekou Eldar Perrin ne-zahlédl nic, ale když překročili Eldar po kamenném mostě klenou-cím se z jednoho útesu na druhý ve výšce deseti sáhů nad hladinou vody, ne-chali za sebou město jménem Sidon, celé v popelu. V tros-kách zůstalo jen několik kamenných stěn a komínů.
Umounění obyvatelé města říkali, že to způsobila lucerna, kte-rá někomu spadla ve stodole, a pak se oheň rozšířil a všechno šlo velice špatně. Polovina věder, která našli, byla úplně děravá. Jed-na každá hořící stěna spadla ven místo dovnitř, takže od ní chyti-ly domy po obou stranách. Plápolající trámy hostince se nějak zří-tily a dokutálely se až ke studni na náměstí, takže z ní už nemohli tahat vodu na hašení požáru, a na ostatní tři studny popadaly domy. Dokonce i vítr se změ-nil a rozdmýchával plameny do všech stran.
Moirain se nebylo třeba ptát, zda to způsobil Rand. Její obličej, jako z kalené oceli, byl dostatečnou odpovědí. Vzor se tvaroval kolem Randa a šance byly zcela nevypočitatelné.
Za Sidonem projížděli čtyřmi městečky, kde pouze díky Lanovu stopování poznali, že je Rand stále před nimi. Rand teď byl opěšalý, pěšky šel už delší dobu. Jeho koně našli už v Jarře. Byl mrtvý a vypa-dalo to, že ho potrhali vlci nebo zdivočelí psi. Pro Perrina bylo těžké nespojit se s vlky, zvlášť když k němu Moirain podmračeně vzhlédla. Naštěstí Lan našel stopy Randových bot. Vedly od místa, kde ležel mrtvý kůň. Na jednom podpatku byla trojhranná dírka, zřejmě od ka-mene. Tím pádem byly stopy jasné. Ale ať pěšky či na koni, zřejmě si před nimi stále udržoval náskok.
V těch čtyřech osadách za Sidonem způsobil největší vzrušení Loial, když vjel do osady, a lidé zjistili, že je to skutečně ogier z masa a krve. Byli tím tak uneseni, že Perrinových očí si téměř nevšímali, a pokud ano... No, pokud byli skuteční ogierové, tak to už lidé mohli klidně mít oči jakékoliv barvy.
Ale pak dorazili do malé vísky Willar, a tam se slavilo. Pramen na návsi znovu vyrazil poté, co museli rok tahat vodu asi míli cesty od potoka, a když všechny pokusy vykopat studnu selhaly a polovina lidí se odstěhovala. Willar nakonec nezahyne. Rychle následovaly tři ne-dotčené osady, všemi projeli v jednom dni, až dojeli do Samahy, kde přes noc vyschly všechny studny a lidé tu hovořili o Temném. Pak přišel Tallan, kde veškeré staré nesváry, které se kdy ve vesnici obje-vily, vyvřely předešlého dne na povrch jako přetékající žumpa, a tepr-ve tři vraždy všechny šokovaly nato-lik, že se jim vrátil zdravý rozum. A konečně Fyall, kde jařiny sli-bovaly tu nejubožejší úrodu, co se kdo pamatoval, ale starosta, ko-pající za domem novou jímku, našel zetlelý kožený vak plný zlata, takže nikdo by neměl umřít hlady. Silné mince ve Fyalle nikdo ne-poznal. Na líci byla ženská hlava a na rubu orel. Moirain řekla, že byly raženy v Manetherenu.

Perrin se jí na to konečně zeptal, když jedné noci seděli kolem ohně. "Po Jarře jsem si myslel... Všichni byli po těch svatbách tak šťastní. Dokonce i ti bělokabátníci jim potom připadali jako hlu-páci. Ve Fyalle to bylo v pořádku - s úrodou Rand nemohl mít nic společ-ného, protože vypadala špatně dávno předtím, než přišel, a to zlato bylo určitě v pořádku, když ho potřebovali - ale všecko to ostatní... Vypálené město, vyschlé studny a... To je zlo, Moirain. A já nemůžu uvěřit, že by byl Rand zlej. Vzor se kolem něj může ovíjet, ale jak by mohl být vzor tak zlej? To nedává smysl, a věci musejí dávat smysl. Když vyrobíš nástroj, který je k ničemu, tak je to plejtvání železem. Vzor přece nemůže plejtvat."
Lan se na něho suše podíval a zmizel do tmy, aby obešel tábor. Loial se už ukládal do pokrývek, ale teď zvedl hlavu a s nastraže-nýma ušima se zaposlouchal.
Moirain chvíli mlčela a ohřívala si ruce nad ohněm. Nakonec promluvila s pohledem upřeným do plamenů. "Stvořitel je dobrý, Per-rine. Otec zla je zlý. Vzor věků, samotná krajka věků, není ani jedno, ani druhé. Vzor je to, co je. Kolo času vetkává všechny ži-voty do vzo-ru, všechny činy. A vzor, který je celý jednobarevný, není vzorem. Pro vzor věků je dobro a zlo osnovou a útkem."
I když o tři dny později projížděli slunným pozdním odpoled-nem, Perrina zamrazilo, jako když ji slyšel tohle říkat poprvé. Chtěl věřit, že je vzor dobrý. Chtěl věřit, že když lidé spáchají zlo, jdou proti vzoru, kříví ho. Pro něj byl vzor jemným a složitým vý-tvorem vyrobeným mistrem kovářem. To, že se v něm spojuje liti-na na hrnce, ba i něco horšího, s dobrou ocelí, a to zcela nahodile, byla představa, z níž mrazilo.
"Mně na tom záleží," zamumlal tiše. "Světlo, mně na tom zále-ží." Moirain se na něj ohlédla a Perrin se odmlčel. Nebyl si jist, jestli Aes Sedai, kromě na Randovi, záleží vůbec na něčem.
O chvíli později se vepředu objevil Lan a stočil svého černého válečného hřebce po bok Moiraininy klisny. "Remen je hned za tímhle vrškem," oznámil. "Zdá se, že v posledních dnech tam mě-li dost ruš-no."
Loial zastříhal ušima. "Rand?"
Strážce zavrtěl hlavou. "To nevím. Možná to pozná Moirain, až to uvidí." Aes Sedai se na něj pátravě podívala a pak pobídla bílou klisnu do rychlejšího kroku.
Vyjeli na vrcholek kopce a Remen ležel pod nimi na břehu řeky. Manetherendrella tu byla široká víc než půl míle a nebyl tu žádný most, i když se přes řeku právě přepravovaly dva přívozy poháně-né dlouhými vesly, a jeden, téměř prázdný, se vracel. Tři další kotvily u dlouhého kamenného přístaviště spolu s necelým tuctem ob-chodních plavidel. Některé říční lodi měly jeden, jiné dokonce dva stěžně.
Pří-staviště od samotného města oddělovalo několik rozleh-lých skladišť z šedého kamene. Ve městě byly budovy většinou ta-ké z kamene, i když na střechách byly tašky nejrůznějších odstínů, od žluté přes červenou po temně nachovou, a z ústředního náměs-tí vedly ulice na všechny strany.
Moirain si stáhla kapuci pláště hlouběji do čela, aby, než vjedou do města, měla zakrytou tvář.
Jako obvykle lidé v ulicích zírali na Loiala, ale tentokrát Perrin zaslechl, jak v uctivé bázni mumlají: "Ogier." Loial se v sedle narov-nal, uši měl vzpřímené a koutky širokých úst se mu zvedly v úsměvu. Očividně se snažil nedat najevo, jak je potěšen, ale tvá-řil se jako koč-ka, kterou někdo drbe za ušima.
Remen Perrinovi připadal jako jiná města - byl plný lidských a lidmi vytvořených pachů smíšených samozřejmě se silnou vůní řeky - a jeho napadlo, co mohl mít Lan na mysli, když vtom se mu zježily vlasy na hlavě, protože ucítil něco - špatného. Jakmile to zachytil, bylo to pryč, jako když koňský chlup dopadne na rozžha-vené uhlíky, ale pamatoval si to. Ten stejný pach zachytil v Jarře, a tehdy zmizel stejně náhle. Nebyl to Pokřivený ani Nezrozený - trollok, ať shořím, ne Pokřivený! Ne Nezrozený! Myrddraal, mizelec, půlčlověk, cokoliv, jen ne Nezrozený! - ne trollok nebo mizelec, ale ten puch byl stejně ostrý a stejně ohavný. Ať už ho však zanechával kdokoliv, zřejmě nenechával trvalejší stopu.
Dojeli až na náměstí. Jeden z velkých kamenů dláždění přímo uprostřed náměstí byl vypáčen, aby tu mohla být vztyčena šibeni-ce. Do hlíny byl zaražen jediný silný trám podpírající břevno, z ně-hož visela železná klec. Dno klece bylo celé čtyři lokte nad zemí. V kleci seděl muž oděný celý do šatů v odstínech šedé a hnědé a bradu si opí-ral o skrčená kolena. Víc místa stejně neměl. Tři ma-lí hošíci po něm házeli kamení. Muž zíral přímo před sebe, a po-kud se nějaký kámen dostal až mezi mříže, ani nemrkl. Obličej měl zbrocený krví. Lidé z města chodili kolem, a tomu, co chlapci dě-lají, nevěnovali o nic větší pozornost než ten muž, i když se každý do jednoho podíval na klec, většinou souhlasně, někteří však se

strachem.
Moirain zavrčela, mohlo to být znechucení.
"Je toho víc," řekl Lan. "Pojďte. Už jsem nám zamluvil pokoje v hostinci. Myslím, že to shledáte zajímavým."
Perrin se cestou za nimi ohlédl přes rameno na muže v kleci. Bylo na něm něco povědomého, ale nedokázal přijít na to, co.
"To neměli dělat." Loialův burácivý hlas skoro připomínal vrče-ní. "Ti chlapci, myslím. Dospělí by je měli zastavit."
"To by měli," souhlasil Perrin, ale příliš pozornosti ogierovi ne-věnoval. Proč mi připadá známý?
Na štítu nade dveřmi hostince blíž k řece, do něhož je Lan za-vedl, stálo U cestářova perlíku, což Perrin považoval za dobré zna-mení, i když tady kovárnu nic nepřipomínalo, jen na znamení byl namalován muž v kožené zástěře s kladivem v ruce. Hostinec sa-motný byl velký, tříposchoďový dům z leštěných kvádrů šedého kamene, s nachovou střechou, velkými okny a dveřmi s vyřezáva-nými spirálami, a zdálo se, že prospívá. Přiběhli stájníci, aby pře-vzali koně, a na první pohled se klaněli ještě hlouběji, když jim Lan hodil pár mincí.
Uvnitř zůstal Perrin hledět. Připadalo mu, že muži i ženy u sto-lů jsou všichni oblečeni ve sváteční parádě. Bylo tu víc vyšívaných ka-bátců, víc krajek na šatech, víc barevných stuh a šátků s třásně-mi, než viděl za velice dlouhou dobu. Jen čtyři muži sedící u jed-noho stolu na sobě měli prosté kabátce, a ti také byli jediní, kteří v očekávání ne-vzhlédli, když Perrin s ostatními vstoupil do šenku. Ti čtyři muži si dál tiše povídali. - Perrin zaslechl útržky z jejich hovoru, bavili se o tom, jaké přednosti mají ledové papričky jako náklad před kožešinami a co by mohly potíže v Saldeii udělat s ce-nami. Kapitáni obchodních lodí, usoudil Perrin. Ostatní byli nej-spíš místní. Dokonce i obsluhující ženy na sobě zřejmě měly své nejlepší šaty, dlouhé zástěry zakrývaly vyšívané šaty s krajkami u krku.
V kuchyni se pracovalo. Perrin cítil skopové, jehněčí, kuřata i ho-vězí, jakož i nějakou zeleninu. A vůně perníku na chvíli způ-sobila, že zcela zapomněl na maso.
Hned za dveřmi je přivítal hostinský, obtloustlý plešatějící mu-žík se zářícíma hnědýma očima a hladkými růžovoučkými tváře-mi. Neu-stále se klaněl a mnul si ruce. Kdyby nebyl přišel k nim, Perrina by ani nenapadlo, že je to majitel, protože místo očekáva-né bílé zástěry měl kabátec jako všichni ostatní, z pevného modrého sukna vyšívaného bílou a zelenou nití. Díky kabátci se silně potil.
Proč jsou všichni oblečení jako na slavnost? divil se Perrin.
"Á, mistr Andra," řekl hostinský, obraceje se na Lana. "A ogier, jak jsi říkal. Ne že bych o tvém slově pochyboval, samozřejmě. Ne po tom, co se všechno stalo, a o tvém slově nikdy, pane. Proč ne ogier? Á, příteli ogiere, mít tě v domě je pro mě větším potěšením, než si vůbec umíš představit. Tohle je prostě skvělé, a doplňuje to všechno ostatní. Á, a paní..." Všiml si tmavomodrých hedvábných šatů a dra-hého vlněného pláště, sice uprášeného po cestě, ale stále honosného. "Odpusť, vznešená paní, prosím." Při úkloně vypadal jako podkova. "Mistr Andra mi neozřejmil tvoje postavení, vzne-šená paní. Nechtěl jsem být neuctivý. Jsi tu ovšem vítána ještě víc než tady přítel ogier, vznešená paní. Prosím, neurážej se kvůli ubo-hému žvanění Gainora Furlana."
"Neurazila jsem se." Moirain klidně přijala titul, jímž ji Furlan obdařil. Ani zdaleka to nebylo poprvé, co Aes Sedai vystupovala pod jiným jménem, či co předstírala, že je něco, čím ve skutečnosti nebyla. A také to nebylo poprvé, co Perrin slyšel, jak si Lan ne-chává říkat Andra. Hluboká kapuce Moirain stále zakrývala hlad-ké rysy Aes Se-dai, a navíc si u těla přidržovala plášť, jako by jí byla zima. Samo-zřejmě si dávala pozor, aby nebyla vidět ruka s prstenem s Velkým hadem. "Ve městě se událo něco podivného, pane hostinský, jak jsem pochopila. Doufám, že to nemá vliv na bezpečnost poutníků."
"A, vznešená paní, opravdu to bylo podivné. Tvoje zářná přítom-nost činí poctu tomuto pokornému domu, vznešená paní, a na-víc s sebou přivádíš ogiera, ale máme v Remenu také hledače. Pří-mo tady u Cestářova perlíku přebývají. Hledači Valerského rohu se vydali z Illianu za dobrodružstvím. A dobrodružství také našli, vznešená paní, tady v Remenu, nebo jen o míli dvě dál po řece, bo-jovali ze všech lidí právě s Aielany. Umíš si představit ty černě za-halené aielské divochy v Altaře, vznešená paní?"
Aiel. Teď Perrin věděl, co mu připadalo tak známé na muži v kle-ci. Kdysi už Aiela viděl, jednoho z těch

zuřivých, téměř báj-ných, oby-vatelů drsné země nazývané Pustina. Ten muž se hodně podobal Ran-dovi. Byl vyšší než většina ostatních, měl šedé oči a narudlé vlasy a byl oblečený přesně stejně jako muž v kleci, celý v hnědé a šedé, kte-réžto odstíny splývaly s kamením a křovím, a měl vysoké měkké boty přivázané ke kolenům. Perrin téměř zno-vu uslyšel Minin hlas. Aielan v kleci. To je bod zlomu ve tvém ži-votě, nebo aspoň něco velice důle-žitého, co se stane.

"Proč jste...?" Zarazil se, aby si odkašlal a nemluvil tak ochraptě-le. "Jak se stalo, že máte Aiela v kleci na náměstí?"

"Á, mladý pane, to je spíš příběh pro..." - Furlan se odmlčel a prohlédl si ho od hlavy k patě, přičemž bral v úvahu prosté ven-kovské šaty a dlouhý luk. Pohledem se zastavil u sekery u pasu a u toulce na druhé straně. Když však tlouštík při prohlídce dora-zil až k Perrinovu obličeji, trhl sebou, jako by si díky přítomnosti vznešené paní a ogiera jeho žlutých očí všiml až teď. "On je tvůj sluha, mistře Andro?" zeptal se opatrně.

"Odpověz mu," bylo vše, co Lan řekl.

"Ehm. Ehm. Ovšem, mistře Andro. Ale je tu někdo, kdo to mů-že vypovědět líp než já. Tuhle vznešený pán Orban sám. Proto jsme se tu sešli, abychom to slyšeli."

Po schodech na jedné straně šenku scházel mladší tmavovlasý muž v červeném kabátci s obvazem kolem hlavy. Při chůzi se opí-ral o vycpané berle a levou nohavici měl odstřiženou, protože měl celé lýt-ko od kotníku až ke koleni ovázané silnou vrstvou obvazů. Místní začali hlučet, jako by zahlédli něco úžasného. Lodní kapi-táni dál vedli svůj tichý rozhovor. Už se dostali ke kožešinám.

Furlan si možná myslel, že muž v červeném kabátci ten příběh vypoví ještě lépe, nicméně sám pokračoval ve vyprávění. "Vzne-šený pán Orban a vznešený pán Gann sami čelili dvacítce zuři-vých Aielanů jen s deseti družiníky. Ehm, boj to byl zuřivý a tvr-dý, mnoho ran bylo uštědřeno i obdrženo. Šest dobrých družiníků zahynulo a každý muž byl zraněn, vznešení páni Orban a Gann nejhůře ze všech, ale pobili všechny Aiely až na ty, kteří uprchli, a toho jednoho, co zajali. To je ten, co ho uvidíte venku na náměs-tí, kde už nebude obtěžovat okolí svými divošskými způsoby o nic víc než mrtvola."

"Vy jste tady v kraji měli nějaké potíže s Aiely?" zeptala se Moi-rain.

Perrin sám uvažoval o stejné věci s nemalým úžasem. Pokud ně-kteří lidé stále používali výraz "černě zahalený Aiel" pro něko-ho s násilnickým chováním, bylo to svědectví dojmů, jaký v lidech zane-chala aielská válka, ale ta se odehrála již před dvaceti lety, a Aielové od té doby, ani předtím, ze své Pustiny nevyšli. Ale už jsem viděl jed-noho na téhle straně Páteře světa, a teď jsem spatřil dalšího.

Hostinský si zamnul lysou hlavu. "Ehm. Ehm, ne, vznešená pa-ní, ne tak přesně. Ale měli bychom, tím si můžeš být jistá, když tu pobí-halo dvacet těch divochů jen tak. No, všichni si pamatují, jak zabíjeli, loupili a pálili cestou přes Cairhien. Muži právě z téhle vesnice bojo-vali v bitvě pod Zářícími hradbami, kdy se státy spo-jily, aby je za-hnaly. Já jsem v té době trpěl houserem, takže jsem sám jít nemohl, ale dobře se na to pamatuju, stejně jako všichni. Jak sem přišli, tak daleko ze své vlastní země, nebo proč, to nevím, ale vznešení páni Orban a Gann nás před nimi zachránili." Lidé ve slavnostních oděvech hlasitě vyjadřovali souhlas.

Orban sám dokulhal přes šenk a kromě hostinského si nikoho ne-všímal. Perrin ucítil zkyslé víno dávno předtím, než k nim muž došel. "Kam se poděla ta stará ženská se svýma bylinkama, Furlane?" zeptal se Orban hrubě. "Ganna ty rány hrozně bolí a já mám pocit, že mi praskne hlava."

Furlan se uklonil tak hluboko, až se hlavou málem dotýkal podla-hy. "Ehm, ehm, matka Leicha bude ráno zpátky, vznešený pane Orba-ne. Je u porodu, vznešený pane. Ale říkala, že ti rány zašila a nama-zala a vznešenému pánovi Gannovi taky, tak si nemusíš dě-lat starosti. Ehm, vznešený pane Orbane, jsem si jistý, že hned rá-no za vámi za-jde."

Obvázaný muž si tiše zabručel - tiše pro každého kromě Perrina - že musí čekat na nějakou selku, "až vrhne svý potomstvo", a ještě ně-co o tom, "že je sešněrovaný jak pytel žrádla". Zvedl mrzutý, rozzlo-bený pohled a poprvé si zřejmě uvědomil přítom-nost nových hostí. Perrina okamžitě zavrhl, což mládence v nej-menším nepřekvapilo. Při pohledu na Loiala se mu oči trochu roz-šířily - Už ogiera viděl, na-padlo Perrina, ale nikdy ho nenapadlo, že nějakého uvidí tady - u Lana oči zase přimhouřil - Pozná bo-jovníka, když nějakého uvidí, a nerad je potkává - a rozzářily se mu, když se sklonil, aby dohlédl pod Moirai-ninu kapuci, i když ne-byl dost blízko, aby jí viděl do tváře.

Perrin se rozhodl, že na to prostě nebude myslet, ne vzhledem k Aes Sedai, a doufal, že ani Moirain nebo Lan si o tom také nic myslet nebudou. Světlo ve strážcových očích mu prozradilo, že doufá marně.
"Vás dvanáct porazilo dvacet Aielů?" zeptal se bezvýrazným hla-sem Lan.
Orban sebou trhl a narovnal se. Pracně ledabylým tónem řekl: "Jo, něco takového musíš čekat, když hledáš Valerský roh. Pro mě s Gannem to nebylo první takový střetnutí, a ani poslední, než na-jdeme roh. Pokud nám Světlo posvítí." Mluvil, jako by Světlo pro-stě ne-mohlo udělat nic jiného. "Samozřejmě jsme nebojovali po-řád jenom s Aiely, ale vždycky se najdou lidi, co by chtěli hledače zastavit, kdyby mohli. Mě s Gannem ale tak snadno zastavit ne-jde." Další pochvalné mumlání od místních. Orban se narovnal o trochu víc.
"Ztratili jste šest mužů a získali jednoho zajatce." Z Lanova hla-su nebylo jasné, zda to považuje za dobrou výměnu či za špatnou.
"Jo," řekl Orban, "zbytek jsme pobili, teda až na ty, co utekli. Ne-pochybně teď ukrývají svý mrtvý. Slyšel jsem, že to dělávají. Běloka-bátníci už je hledají, ale nikdy je nenajdou."
"Tady jsou bělokabátníci?" zeptal se ostře Perrin.
Orban na něj mrkl a znovu ho zavrhl. Opět se obrátil k Lanovi. "Bělokabátníci vždycky strkají nos tam, kde je nikdo nechce a ne-potřebuje. Jsou to neschopní hulváti, všichni do jednoho. Jo, celý dny budou jezdit po kraji, ale já pochybuju, že najdou aspoň svý vlastní stíny."
"To asi ne," odtušil Lan.
Obvázaný muž se zamračil, jako by si nebyl jist, co přesně měl Lan na mysli, ale pak se znovu obrátil k hostinskému. "Najdi tu sta-řenu, slyšíš! Hlava se mi může rozskočit." Ještě se naposled podíval na Lana a odkulhal. Vyšplhal se po schodech a nahoru ho následo-valo obdivné mumlání nad hledačem rohu, který pobil Aielany.
"Zdá se, že tohle je dost rušné město." Loialův hluboký hlas při-táhl k ogierovi pozornost všech v místnosti. Až na ony kapitány, kteří zjevně právě projednávali lana, pokud jim Perrin dobře rozu-měl. "Všude, kam přijdu, vy lidé něco děláte, spěcháte a pobíháte, pořád se vám něco děje. Jak vydržíte tolik vzrušení?"
"Ehm, příteli ogiere," ozval se Furlan, "tak to u nás lidí chodí, že po vzrušení prahneme. Tolik lituju, že jsem nemohl táhnout k Zářícím hradbám. No, povím ti -"
"Naše pokoje." Moirain sice nijak nezvedla hlas, ale její slova hostinského zarazila jako ostrý nůž. "Andra nám tu zamluvil po-koje, ne?"
"Ehm, ano vznešená paní, odpusť. Ano, mistr Andra vám tady opravdu zamluvil pokoje. Odpusť mi, prosím, vznešená paní. Tu-dy, prosím. Kdybys mě laskavě následovala." Furlan se cestou do schodů neustále klaněl, šoupal nohama a bez přestání se omlouval a žvanil.
Nahoře se Perrin zastavil a ohlédl se. Slyšel zdola tiché "vzne-šená paní" a "ogier" a cítil, že se za nimi dívají, ale připadalo mu, že cítí zvláště jeden pohled. Někdo se nedíval na Moirain a na La-na, ale na něho.
Rychle ji našel. Například stála stranou od ostatních, a navíc to byla jediná žena v místnosti, která na sobě neměla ani kousek kraj-ky. Její tmavošedé, téměř černé šaty měly prostý střih, jako šaty kapitánů, s širokými rukávci a úzkou suknicí, bez jediného volánu či ozdobného stehu výšivky. Když se pohnula, Perrin si všiml, že má suknici rozstři-ženou pro jízdu na koni, a zpod suknice jí vyku-kovaly špičky vyso-kých bot z měkké kůže. Byla mladá - nejspíš nebyla o mnoho starší než on - a na ženu dost vysoká, s černými vlasy na ramena. A kdyby byl její nos jen o kousek větší, byl by na ženu příliš velký a výrazný. Měla plné rty, vysedlé lícní kosti a tmavé, mírně zešikmené oči. Perrin se nemohl rozhodnout, jest-li mu připadá krásná či nikoliv.
Jakmile se zadíval dolů, žena se obrátila k jedné ze služek a na schodiště se již ani nepodívala, ale Perrin si byl jist, že měl prav-du. Zírala na něho.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA ŠESTÁ

Jiný tanec

Když jim Furlan ukazoval pokoje, bez ustání brebentil, i když ho Perrin příliš neposlouchal. Horečně uvažoval, zda ta černovla-sá dívka náhodou neví, co žluté oči znamenají. Ať shořím, dívala se na mě. Pak zaslechl, jak hostinský říká: "prohlásil se za Draka v Ghealdanu", - a měl pocit, že se mu uši vytáhly do špiček, jaké měl Loial.
Moirain se zastavila na prahu svého pokoje. "Takže je tu další falešný Drak, hostinský? V Ghealdanu?" Kapuce jí stále zakrýva-la tvář, ale mluvila, jako by jí to otřáslo do hloubi duše. Dokonce i když Perrin poslouchal, co hostinský odpovídá, nemohl se na ni přestat dí-vat. Ucítil něco, co se velice podobalo strachu.
"Ehm, vznešená paní, neboj se. Do Ghealdanu je to sto leguí, a tady tě nikdo obtěžovat nebude, ne když jsou tady mistr Andra a vzne-šení páni Orban a Gann. Proč -"
"Odpověz jí!" štěkl Lan ostře. "Je v Ghealdanu falešný Drak?"
"Ehm. Ehm, ne, mistře Andro, ne tak docela. - Říkal jsem, že v Ghealdanu je muž, který se prohlásil za Draka, jak jsme slyšeli před pár dny. Mohli byste říct, že jsme slyšeli kázat o jeho přícho-du. Taky jsme slyšeli mluvit o tom v Tarabonu. I když někteří tvr-dí, že to bylo v Arad Domanu, ne v Tarabonu. Ale ať tak nebo tak, odsud je to stejně lán světa. No, každopádně čekám, že se o tom bude mluvit víc než o čem jiném, možná až na ty divoké poví-dačky, že se vrátila vojska Jestřábího křídla -" Lanovy chladné oči mohly docela dobře být čepelemi dýk, podle toho, jak Furlan polkl a začal si rychleji mnout ruce. "Já jenom vím, co jsem sly-šel, mistře Andro. Tohle vykládal ten chlapík, co by tě dokázal po-hledem připíchnout na místě, a taky vykládal všelijaké nesmysly o tom, že Drak přichází, aby nás zachránil, a že my ho všichni mu-síme následovat, a že dokonce i šelmy budou bojovat za Draka. Ani nevím, jestli ho už zavřeli nebo ne. Ale nejspíš ano. Ghealdaňané s lidmi, co vedou takové řeči, dělávají krátký proces."
Masema, uvědomil si užasle Perrin. Tohle je ten zatracený Mase-ma.
"Máš pravdu, hostinský," řekl Lan. "Ten chlapík nás tady nej-spíš obtěžovat nebude. Znal jsem kdysi člověka, který vykládal právě ta-kové hlouposti. Vzpomínáš si na něj, paní Alys, viď? Na Masemu?"
Moirain sebou trhla. "Masema. Ano, ovšem. Už jsem na něj za-pomněla." Její hlas nabyl na síle. "Až Masemu zase uvidím, bude si přát, aby ho někdo předtím stáhl z kůže a udělal si z ní boty." Práskla za sebou dveřmi tak prudce, že se ozvěna nesla chodbou.
"Ticho!" ozval se z protějšího konce tlumený výkřik. "Praskne mi hlava!"
"Ehm." Furlan si stále mnul ruce, chvíli jedním směrem, hned zas druhým. "Ehm, odpusť, mistře Andro, ale paní Alys je dost prudká žena."
"Jen k těm, kdo se jí znelíbí," odtušil Lan zdvořile. "A kouše mnohem hůř než štěká."
"Ehm. Ehm. Ehm. Vaše pokoje jsou támhle. Ehm, příteli ogiere, když mi mistr Andra řekl, že přijdeš, nechal jsem přinést starou ogieří postel z podkroví, kde se na ní přes tři sta let jen usazoval prach. No, tohle..."
Perrin přestal vnímat, co hostinský vykládá, zůstalo jen bzučení v pozadí. Ta černovlasá mladá žena mu dělala starosti. A ten Aiel v kle-ci.
Jakmile se dostal do svého pokoje - toho malého až vzadu, jeli-kož Lan neudělal nic, aby hostinskému vymluvil představu, že Perrin je sluha - pohyboval se jako loutka, stále hluboce zamyšlen. Sundal tětivu z luku a ten postavil do kouta - když byla tětiva na-sazena příliš dlouho, kazil se tím luk i tětiva - stočené

pokrývky a sedlové brašny položil vedle stojanu s umyvadlem a plášť hodil na ně. Řemeny s toul-cem a sekerou pověsil na kolík na stěně a málem si lehl do postele, když mu zívnutí, při němž mu zalupalo v kloubech, připomnělo, jak by to mohlo být nebezpečné. Postel byla úzká a slamník hrudkovatý. Vypadalo to na tu nejpřívětivější postel, co kdy viděl. Perrin se místo toho posadil na třínožku a za-myslel se. Vždycky si rád všechno dů-kladně promyslel.

Po chvíli zabušil na dveře Loial a strčil dovnitř hlavu. Ogierovi se uši doslova třásly vzrušením a zubil se od ucha k uchu. "Perrine, tomu nebudeš věřit! Moje postel je z výzpěvného dřeva! No, musí být stará víc než tisíc let. Aspoň tak dlouho už žádný Stro-mový zpěvák nevy-zpíval nic tak velkého. Já sám bych to ani ne-zkoušel, a to mám teď nadání silnější než většina ostatních. No, abych řekl pravdu, už nás mnoho s tímto nadáním nezbývá. Ale já jsem jedním z nejlepších, co umějí vyzpívat dřevo."

"To je opravdu zajímavý," utrousil Perrin. Aiel v kleci. Tak to Min říkala. Proč se na mě ta holka dívala?

"Myslel jsem, že je." Loial mluvil trochu zklamaně, že Perrin ne-sdílí jeho nadšení, ale Perrin chtěl jenom klid k přemýšlení. "Dole už je připravená večeře, Perrine. Uvařili to nejlepší pro pří-pad, že by hle-dači něco chtěli, ale můžeme z toho taky trochu do-stat."

"Jen běž, Loiale. Já nemám hlad." Vůně vařeného a pečeného ma-sa, linoucí se sem z kuchyně, ho nezajímala. Skoro si nevšiml, když Loial odešel.

S rukama na kolenou neustále zíval a snažil se rozmyslet. Při-padalo mu to jako jedna z těch skládaček, které vyrábíval pantáta Lu-hhan. Kovové kousky byly zdánlivě nerozpojitelné. Ale vždy-cky existoval nějaký trik, jak železné smyčky a spirály rozdělat, a tady muselo být něco podobného.

Ta dívka se na něj dívala. Mohlo to sice být kvůli jeho očím, ale hostinský si jich nevšímal a ostatní je zřejmě nevnímali vůbec. Li-dé v šenku se mohli dívat na ogiera a hledače rohu, přibyvší vzne-šenou paní a na Aiela v kleci na náměstí. Nic tak nepatrného jako barva ně-čích očí nemohlo upoutat jejich pozornost. Nic zajímavé-ho na sluhovi se nemohlo vyrovnat tomu ostatnímu. Tak proč se ona dívala na mě?

A ten Aiel v kleci. Co Min viděla, bylo vždycky důležité. Ale jak? Co by měl udělat? Mohl jsem aspoň zarazit ty děti, aby po něm přestaly házet kamením. Měl jsem. Nemělo smysl říkat si, že by mu dospělí určitě řekli, aby si šel po svých, že je v Remenu ci-zí a že mu po Aielovi nic není. Měl jsem se pokusit. Žádná odpověď ho nenapadala, tak se vrátil zpátky na začátek a trpělivě to celé probral znovu, pak ještě jednou a ještě. Pořád ne-mohl na nic přijít, jen cítil lítost za to, co neudělal.

Po nějaké době si uvědomil, že už padla tma. V pokoji se se-tmělo, jenom jediným okénkem dovnitř dopadalo měsíční světlo. Vzpomněl si na lojovou svíčku a křesadlo, které zahlédl na krbo-vé římse, ale pro jeho oči zde bylo světla až dost. Musím přece něco udělat.

Připjal si sekeru a zarazil se. Udělal to bez přemýšlení. Nosit se-keru se mu stalo druhou přirozeností. Nelíbilo se mu to. Ale opa-sek si nechal a vyšel ven.

Ze schodiště dopadalo do chodby dost světla, takže po šeru v je-ho pokoji vypadala skoro jasně osvětlená. Z šenku se sem nahoru nesl hovor a smích a vůně připravovaných pokrmů z kuchyně. Per-rin pro-šel chodbou k Moirainině pokoji, zaklepal a vstoupil. A s ho-řícími tvářemi ztuhl na místě.

Moirain si přitáhla světle modré roucho, které jí viselo na rame-nou, blíž k tělu. "Chtěl jsi něco?" zeptala se chladně. V ruce držela stříbrný kartáč a tmavé vlasy, které jí ve vlnách spadaly na záda, se leskly, jako by si je právě česala. Pokoj měla lepší než on, s leštěným dřevěným obložením stěn a stříbrem vykládanými lam-pami. Ve vel-kém cihlovém krbu také hořel oheň. Ve vzduchu bylo cítit růžové mý-dlo.

"Myslel... myslel jsem, že tu bude Lan," podařilo se Perrinovi ze sebe vypravit. "Vy dva máte pořád hlavy dohromady, a tak mě na-padlo, že... myslel jsem, že..."

"Co chceš, Perrine?"

Perrin se zhluboka nadechl. "Je tohle Randova práce? Já vím, že ho sem Lan sledoval, a všechno je takový divný - hledači a ten Aiel - ale udělal to on?"

"To nemyslím. Víc budu vědět, až mi Lan poví, co v noci obje-ví. S trochou štěstí najde pomoc při volbě, kterou musí neodklad-ně uči-nit."

"Volbě?"

"Rand mohl překročit řeku a je na cestě do Tearu po souši. Ne-bo se mohl nalodit na loď do Illianu a

tam by mohl chytit další do Tearu. Cesta je tak sice o mnoho leguí delší, ale zato mnohem rychlejší."
"Já myslím, že ho nechytíme, Moirain. Nevím, jak to dělá, ale i pěšky má před náma pořád náskok. Jestli má Lan pravdu, tak je pořád o půl dne napřed."
"Už mě napadlo, že se snad naučil cestovat," řekla Moirain trochu podmračeně, "až na to, že kdyby se to naučil, byl by vyra-zil rovnou do Tearu. Ne, má v sobě krev lidí, kteří dokážou ujít a uběhnout ohromné vzdálenosti. Ale my bychom se stejně měli vydat po řece. Jestli už ho nechytím, alespoň budu v Tearu těsně za ním. Nebo tam na něj počkám."
Perrin nejistě přešlápl. V jejím hlase se ozýval chladný příslib. "Jednou jsi mi řekla, že dokážeš vycítit temného druha, přinej-menším takového, co do Stínu zabředl opravdu hluboko, a Lan ta-ky. Necítila jsi tu něco takovýho?"
Moirain si hlasitě odfrkla a obrátila se zase zpátky k vysokému stojacímu zrcadlu s jemně vypracovaným stříbrným rámem na nožič-kách. Jednou rukou si přidržovala šaty a druhou si začala česat vlasy. "Jen pár lidí zašlo až tak daleko, Perrine, dokonce i mezi tě-mi nejhor-šími z temných druhů." Kartáč se zarazil v půli cesty. "Proč se ptáš?"
"Dole v šenku byla jedna taková dívka a zírala na mě. Ne na te-be nebo na Loiala, jako všichni ostatní, ale na mě."
Kartáč se dal znovu do pohybu a Moiraininy rty se zvlnily v úsměvu. "Občas zapomínáš, Perrine, že jsi docela pohledný mla-dý muž. Některým děvčatům se líbí široká ramena." Perrin zavrčel a pře-šlápl. "Bylo v tom snad něco jiného, Perrine?"
"Ehm... ne." S Mininým viděním mu stejně nemohla pomoci, a stejně by mu řekla jen to, co už věděl, že bylo důležité. A on jí nechtěl vykládat, co přesně Min viděla. Nebo že Min vůbec něco viděla.
V chodbě za zavřenými dveřmi se na chvíli opřel o stěnu. Svět-lo, jen tak k ní vrazit, a ona... Moirain byla hezká žena. A určitě dost sta-rá, aby mohla být moje matka, nebo starší. Napadlo ho, že Mat by ji nejspíš pozval do šenku na tanec. Ne, to by neudělal. Do-konce ani Mat není tak hloupý, aby se snažil okouzlit Aes Sedai. Moirain tancovala. Jednou s ní dokonce tancoval sám. A při kaž-dém kroku málem zakopl o vlastní nohy. Přestaň na ni mysletjako na vesnickou holku jenom proto, žes viděl... Je to zatracená Aes Sedai! Ty teď máš starosti kvůli tomu Aielovi. Otřásl se a sešel dolů.
Šenk byl nacpaný k prasknutí, všechny židle byly obsazené, do-konce i stoličky a lavice, které sem přinesli odjinud, a ti, kteří si ne-měli kam sednout, postávali u stěn. Černovlasou dívku nikde nevidě] a nikdo jiný se po něm neohlédl, když spěchal přes míst-nost.
Orban měl stůl sám pro sebe a zavázanou nohu měl položenou na židli a podloženou polštářem. Na noze měl měkký střevíc a v ruce stříbrný pohár, který mu služebná dolévala vínem. "Jo," říkal právě na celý šenk, "věděli jsme, že Aielové jsou zuřiví vá-lečníci, já a Gann, ale na váhání nebyl čas. Tasil jsem meč, pobodl Lva do slabin..."
Perrin sebou trhl, než si uvědomil, že muž hovoří o svém koni jménem Lev. On by byl klidně schopný tvrdit, že jel na opravdo-vém lvu. Cítil se trochu zahanbeně. Jenom proto, že ho nemá rád, neměl ještě důvod předpokládat, že hledač by ve svém chvástání zašel tak daleko. Bez ohlížení rychle vyšel z místnosti.
Ulice před hostincem byla stejně přecpaná jako šenk, a lidé, kte-ří nemohli najít místo uvnitř, se tlačili v oknech a dvakrát tolik se jich mačkalo u dveří, aby si mohli vyslechnout Orbanovo vyprá-vění. Na Perrina se nikdo nepodíval podruhé, i když si cestou vysloužil několik stížností i hrubších slov od lidí, které odstrčil trochu dál ode dveří.
Každý, kdo byl v noci venku, musel být u hostince, protože ces-tou na náměstí nezahlédl živou duši. Občas se za osvětleným ok-nem mihl stín, ale to bylo vše. Přesto měl pocit, že je sledován, a neklidně se rozhlížel kolem sebe. Nic, jen tmou zahalené ulice tečkované září-cími okny. Ve většině oken na náměstí byla tma, svíti-lo se jen v něko-lika oknech pod střechou.
Šibenice tu stála, přesně jak si ji pamatoval, a ten muž - Aiel - byl stále v kleci visící mimo jeho dosah. Aiel byl zřejmě vzhůru -přinejmenším držel hlavu nahoře - ale na Perrina se ani nepodíval. Pod klecí byly roztroušeny kameny, které po něm předtím házely děti.
Klec visela na silném provaze, který byl přivázaný ke kruhu na jedné z horních mříží a vedl přes těžkou kladku na břevnu dolů ke dvěma kolíkům umístěným ve výši pasu po obou stranách trámu. Pře-bytečný

kus provazu ležel ledabyle smotaný vedle šibenice.
Perrin se rozhlédl kolem sebe a pátral po tmavém náměstí. Stá-le měl ten podivný pocit, že je sledován, ale pořád nic neviděl. Za-poslouchal se, ale nic neuslyšel. Cítil kouř z komínů a připravova-né jídlo z domů, lidský pot a starou krev od muže v kleci. Necítil však od něj žádný strach.
Jeho váha a pak ještě ta klec, uvažoval Perrin, když se přiblížil k šibenici. Nevěděl, kdy se k tomu rozhodl, ani jestli už se oprav-du roz-hodl, ale věděl, že to udělá.
Zahákl se nohou kolem trámu, zvedl provaz a zatáhl, čímž zís-kal menší průvěs. Podle toho, jak sebou provaz trhl, poznal, že se muž v kleci konečně pohnul, ale příliš spěchal, aby se zastavo-val a vysvětlo-val vězni, co má v plánu. Průvěs mu dovolil odmo-tat provaz z kolíků. Stále zapřený nohou o trám spustil rychle klec na dláždění.
Aiel se teď díval na něj a mlčky si ho prohlížel. Perrin neříkal nic. Když se pořádně podíval na klec, stiskl rty. Když už bylo ně-co vyro-beno, i něco takového, mělo by to být uděláno dobře. Ce-lou přední stranu klece tvořila dvířka na hrubých závěsech vyro-bených ve spě-chu. Dvířka držel dobrý železný zámek pověšený na řetěze stejně špatně ukutém, jako mříže klece. Chvíli si prohlížel řetěz, až našel nejhorší článek, a pak do něj vsunul silný trn seke-ry. Prudce otočil zápěstím a článek praskl. Ve chvilce článek roz-táhl, vytáhl řetěz z klece a otevřel dvířka.
Aiel tam seděl s koleny pod bradou a díval se na něj.
"Tak co?" zašeptal Perrin drsně. "Otevřel jsem to, ale rozhodně tě nehodlám nosit." Rychle se rozhlédl po setmělém náměstí. Po-řád se nikde nic nehýbalo, ale on na sobě stále cítil něčí oči.
"Jsi silný, muži z mokřin." Aiel se kromě toho, že nahrbil ra-mena, nepohnul. "Chtělo to tři muže, aby mě vytáhli nahoru. A tys mě sundal dolů. Proč?"
"Nerad se koukám na lidi v klecích," zašeptal Perrin. Chtěl ode-jít. Klec byla otevřená a ty oči ho stále sledovaly. Avšak Aiel se nehýbal. Když už něco děláš, dělej to pořádně. "Hodláš odtamtud vůbec vylízt, než někdo přijde?"
Aiel se chytil za mříž nad hlavou a jediným pohybem se vytáhl ven a zvedl se na nohy. Pak tam zůstal stát a opíral se o mříž. Kdyby se úplně narovnal, byl by skoro o hlavu vyšší než Perrin. Teď se podí-val Perrinovi do očí - Perrin věděl, že mu v měsíčním svět-le musejí zářit jako leštěné zlato - ale nezmínil se o nich. "Byl jsem tam od vče-rejška, muži z mokřin." Mluvil jako Lan. Ne že by měli podobný hlas či přízvuk, ale hovořil se stejným nepohnutým chladem, s tou stejnou klidnou jistotou. "Chvíli potrvá, než mě za-se nohy unesou. Jsem Gaul z klanu Imran Shaarad Aielů, muži z mokřin. Jsem Shae'en M'taal, Kamenný pes. Moje voda je také tvoje."
"No, já jsem Perrin Aybara. Z Dvouříčí. Jsem kovář." Muž byl z klece venku, takže by mohl odejít. Až na to, že než bude moci Gaul chodit, mohl by sem někdo přijít, takže by skončil zase zpát-ky v kleci, pokud by ho nezabili, a to by v obou případech pokazi-lo Perrinovo dílo. "Kdyby mi to myslelo, tak jsem přinesl láhev s vodou nebo měch. Proč mi říkáš ‚muž z mokřin'?"
Gaul ukázal k řece. V měsíčním světle si ani Perrin nebyl zcela jist, ale měl dojem, že Aiel poprvé vypadá nejistě. "Před třemi dny jsem se díval na dívku, jak si hraje ve velké vodní tůni. Musela mít aspoň dvacet loktů napříč. Ona... se v ní protahovala." Jednou ru-kou neohrabaně napodobil pohyb při plavání. "Chrabré děvče. Pře-jít ty-hle... řeky... mě málem zbavilo odvahy. Nikdy by mě nena-padlo, že existuje něco takového jako příliš mnoho vody, ale ani mě nenapadlo, že na světě existuje tolik vody, kolik jí máte vy, li-di z mokřin."
Perrin potřásl hlavou. Věděl, že na Aielské pustině je vody pomá-lu - byla to jedna z těch mála věcí, které o Aielské pustině vů-bec věděl - ale nenapadlo ho, že by tam mohla být tak vzácná, aby to vy-volalo takovou reakci. "Jsi daleko od domova, Gaule. Proč jsi tady?"
"Pátráme," vykládal Gaul pomalu. "Hledáme Toho, kdo přichá-zí s úsvitem."
Perrin už to jméno kdysi slyšel za okolností, kdy si nebyl jist, co vlastně znamená. Světlo, vždycky se to vrátí zpátky k Randovi. Jsem k němu připoutaný jako zlý kůň připravený k okování. "Hle-dáš na špat-ném místě, Gaule. Já ho hledám taky, a on je na cestě do Tearu."
"Tear?" Aiel mluvil překvapeně. "Proč...? Ale tak to musí být. V proroctví se praví, že až padne Tearský Kámen, konečně opustíme Trojí zemi." To bylo aielské jméno pro Pustinu. "Říká se v něm, že se změníme a znovu najdeme, co bylo naše a co bylo ztraceno."

"To je možný. Já ta vaše proroctví neznám, Gaule. Už můžeš ode-jít? Někdo by mohl každou chvíli přijít."
"Už je pozdě utíkat," řekl Gaul a hluboký hlas zařval: "Divoch je volný!" Přes náměstí přibíhalo deset či dvanáct mužů v bílých pláštích. Měli tasené meče a kónické přilbice se jim v měsíčním světle leskly. Děti Světla.
Jako by mu patřil všechen čas na světě, Gaul klidně zvedl tma-vou látku, kterou měl kolem krku, a omotal si ji kolem hlavy, čímž vytvořil hustý černý závoj, jenž mu zakrýval obličej, až mu byly vidět pouze oči. "Tancuješ rád, Perrine Aybaro?" zeptal se. S tím vyrazil od klece. Přímo k blížícím se bělokabámíkům.
Ti na okamžik překvapeně strnuli, ale okamžik zřejmě Aielovi docela stačil. Prvnímu z mužů, k němuž se přiblížil, vykopl meč z ruky a pak rukou s nataženými prsty jako dýkou udeřil bělokabátníka do krku. Ještě než ten dopadl na zem, Aiel už proklouzl kolem něj. Paže dalšího muže hlasitě křupla, když mu ji Gaul zlo-mil, zraněného strčil do cesty třetímu a čtvrtého kopl do obliče-je. Bylo to jako tanec. Aiel pokračoval od jednoho bělokabátníka k druhému, aniž se zastavil nebo aspoň zpomalil, i když muž, je-hož srazil, se opět zvedal, a ten se zlomenou rukou si přehodil meč do druhé ruky. Gaul mezi nimi tančil.
Perrin se nechal ohromením přemoci jen na chviličku, protože ne všichni bělokabátníci věnovali pozornost výhradně Aielovi. Jen tak tak stihl uchopit topor sekery oběma rukama a odrazit bodnutí mečem, pak se rozmáchl... a chtělo se mu vykřiknout, když půlměsíčná čepel muži rozervala hrdlo. Ale na křik neměl čas, ani na lítost. Než se první zcela zhroutil, řítili se na Perrina další bělo-kabátníci. Perrin nenáviděl zející rány, které sekera zanecháva-la, nenáviděl způsob, jakým prose-kávala osníře, aby se dostala ke svalům pod nimi, jak roztínala přilbi-ce i lebky s téměř stejnou leh-kostí. Nenáviděl to všechno. Ale nechtěl zemřít.
Čas jako by se smršťoval a zase roztahoval, a navíc obojí záro-veň. - Perrin měl pocit, že bojuje již celé hodiny, a škrábalo ho v hrdle, jak sípěl. Muži se pohybovali jakoby skrz rosol. Jako by v jedi-né chvíli proskočili od místa, kde začínali, k místu, kde padli. Perrinovi po obličeji stékal pot, a přesto měl pocit, jako kdyby ho namočili do ledové vody. Bojoval o svůj život a nedokázal říci, zda to trvalo jen pár vteřin či celou noc.
Když se konečně zastavil, lapaje po dechu a téměř ohlušen, zadí-val se na tucet bíle oděných mužů ležících na dláždění náměstí, a při-padalo mu, že měsíc na obloze se ani nepohnul. Někteří muži sténali, jiní leželi mlčky a nehybně. Mezi nimi stál Gaul, stále se zahalenou tváří a prázdnýma rukama. Většina těch na zemi byla jeho práce. Perrin si přál, aby je byl Aiel složil všechny, a cítil se zahanben. Pach krve a smrti byl pronikavý a nahořklý.
"S oštěpy netančíš špatně, Perrine Aybaro."
Perrinovi se točila hlava, a tak jen zamumlal: "Nechápu, jak moh-lo dvanáct chlapů bojovat s dvacítkou takových, jako jsi ty, a vyhrát, i když dva z nich byli hledači."
"Tak to říkali?" zasmál se tiše Gaul. "Byli jsme se Sarienem neo-patrní. Byli jsme už tak dlouho v těchto měkkých zemích, a vítr vál ze špatné strany, tak jsme nic neucítili. Padli jsme na ně dřív, než jsme si to uvědomili. No, Sarien je mrtev a mne strčili do kle-ce jako hlupáka, takže jsme snad zaplatili dost. Teď je čas běžet, muži z mokřin. Tear, budu si to pamatovat." Konečně si stáhl čer-ný závoj. "Kéž vždy na-lezneš vodu a stín, Perrine Aybaro." Obrá-til se a odběhl do noci.
Perrin se taky rozběhl, ale pak si uvědomil, že v rukou stále ješ-tě drží zakrvácenou sekeru. Spěšně otřel čepel do pláště jednoho z mrt-vých. Je mrtvý, ať shořím, a už tak je celý od krve. Musel se přinutit vrátit sekeru do smyčky u pasu, než vyrazil.
Při druhém kroku ji spatřil, štíhlou postavu na kraji náměstí v tmavé úzké sukni. Otočila se, že uteče, a Perrin viděl, že má suk-ni rozstřiženou k jízdě na koni. Vrhla se do uličky a zmizela.
Než dorazil k místu, kde předtím stála, potkal Lana. Strážce si všiml prázdné klece, stojící pod šibenicí, i bílých hromádek ve stí-nu, o něž se občas otřelo měsíční světlo, a pohodil hlavou, jako by hodlal vybuchnout. Hlasem napjatým a tvrdým jako nová obruč u kola řekl: "Tohle je tvoje práce, kováři? Světlo mě spal! Je tu snad někdo, kdo by tě s tím mohl spojit?"
"Dívka," odvětil Perrin. "Myslím, že to viděla. Nechci jí ublížit, Lane! Mohla to vidět spousta dalších lidí.

Všude kolem jsou roz-svícená okna."
Strážce popadl Perrina za rukáv kabátce a postrčil ho směrem k hostinci. "Viděl jsem odtud utíkat nějakou holku, ale myslel jsem... To je jedno. Vytáhni ogiera ven a dostaň ho do stáje. Po tomhle budeme potřebovat, aby byli koně v přístavu co nejdřív. Světlo samo ví, jestli dneska v noci nějaká loď vyplouvá. Možná si budeme muset nějakou najmout. Na nic se neptej, kováři! Udě-lej to! Honem!"

KAPITOLA SEDMÁ

Sokolice

Strážce díky delším nohám Perrina předběhl, a ve chvíli, kdy se mládenec tlačil návalem v šenku, Lan už

kráčel do schodů a zřej-mě při tom nijak nespěchal. Perrin se přinutil jít stejně pomalu. Ode dveří se za ním ozývaly nabručené poznámky o lidech, kteří se cpou před jiné lidi.
"Znovu?" říkal právě Orban drže stříbrný pohár nahoře, aby mu mohli dolít. "Jo, no dobře. Nastražili léčku kousek od cesty, po níž jsme putovali, a já léčku tak blízko Remenu nečekal. S řevem na nás vyrazili z hustého křoví. Vmžiku byli mezi námi, bodali oště-py, a hned zabili dva z mých nejlepších mužů a jednoho z Gannových. Jo, poznám Aiela, když nějakýho uvidím, a..."
Perrin spěchal do schodů. No, Orban je teď zná.
Z Moirainina pokoje se ozývaly hlasy. Perrin nechtěl slyšet, co k tomu může Aes Sedai říci. Rychle prošel kolem a strčil hlavu do Loia-lova pokoje.
Ogierova postel byla nízká, masivní, dvakrát delší a o polovinu širší než všechny lidské postele, které kdy Perrin viděl. Zabírala větši-nu pokoje a ten byl stejně velký a vybavený jako Moirainin. Perrin se nejasně upamatoval, jak Loial vykládal cosi o tom, že po-stel je z vý-zpěvného dřeva, a kdykoliv jindy by se byl zastavil a obdivoval roz-máchlé křivky, díky nímž onen kus nábytku vypa-dal, jako by vyrostl na místě, kde stál. Kdysi dávno se v Remenu opravdu museli zastavit ogierové, protože hostinský našel také dřevěné čalouněné křeslo, které bylo i pro Loiala dost velké. Sám Loial seděl pohodlně v křesle jen v košili a spodcích a při psaní do velké, v kůži vázané knihy, kterou měl položenou na lenochu křes-la, se nepřítomně škrábal palcem u nohy na kotníku.
"Odjížíme!" řekl Perrin.
Loial nadskočil a málem převrátil kalamář a skoro upustil kni-hu. "Odjíždíme? Právě jsme dorazili," zaburácel.
"Ano, odjíždíme. Sejdeme se ve stájích, jak nejrychleji to půjde. A ať tě nikdo nevidí odcházet. Myslím, že je tu zadní schodiště, co vede dolů kolem kuchyně." Jídlo na konci chodby vonělo příliš sil-ně, aby tomu tak nebylo.
Ogier se lítostivě podíval na postel a začal si natahovat vysoké boty. "Ale proč?"
"Bělokabátníci," sdělil mu Perrin. "Víc ti povím později." A za-vřel dveře dřív, než se Loial stačil ještě na něco zeptat.
Sám si ani nevybalil. Jakmile si připjal toulec, natáhl si kabátec, hodil si na rameno pokrývky a sedlové brašny a zvedl luk, nezů-stalo v pokoji ani stopy po tom, že tu někdy byl. Složené pokrýv-ky v nohou lůžka byly dokonale poskládané a v trochu popraska-ném umyvadle nezůstala ani kapka vody. Uvědomil si, že dokonce i lojovi-ce má stále čistý knot. Musel jsem vědět, že tu nezůstanu. V poslední době za sebou nějak nezanechávám žádné stopy.
Jak uhodl, vedlo dolů do chodby za kuchyní úzké schodiště. Opa-trně do kuchyně nahlédl. Pes klusal ve velkém proutěném ko-le a otá-čel dlouhým rožněm, na němž byla nabodnuta jehněčí ký-ta, velký kus hověziny, pět kuřat a husa. Z kotle s polévkou, zavě-šeného na pevném rameni nad druhým ohništěm, stoupala voňavá pára. Ale kuchař v dohledu nebyl, kromě psa tu nebylo živé duše. Perrin, vděčný Orbanovi za jeho lži, vyběhl do noci.
Stáj byla velká stavba ze stejného kamene jako samotný hosti-nec, i když jenom kameny kolem dveří byly leštěné. Na stojanu visela jediná lucerna vydávající matné světlo. Tanečník i ostatní koně stáli ve stáních u dveří. Loialův velký oř to své málem doko-nale vyplňoval. Vůně sena a koní byla známá a uklidňující. Perrin dorazil jako první.
Ve službě byl jen jeden stájník, chlapík s úzkou tváří, ve špina-vé košili a s odrostlými prošedivělými vlasy, jenž chtěl vědět, kdo si Perrin myslí, že je, aby mu nařizoval, že má osedlat čtyři koně, a kdo je jeho pán a co dělá sbalený na cestu uprostřed noci venku, a ví vůbec mistr Furlan, že takhle vyklouzl, a co má schovaného v těch sedlových brašnách a co že to má s očima, není nemocný? Vzduchem zpoza Perrina proletěla mince a ve světle lucerny se zaleskla zlatem. Stájník ji švihem ruky obratně zachytil a kousl do ní.
"Osedlej je," nařídil mu Lan. Hlas měl hebký a studený, jako je hebké železo, a stájník se mu několikrát uklonil a rychle začal při-pravovat koně.
Moirain s Loialem dorazili ke stájí, právě když byli jejich koně připraveni, stačilo jim jen převzít otěže. Potom vyvedli koně za La-nem a ulicí, vedoucí za stájí, se vydali k řece. Tichý klapot pod-kov na dláždění připoutal pozornost jen na kost vychrtlého psa, který na ně jednou štěkl a honem utekl.

"Tohle přivolává vzpomínky, což, Perrine?" ozval se Loial, na se-be dost tiše.
"Mluv tišeji," napomenul ho šeptem Perrin. "Jaký vzpomínky?"
"No, je to jako za starých časů." Ogierovi se opravdu podařilo ztlumit hlas. Teď zněl jako čmelák pouze o velikosti psa, a ne ko-ně. "Vyklouznout takhle do noci, s nepřáteli za zády a možná i před se-bou, ve vzduchu se vznáší nebezpečí a studená příchuť dobrodruž-ství."
Perrin se na Loiala zamračil přes Tanečníkovo sedlo. Bylo to do-cela snadné. On sám nad sedlem pohodlně viděl a Loial na dru-hé stra-ně čněl o hlavu a hruď nad svým koněm. "O čem to mluvíš? Mám takový dojem, že se ti začíná nebezpečí líbit! Loiale, ty ses musel zbláznit!"
"Jenom si snažím zapamatovat tu náladu," řekl Loial a znělo to velice formálně. Nebo se možná jenom bránil. "Pro svou knihu. Mu-sím to tam všechno dát. Myslím, že se mi to začíná líbit. Dobrodruž-ství. Ovšemže se mi to moc líbí." Dvakrát prudce zastříhal ušima. "Musí se mi to líbit, když o tom chci psát."
Perrin jen zavrtěl hlavou.
U kamenného přístaviště kotvily bachraté přívozní čluny v bez-pečí na noc, nehybné a tmavé, jakož i většina lodí. V přístavu se však kolem jedné dvoustěžňové lodi i na její palubě pohybovali li-dé a lu-cerny. Ve vzduchu byl cítit hlavně dehet a konopné prova-zy, taktéž i ryby, i když cosi vzadu u nejbližšího skladiště vydáva-lo ostrou, koře-něnou vůni, která ty ostatní téměř překryla.
Lan našel kapitána, malého štíhlého mužíka, který zvláštním způ-sobem nakláněl hlavu na stranu, když poslouchal. Vyjednává-ní brzy skončilo a pomocí ráhen a popruhů dostali na palubu koně. Perrin dá-val dobrý pozor na svého oře a neustále na něj mluvil. Koně nemají rádi nic, co se vymyká obvyklému, jako třeba když je někdo zvedne do vzduchu, ale dokonce i strážcova hřebce jeho tiché domlouvání uklidnilo.
Lan dal kapitánovi zlato a stříbro dvěma námořníkům, kteří bo-sí odběhli do skladiště pro pytle s ovsem. Další lodníci uvázali ko-ně me-zi stěžni do jakési malé provazové ohrádky a celou dobu bručeli, co za špínu budou muset uklízet. Perrin si nemyslel, že to bylo určeno pro cizí uši, ale jemu jejich námitky neunikly. Ti mu-ži prostě nebyli zvyklí na koně.
Zakrátko byla Sněžná husa připravená k vyplutí, jen o chvíli dří-ve, než kapitán - jmenoval se Jaim Adarra - plánoval. Lan odvedl Moirain do podpalubí dřív, než byla odvázána lana, a Loial je se zívá-ním následoval. Perrin zůstal stát u zábradlí nedaleko přídě, i když každé ogierovo zívnutí následovalo jeho vlastní. Napadlo ho, zda Sněžná husa předhoní cestou po řece vlky, předhoní jeho sny. Muži začali připravovat opačiny a odstrkovali loď od přístav-ního mola.
Když bylo poslední lano hozeno na břeh a zachyceno, vyrazi-la ze stínu mezi dvěma skladišti dívka v úzké, rozstřižené sukni, s rancem v rukou a tmavým pláštěm, který za ní jen vlál. Skočila na palubu právě ve chvíli, kdy muži u opačin začali veslovat.
Adarra vyrazil ze svého místa u kormidelního vesla, ale ona klid-ně položila ranec na palubu a rázně řekla: "Popluji s vámi... ehm... řek-něme tak daleko, jako pluje on." Kývla směrem k Perrinovi, aniž se na něj podívala. "Nemám nic proti spaní na palubě. Zima a mokro mi nevadí."
Následovalo kratší dohadování. Dívka kapitánovi předala tři stří-brné marky, zamračila se na měďáky, které dostala nazpátek, pak si je nacpala do měšce a vydala se pomalu k místu, kde stál Perrin.
Šířila se kolem ní vůně bylinek, lehká, svěží a čistá. Prohlédla si Perrina tmavýma zešikmenýma očima nad vysedlými lícními kost-mi a pak se obrátila zpátky k pobřeží. Bude asi v jeho věku, usou-dil Perrin, ale pořád se nemohl rozhodnout, jestli je její nos akorát, nebo jejímu obličeji vévodí. Ty jsi ale trouba, Perrine Aybaro. Proč by ti mělo záležet na tom, jak vypadá?
Mezera mezi nábřežím a lodí již byla dobrých deset sáhů. Opači-ny silně zabíraly a v černé vodě vyorávaly bílé brázdy. Perrina na-padlo, že by ji mohl hodit přes palubu, ale rychle tento nápad za-vrhl.
"No," řekla po chvíli dívka, "nikdy by mě nenapadlo, že mě ces-ta zavede zpátky do Illianu tak brzy." Hlas měla vysoko posazený a mlu-vila monotónním, ale ne nepříjemným způsobem. "Vy putu-jete do Illianu, viď?" Perrin stiskl rty. "Nemrač se," řekla mu. "Ne-chali jste tam po sobě s tím Aielanem pěknou spoušť. Když jsem odcházela, ta správná vřava právě začínala."
"Tys jim to neřekla?" zeptal se užasle Perrin.
"Lidi z města si myslí, že ten Aielan překousal řetěz, nebo ho možná přetrhl holýma rukama. Než jsem odešla, tak se ještě nerozhod-li." Vydala zvuk, který se nebezpečně podobal zahihňání. "Orban dost

hlasitě vyjadřoval znechucení nad tím, že mu jeho zranění brání pro-následovat Aielana osobně."
Perrin si odfrkl. "Jestli ještě někdy uvidí Aiela, tak se zatraceně pozvrací." Odkašlal si a zamumlal: "Promiň."
"To nevím," prohlásila dívka, jako by jeho poznámka nebyla ni-jak výjimečná. "Viděla jsem ho v zimě v Jehannahu. Porazil čtyři chlapy najednou, dva zabil a dva donutil se vzdát. Samozřejmě ten boj začal, takže to tomu trochu ubírá na půvabu, ale oni věděli, co dělají. Nevybral si zrovna chlapy, kteří by se neuměli bránit. Stej-ně je to hlu-pák. Má takové zvláštní představy o Velkém Černém le-se. Někteří ho nazývají Les stínů. Už jsi o něm slyšel?"
Perrin se na ni úkosem podíval. Mluvila o boji a zabíjení tak klid-ně, jako by jiná žena hovořila o pečení. O žádném Velkém Čer-ném lese sice v životě neslyšel, ale Les stínů ležel kousek na jih od Dvouří-čí.
"Sleduješ mě? Tam v hostinci jsi na mě zírala. Proč? A proč jsi jim neřekla, cos viděla?"
"Ogier," začala vyprávět s pohledem upřeným na řeku, "je oči-vidně ogier, a co jsou zač ostatní, nebylo těžké uhodnout. Podaři-lo se mi nahlédnout pod kapuci paní Alys mnohem hlouběji než Orbanovi, a vzhledem k ní musí být ten chlapík s kamennou tváří strážce. Světlo mě spal, ale rozhodně bych nechtěla, aby se na mě naštval. To se tak tváří vždycky, nebo měl k poslednímu jídlu kamení? No, takže jsi zůstal jenom ty. Nemám ráda věci, s kterými nemůžu počítat."
Perrin znovu zauvažoval o tom, že ji hodí přes palubu. Tentokrát zcela vážně. Ale Remen už byl jen skvrnou světla hodně daleko ve tmě a nedalo se poznat, jak je to daleko na břeh.
Dívka zřejmě jeho mlčení vzala jako pobídku, aby mluvila dál. "Takže tady mám -" rozhlédla se kolem sebe a pak ztišila hlas, i když nejbližší lodník pracoval u vesla dobrých pět sáhů daleko -"Aes Sedai, strážce, ogiera - a tebe. Venkovana, podle prvního dojmu." Naklonila hlavu na stranu, upřeně se mu podívala do žlu-tých očí - Perrin odmítl odvrátit zrak - a usmála se. "Jenže ty osvobodíš z klece Aielana, dost dlouho si s ním povídáš a pak mu pomůžeš rozsekat tucet bělokabát-níků do vuřtů. Předpokládám, že to děláš pravidelně, rozhodně to vy-padalo, jako by to pro tebe ne-bylo nic neobvyklého. Ze skupinky poutníků, jako jste vy, cítím něco zvláštního, a hledači si vybírají zvláštní stopy."
Perrin zamrkal, ten důraz mu nemohl uniknout. "Hledač? Ty? Ty nemůžeš být hledač. Jsi holka."
Její úsměv byl natolik nevinný, že od ní Perrin málem rovnou odešel. Dívka o krok ustoupila, půvabně máchla rukama a náhle držela dva nože. Celé to provedla stejně uhlazeně, jako by to byl udělal Tom Merrilin. Jeden z mužů u opačin se zakuckal a další dva se zarazili. Vesla do sebe narazila a zapletla se a Sněžná husa trochu poskočila, než kapitánův křik věci zase urovnal. Tou dobou už nechala černo-vláska nože zase zmizet.
"Hbitý prsty a hbitý jazyk tě dostanou mnohem dál než ostrý meč a svaly. Taky bystrý zrak, ale já naštěstí všechny tyhle věci mám."
"A taky skromnost," zamumlal Perrin. Ona si toho zřejmě ne-všimla.
"Složila jsem přísahu a přijala požehnání na Tammazově vel-kém náměstí v Illianu. Možná jsem byla nejmladší, ale v tom da-vu, se všemi těmi trubkami a bubny a cimbály a křikem... I šesti-leté dítě tam mohlo složit přísahu, a nikdo by si toho nebyl všiml. Bylo nás tam přes tisíc, možná dva tisíce, a každý měl předsta-vu, kde hledat Valer-ský roh. Já mám svoji - pořád to může být ta správná - ale žádný hle-dač si nemůže dovolit pominout zvláštní stopu. Roh určitě leží na konci zvláštní stopy, a já ještě nikdy neviděla nic zvláštnějšího než stopu, kterou tvoříte vy čtyři. Kam máte namířeno? Do Illianu? Ně-kam jinam?"
"Jaká je ta tvoje představa?" zeptal se Perrin. "O tom, kde je roh?" V bezpečí v Tar Valonu, doufám, a Světlo dej, ať už ho nikdy v životě neuvidím. "Ty myslíš, že je v Ghealdanu?"
Dívka se na něj zamračila - měl pocit, že se nevzdá pachu, kte-rý jednou zachytí, ale byl připraven jí nabídnout tolik vedlejších stop, kolik jich bude ochotná přijmout - a pak podotkla: "Už jsi někdy sly-šel o Manetherenu?"
Perrin se málem rozkašlal. "Už jsem o něm slyšel," připustil opa-trně.
"Každá královna Manetherenu byla Aes Sedai a král strážce s ní spojený. Takové místo si neumím představit, ale v knihách se to píše. Byla to velká země - zabírala většinu Andoru a Ghealdanu a ještě pár dalších zemí kolem - ale hlavní město samotné leželo v pohoří Oparů. A já si myslím, že roh je tam. Leda byste mě k ně-mu dovedli vy čty-ři."

Perrinovi se zježily vlasy. Poučovala ho, jako by byl nevzděla-ný vesnický klacek. "Ty roh ani Manetheren nenajdeš. Město bylo zniče-no za trollockých válek, když poslední královna natáhla pří-liš mnoho jediné síly, aby zničila hrůzopány, kteří jí zabili manže-la." Moirain jim řekla i jména toho krále a královny, ale on je za-pomněl.
"Ne v Manetherenu, sedláku," utrousila klidně, "i když taková země by byla skvělou skrýší. Ale v pohoří Oparů byly další státy, jiná města, tak stará, že si je nepamatují dokonce ani Aes Sedai. A já mys-lím na všechny ty staré příběhy, kde se vypráví, jaké ne-štěstí provází toho, kdo do hor vstoupí. Jaké by bylo lepší místo, kde schovat Valer-ský roh, než do jednoho z těch zapomenutých měst?"
"Slýchával jsem příběhy o tom, že v horách je něco schovaný." Uvěří mu? Lhaní mu nikdy moc nešlo.
"Neříkalo se v nich, co to je, ale měl by to být největší poklad na světě, tak je to možná roh. Ale pohoří Oparů se táhne celý stovky leguí. Jestli ho chceš najít, neměla bys marnit čas tím, že budeš sledovat nás. Ty budeš potře-bovat vše-chen čas, abys našla roh dřív než Orban s Gannem."
"Říkala jsem ti, že ti dva mají takovou zvláštní představu, že je roh ukrytý ve Velkém Černém lese." Usmála se na něj. Když se usmí-vala, vůbec neměla příliš velká ústa. "A já ti říkám, že hledač musí jít po zvláštních stopách. Máš štěstí, že Orban s Gannem by-li zranění v boji se všemi těmi Aielany, jinak se mohli klidně na-lodit taky. Já se vám aspoň nebudu plést do cesty, ani se snažit vás převézt nebo začít rvačku se strážcem."
Perrin znechuceně zavrčel. "My jsme jenom poutníci na cestě do Illianu, holka. Jak se vlastně jmenuješ? Když už se s tebou mám celý dny dělit o loď, tak ti nemůžu říkat holka."
"Říkám si Mandarb." Perrin nedokázal zcela zabránit výbuchu smíchu. Ty zešikmené oči ho rozhorleně pozorovaly. "Něco tě nau-čím, sedláku." Hlas měla klidný. Téměř. "Ve starém jazyce zna-mená mandarb ‚čepel'. To je jméno hodné hledače rohu!"
Perrinovi se podařilo zvládnout smích, a když ukázal na provazo-vou ohrádku mezi stěžni, jen trochu sípal. "Vidíš toho černýho hřeb-ce? On se jmenuje Mandarb."
Žár se z jejích očí vytratil a na tvářích jí naskočil ruměnec. "Aha. Narodila jsem se jako Zarin Bashereová, ale Zarin není jmé-no pro hledače. V příbězích se hledači vždycky jmenovali nějak jako Rogoš Orlozraký."
Vypadala tak schlíple, že Perrin spěšně dodal: "Mně se jméno Za-rin líbí. Hodí se k tobě." V očích jí zase zaplápolal oheň, a Per-rin měl na chvíli pocit, že hodlá znovu vytáhnout nůž. "Je pozdě, Zarin. Chci se trochu prospat."
Obrátil se k ní zády a vykročil k poklopu vedoucímu do podpalu-bí. V zádech ho svrbělo. Lodníci stále přecházeli sem a tam po palubě a opírali se do vesel. Troubo. Holka by po mně nehodila nožem. Ne když se všichni tihle lidi dívají. Nebo ano? Právě když dorazil k po-klopu, zavolala za ním.
"Sedláku! Třeba bych si mohla říkat Faile. Táta mi tak říkával, když jsem byla malá. Znamená to ‚sokolík'."
Perrin ztuhl a málem minul první schod vedoucí do podpalubí. Shoda okolností. Přinutil se sejít dolů, aniž se ohlédl. Musí to být sou-hra náhod. V chodbě byla tma, ale za ním sem dopadalo dost měsíč-ního světla, aby viděl na cestu. V jedné kajutě někdo hlasitě chrápal. Min, proč jsi to musela vidět?

KAPITOLA OSMÁ

Dcera noci

Když si Perrin uvědomil, že nemá ponětí, která kajuta by měla být jeho, strčil hlavu hned do několika. Byla tam tma a ve všech spali dva muži na úzkých lůžcích u stěn, až v jedné seděl na pod-laze mezi dvě-ma lůžky Loial - vlezl se tam jen tak tak - a ve svět-le lampy zavěšené na volném kroužku škrábal do knihy s koženou vazbou své poznámky. Ogier si chtěl popovídat o tom, co se přes den událo, ale Perrin musel zatínat zuby, jak se snažil potlačit zí-vání, i když loď už musela od-plout dost daleko po proudu, aby mohl bezpečně usnout. Bezpečně snít. I kdyby se snažili, nemohli vlci udržet krok s opačinami a prou-dem.

Nakonec našel jednu kajutu bez oken, ve které nikdo nebyl, což mu docela vyhovovalo. Chtěl být nyní docela sám. Shoda okol-ností ve jméně, to je všechno, říkal si, když rozsvěcel lampičku na stěně. A stejně, ve skutečnosti se jmenuje Zarin. Ale dívka s vy-sedlými lícními kostmi a tmavýma zešikmenýma očima nebyla to, nač myslel nejvíc. Odložil luk a ostatní věci na uzoučkou postel, plášť hodil přes ně a posadil se na druhé lůžko, aby si mohl stáh-nout boty.

Elias Machera objevil způsob jak žít s tím, čím byl, člověkem ně-jak spojeným s vlky, a nezešílet. Když se nad tím Perrin zpětně za-myslel, byl si jist, že Elias tak žil celá léta, než se vůbec potka-li. On chtěl, aby tomu tak bylo. Rozhodně to přijal. To nebylo ře-šení. Perrin tak žít nechtěl, nechtěl se s tím smířit. Ale když máš kus surového žele-za, který se hodí na nůž, tak se s tím prostě smíříš a vyrobíš nůž, i když by se ti víc líbila sekera. Ne! Můj život je víc než železo, které je ková-no do tvaru.

Opatrně se myslí natáhl k vlkům a našel - nic. Získal jenom ne-jasný dojem z vlků někde v dálce, ale i ten slábl. Poprvé za velice dlouhou dobu byl sám. Požehnaně sám.

Sfoukl lampu a poprvé za mnoho dní si lehl. Jak to, pro Světlo, Loial na něčem takovém zvládne?

Všechny ty noci beze spánku na něj padly a vyčerpáním mu ochably svaly. Uvědomil si, že doká-zal vyhnat z hlavy i toho Aiela. A bělokabátníky. Světlem prokle-tá sekera! Ať shořím, přál bych si, abych ji nikdy neuviděl, byla je-ho poslední myšlenka, než usnul.

* * *

Obklopovala ho hustá šedá mlha, dole natolik hutná, že si nevi-děl na vlastní boty, a všude kolem tak těžká, že nedohlédl na deset kroků před sebe. Poblíž sice určitě nic nebylo, ale v té mlze se mohlo skrývat cokoliv. A ta mlha nějak nebyla správná, nebyla vů-bec mokrá. Položil ruku na opasek hledaje útěchu ve vědomí, že by se mohl bránit, a trhl sebou. Jeho sekera byla pryč.

V mlze se cosi pohnulo, šeď zavířila. Něco se k němu blížilo.

Napjal se a uvažoval, bude-li lepší uprchnout nebo zůstat stát a bojovat holýma rukama, uvažoval, jestli vůbec má proti čemu bojovat.

Hopsale?

Vlk zaváhal, ale pak se mu postavil po boku. Byl to Hopsal - tím si byl jist - ale něco na tom, jak vlk stál, jak k němu krátce zdvihl žluté oči, vyžadovalo mlčení, mysli stejně jako těla. Ty oči se dožadovaly, aby se tím řídil také.

Položil ruku vlkovi na hlavu a v té chvíli Hopsal vyrazil kupře-du. Nechal se vlkem vést. Srst pod jeho rukou byla hustá a zježe-ná. Na omak byla skutečná.

Mlha začala houstnout, a jen díky tomu, že měl ruku položenou na vlkově těle, věděl, že tu Hopsal stále ještě je, protože když se podí-val dolů, neviděl skoro vlastní hruď. Klidně mohl být po prsa zabalen do čerstvě ostříhané vlny, nic víc neviděl. Uvědomil si, že ani nic neslyší. Dokonce ani zvuk vlastních kroků. Zahýbal prsty u nohou a ulevilo se mu, když ucítil boty.

Šeď ztmavla a s vlkem teď kráčeli černočernou tmou. Když si sá-hl na nos, neviděl ani vlastní ruku. Nos ostatně také ne. Zkusil na chvíli zavřít oči, ale žádný rozdíl v tom nebyl. Stále se nic ne-ozývalo. Cítil, že má ruku položenou na drsné srsti na Hopsalově hřbetě, ale nebyl si jist, jestli pod nohama vůbec něco cítí.

Náhle se Hopsal zastavil a přinutil ho taky zastavit. Rozhlédl se kolem sebe... a prudce zavřel oči. Teď tu maličký rozdíl byl. A ta-ké něco cítil, nepříjemně se mu stahoval žaludek. Přiměl se otevřít oči a podívat se dolů.

To, co spatřil, tu nemohlo být, leda by s Hopsalem stáli ve vzdu-chu. Z vlka ani ze sebe neviděl ani kousíček, jako by vůbec nemě-li těla - při tomto pomyšlení jako by se mu v žaludku objevil kus ledu - ale pod sebou, jasně, jako osvětlenou tisícovkou luceren, vi-děl rozsáh-lou sbírku zrcadel, která zdánlivě visela v černé prázd-notě, ale uspoře-dána byla, jako kdyby stála na podlaze ve velikán-ské síni. Zrcadla se táhla do dálky všemi směry, ale přímo pod nohama měl volné místo. A tam byli lidé. Náhle slyšel jejich hla-sy, jako kdyby stál přímo mezi nimi.

"Veliký pane," ptal se tiše jeden z mužů, "kde je tohle místo?" Rozhlédl se kolem sebe a trhl sebou, když uviděl svůj tisíckrát zná-sobený odraz, a pak už se díval jenom před sebe. Ostatní se kolem něj choulili zřejmě ještě vyděšenější. "Spal jsem doma v Tar Valonu, Ve-liký pane. Spím v Tar Valonu! Kde je tohle místo? Copak jsem zeší-lel?"

Někteří z mužů kolem něj měli zdobené, bohatě vyšívané ka-bátce, jiní prostší šat a někteří byli dokonce nazí či jen ve spodním prádle.

"Já taky spím," málem zavřískl jeden z naháčů. "V Tearu. Vzpo-mínám si, jak jsem uléhal s manželkou!"

"A já spím v Illianu." To byl muž v červené a zlaté a hovořil značně otřeseným hlasem. "Vím, že spím, ale tak to být nemůže. Vím, že sním, ale to je nemožné. Kde je tohle místo, Veliký pane? Opravdu jsi ke mně přišel?"

Tmavovlasý muž, který stál před nimi, byl celý v černém, se stří-brnou krajkou kolem krku a na zápěstích. Čas od času si polo-žil ruku na prsa, jako by ho něco bolelo. Dole bylo všude světlo, které jako by vycházelo odnikud, ale ten muž pod Perrinem byl za-halen ve stínu. Temnota se kolem něj válela a laskala ho.

"Ticho!" Muž v černém nemluvil nijak hlasitě, ale ani nemusel. Než dořekl to jediné slovo, zvedl hlavu. Jeho oči a ústa byly otvo-ry vedoucími přímo do zuřící ohnivé výhně, samý plamen a ohni-vá záře.

Tehdy ho Perrin poznal. Ba'alzamon. Shlížel dolů na samotné-ho Ba'alzamona. Zasáhl ho strach jako

kovové ostří. Byl by utekl, ale necítil nohy.
Hopsal přešlápl. Perrin ucítil pod rukou hustou srst a pevně ji stiskl. Něco skutečného. Něco mnohem skutečnějšího, jak doufal, než to, co viděl. Ale věděl, že skutečné je obojí.
Lidé choulící se k sobě se ještě víc přikrčili.
"Dostali jste úkoly," řekl Ba'alzamon. "Některé z těch úkolů jste splnili. V jiných jste neuspěli." Občas jeho oči a ústa zmizely v pla-menech a zrcadla se zaleskla odraženým ohněm. "Ti, kteří by-li určeni na smrt, musejí zemřít. Ti, kteří byli určeni pro mě, se mi musejí po-klonit. Zklamat Velikého pána Temnoty je neodpustitel-né." Z očí mu vyšlehly plameny a temnota kolem něj se vlnila a ví-řila. "Ty." Prstem ukázal na muže, jenž prve hovořil o Tar Valonu, na chlapíka obleče-ného jako kupec v prostém kabátci z nejjemněj-šího sukna. Ostatní od něj ustoupili, jako by měl černý mor, a ne-chali ho krčit se samotného. "Tys tomu chlapci dovolil uniknout z Tar Valonu."
Muž zaječel a začal se klepat, jako kus železa na kovadlině. Vy-padal stále méně hmotně a jeho křik slábl s ním.
"Všichni sníte," pravil Ba'alzamon, "ale co se stane v tomto snu, je skutečné." Vřískající muž už byl jenom uzlíčkem mlhy ve tvaru člověka, jeho křik byl stále vzdálenější, a pak zmizel dokon-ce i ten opar.
"Obávám se, že on se už nikdy nevzbudí." Ba'alzamon se zasmál a z jeho úst vyrazil oheň. "Vy ostatní mě znovu nezklamte. Odejděte! - Vzbuďte se a poslechněte!" Ostatní muži zmizeli.
Ba'alzamon tam chvíli stál sám a pak s ním najednou byla žena, celá oděná v běli a stříbře.
Perrinem to otřáslo. Na ženu tak krásnou nedokázal zapome-nout. Byla to žena z jednoho snu, ta, která ho poháněla ke slávě.
Za ženou se objevil zdobený stříbrný trůn a ona se posadila a peč-livě si upravila hedvábné suknice.
"Klidně používáš moji říši," po-dotkla.
"Tvoji říši?" podivil se Ba'alzamon. "Tak ty ji považuješ za svou? Copak ty už nesloužíš Velikému pánu Temnoty?" Temnota kolem něj na okamžik zhoustla, a jako by vřela.
"Sloužím," pospíšila si ta krásná žena s odpovědí. "Sloužím pá-nu Soumraku dlouho. Také jsem dlouho za své služby pobývala ve věze-ní, v nekonečném, bezesném spánku. Jen šedým mužům a myrddraa-lům jsou odepřeny sny. Dokonce i trolloci mohou snít. Sny vždy patři-ly mně, abych je používala a procházela se v nich. A teď jsem opět volná a použiji, co je mé."
"Co je tvé," řekl Ba'alzamon. Černota vířící kolem něj vypada-la pobaveně. "Ty ses vždycky považovala za někoho většího, než kým jsi, Lanfear."
To jméno Perrina ranilo jako čerstvě nabroušený nůž. Jeden ze Zaprodanců byl v jeho snech. Moirain měla pravdu. Někteří z nich byli volní.
Ta žena v bílém teď stála, trůn zmizel. "Jsem tak velká, jaká jsem. Co se stalo s tvými plány? Tři tisíce let, i víc, jsi našeptával lidem a tahal za provázky korunované loutky jako Aes Sedai!" Do tohoto jmé-na vložila veškeré opovržení, jehož byla schopna. "Tři tisíce let, a přesto Luis Therin znovu chodí po světě a tyhle Aes Se-dai ho málem mají na vodítku. Dokážeš ho ovládat? Dokážeš ho obrátit? Byl můj dávno předtím, než na něj padla ta žába s vlasy jako sláma, Iliena! A zase bude můj!"
"Ty teď sloužíš sobě, Lanfear?" Ba'alzamon sice mluvil tiše, ale plameny v jeho očích i ústech zuřily bez ustání. "Porušila jsi snad pří-sahy Velikému pánu Temnoty?" Na okamžik ho temnota téměř pohlti-la, vidět byly jen ty tři ohně. "Ty se nedají tak snadno zlomit jako pří-sahy Světlu, jež jsi zaprodala, když jsi prohlásila svého no-vého pána v samotné síni Služebníků. Tvůj pán si tě žádá navěky, Lanfear. Budeš sloužit, nebo sis vybrala věčnou bolest, nekonečné umírání bez mož-nosti úlevy?"
"Sloužím." I přes to, co říkala, tu stála vzpřímená a plná vzdo-ru. "Sloužím Velikému pánu Temnoty a nikomu jinému. Navždy!"
Zrcadla začala mizet, jako by se přes ně valily černé vlny, stále blíž a blíž středu. Příliv se převalil i přes Ba'alzamona a Lanfear. Zů-stala jen čerň.
Perrin cítil, jak se Hopsal pohnul, a velice rád ho následoval, ve-den pouze hmatem. Teprve když se pohnul, tak si uvědomil, že se pohnout může. Snažil se rozluštit, co právě viděl, ale bez úspěchu. Ba'alzamon a Lanfear. Jazyk se mu přilepil na patro. Z nějakého dů-vodu ho Lanfear děsila víc než Ba'alzamon. Možná proto, že se mu o ní v horách zdálo. Světlo! Jeden ze Zaprodanců byl v mých snech! Světlo! A pokud mu něco neuniklo, tak vzdorovala Temné-mu. Říkali mu a učili ho, že Stín nad vámi

nemá žádnou moc, po-kud ho popřete a odmítnete, ale jak mohla temná družka - a ne jen tak nějaká temná družka, ale jedna ze Zaprodanců! - odmítnout Stín? Musel jsem zešílet, jako Simionův bratr. Ty sny mě dohnaly k šílenství!
Černota se pomalu změnila v mlhu a ta postupně řídla, až vyšel s Hopsalem na louku v kopcích, zalitou jasným denním světlem. Z houštiny na úpatí kopce se ozýval ptačí zpěv. Perrin se ohlédl. Až k obzoru se táhla zvlněná pláň posetá mnoha hájky. Po mlze nebylo nikde ani památky. Velký prošedivělý vlk tu stál a pozoro-val ho.
"Co to bylo?" chtěl vědět Perrin a snažil se v duchu otázku pře-tvořit tak, aby mu vlk mohl rozumět. "Proč jsi mi to ukázal? Co to bylo?"
Hlavou mu táhla záplava pocitů a obrazů a on si k nim přiřazo-val příslušná slova. Co jsi vidět musel. Buď opatrný, Mladý býku. Toto místo je nebezpečné. Buď opatrný jako vlče lovící dikobraza. Ten vy-padal jako něco podobného Malému trnitému zadku, ale on v duchu zvíře pojmenoval tak, jak mu říkali lidé. Jsi příliš mladý, příliš nezku-šený.
"Bylo to skutečné?"
Všechno je skutečné, co je vidět, i to, co vidět není. To byla zřej-mě jediná odpověď, kterou mu Hopsal hodlal poskytnout.
"Hopsale, jak ses tu ocitl? Viděl jsem tě umírat. Cítil jsem tě umí-rat!"
Všichni jsou tady. Všichni bratři a sestry, kteří jsou, všichni, kte-ří byli, všichni, kteří budou. Perrin věděl, že se vlci neumějí smát, ne tak jako lidé, ale na okamžik měl dojem, že se na něj Hopsal usmívá. Ta-dy se vznáším jako orel. Vlk se přikrčil a skočil vysoko do vzduchu. Neslo ho to stále nahoru, až byl jen tečkou na obloze, a k Perrinovi doplula poslední myšlenka. Létat.
Perrin se za ním díval s otevřenými ústy. On to dokázal. Náhle ho začaly pálit oči. Odkašlal si a podrbal se na nose. Příště se rozbrečím jako holka. Bez přemýšlení se rozhlédl kolem sebe, jestli ho snad ně-kdo nezahlédl, a tím se všechno rychle změnilo.
Stál na výšince a všude kolem byly zastíněné, nezřetelné dolíky a pahorky. V dálce se nějak příliš brzy ztrácely. Pod ním stál Rand. Rand a nerovný kruh myrddraalů a mužů a žen, na které se ne-mohl dívat delší dobu. Někde v dálce vyli psi. Vzduch byl plný pa-chu myr-ddraalů a hořící síry. Perrinovi se zježily vlasy.
Kruh lidí a myrddraalů se přiblížil k Randovi a všichni šli jako ve snu. A Rand je začal zabíjet. Z rukou mu vylétly ohnivé koule a dva z lidí pohltily. Shora sjel blesk a sežehl další. Z prstů mu lé-taly pruhy světla jako doběla rozžhavené železo a zabily další. A ti, co přežili, se neustále pomalu blížili, jako by nikdo z nich neviděl, co se děje. Jeden po druhém umírali, až nikdo nezůstal, a Rand klesl na kolena a lapal po dechu. Perrin si nebyl jist, jestli se směje nebo pláče, nějak to vy-padalo, že oboje.
Na výšince se objevily stíny, přicházeli další lidé a další myrddra-alové, a všichni se sápali na Randa.
Perrin přiložil ruce k ústům. "Rande! Rande, přicházejí další!"
Rand vzhlédl, ohrnul rty a zavrčel. Obličej se mu leskl potem.
"Rande, oni -!"
"Shoř!" zavyl Rand.
Perrinovi se do očí vpálilo světlo a vše pohltila bolest.
* * *
Se zasténáním se na lůžku stočil do klubíčka a za zavřenými víč-ky ho stále pálilo to světlo. Bolel ho hrudník. Zvedl ruku a trhl sebou, když pod košilí ucítil spáleninu, ne větší než stříbrný groš.
Kousek po kousku přinutil stažené svaly, aby se uvolnily. Na-táhl nohy a pak ležel bez hnutí v temné kajutě. Moirain. Tentokrát o tom musím povědět Moirain. Jenom musím počkat, dokud ta bo-lest nepře-jde.
Ale s tím, jak ho přestávalo bolet tělo, přicházela únava. Ještě si stačil pomyslet, že musí vstát, než ho zase přemůže spánek.
Když oči znovu otevřel, ležel a díval se na trámy nad hlavou. Světlo nad a pode dveřmi mu prozradilo, že se zatím rozednilo. Polo-žil si ruku na prsa, aby se přesvědčil, že si to jen představoval, před-stavoval si to tak dokonale, že doopravdy cítí spáleninu...
Jeho prsty se dotkly popáleného místa. Takže jsem si to nepřed-stavoval. Nejasně se rozpomínal na pár

dalších snů, které se mu vytrá-cely z paměti už při tom, kdy na ně pomyslel. Obyčejné sny. Dokonce měl pocit, že se v noci dobře vyspal. A ještě bych se tro-chu prospat potřeboval. Ale to znamenalo, že může spát. Přinej-menším do tě doby, než kolem zase budou nějací vlci.
Vzpomněl si, jak se při tom krátkém procitnutí ze sna o Hopsalovi rozhodl, a po chvilce usoudil, že se rozhodl správně.
Musel zaklepat na patery dveře, a dvakrát se nechat proklít -obyvatelé druhých dvou kajut již odešli na palubu - než našel Moirain. Byla zcela oblečená, ale se zkříženýma nohama seděla na jedné poste-li a ve světle lucerny si četla v poznámkách. Perrin si všiml, že si pro-hlíží začátek, poznámky, které si musela zapsat ješ-tě dřív, než vůbec dorazila do Emondovy Role. Lanovy věci byly úhledně složené na druhém lůžku.
"Něco se mi zdálo," řekl jí Perrin a pokračoval ve vyprávění. Řekl jí všechno. Dokonce si vytáhl košili, aby jí ukázal malé ko-lečko na hrudi, bylo zarudlé a vycházely z něj rudé vlnovky. Před-tím jí nevy-kládal všechno a tušil, že ani v budoucnu se jí nebude svěřovat se vším, ale tohle mohlo být příliš důležité, aby si to ne-chával pro sebe. Nýtek je nejmenší součástkou nůžek a nejsnáze se vyrábí, ale bez něj nůžkami žádnou látku neustřihnete. Když skončil, jen tam tak stál a čekal.
Moirain si ho bezvýrazně prohlížela, ale těm jejím tmavým očím neuniklo jediné slovo, které vypustil z úst. Všechno zvážila, změřila a prohlédla ve světle. Teď seděla stejně, jenom nyní zkou-mala, zvažo-vala a prohlížela ve světle jeho.
"No, je to důležitý?" chtěl vědět Perrin nakonec. "Myslím, že to byl jeden z těch vlčích snů, cos mi o nich vykládala - jsem si jistý, že byl, musel být! - ale to ještě neznamená, že to, co jsem viděl, bylo skutečný. Já jenom, žes říkala, že by někteří ze Zaprodanců mohli být volní, a on jí říkal Lanfear a... Je to důležitý, nebo tady ze sebe dělám blbce?"
"Existují ženy," začala Moirain pomalu, "které by udělaly, co by bylo v jejich silách, aby tě zkrotily, kdyby slyšely, co jsi právě sdě-lil mně." Perrinovi jako by zamrzly plíce, nemohl se ani nadech-nout. "Já tě neobviňuji, že jsi schopen usměrňovat," pokračovala Aes Sedai a led v Perrinovi roztál, "ani že by ses to někdy mohl naučit. Kdyby se tě pokusily zkrotit, nijak by ti to neublížilo, jen by sis užil drsného zacházení červených adžah, než by si uvědo-mily, jakou udělaly chybu. Takoví muži jsou vzácní, a dokonce ani červené sestry se vším svým lovením nenašly za posledních deset let víc než tři. Přinejmenším předtím, než se roztrhl pytel s těmi fa-lešnými Draky. Snažím se ti tu objasnit, že podle mého názoru jsi náhle nezačal vládnout jedinou silou. Toho se bát nemusíš."
"No, za to ti teda pěkně děkuju," zavrčel Perrin hořce. "Nemuse-las mě vyděsit k smrti, jen abys mi řekla, že se nemám čeho bát!"
"Ó, ale ty se máš čeho bát. Nebo bys aspoň měl být opatrný, jak ti radil ten vlk. Červené sestry, nebo i jiné, by tě mohly zabít dřív, než by si uvědomily, že na tobě není nic ke krocení."
"Světlo! Světlo mě spal!" Zamračeně se na ni díval. "Snažíš se mě zase vodit za nos, Moirain, ale já nejsem tele a v nose nemám krou-žek. Červený adžah, nebo kterýkoliv jiný, by na krocení ani nepomys-lely, pokud by v tom, co se mi zdálo, nebylo něco opravdovýho. Tak-že to znamená, že Zaprodanci jsou opravdu volní?"
"Už jsem ti řekla, že by mohli být. Někteří z nich. Tvoje... sny jsem ale nečekala, Perrine. Snílkové psali o vlcích, ale tohle jsem ne-čekala."
"No, já myslím, že to bylo skutečný. Myslím, že jsem viděl ně-co, co se doopravdy stalo. Něco, co jsem vůbec vidět neměl." Co musíš vidět. "Myslím, že nejmíň Lanfear je volná. Co s tím hodláš dělat?"
"Já pojedu do Illianu. A pak do Tearu. A budu doufat, že se tam dostanu dříve než Rand. Remen jsme museli opustit příliš rychle, tak-že Lan nestačil zjistit, jestli překročil řeku nebo jestli se vydal po řece. Ale než dorazíme do Illianu, měli bychom to vědět jistě. Pokud se vydal tudy, tak narazíme na znamení."
Sklopila zrak ke knize, jako by hodlala pokračovat ve čtení.
"To je všechno, co uděláš? Když je Lanfear volná a Světlo ví, ko-lik dalších?"
"Nezpytuj má rozhodnutí," zarazila ho chladně Moirain. "Ani ne-víš, jak se ptát, a kdybych ti odpověděla, nerozuměl bys ani po-lovině odpovědí. A já ti stejně odpovídat nehodlám."
Perrin pod jejím upřeným pohledem přešlapoval, až bylo jasné, že už mu k tomu víc neřekne. Košile se mu stále bolestivě otírala o spá-leninu na hrudi. Nevypadalo to na vážné poranění - Na to, že mě zasá-hl

blesk, to nic vážného není! - ale jak k němu přišel, to byla jiná otáz-ka. "Ehm... Nevyléčila bys mi to?"
"Takže tobě už nyní nevadí, když se na tebe použije jediná síla, Perrine? Ne, já to v žádném případě nevyléčím. Není to nic váž-ného, a aspoň ti to bude připomínat, že máš být víc opatrný." Opa-trný, když na ni chce tlačit, pochopil Perrin, stejně jako by měl být opatrný ve snech a při tom, komu o nich povídá.
"Ještě něco, Per-rine?"
Perrin vykročil ke dveřím, ale ještě se zastavil. "Ještě jedna věc. Kdybys věděla, že se nějaká žena jmenuje Zarin, znamenalo by to něco?"
"Proč se, pro Světlo, ptáš na něco takového?"
"Holka," začal neohrabaně. "Mladá žena. Potkal jsem ji včera v noci. Je to jedna z cestujících." Nechá ji, aby si sama zjistila, že Zarin ví, že je Aes Sedai. A že si zřejmě myslí, že bude-li je sle-dovat, dove-de ji to k Valerskému rohu. Nehodlal si pro sebe ne-chávat nic, co po-važoval za důležité, ale když mohla být tajnůstkářská Moirain, tak on taky.
"Zarin. To je saldejské jméno. Žádná žena tak nepojmenuje svou dceru, pokud nečeká, že z ní vyroste veliká kráska, která bu-de lámat mužská srdce. Taková, která lehává na polštářích v palá-ci, obklopená služebníky a nápadníky." Usmála se, krátce, ale po-baveně. "Možná máš další důvod k opatrnosti, Perrine, jestli tahle Zarin cestuje s ná-mi."
"Hodlám se mít na pozoru," ujistil ji Perrin. Aspoň věděl, proč se Zarin její jméno nelíbí. Pro hledačku rohu se rozhodně nehodi-lo. Po-řád ale lepší, než aby si říkala "sokolík".
Když se vrátil na palubu, byl tam Lan a prohlížel Mandarba. A Zarin seděla u zábradlí na stočeném lanu, brousila si nůž a po-zorovala ho. Velké trojúhelníkové plachty byly napjaté a Sněžná husa plula po proudu.
Zarin sledovala Perrina, jenž zamířil k ní na příď. Voda po obou stranách přídě se dělila jako hlína, obracející se pod radlicí pluhu. Perrin se připomněl sny, Aielana, Mininy vidiny a sokola. Bolelo ho na prsou. Život nikdy nebyl tak zamotaný.
* * *
Rand se probral z vyčerpávajícího spánku a posadil se. Plášť, jejž používal místo pokrývky, spadl na zem. Bolel ho bok, ve sta-ré ráně z Falme mu cukalo. Oheň už mu dohořel skoro na uhlíky, jen pár ma-lých plamínků se ještě mihotalo, ale i to stačilo, aby se stíny kolem pohybovaly. To byl Perrin. Byl! Byl to on, a ne sen. Nějak. Skoro jsem ho zabil! Světlo, musím být opatrný!
Roztřeseně zvedl dubovou větev a strčil ji do uhlíků. Stromů by-lo na murandských vršcích, stále poměrně blízko Manetherendrelly, po-málu, ale on našel dost spadaných větví na oheň. Dřevo by-lo vyschlé právě akorát, ale ještě ne zetlelé. Než se však větev dotkla uhlíků, Rand se zarazil. Blížili se koně, deset nebo dvanáct jich bylo. Musím být opatrný. Nesmím udělat další chybu.
Koně zamířili k jeho pohasínajícímu ohýnku, vstoupili do okru-hu slábnoucího světla a zastavili se. Jejich jezdce halily stíny, ale většinu z nich zřejmě tvořili muži s ošlehanými tvářemi se zvon-covými přilbi-cemi a dlouhými koženými kazajkami pošitými ko-vovými kolečky jako rybími šupinami. Jedním z jezdců byla žena s šedivějícími vlasy a vážným výrazem. Tmavé šaty měla z pro-stého sukna, ale jemně tka-ného, a zdobené stříbrnou broží ve tva-ru lva. Připadala mu jako ob-chodnice. Už takové ženy viděl, při-cházívaly do Dvouříčí nakoupit tabák a vlnu. Obchodnice a její stráž.
Musím být opatrný, říkal si Rand vstávaje. Žádné chyby.
"Vybral sis dobré místo k táboření, mladý muži," pravila ta že-na. "Často ho cestou do Remenu používám sama. Nedaleko je ma-lý pra-men. Nebude ti, doufám, vadit, když se k tobě připojím?" Je-jí stráže už sesedaly. Muži si posouvali opasky s meči a uvolňovali podpínky.
"Vůbec ne," řekl Rand. Opatrně. Dva kroky a byl dost blízko. Vyskočil do vzduchu, otočil se - Chmýří bodláku letí vzduchem - če-pel s volavkou vyrobená z ohně mu vlétla do rukou a on ženě srazil hlavu dřív, než jí z výrazu zmizelo překvapení. Ona z nich byla nejne-bezpečnější.
Když se ženina hlava skulila přes zadek koně na zem, zachváti-lo ho nadšení. Strážní začali pokřikovat a sápali se po mečích. Když si uvědomili, že jeho čepel pálí, začali ječet strachy. On me-zi nimi tančil figury, které ho naučil Lan, a věděl, že by mohl za-bít všech deset i obyčejnou ocelí, ale čepel, kterou držel, byla jeho součástí. Padl poslední muž, a jemu to tolik připomínalo cvičení, že začal vracet meč do pochvy pohybem nazývaným Skládání vě-jíře, když si uvědomil, že nemá pochvu a že i kdyby nějakou

měl, tato čepel by ji stejně proměnila v popel, kdyby se jí dotkla.
Nechal meč zmizet a obrátil se ke koním. Většina jich utekla, ale někteří se zastavili opodál, a ženin vysoký valach tu stál, kou-lel očima a nejistě ržál. Bezhlavý trup, ležící na zemi, stále svíral otěže a držel zvířeti hlavu dole.
Rand koně osvobodil a jen posbíral své věci - ostatně moc jich nebylo - a vyhoupl se do sedla. Musím být opatrný, řekl si, když shlédl na mrtvé. Žádné chyby.
Stále byl plný jediné síly, proudil jím saidín, sladší než med a od-pornější než shnilé maso. Náhle usměrňoval - aniž zcela chá-pal, co vlastně udělal, ani jak, jen mu to tak připadalo správné. A fungovalo to, protože mrtvoly se zvedly. Rand je seřadil čelem k sobě a nechal je pokleknout a sklonit hlavu k zemi. Tedy ty, kte-ří ještě nějakou hlavu měli. Nechal je kleknout před sebou.
"Jestli jsem Drak Znovuzrozený," oznámil jim, "tak takhle by to mělo být, ne?" Pustit saidín bylo těžké, ale zvládl to. Kdybych ho sví-ral příliš, jak bych pak udržel šílenství stranou? Hořce se za-smál. Ne-bo už je na to příliš pozdě?
Zamračil se a podíval se na řadu mrtvol. Byl si jist, že jich bylo jen deset, ale teď tu klečelo jedenáct mrtvých mužů, a jeden z nich neměl žádné brnění, ale v dlani stále tiskl dýku.
"Vybral sis špatnou společnost," sdělil mu Rand.
Obrátil valacha, pobídl ho patami a tryskem vyrazil do noci. Do Tearu bylo ještě daleko, ale on se tam hodlal dostat tou nejkratší ces-tou, i kdyby měl uštvat koně nebo je krást. Skoncuji s tím. S tě-mi po-směšky. Se štvanicí. Skoncuji s tím! Callandor. Volal ho.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Ohně v Cairhienu

Egwain půvabně přikývla v odpověď na uctivou úklonu jedno-ho z lodníků, který kolem ní bos procházel a cestou tahal za lano, které již bylo i tak dost napjaté, takže zřejmě trošičku měnil nasta-vení jedné z velkých čtverhranných plachet. Jak klusal zpět, kde vedle kormidelníka stál kapitán, znovu se uklonil a Egwain opět kývla. Potom obrátila pozornost zpátky k zalesněnému cairhienskému břehu, jejž od Modrého jeřába dělilo necelých dvacet sáhů vody.
Kolem klouzala vesnice, nebo to, co kdysi vesnicí bývalo. Z po-loviny domů zbyly jenom kouřící hromady trosek, z nichž trčely holé komíny. Na jiných domech práskaly ve větru dveře a rozbahněná ulice byla posetá kusy nábytku, šatstvem a nádobím, jako by to tu někdo zahodil. Na ulici se nic živého nehýbalo, objevil se jen jeden hladem polomrtvý pes, který si proplouvající lodi nevšímal a odklusal z do-hledu za pobořené zdi stavení, které snad bývalo hostincem. Egwain se vždycky při pohledu na něco takového se-vřel žaludek, ale snažila se udržet odtažitou vážnost, kterou pova-žovala za vhodnou pro Aes Sedai. Příliš to nepomáhalo. Za vesni-cí stoupal k obloze hustý sloup kouře. Tak tři čtyři míle daleko, odhadla.
Tohle nebyl první takový sloup dýmu, jaký spatřila od chvíle, kdy Erinin začala tvořit hranici Cairhienu, ani první taková vesni-ce. Ten-tokrát aspoň nebyla v dohledu žádná těla. Kapitán Ellisor občas musel kvůli mělčinám připlout blíž ke cairhienskému břehu - říkal, že se v této části řeky mělčiny posouvají - ale ať připlul, jak chtěl blízko, Egwain nespatřila jedinou živou duši.
Vesnice i chochol kouře se pomalu odsunuly za loď, avšak před nimi se již na dohled dostával další sloup dýmu, o kousek dál od řeky. Les prořídl, jasany, kaliny a černý bez ustupovaly vrbám, lí-pám a ol-ším a

dalším stromům, které nepoznala.
Její plášť zachytil vítr, ale ona ho nechala jen tak volně povlávat a vychutnávala chladnou svěžest větru, vychutnávala volnost, kdy moh-la nosit hnědou místo bílé, i když by si právě hnědou sa-ma nevybrala. Přesto měla šaty i plášť z nejlepšího sukna, skvěle střiženy i ušity.
Kolem proklusal další lodník a cestou se uklonil. Egwain si slí-bila, že se naučí aspoň část z toho, co muži na lodi dělali. Nerada si připadala jako hlupák. To, že nosila prsten s Velkým hadem na pravé ruce, mělo za následek, že se jí kapitán i posádka, většinou pocházející z Tar Valonu, neustále klaněli.
Tento spor s Nyneivou vyhrála, i když si Nyneiva byla jistá, že jen ona sama je z nich tří dost stará na to, aby lidé uvěřili, že je Aes Sedai. Ale Nyneiva se mýlila. Egwain byla ochotná připustit, že si s Elain při naloďování na Modrého jeřába toho odpoledne v Již-ním přístavu vysloužily několik poplašených pohledů, a kapitán Ellisor zvedl obočí tak vysoko, až by se mu téměř dotýkalo vlasů, kdyby ovšem nějaké měl, ale jinak se neustále usmíval a klaněl.
"Je mi ctí, Aes Sedai. Tři Aes Sedai poplují na palubě mé lodi? To je opravdu čest. Slibuji rychlou cestu, kam si jenom budete přát. A žádné potíže s cairhienskými bandity. U toho břehu už nepřistávám. Ovšem pokud byste si to nepřály, Aes Sedai. Andorští vojáci drží pár měst na cairhienské straně. Je mi ctí, Aes Sedai."
Obočí zase zvedl, když ho požádaly jen o jednu kajutu - do-konce ani Nyneiva nechtěla zůstat sama přes noc, pokud nemuse-la. Kapitán je ujistil, že můžou mít každá kajutu jenom pro sebe a bez příplatku. Neměl žádné jiné cestující a náklad už měl nalo-žený, takže pokud mají Aes Sedai nějaké naléhavé vyřizování po řece, nebude čekat ani hodinku na někoho, kdo by snad mohl chtít přepravu. Ony ho opět ujistily, že jedna kajuta jim bude stačit.
Překvapilo ho to a z jeho výrazu bylo zřejmé, že tomu nero-zumí, ale Chin Ellisor, narozený a vychovaný v Tar Valonu, nebyl člověk, který by přezkoumával rozhodnutí Aes Sedai, pokud se jednou jasně vyjádřily. Jestli dvě z nich vypadaly příliš mladé, dobrá, některé Aes Sedai byly mladé.
Opuštěné trosky zmizely za Egwain. Sloup dýmu se přiblížil a o velký kus dál od břehu byl vidět další. Les tu přecházel do nízkých zatravněných vršků, na nichž tu a tam vyrostla houština. Stromy, kve-toucí na jaře, teď byly obsypané květy, břestovce maličkými bílými kvítky a jilmy jasně rudými. Jeden strom, který neznala, byl pokryt kulatými bílými květy většími než obě její dlaně dohromady. Občas se mezi sytě zeleným či narudlým novým listím ve větvích objevila zá-plava bílých nebo žlutých květů popína-vých šípkových růží. Všechno bylo v příliš ostrém protikladu k po-pelu a rumu, aby to mohlo být pří-jemné na pohled.
Egwain zatoužila, aby tu měla Aes Sedai, která by ji dokázala ujistit, že jedná správně. Aes Sedai, které by mohla věřit. Přejela prsty po váčku a uvnitř ucítila zkroucený kamenný prsten ter'angrialu.
Kromě dvou to zkoušela každou noc od vyplutí z Tar Valonu, ale nikdy to nefungovalo dvakrát po sobě stejně. Ano, vždycky se ocitla v Tel'aran'rhiodu, ale jediná aspoň trochu užitečná věc, kte-rou tam spat-řila, bylo znovu Srdce Kamene, tentokrát však již bez Silvie, aby jí poradila. Rozhodně nespatřila nic, co by se týkalo černých adžah.
Její vlastní sny, ty bez ter'angrialu, byly plné nějakých obrazů, které jí chvílemi připomínaly záblesky neviděného světa. Rand držící meč, který září jako slunce, takže skoro nerozeznávala, že se jedná o meč, vlastně skoro nerozeznávala, že je to Rand. - Rand ohrožován nejrůznějšími způsoby, z nichž žádný nevypadal sku-tečně. V jednom snu byl na velké kamenné šachovnici, bílé a čer-né kameny byly velké jako balvany, a on před nimi uhýbal, jak s nimi pohybovaly olbřímí ruce, až hrozilo, že ho ty kameny roz-drtí. Mohlo to něco znamenat. Nejspíš taky znamenalo, ale kromě toho, že Randa někdo ohrožuje, možná jich bylo víc - to považovala za jasné - kromě toho nic nepo-znala. Teď mu nemůžu pomo-ci. Mám vlastni povinnosti. Dokonce ani nevím, kde je, jen že je nejspíš v bezpečí dobrých pět set leguí odsud.
Zdálo se jí o Perrinovi s vlkem a se sokolicí a jestřábicí - a sokoli-ce s jestřábicí spolu zápasily - o Perrinovi, jak prchá před kýmsi smr-telně nebezpečným, a o Perrinovi, jak dobrovolně skáče z vysokán-ského útesu se slovy: "Musí to být. Musím se naučit lé-tat, než dopad-nu na zem." Jednou se jí také zdálo o jakémsi Aielovi. Měla dojem, že to má také něco společného s Perrinem, ale nebyla si jistá. A také se jí zdálo o tom, jak Min spouští ocelovou past, ale nějak jí prochází, aniž by si jí vůbec všimla.

Zdálo se jí i o Matovi. O Matovi, kolem něhož kroužily kostky - měla pocit, že ví, odkud tato představa pochází - o Matovi, jehož pronásledu-je muž, který tam vůbec není - tomu pořád nerozuměla. Byl tu ja-kýsi muž, možná víc než jeden, ale nějakým způsobem tam nikdo nebyl - o Matovi zoufale ujíždějícím směrem k čemusi neviděné-mu v dálce, kam však musí dojet, a o Matovi se že-nou, která jako by si pohazovala ohňostrojovými rachejtlemi. Egwain usoudila, že to bude někdo z ohňostrůjců, ale stejně to nedávalo o nic větší smysl než všechno to ostatní.
Zdálo se jí tolik snů, že o nich začínala pochybovat o všech. Možná to mělo také něco společného s tím, že tak často používala ter'angrial, nebo snad s tím, že ho vůbec měla při sobě. Možná se ko-nečně učila, co by měli znát snílkové. Zmatené sny, hektické sny. Muži i ženy se v nich osvobozovali z klecí a pak si nasazova-li koruny. Jakási žena si hrála s loutkami a v dalším snu vedly pro-vázky od loutek k rukám větších loutek a jejich provázky zase k ještě větším loutkám a tak pořád dál, až poslední provázky mi-zely v nepředstavi-telné výšce. Umírající králové, plačící královny, zuřící bitvy. Běloka-bátníci pustošící Dvouříčí. Dokonce se jí zno-vu zdálo o Seanchanech. Víc než jednou. Ty odsunula do nejtem-nějšího koutku mysli, odmí-tala na ně vůbec pomyslet. A každou noc se jí zjevovala matka s otcem.
Aspoň u toho posledního si byla jistá významem, nebo si to při-nejmenším myslela. Znamená to, že jsem na lovu černých adžah, a nevím, co moje sny znamenají, ani jak přimět ten hloupý ter'angrial, aby dělal, co má, a jsem vyděšená a... A stýská se mi po do-mově. Na okamžik si představila, jaké by to bylo nádherné, kdyby ji maminka zase posílala nahoru do postele s vědomím, že ráno bu-de všechno lep-ší. Jenže maminka už za mě nemůže řešit problémy a táta mi nemůže slíbit, že všechny příšery zažene, a já bych mu to stejně nevěřila. Teď to musím zvládnout sama.
Jak dávno tomu bylo. Nechtěla to zpátky, ne doopravdy, ale by-ly to hezké časy a jí to připadalo tak dávno. Bylo by nádherné, kdyby rodiče mohla znovu vidět, slyšet jejich hlasy. Až budu moci nosit tento prsten na kterémkoliv prstě podle práva.
Nakonec nechala Nyneivu i Elain jednu noc spát s kamenným prstenem - překvapilo ji, jak nerada ho dává z rukou - a ony se probu-dily a tvrdily, že byly určitě v Tel'aran'rhiodu, ale ani jedna neviděla víc než záblesk Srdce Kamene, nic, co by jim bylo k ně-čemu dobré.
Hustý sloup dýmu teď byl v jedné rovině s Modrým jeřábem. Asi pět nebo šest mil od řeky, pomyslela si Egwain. Ten druhý už byl jen nejasnou šmouhou na obzoru. Docela dobře to mohl být mrak, ale ona s jistotou věděla, že není. Místy rostlo na břehu husté křoví, jinde trá-va sahala až k hladině, pouze občas se podemletý břeh utrhl.
Na palubu vyšla Elain a připojila se k ní u zábradlí. I jí povlával tmavý plášť ve větru. Ona byla také v prosté vlně. To byla jedna z hádek, které Nyneiva vyhrála. Jejich šaty. Egwain tvrdila, že Aes Se-dai vždycky chodí v tom nejlepším, i když jsou na cestách - myslíc přitom na hedvábí, jež nosila v Tel'aran'rhiodu - ale Ny-neiva pouká-zala na to, že dokonce i s takovým množstvím zlata, které jim amyrlin nechala v jejím šatníku, a že to byl pěkně nadi-tý měšec, pořád nemají představu, jak bude dole po řece draho. Sluhové říkali, že Mat měl ohledně války v Cairhienu pravdu, i v tom, co to udělalo s cenami. K Egwaininu překvapení Elain po-ukázala na to, že hnědé sestry nosí vlnu častěji než hedvábí. Pod-le Egwain se Elain tolik chtěla dostat z kuchyně, že byla ochotná chodit i v hadrech.
Zajímalo by mě, co dělá Mat? Nepochybně zkouší obehrát něja-kého kapitána na lodi, na které pluje.
"Strašné," zamumlala Elain. "Je to tak strašné."
"Copak je strašné?" zeptala se nepřítomně Egwain. Doufám, že s tím papírem, který jsme mu daly, nemává lidem pod nosem příliš čas-to.
Elain se na ni překvapeně podívala a zamračila se. "Tohle!" Uká-zala ke vzdálenému sloupu kouře. "Jak si toho můžeš nevší-mat?"
"Můžu si toho nevšímat, protože nedokážu ani pomyslet na to, čím ti lidé procházejí, protože s tím nemůžu nic udělat a protože mu-síme dorazit do Tearu. Protože to, po čem jdeme, je v Tearu."
Prudkost vlastní odpovědi ji ohromila. Nemůžu s tím nic dělat. A černé adžah jsou v Tearu.
Čím víc o tom uvažovala, tím jistější si byla, že budou muset najít způsob, jak se dostat do Srdce Kamene. Možná tam nesměl vstoupit nikdo kromě vznešených pánů Tearu, ale ona začínala být přesvědče-ná, že klíč k tomu, jak lapit černé adžah do pasti a roz-drtit je, leží v Srdci Kamene.

"To všechno já vím, Egwain, ale to mi ještě nebrání soucítit s Cai-rhienem."
"Slyšela jsem v hodinách o válkách, které Andor s Cairhienem vybojoval," podotkla Egwain suše. "Bennae Sedai říkala, že vy a Cai-rhien jste bojovali častěji než kterékoliv dva jiné státy kromě Tearu a Illianu."
Druhá žena se na ni úkosem podívala. Elain si nikdy nezvykla na to, že Egwain odmítá přiznat svou vlastní andorskou přísluš-nost. Při-nejmenším podle čar na mapách bylo Dvouřící součástí Andoru, a Elain na mapy dala.
"Bojovali jsme proti nim, Egwain, ale od škod, které napáchala aielská válka, jim Andor prodal skoro tolik obilí co Tear. Teď se ob-chod zastavil. Když každý cairhienský rod bojuje s každým o Sluneční trůn, kdo by nakupoval obilí, nebo se staral o to, aby ho rozdělili mezi lid? Jestli jsou boje tak zlé, jako to, co jsme viděli na březích... No, nemůžeš dvacet let krmit lidi a necítit s nimi, když musejí trpět hla-dem."
"Šedý muž," řekla Egwain a Elain nadskočila a snažila se dívat zároveň všemi směry. Okamžitě ji obklopila záře saidaru.
"Kde?"
Egwain se po palubě rozhlédla pomaleji a ujistila se, že poblíž není nikdo, kdo by je mohl nepozorovaně vyslechnout. Kapitán Ellisor stál pořád na zádi vedle polonahého muže svírajícího kormidelní ves-lo. Další lodník byl až na samé přídi a sledoval hladinu kvůli mělči-nám a dva další přecházeli po palubě a tu a tam poo-pravili nastavení plachet. Zbytek posádky byl v podpalubí. Jeden z těch dvou se zasta-vil, aby překontroloval veslici uvázanou dnem vzhůru na palubě. Egwain počkala, až přejde, než znovu promlu-vila.
"Huso hloupá!" zamumlala tiše. "Já, Elain, ne ty, tak se na mě to-lik nemrač." Šeptem pokračovala. "Šedý muž jde po Matovi, Elain. To musel znamenat ten sen, ale já to nikdy nepochopila. Já jsem ale hlou-pá husa!"
Záře kolem Elain pohasla. "Nebuď na sebe tak tvrdá," uklidňova-la šeptem Egwain. "Možná to znamená tohle, ale já to v tom ne-viděla a Nyneiva taky ne." Odmlčela se a rudozlaté kudrny zavířily, jak zavr-těla hlavou. "Ale to nedává smysl, Egwain. Proč by měl šedý muž jít po Matovi? V mém dopise máti není nic, co by nám mohlo uškodit."
"Nevím proč." Egwain se zamračila. "Musí k tomu být nějaký důvod. Jsem si jistá, že právě tohle ten sen znamenal."
"I kdybys měla pravdu, Egwain, tak není nic, co bys s tím ty moh-la udělat."
"To vím," prohlásila Egwain hořce. Dokonce ani nevěděla, jest-li je Mat před nimi nebo za nimi. Předpokládala, že před nimi. Mat mu-sel nejspíš odejít bez odkladu. "Ať tak nebo tak," řekla si, "ne-ní to k ničemu. Konečně vím, co jeden z mých snů znamená, a je mi to platný jak mrtvýmu kabát!"
"Ale jestli znáš význam jednoho," řekla jí Elain, "možná teď po-chopíš i ostatní. Kdybychom se posadily a promluvily si o nich, třeba-"
Modrý jeřáb sebou trhl a náraz srazil Elain na palubu. Egwain přistála na ní. Když se konečně postavila, břeh už neubíhal. Loď stála se zdviženou přídí a palubou nakloněnou na stranu. Plachty ve větru hlasitě pleskaly.
Chin Ellisor se vyškrábal na nohy a rozběhl se na příď. Kormi-delníka nechal, ať se zvedne sám. "Ty slepý sedlácký červe!" za-řval na muže na přídi, který se veškerou silou držel zábradlí, aby nepřepadl dolů do vody. "Ty špinavá hlavo skopová! Copak už ne-jsi na řece dost dlouho, abys poznal, jak se voda čeří nad mělčinou?" Popadl muže na zábradlí za ramena a vytáhl ho na palubu, ale vzápětí ho odhodil stranou, aby se mohl podívat přes zábradlí sám. "Jestli jsi mi udělal díru do trupu, vycpu ji tvýma střevama!" Ostatní lodníci se také zvedali a další šplhali nahoru z podpalu-bí. Všichni se seběhli kolem kapitána.
Na žebříku vedoucím ke kajutám cestujících se objevila Nynei-va a urovnávala si suknice. Prudce se zatahala za cop a zamračila se na hlouček mužů na přídi. Pak vykročila k Egwain a Elain. "Do něčeho jsme narazili, že ano? Po všech těch řečech, jak zná řeku
jako vlastní ženu. Té ženě se od něj nejspíš nedostane ani úsmě-vu." Znovu se zatahala za cop a prošla dopředu. Protlačila se me-zi lodníky až ke kapitánovi. Všichni napjatě sledovali hladinu.

Nemělo smysl chodit za ní. Dostal by nás odsud rychleji, kdyby to bylo jen na něm. Nyneiva mu nejspíš vykládá, jak má dělat svou práci. Elain zřejmě měla stejný dojem, podle toho, jak se s lítosti-vým zavr-těním hlavou podívala na kapitána a lodníky, kteří se uctivě obraceli k Nyneivě, místo aby se věnovali tomu, co bylo pod přídí.
Muži se náhle zatvářili podrážděně. Na okamžik byly vidět kapi-tánovy ruce. Odmítavě jimi mával nad hlavami mužů a Nyneiva od nich odešla - teď jí uhýbali a klaněli se - a Ellisor spěchal ved-le ní a utíral si kulatý obličej velkým červeným kapesníkem. Když se přiblí-žili, byl slyšet jeho nervózní hlas.
"... dobrých patnáct mil do nejbližší vesnice na andorském bře-hu, Aes Sedai, a nejméně pět nebo šest po proudu na cairhienském břehu! Je pravda, že ten teď drží andorští vojáci, ale nejsou všu-de!" Otíral si obličej, jako by byl zlitý potem.
"Potopená loď," oznámila Nyneiva oběma ženám. "Podle kapitá-na je to práce říčních pirátů. Chce se pokusit couvnout pomocí vesel, ale zřejmě si nemyslí, že to bude fungovat."
"Když jsme narazili, pluli jsme dost rychle, Aes Sedai. Chtěl jsem, abyste se k cíli dostaly rychle." Ellisor si obličej otíral stále rychleji. Egwain si uvědomila, že se bojí, aby mu to Aes Sedai nedá-valy za vinu.
"Narazili jsme tvrdě. Ale myslím, že vodu nenabíráme, Aes Sedai. Není třeba dělat si starosti. Brzy tudy popluje další loď. Dvě sady vesel nás určitě osvobodí. Není třeba, abyste vystupovaly. Přísahám, při Světle."
"Ty chceš opustit loď?" zeptala se Egwain. "Myslíš, že je to moudré?"
"Ovšem, je to -!" Nyneiva se zarazila a zamračila se na ni. Eg-wain její pohled opětovala zcela klidně. Nyneiva pokračovala klid-něji, i když stále měla tón dost napjatý. "Kapitán říkal, že než se obje-ví další loď, která by měla dost vesel, aby nám to k něčemu bylo, mů-že to trvat hodinu. Nebo den. Možná taky dva. A já mys-lím, že si nemůžeme dovolit ztratit den nebo dva čekáním. Do té vesnice - jak jsi říkal, že se jmenuje, kapitáne? Jurene? - můžeme dojít tak za dvě hodiny, možná dřív. Jestli kapitán Ellisor uvolní loď tak rychle, jak doufá, můžeme se tam znovu nalodit. Říkal, že se tam zastaví, aby se přesvědčil, jestli tam nejsme. Ale jestli se neuvolní, můžeme se v Jurene nalodit na jinou loď. Dokonce by tam nějaká mohla čekat. Kapitán říkal, že se tam kvůli andorským vojákům často zastavují kupci." Zhluboka se nadechla, ale hlas měla stísněnější. "Už jsem vám to vysvětlila dostatečně? Nebo chcete vědět ještě něco?"
"Mně je to jasné," pospíšila si Elain dřív, než stačila Egwain pro-mluvit. "A zní to jako dobrý nápad. Taky si myslíš, že je to dobrý ná-pad, viď, Egwain?"
Egwain zdráhavě přikývla. "Asi ano."
"Ale, Aes Sedai," protestoval Ellisor, "aspoň vystupte na andor-ský břeh. Je válka, Aes Sedai. Jsou tu piráti a nejrůznější chamraď, a vojáci nejsou o moc lepší. Ten vrak pod naší přídí dokazuje, co je to za lidi."
"Na cairhienském břehu jsme nezahlédly živou duši," řekla Nyne-iva, "a na každý pád nejsme ani zdaleka bezbranné, kapitáne. A já nepůjdu patnáct mil, když můžu jít jenom šest."
"Ovšem, Aes Sedai." Ellisor se teď opravdu potil. "Nechtěl jsem naznačovat... Ovšemže nejste bezbranné, Aes Sedai. To jsem na mysli neměl." Zuřivě si otíral obličej, ale stejně se mu pořád leskl.
Nyneiva otevřela ústa, podívala se na Egwain a zřejmě se rozhod-la změnit to, co právě chtěla říci.
"Půjdu si dolů pro věci," oznámila vzduchu někde v polovině cesty mezi Egwain a Elain, a pak se obráti-la k Ellisorovi. "Kapitáne, nech připravit veslici." Ellisor se uklonil a odspěchal dřív, než se Nyneiva obrátila k po-klopu. Než sešla dolů, už křičel na muže, aby spustili člun.
"Když jedna z vás řekne ‚nahoru'," zabručela Elain, "druhá řek-ne ‚dolů'. Jestli toho brzy nenecháte, tak se do Tearu nikdy nedostane-me."
"Dostaneme se do Tearu," ujistila ji Egwain. "A mnohem rych-leji, až si Nyneiva konečně uvědomí, že už není vědmou. Všechny jsme -" neřekla přijaté, protože kolem chvátali dva muži - "na tom stejně." Elain si povzdechla.
Zakrátko je veslice přepravila z lodi a za chvíli už stály na bře-hu s holemi v rukou, ranci na zádech a měšci u pasu. Kolem se roz-kládala zvlněná travnatá pláň s roztroušenými hájky, i když pár mil od řeky se zvedaly zalesněné kopce. Opačiny Modrého jeřába už čeřily vodu, ale uvolnit loď se jim nedařilo. Egwain se obrátila a bez ohlí-žení vyrazila k jihu. Dřív, než se mohla Nyneiva ujmout vedení.

Když ji druhé dvě ženy dohnaly, Elain se na ni káravě podívala. Nyneiva šla s pohledem upřeným přímo před sebe. Elain sdělila Nyne-ivě, co Egwain říkala o Matovi a šedém muži, ale starší žena ji jen mlčky vyslechla a utrousila: "Bude se o sebe muset postarat sám," aniž zpomalila krok. Po chvíli se dědička vzdala pokusů za-táhnout obě do hovoru, a tak šly dál mlčky.
Modrého jeřába brzy zakrylo mlází rostoucí tu a tam na břehu, hustý porost olší a vrbiček. Houštinami neprocházely, byť byl po-rost sebemenší, protože ve stínu pod větvemi se mohlo skrývat le-dacos. Místy rostly na břehu nízké keře, ale byly tak řídké, že by se v nich neschovalo ani dítě, natož lupič, a rostly daleko od sebe.
"Jestli uvidím nějaký bandity," oznámila Egwain, "tak se budu bránit sama. Tady nám přes rameno nekouká žádná amyrlin."
Nyneiva teď stiskla rty ještě pevněji. "Kdyby to bylo nutný," oznámila vzduchu před sebou, "můžeme každýho banditu zahnat stej-ně, jako jsme to udělaly s těmi bělokabátníky. Kdybychom ne-přišly na jiný způsob."
"Přála bych si, abyste přestaly mluvit o banditech," ozvala se Ela-in. "Velice ráda bych dorazila do té vesnice bez toho -"
Zpoza keře, který stál osaměle téměř přímo před nimi, se zved-la postava celá v hnědé a šedé.

KAPITOLA DESÁTÁ

Děvy oštěpu

Egwain sáhla po saidaru ve chvíli, kdy zaječela, a kolem Elain také zahlédla záři. Na okamžik zauvažovala, jestli Ellisor jejich křik nezaslechl a nepřispěchá jim na pomoc. Modrý jeřáb nemohl být dále než míli proti proudu. Pak myšlenku na pomoc zavrhla a už splétala vlákna vzduchu a ohně do blesku. Skoro jako by stá-le slyšela, jak kři-čely.
Nyneiva tam stála s rukama zkříženýma na prsou a odhodlaným výrazem ve tváři, ale Egwain si nebyla jista, je-li to proto, že se ještě nehněvá dost, aby dosáhla na pravý zdroj, nebo proto, že už si všimla toho, co si Egwain uvědomila teprve nyní. Osoba před nimi byla žena o málo starší než sama Egwain a o něco vyšší.
Saidar však nepustila. Muži byli občas tak hloupí, že ženu pova-žovali za neškodnou jen proto, že je to žena. Egwain takovými před-sudky netrpěla. Koutkem oka zahlédla, že Elain už záře neobklopuje. Dědička zřejmě pořád chovala hloupé představy. Ona ale nikdy nebyla zajatkyní Seanchanů
Egwain si však pomyslela, že jen málokterý muž by byl natolik hloupý, aby ženu, jež stála před nimi, nepovažoval za nebezpeč-nou osobu, i když měla prázdné ruce a nikde nebylo vidět zbraň. Žena mě-la

modrozelené oči a narezlé vlasy přistřižené nakrátko, jen jeden pramen jí visel až na ramena. Na sobě měla měkké bo-ty, po kolena přivázané řemínkem, a těsný kabátec a nohavice ve všech možných odstínech hlíny a kamení. Takové barvy a oděv jí jednou kdosi popsal. Tato žena byla Aielanka.
Při pohledu na ni pocítila Egwain k té ženě zvláštní náklonnost. Nechápala to. Vypadá jako Randova sestřenice, proto. A přesto ten pocit - téměř přátelství - nedokázal potlačit její zvědavost. Co, pro Světlo, tady dělá Aielanka? Aielani přece nikdy neopouštějí Pusti-nu. Ne od aielské války. Celý život slýchávala o tom, jak smrtelně nebez-peční Aielové jsou - a Děvy oštěpu o nic méně než členové mužských válečných společenstev - ale teď žádný mimořádný strach necítila, spíš podráždění, že se předtím tolik lekla. Když do ní teď skrze saidar proudila jediná síla, nemusela se bát nikoho. Možná až na plně vycvi-čenou sestru, připustila. Ale rozhodně ne jedné ženy, i když to je Aie-lanka.
"Jmenuji se Aviendha," oznámila jim aielská žena, "z klanu Hoř-ká voda Taardad Aielů." Obličej měla stejně vyrovnaný a bezvýrazný jako hlas. "Jsem Far Dareis Mai, Děva oštěpu." Na chví-li se odmlčela a prohlížela si je. "Sice na to nevypadáte, ale vidě-ly jsme vaše prsteny. Ve vaší zemi máte ženy podobné našim moudrým, ženy, kterým říkáte Aes Sedai. Jste ženami z Bílé věže, nebo ne?"
Egwain na okamžik pocítila neklid. My? Opatrně se kolem sebe rozhlédla, ale na dvacet kroků kolem keře nikoho nespatřila.
Pokud tu byl někdo další, musel se skrývat houštině, která byla dobrých dvě stě kroků před nimi, nebo v houštině ve dvojnásobné vzdálenosti za nimi. Příliš daleko, aby je mohl ohrozit. Pokud ne-mají luky. Ale to by s nimi musely umět opravdu dobře zacházet. Doma o Bel Tinu a na Letnice dokázali dál než dvě stě kroků stře-lit jen ti nej-lepší lukostřelci.
Přesto se cítila lépe, že dokáže vrhnout blesk po komkoliv, kdo by se o takový výstřel pokusil.
"Jsme ženy z Bílé věže," odvětila klidně Nyneiva. Dávala si zále-žet, aby se nepodívala po ostatních Aielankách. Dokonce i Elain se rozhlížela. "Pokud nás však chceš považovat za moudré, to je ji-ná záležitost," pokračovala Nyneiva. "Co od nás chceš?"
Aviendha se usmála. Egwain si uvědomila, že je opravdu velice hezká, jen to zatím zakrýval její zachmuřený výraz. "Mluvíš jako to dělají moudré. K věci a s neláskou k hlupákům." Její úsměv po-hasl, ale dál mluvila klidně. "Jedna z nás je vážně zraněná, možná umírá. Moudré často vyléčí ty, kdo by bez nich zcela jistě zahynu-li, a já jsem slyšela, že Aes Sedai dokážou víc. Pomůžete jí?"
Egwain div že zmateně nezavrtěla hlavou. Její přítelkyně že umí-rá? Mluví, jako by nás žádala, jestli jí půjčíme měřici ječné mouky!
"Pomůžu jí, jestli ovšem budu moct," řekla pomalu Nyneiva. "Víc ti slíbit nemůžu, Aviendho. I přes mou pomoc však může zemřít."
"Smrt si přijde pro nás pro všechny," odtušila Aielanka. "My se můžeme jen rozhodnout, jak jí budeme čelit, až přijde. Odvedu tě za ní."
Ani ne o dvacet kroků dál, z maličkého dolíku, v němž by se podle Egwain neschoval ani menší pes, a z trávy, která jí sahala do půli lýtek, se zvedly dvě ženy v aielském odění. Vstávajíce si sní-maly černé závoje - Egwain dostala další ránu. Byla si jistá, že jí Elain vy-kládala, že si Aielové zakrývají obličeje jen tehdy, když by mohlo dojít k zabíjení - a stáhly si pruh látky, jejž měly omo-taný kolem hla-vy, na ramena. Jedna z žen měla stejně narezlé vla-sy jako Aviendha a šedé oči, ta druhá měla tmavomodré oči a vla-sy barvy ohně. Ani jedna nebyla starší než Egwain či Elain a obě se tvářily, že jsou připravené použít krátké oštěpy, které nesly.
Žena s ohnivými vlasy podala Aviendze zbraně. Dlouhý nůž s těžkou čepelí a toulec ježící se šípy na opasku, který si Aviendha při-pjala kolem pasu. Tmavý zakřivený luk z matně se lesknoucí rohoviny v pouzdře, takže si ho mohla přehodit na záda. A čtyři krátké oštěpy s dlouhými hroty, jež Aviendha nesla v ruce spolu s malým kulatým štítem. Aviendha nosila zbraně stejně přirozeně, jako by žena z Emondovy Role nosila šátek, u jejích společnic to-mu nebylo jinak. "Pojďte," řekla a vykročila k houštině, kterou již minuly.
Egwain konečně uvolnila saidar. Vytušila, že by ji všechny tři Aielanky dokázaly probodnout oštěpem, kdyby se k tomu rozhod-ly, dřív, než by se vzmohla natolik, aby s tím něco udělala. A na-víc usou-dila, že to neudělají. A co jestli Nyneiva jejich přítelkyni vyléčit nedo-káže? Přála bych si, aby se zeptala dřív, než udělá ně-jaké takové roz-hodnutí, které se týká nás všech!

Cestou k lesíku Aielanky obhlížely krajinu kolem, jako by če-kaly, že pustá země by mohla skrývat nepřátele stejně schopné se tu schovávat, jako to uměly ony. Aviendha šla první a Nyneiva s ní držela krok.
"Jsem Elain z rodu Trakandů," promluvila Egwainina přítelky-ně, jako by se snažila navázat hovor, "dědička Morgasy, královny Ando-ru."
Egwain klopýtla. Světlo, copak zešílela? I já vím, že Andor bojo-val v aielské válce. Možná to bylo už před dvaceti lety, ale říká se, že Aielové mají dlouhou paměť.
Ale Aielanka s ohnivými vlasy, která šla vedle ní, řekla: "Jsem Bain, z klanu Černá skála Shaarad Aielů."
"A já jsem Chiad," připojila se menší, světlejší žena na druhé straně, "z klanu Kamenná řeka Goshien Aielů."
Bain a Chiad se pak ohlédly na Egwain. Výraz jejich tváře se ne-změnil, ale Egwain měla pocit, že se chová neslušně.
"Jsem Egwain z al'Vereů," sdělila jim. Zřejmě čekaly víc, a tak připojila: "Dcera Marin z Emondovy Role ve Dvouříčí." To je zřej-mě aspoň částečně uspokojilo, nicméně by se Egwain vsadila, že tomu nerozumějí o nic víc než ona všem těm klanům a kmenům. Asi to jis-tým způsobem znamená rodiny.
"Vy jste první sestry?" Bain zřejmě hovořila ke všem třem na-jednou.
Egwain si řekla, že to musí znamenat sestra ve významu, v ja-kém se používal pro Aes Sedai, a proto řekla: ‚Ano," ve chvíli, kdy Elain řekla: "Ne."
Chiad a Bain si vyměnily velice rychlý pohled, který naznačo-val, že hovoří se ženami, jež možná nejsou zcela při smyslech.
"První sestry," obrátila se k Egwain Elain, jako by jí přednáše-la, "znamená ženy, které mají stejnou matku. Druhé sestry zname-ná, že jejich matky byly sestry." Obrátila se k Aielankám. "My toho žádná o vašich lidech mnoho nevíme. Prosím, abyste omluvi-ly naši neznalost. Občas Egwain považuji za svou první sestru, ale nejsme pokrevně spřízněny."
"Tak proč se nevyslovíte před vašimi moudrými?" zeptala se Chi-ad. "Bain a já jsme se staly prvními sestrami."
Egwain zamrkala. "Jak se můžete stát prvními sestrami? Buď má-te stejnou matku, nebo ne. Nechtěla jsem se nikoho dotknout. Většina toho, co o Děvách oštěpu vím, pochází z toho mála, co mi řekla Elain. Vím, že bojujete ve válkách a nestaráte se o muže, ale víc toho není." Elain kývla. To, jak Děvy oštěpu popsala, se dost podobalo ženským křížencům mezi strážci a červenými adžah.
Aielankám se po tvářích mihl výraz, jako by si nebyly zcela jisty, nakolik jsou Egwain a Elain duševně zdravé.
"My že se nestaráme o muže?" zabručela Chiad, jako by ji to udi-vilo.
Bain zamyšleně svraštila obočí. "Co říkáš, se sice dost blíží prav-dě, ale vlastně je to úplný opak. Když se sezdáváme s oště-pem, zava-zujeme se, že se nebudeme vázat na žádného muže nebo dítě. Některé z nás se sice kvůli muži nebo dítěti oštěpu nakonec vzdají -" podle jejího výrazu to však sama pochopit nedokázala -"ale jakmile se ho jed-nou vzdáš, už si ho nemůžeš vzít zpátky."
"Nebo pokud se rozhodneš jít do Rhuideanu," připojila Chiad. "Moudré se nemohou sezdat s oštěpem."
Bain se na ni podívala, jako by Chiad právě oznámila, že oblo-ha je modrá nebo že déšť padá z mraků. Pohled, jenž pak vrhla po Egwa-in s Elain, však říkal, že ony to možná nevědí. "Ano, to je pravda. I když se některé snaží tomu vzdorovat."
"Ano, to snaží." Chiadin tón naznačoval, že s Bain mají nějaké ta-jemství.
"Ale to jsem hodně odbočila," pokračovala Bain. "Děvy spolu ne-tančí s oštěpy, i když to dělají naše kmeny, ale Shaarad Aielové a Go-shien Aielové spolu vedou krevní mstu už přes čtyři sta let, tak jsme měly s Chiad pocit, že pouhý závazek nestačí. Proto jsme se vyslovily před moudrými našich kmenů - ona kvůli mně risko-vala život a já zas kvůli ní - a byly jsme spojeny jako první sestry. A jak je správné pro první sestry, které jsou Děvami, hlídáme jed-na druhé záda a žádná z nás nedovolí, aby k ní přišel nějaký muž, aniž by u toho nebyla i ta druhá. Neřekla bych, že se o muže ne-staráme." Chiad kývla s názna-kem úsměvu. "Už je ti pravda jasná, Egwain?"
"Ano," řekla Egwain slabě. Mrkla na Elain a v jejích modrých očích spatřila úžas. Věděla, že ona se musí tvářit stejně. Červené adžah ne. Možná zelené. Kříženci mezi strážci a zelenými adžah, a já z toho

nerozuměla jediné věci. "Pravda mi je teď už jasná, Bain, děku-ji."
"Jestli vy dvě máte pocit, že jste prvními sestrami," dodávala Chi-ad, "měly byste zajít za vašimi moudrými a vyslovit se. Ale vy jste moudré, i když mladé. Nevím, jak by se to dalo zařídit v tom-to přípa-dě."
Egwain nevěděla, má-li se smát či se červenat. Už několikrát si představovala, jak se s Elain dělí o stejného muže. Ne, to je jenom pro první sestry, které jsou Děvami oštěpu, ne? Elain na lících na-skočily rudé skvrny a Egwain si byla jistá, že Elain myslí na Randa. Ale my se o něj nedělíme, Elain. Jeho nemůže mít ani jedna z nás.
Elain si odkašlala. "Nemyslím, že je to třeba, Chiad. My si s Egwain už tak hlídáme záda."
"Jak to?" zeptala se Chiad pomalu. "Nejste sezdány s oštěpem. A jste moudré. Kdo by zvedl ruku proti moudrým? To mě mate. Proč byste si vy dvě měly navzájem hlídat záda?"
Egwain před vymýšlením vhodné odpovědi zachránilo to, že do-razily na místo určení. Pod stromy, hluboko v houští blízko vo-dy, byly další dvě Aielanky. Jolien z klanu Solné mělčiny Nakai Aielů, modrooká žena s rudozlatými vlasy téměř shodné barvy, ja-ko měla Elain, dohlížející na Dailin ze stejného klanu a kmene, ja-ko byla Aviendha. Dailin měla vlasy slepené potem, takže měly tmavší odstín červeni, a šedé oči otevřela jen jednou, když se při-blížily, a pak je zase zavřela. Její kabátec a košile ležely vedle ní a kolem pasu měla omotané zakrvácené obvazy.
"Zasáhli ji mečem," vysvětlovala Aviendha. "Někteří z těch hlu-páků, kterým narušitelé přísah a zabijáci stromů říkají vojáci, si mys-leli, že jsme další z těch lupičských tlup, které zamořují tuhle zemi. Musely jsme je pobít, abychom je přesvědčily o opaku, ale Dailin... Dokážeš ji vyléčit, Aes Sedai?"
Nyneiva poklekla vedle zraněné ženy a nadzvedla obvazy, aby mohla nahlédnout pod ně. Při tom pohledu sebou trhla. "Hýbaly jste s ní potom, co ji zranili? Má tam strup, ale napůl stržený."
"Chtěla zemřít u vody," řekla Aviendha. Ohlédla se na řeku a rychle odvrátila zrak. Egwain měla dojem, že se také zachvěla.
"Husy hloupé!" Nyneiva se začala hrabat v pytlíku s bylinkami. "Mohly jste ji zabít! Hýbat s někým takhle zraněným. Chtěla ze-mřít u vody!" vrčela znechuceně. "To, že nosíte zbraně jako muži, ještě ne-znamená, že musíte taky myslet jako oni." Z vaku vytáhla velký dře-věný pohár a strčila ho Chiad do ruky. "Dones vodu. Potřebuju namí-chat bylinky, aby to mohla vypít."
Chiad s Bain odešly na břeh a spolu se vrátily. Jejich výrazy se nezměnily, ale Egwain měla pocit, že skoro čekaly, že se řeka zvedne a stáhne je dolů.
"Kdybychom ji nebyly přinesly sem k té... řece, Aes Sedai," po-znamenala Aviendha, "nikdy bychom tě nebyly potkaly a ona by byla stejně zemřela."
Nyneiva si odfrkla a potom začala sypat rozdrcené byliny do po-háru s vodou. Přitom si vykládala: "Turan posiluje krev a užanka na-pomáhá hojení ran, a taky všehoj, samozřejmě, a..." Po chví-li už mlu-vila tak docela tiše, že ji nebylo slyšet. Aviendha se na ni mračila.
"Moudré používají byliny, Aes Sedai, ale já nikdy neslyšela, že je Aes Sedai používají též."
"Já používám, co používám!" odsekla příkře Nyneiva a vrátila se k mísení prášků a mumlání.
"Opravdu mluví jako moudrá," prohodila Chiad k Bain tiše a dru-há žena krátce přikývla.
Dailin byla jediná Aielanka beze zbraní v rukou, a ty ozbrojené vypadaly, že jsou připravené zbraně bez mrknutí oka použít. Nyneiva tedy rozhodně nikoho neuklidnila, pomyslela si Egwain. Přiměj je mluvit. O čemkoliv. Nikdo se necítí na boj, když mluví o něčem míru-milovném.
"Neurazte se," začala opatrně, "ale všimla jsem si, že vás řeka znervózňuje. Nebývá divoká, pokud neprší. Kdybyste chtěly, moh-ly byste si zaplavat, i když dál od břehu je proud silnější." Elain jen po-třásla hlavou.
Aielanky se tvářily zaraženě. Aviendha řekla: "Viděla jsem mu-že - Shienarce - dělat tohle plavání... jednou."
"Tomu nerozumím," divila se Egwain. "Vím, že v Pustině moc vody není, ale tys říkala, že jsi ‚z klanu Kamenná řeka', Jolien. V té vaší Kamenné řece se přece určitě dá plavat, ne?" Elain se na ni díva-la, jako by se Egwain zbláznila.
"Plavat," vydechla opatrně Jolien. "To znamená... jít do vody? Do vší té vody? Když se nemáš čeho držet?" Otřásla se. "Aes Se-dai, než jsme překročily Dračí stěnu, nikdy jsme neviděly tekoucí vodu,

která by se nedala snadno jedním krokem překročit. Ka-menná řeka... Někte-ří vykládají, že na tom místě kdysi tekla voda, ale to se jenom chvásta-jí. Jsou tam akorát kameny. V nejstarších záznamech moudrých a kmenových náčelníků stojí, že od prvního dne, kdy se náš klan odtrhl od klanu Horská pláň a tu zemi zabral, nebylo tam nic než kamení. Pla-vat!" Sevřela oštěpy, jako by chtěla bojovat už jen s tím slovem. Chiad a Bain od řeky ještě o krok ustoupily.
Egwain si povzdechla. A zrudla, když se setkala s Elaininým po-hledem. No, já nejsem dědička, abych všechno tohle věděla. Ale nau-čím se to. Když si tak prohlížela Aielanky, uvědomila si, že místo aby je uklidnila, ještě víc je rozrušila. Jestli se o něco poku-sí, zadržím je vzduchem. Neměla ponětí, zda by dokázala zadržet čtyři lidi najednou, ale otevřela se saidaru, spletla vlákna vzduchu a měla je připravená. Síla v ní tepala a ona dychtila po tom, aby ji mohla použít. Elain však záře neobklopovala a Egwain napadlo, proč asi. Elain se jí podívala do očí a zavrtěla hlavou.
"Aes Sedai bych nikdy neublížila," ozvala se náhle Aviendha. "Čekala bych, že to víte. Ať už Dailin přežije nebo zemře, není v tom žádný rozdíl. Nikdy bych nepoužila tohle -" zvedla o trochu jeden krátký oštěp - "proti ženě. A vy jste Aes Sedai." Egwain mě-la náhle pocit, že se ta žena snaží uklidnit je.
"Já to vím," řekla Elain, jako by mluvila k Aviendze, ale očima sdělovala Egwain, že vlastně hovoří k ní. "Nikdo toho o vašich lidech moc neví, ale učili mě, že Aielové nikdy neublíží ženě, po-kud není - jak tomu říkáte? - sezdána s oštěpem."
Bain si zřejmě myslela, že Elain zase nevidí pravdu zcela jasně. "Tak přesně to zase není, Elain. Kdyby se na mě vrhla i žena nesezda-ná se zbraní, zpráskala bych ji, až by dostala rozum. Muž... muž by si mohl myslet, že žena z vaší země je sezdána, pokud by u sebe měla zbraně. Já nevím. Muži bývají zvláštní."
"Ovšem," řekla Elain. "Ale dokud vás nenapadneme se zbraně-mi, nepokusíte se nám ublížit." Všechny čtyři Aielanky se zatváři-ly zhrozeně a Elain na Egwain významně mrkla.
Egwain si saidar stejně podržela. Jenom to, že se Elain něco nau-čila, ještě neznamenalo, že to je pravda, i když Aielanky tvrdily to stejné. A měla ze saidaru příjemný pocit.
Nyneiva zvedla Dailin hlavu a začala jí lít svůj lektvar do úst. "Pij," řekla pevně. "Vím, že to chutná hrozně, ale musíš to vypít všechno." Dailin polkla, zakuckala se, a polkla znovu.
"Ani pak ne, Aes Sedai," řekla Elain Aviendha. Oči však upíra-la na Dailin a Nyneivu. "Říká se, že jednou, před Rozbitím světa, jsme sloužili Aes Sedai, i když se v žádném příběhu nevypráví jak. V té službě jsme neuspěli. Možná to byl ten hřích, jenž nás poslal do Troji-té země. Já nevím. Nikdo neví, co to bylo za hřích. Mož-ná to vědí moudré nebo kmenoví náčelníci, ale ti nic neřeknou. Po-vídá se, že jestli Aes Sedai zklameme znovu, zničí nás."
"Vypij to všechno," zavrčela Nyneiva. "Meče! Meče a svaly a žádný mozek!"
"My vás rozhodně nezničíme," prohlásila Elain pevně a Aviendha kývla.
"Jak říkáš, Aes Sedai. Ale staré příběhy o jedné věci hovoří jas-ně. Nikdy nesmíme bojovat s Aes Sedai. Jestli na mě svrhnete své blesky a odřivous, zatančím si s nimi, ale vám neublížím."
"Bodat do lidí," vztekala se Nyneiva. Položila Dailin hlavu na zem a dala jí ruku na čelo. Dailin zase zavřela oči. "Bodat ženy!" Avi-endha přešlápla a znovu se zamračila, a nebyla z Aielanek sa-ma.
"Odřivous," řekla Egwain. "Aviendho, co je to ten odřivous?"
Aielanka se zamračila na ni. "Ty to nevíš, Aes Sedai? Ve starých příbězích ho Aes Sedai ovládali. Hovoří se o něm jako o strašlivé věci, ale víc nevím. Říká se, že jsme zapomněli hodně z toho, co jsme kdysi věděli."
"Možná i Bílá věž toho hodně zapomněla," podotkla Egwain. V tom... snu, nebo co to bylo, jsem to věděla. Bylo to stejně sku-tečné jako Tel'aran'rhiod. I s Matem bych se o to vsadila.
"Nemají právo!" vyštěkla Nyneiva. "Nikdo nemá právo takhle ni-čit lidský tělo! Není to správný!"
"Ona se zlobí?" ptala se nervózně Aviendha. Chiad, Bain a Jolien si vyměnily ustarané pohledy.
"To je v pořádku," uklidňovala je Elain.
"Je to ještě lepší," dodala Egwain. "Ona se opravdu zlobí, a to je moc dobře."
Nyneivu náhle obklopila záře saidaru - Egwain se předklonila, aby lépe viděla, a Elain taky - a Dailin se prudce posadila, otevře-la oči a zaječela. Nyneiva ji okamžitě pokládala zpátky a záře po-hasla. Dailin zavřela oči a lapala po dechu.
Viděla jsem to, pomyslela si Egwain. Myslím, že jsem to viděla. Nebyla si jistá, jestli vůbec rozeznala

všechny ty prameny, natož způ-sob, jakým je Nyneiva spletla dohromady. Připadalo jí, že za tu chvi-ličku Nyneiva jako by se zavázanýma očima utkala zároveň čtyři ko-berce.
Nyneiva použila zakrvácené obvazy, aby Dailin otřela břicho. Se-třela jasně rudou novou krev i černé strupy zaschlé staré krve. Pod vším tím nebyla žádná rána, žádná jizva, jen zdravá kůže o ně-kolik odstínů světlejší než pleť Dailina obličeje.
Nyneiva s odporem sebrala zakrvácenou látku, vstala a hodila ji do řeky. "Umyjte ji," řekla, "a zase ji oblékněte. Je jí zima. A bu-dete ji muset nakrmit. Bude mít hrozný hlad." Klekla si k vodě, aby si mohla umýt ruce od krve.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Vlákna ve vzoru

Jolien položila rozechvělou ruku na místo, kde předtím měla Dai-lin ránu. Když se dotkla neporušené kůže, vydechla, jako by nevěřila vlastním očím.
Nyneiva se narovnala a otřela si ruce do pláště. Egwain musela připustit, že dobrá vlna byla lepší osuškou než hedvábí či samet. "Řek-la jsem, abyste ji omyly a natáhly na ni nějaký šaty," štěkla Nyneiva.
"Ano, moudrá," pospíšila si Jolien a Chiad a Bain honem chvá-taly poslechnout.
Aviendha se krátce zasmála smíchem téměř na pokraji slz. "Sly-šela jsem, že moudrá z klanu Zubatá věž dokáže něco takového, a ješ-tě jedna z klanu Čtyři díry, ale vždycky jsem to považovala za chvástá-ní."
Zhluboka se nadechla a vzpamatovala se. "Aes Sedai, jsem tvou dlužnicí. Moje voda je tvou a stín sídla mého klanu tě přivítá. Dailin je moje druhá sestra." Všimla si, jak se Nyneiva tvá-ří nechápavě, a doda-la: "Je dcerou sestry mé matky. Blízká po-krevní příbuzná, Aes Sedai. Dlužím ti dluh krve."
"Kdybych někdy hodlala prolívat krev," prohodila suše Nynei-va, "proliju ji sama. Jestli se mi už chceš odvděčit, tak mi řekni, jestli v Jurene kotví nějaká loď. V té vesnici na jih odsud?"
"V té vesnici, kde jsou vojáci s korouhví se stříbrným lvem?" optala se Aviendha. "Byla tam loď, když jsem to tam včera obhlí-žela. Ve starých příbězích se mluví o lodích, ale opravdu jednu uvidět byl pro mě zvláštní zážitek."
"Světlo dej, ať tam ještě je." Nyneiva začala poklízet papírové kornouty s drcenými bylinami. "Udělala jsem pro to děvče, co se dalo, Aviendho, a my budeme muset jít dál. Ona teď potřebuje jíd-lo a

odpo-činek. A snažte se zabránit tomu, aby do ní lidé vráželi meče."
"Co se stane, stane se, Aes Sedai," opáčila Aielanka.
"Aviendho," ozvala se Egwain, "když máte takové obavy z řek, jak se přes ně dostáváte? Jsem si jistá, že mezi Erinin a Pustinou je nejmíň jedna stejně široká řeka."
"Alguenya," řekla Elain. "Leda byste ji obcházely."
"Máte mnoho řek, ale některé mají stavby zvané mosty tam, kde jsme potřebovaly přejít, a jiné se daly přebrodit. Co se těch ostat-ních týče, Jolien si vzpomněla, že dřevo plave." Plácla do kmene vysoké olše. "Tyhle jsou velké, ale plavou stejně jako větve. Když jsme po-třebovaly překročit velkou řeku, našly jsme si suché kme-ny a vyrobily si... loď... lodičku, ze dvou tří svázaných dohroma-dy." Říkala to zcela věcně.
Egwain na ni užasle zírala. Kdyby se ona něčeho bála tolik, ja-ko se tyhle Aielanky očividně bály řek, dokázala by se přinutit čelit tomu tak, jako ony? To si nemyslela. A co černé adžah, ze-ptal se jí v duchu slaboučký hlásek. Copak ses jich přestala bát? To je něco jiného, sdě-lila tomu hlásku. Na tom není nic chrabré-ho. Buď půjdu já po nich, nebo zůstanu sedět jako zajíc čekající na orla. Ocitovala si staré rčení. "Je lepší být kladivem než podkovákem."
"Už bychom měly jít," poznamenala Nyneiva.
"Za chviličku," zarazila ji Elain. "Aviendho, proč jste vůbec šly takovou dálku a podstoupily takové útrapy?"
Aviendha znechuceně zavrtěla hlavou. "Vůbec jsme se nedosta-ly daleko. Nás vyslali mezi posledními. Moudré po mně poštěkávaly jako divocí psy obíhající kolem telete a tvrdily, že mám ji-né povinnos-ti." Náhle se zazubila a ukázala na ostatní Aielanky. "Tyhle zůstaly doma, aby mě poštívaly v mé bídě, tak to říkaly, ale já si myslím, že by mě moudré nenechaly odejít, kdyby tam neby-ly, aby mě doprová-zely."
"Hledáme toho, jenž byl předpovězen," řekla Bain. Držela spící Dailin, aby jí mohla Chiad přetáhnout přes hlavu hnědou lněnou koši-li. "Toho, kdo přichází s úsvitem."
"On nás vyvede z Trojité země," dodala Chiad. "V proroctvích se praví, že se zrodí z Far Dareis Mai."
Elain vypadala překvapeně. "Myslela jsem, že jste říkaly, že Dě-vy oštěpu nesmějí mít děti. Určitě jsem se to takhle učila." Bain s Chiad si zase vyměnily ten pohled, jako kdyby se Elain opět při-blížila k pravdě, a přesto jí pravda znovu unikla.
"Když Děva porodí dítě," vysvětlovala opatrně Aviendha, "pře-dá ho moudrým svého klanu a ty děcko dají jiné ženě tak, aby nikdo ne-věděl, čí je to dítě." Ona také mluvila tónem, jako by vy-světlovala, že kámen je tvrdý. "Každá žena se chce ujmout tako-vého dítěte v naději, že vychová Toho, kdo přichází s úsvitem."
"Nebo se může vzdát oštěpu a toho muže si vzít," ozvala se Chiad a Bain dodala: "Někdy jsou důvody k tomu, že se Děva mu-sí oštěpu vzdát."
Aviendha se na ni významně podívala, ale pokračovala, jako by druhé dvě Aielanky nebyly promluvily. "Jenže teď moudré tvrdí, že ho najdeme tady, za Dračí stěnou. ‚Krev naší krve smíšenou se starou krví, vychovanou prastarou krví, jež není naší.' Já tomu si-ce nerozu-mím, ale moudré mluví tak, že to nenechává pochybnos-ti." Odmlčela se, zřejmě se snažila volit vhodně slova. "Položily jste mnoho otázek, Aes Sedai. Já bych se chtěla zeptat na jedno. Musí vám být jasné, že hledáme znamení. Proč tři Aes Sedai pro-cházejí pěšky zemí, kde jedi-ná ruka, jež nesvírá nůž, je taková, která je příliš oslabená hladem, aby udržela jílec? Kam jdete?"
"Do Tearu," odpověděla rázně Nyneiva, "leda bychom tady zůsta-ly a povídaly si, dokud se Srdce Kamene nerozpadne v prach." Elain si začala upravovat ranec a váčky na cestu a Egwain ji po chvíli násle-dovala.
Aielanky se na sebe podívaly a Jolien ztuhla uprostřed zapínání Dailina šedohnědého kabátce. "Do Tearu?" ujišťovala se opatrně Avi-endha. "Tři Aes Sedai procházejí ohroženou zemí cestou do Tearu. To je zvláštní věc. Proč jdete do Tearu, Aes Sedai?"
Egwain se podívala na Nyneivu. Světlo, před chvílí se smály, a teď jsou napjatější než kdy dřív.
"Honíme několik špatných ženských," vysvětlovala opatrně Ny-neiva. "Temné družky."
"Stínuzvědi." Jolien zkřivila rty, jako by kousla do nahnilého ja-blka.
"Stínuzvědi v Tearu," řekla Bain, a jako by dokončovala její vě-tu, Chiad připojila: "A tři Aes Sedai

hledající Srdce Kamene."
"Já jsem neřekla, že jdeme do Srdce Kamene," namítla ostře Ny-neiva. "Jenom jsem řekla, že tu nechceme zůstat, dokud se ne-rozpadne v prach. Egwain, Elain, jste připravené?" Bez toho, že by počkala na odpověď, vyrazila z houští, holí bušila do země a dlou-hými kroky zamířila k jihu.
Egwain a Elain se chvatně rozloučily a vydaly se za ní. Čtyři Aie-lanky stály a dívaly se za nimi.
Když byly kus za stromy, Egwain řekla: "Skoro se mi zastavilo srdce, když ses prohlásila. Copak ses nebála, že by tě mohly zabít, nebo tě zajmout? Aielská válka přece nebyla tak dávno, a ať už ří-kají cokoliv o tom, že by neublížily ženě, která nenosí oštěp, mně to připa-dalo, že jsou připravené ty oštěpy použít na kohokoliv."
Elain lítostivě zavrtěla hlavou. "Právě jsem zjistila, kolik toho o Aielech nevím, ale učili mne, že oni aielskou válku za válku vů-bec nepovažují. Podle toho, jak se ke mně chovaly, bych řekla, že přinej-menším tohle je z mého učení pravda. Nebo to možná bylo proto, že mě považovaly za Aes Sedai."
"Vím, že jsou zvláštní, Elain, ale nikdo nemůže třem letem bo-jů říkat jinak než válka. Mně je jedno, jak moc mezi sebou bojují, ale válka je válka."
"Pro ně ne. Tisíce Aielů překročily Páteř světa, ale zřejmě se při tom považovali spíš za lovce zlodějů či katy. Šli si pro krále Lamana z Cairhienu za zločin, který spáchal, když nechal podetnout avendoral-deru. Pro Aiely to nebyla válka, ale poprava."
Avendoraldera podle toho, co je učila Verin, byla podnož sa-motného stromu života, kterou Aielové do Cairhienu přinesli asi před čtyřmi sty lety jako do té doby neslýchanou nabídku ke smí-ru, již pře-dali spolu s právem přecházet Pustinu. - Právem, které jinak měli pou-ze formani, kejklíři a Tuatha'ani. Většina cairhienského bohatství po-cházela z obchodu se slonovinou, voňavkami, kořením a hlavně hed-vábím ze zemí za Pustinou. Dokonce ani Ve-rin neměla ponětí, jak se Aielové ke stromku avendesory dostali - protože jednou z věcí, v níž se staré knihy jasně shodovaly, bylo, že strom života netvoří semena. Navíc nikdo nevěděl, kde strom života roste. Jen pár příběhů se o tom okrajově zmiňovalo, ale ty se očividně mýlily. Strom života ale roz-hodně nemohl mít nic společného s Aiely - a Aes Sedai neměla ani ponětí, proč Aielové na-zývali Cairhieňany rozdělovači vody, nebo proč trvali na tom, že kupecké karavany mají putovat pod vlajkou s vyobrazeným troj-lístkem avendesory.
Egwain si znechuceně pomyslela, že chápe, proč začali válku - i když ji za takovou nepovažovali - poté, co král Laman podťal jejich dar, aby získal trůn, jakému se žádný na světě nevyrovnal. Lamanův hřích - tak to slyšela nazývat. Podle Verin s válkou ne-jenže skončil cairhienský obchod přes Pustinu, ale ti Cairhieňané, kteří teď do Pus-tiny zavítali, zmizeli. Podle Verinina tvrzení se po-vídalo, že „jsou prodáváni jako zvířata" do zemí za Pustinou, ale ani ona zřejmě ne-chápala, jak by mohli být muž nebo žena pro-dáni.
"Egwain," řekla Elain, "víš, kdo musí být Ten, kdo přichází s úsvitem, viď?"
S pohledem upřeným na záda Nyneivy, která neustále kráčela o hodný kus před nimi, Egwain zavrtěla hlavou - Copak s námi chce do Jurene závodit? - a pak se málem zastavila. "Nemyslí snad-?"
Elain kývla. "Myslím, že je to on. Já toho o Dračích proroctvích moc nevím, ale několik citátů jsem slyšela. Na jeden se pamatuji: ‚Na svazích Dračí hory bude zrozen, zrozen z panny nesezdané s mužem.' Egwain, Rand vypadá jako Aiel. No, vypadá i jako por-tréty Tigrain, které jsem viděla, ale ona zmizela dřív, než se naro-dil, a já si stejně myslím, že ona by jeho matkou být nemohla. Myslím, že Randovou matkou byla Děva oštěpu."
Egwain se při chůzi zamyšleně zamračila a rychle si promítla, co o Randově zrození věděla. Poté, co Kari al'Thorová zemřela, vy-choval ho Tam al'Thor sám, ale jestli to, co Moirain říkala, byla pravda, tak Tam a Kari nemohli být jeho skutečnými rodiči. Nyneiva se občas tvářila, že zná nějaké tajemství týkající se Randova na-rození. Ale vsadila bych se, že bych to z ni nedostala ani páčidlem!
Zachmuřeně s Elain dohonily Nyneivu. Ta se dívala přímo před sebe směrem k Jurene a té lodi, a Elain se na ně na obě mračila, jako by byly malá děcka, která trucují kvůli tomu, kdo má dostat větší kou-sek koláče.
Po chvíli mlčenlivé chůze Elain prohodila: "To jsi vážně zvlád-la skvěle, Nyneivo. To léčení i to ostatní. Podle mne určitě nepochybo-valy o tom, že jsi Aes Sedai. Ani že jsme všechny Aes Sedai, už podle

toho, jak ses chovala ty."
"Odvedla jsi dobrou práci," připojila po hodné chvíli Egwain. "To bylo poprvé, kdy jsem opravdu viděla, co se děje během léče-ní. Moje blesky vedle toho vypadají snadný jako vaření ovesný kaše."
Na Nyneiviných rtech se objevil překvapený úsměv. "Děkuju," zamumlala a natáhla ruku, aby Egwain trochu zatahala za vlasy, ja-ko to dělávala, když byla Egwain ještě malá holčička.
Už dávno nejsem malá holka. Chvilka uvolnění pominula stejně rychle, jako přišla, a ony dál kráčely opět mlčky. Elain si hlasitě po-vzdechla.
Rychle ušly další míli, možná víc, i přesto, že musely uhnout od řeky a obcházet houštiny u břehu. Nyneiva trvala na tom, že se bu-dou držet dál od stromů. Egwain sice považovala představu, že by se v hájcích skrývali další Aielové, za hloupost, ale moc daleko si tak ne-zašly, protože žádný porost nebyl příliš rozsáhlý.
Elain však stromy pozorovala a byla to ona, kdo náhle vykřikl: "Pozor!"
Egwain se otočila. Z porostu vystupovali muži a kolem hlav jim vířily praky. Natáhla se pro saidar a něco ji udeřilo do hlavy a pak vše pohltila temnota.
* * *
Egwain cítila, jak se kymácí, cítila, jak se pod ní cosi pohybuje. Hlava jí třeštila bolestí. Pokusila se zvednout ruku ke spánku, ale cosi se jí zarylo do zápěstí a ruka se ani nehnula.
"- lepší, než ležet tam celý den a čekat na tmu," říkal drsný muž-ský hlas. "Kdo ví, jestli by se přiblížila nějaká další loď? A já člunům nevěřím. Teče do nich."
"Měl bys radši doufat, že Adden uvěří tomu, žes ty prsteny uvi-děl dřív, než ses rozhodl," řekl jiný muž.
"Myslím, že by chtěl rad-ši bohatý náklad než ženské." První muž zamumlal cosi hrubého o tom, co si může Adden se svým rozklíženým člunem i nákladem.
Egwain otevřela oči. Před nimi jí tančily stříbrné tečky. Měla po-cit, že začne zvracet na zem houpající se pod ní. Byla přivázaná na zadku koně, zápěstí a kotníky měla spoutané provazem, který je pak spojoval pod břichem zvířete, a vlasy jí visely dolů.
Stále ještě byl den. Natáhla krk, aby se mohla porozhlédnout ko-lem sebe. Byla obklopena tolika hrabě oblečenými muži na ko-ních, že přes ně ani neviděla, jestli lapili i Nyneivu a Elain. Ně-kteří z mužů měli kousky brnění - tu otlučenou přilbici, tam pan-cíř, celý zubatý, nebo kazajku pošitou kovovými šupinami - ale většina měla jen kabát-ce, které nikdo celé měsíce nevyčistil, pokud vůbec někdy. Podle zá-pachu se ani sami muži již celé měsíce ne-myli. Všichni však měli u pasu či na zádech meč.
Přepadl ji vztek a strach, ale ze všeho nejvíc zuřivost. Nebudu za-jatec. Nebudu svázaná! Nebudu! Natáhla se po saidaru a boles-tí jí málem upadla hlava. Jen tak tak potlačila sten.
Kůň se na okamžik zastavil. Byl slyšet křik a skřípání rezivých závěsů. Pak popojeli ještě kousek a muži začali sesedat. Když se roze-stoupili, zahlédla Egwain kousek okolí. Kolem byla palisáda postave-ná na vrcholku hliněného valu a několik mužů hlídalo na dřevěném ochoze vysokém právě tak, aby viděli přes nahrubo přitesané kmeny palisády. V nasypané hlíně pod stěnou byl zabudo-ván nízký srab bez oken.
Žádná další stavba tu nebyla, jen několik přístavků. Kromě mužů a koní, kteří právě vjeli, tu byli přivázaní další koně, hemžili se tu nemytí muži a hořely tu ohně na vaření. Musela tu být tak stovka lidí. Kozy, vepři a slepice v klecích plni-li vzduch mečeních, chrochtá-ním a kvokáním, které se mísilo s hrubým pokřikem a smíchem, až Egwain z toho hluku začalo bu-šit v hlavě.
Zahlédla Nyneivu a Elain, přivázané hlavami dolů na neosedla-ných koních, stejně jako byla ona sama. Ani jedna se nehýbala. Kone-ček Nyneivina copu se vláčel ve špíně. V Egwain pohasla i sebemenší naděje, že by jedna z nich byla volná a tudíž schopná pomoci těm la-peným uprchnout. Světlo, nesnesu být zase zajatkyní. Už ne. Opatrně se znovu pokusila dosáhnout na saidar. Tento-krát nebyla bolest hlavy tak strašná - jen jako by jí někdo hodil na hlavu skálu - ale i tak roz-tříštila prázdnotu dřív, než Egwain stači-la pomyslet na růžové poupě.
"Jedna je vzhůru!" zařval kdosi zděšeně.
Egwain se snažila viset zcela bezvládně, aby vypadala bezmoc-ně. Jak pro Světlo můžu vypadat hrozivě, když jsem přivázaná ja-ko pytel mouky! Ať shořím, musím získat čas. Musím! "Já vám ne-ublížím," řekla upocenému chlapíkovi, který se k ní rozběhl. Nebo se mu to snažila říci. Nebyla si jistá, kolik toho opravdu řekla, než ji něco znovu uhodilo do hlavy a spolu s vlnou nevolnosti se přes ni převalila temnota.

* * *

Podruhé se probouzela snáze. Hlava ji stále bolela, ale ne tolik ja-ko předtím, i když myšlenky jí hlavou zmateně vířily. Aspoň že mám žaludek v... Světlo, radši na to nemyslet. V ústech cítila chuť vína a něčeho hořkého. Vodorovnými škvírami v nahrubo sbité stěně prosví-talo světlo lampy, ale ona ležela ve tmě na zádech. Na zemi, pomysle-la si. Dveře také nepadly příliš dobře, ale vypadaly docela pevně.

Zvedla se na kolena a překvapilo ji, že není spoutaná. Až na jed-nu stěnu z neloupaných klád byly ostatní tři z drsného kamene. Světlo pronikající škvírami dostačovalo, aby uviděla na Nyneivu a Elain leží-cí na zemi. Dědička měla na tváři krev. Ani jedna žena se nehýbala, jen hruď se jim při dýchání zdvihala a klesala. Eg-wain váhala, zda je má hned vzbudit, či se přesvědčit, co je na dru-hé straně té zdi. Jen se podivám, říkala si. Aspoň se podívám, co nás tu hlídá, než je probu-dím.

Přesvědčovala se, že to nedělá proto, že by se snad bála, jestli je ještě vůbec někdy vzbudí. Když přiložila oko ke škvíře u dveří, při-pomněla si krev na Elainině obličeji a snažila se rozpomenout, co přesně udělala Nyneiva pro Dailin.

Vedle byla velká místnost - táhla se po celé délce toho srubu, kte-rý viděla předtím - a bez oken, ale jasně osvětlená zlatými a stříbrný-mi lustry visícími na hácích vražených do stěn a klád tvo-řících vysoký strop. Nebylo tu žádné ohniště. Na udusané hliněné podlaze stály obyčejné venkovské stoly a židle spolu s pozlacený-mi truhlicemi vykládanými slonovinou. Před velkou postelí s ne-besy, s hromadou špinavých pokrývek a polštářů, s umně vyřezá-vanými a zlacenými sloupky, ležel koberec s vetkanými pávy.

Po místnosti postávalo a posedávalo na tucet mužů, ale všichni upírali své oči na velkého světlovlasého muže, který by mohl být i hezký, kdyby měl čistší obličej. Ten muž stál a hleděl na stolek s vroubkovanými nohami a pozlacenými vyřezávanými spirálami. Jed-nu raku měl položenou na jílci meče a prstem druhé posunoval do kolečka po stole něco, nač Egwain neviděla.

Otevřely se vnější dveře, takže bylo docela dobře vidět, že ven-ku se zatím setmělo, a dovnitř vstoupil vyzáblý muž, jemuž chy-bělo levé ucho. "Ještě nepřišel," oznámil ochraptěle. Také mu chy-běly dva prsty na levé ruce. "A jednání s takovýma stejně nemám rád."

Plavovlasý obr mu nevěnoval pozornost, jen dál cosi posouval po stole. "Tři Aes Sedai," zamumlal a pak se zasmál. "Za Aes Se-dai se dobře platí, když máte žaludek na jednání s tím správným kupcem. Když jste připravení riskovat, že vám vyrve střeva, kdy-byste se mu pokusili prodat zajíce v pytli. Není to tak bezpečný jako podřezávat krky na obchodních lodích, co, Coke? Ne tak snadný, co říkáš?"

Ostatní muži se začali nejistě vrtět a oslovený, podsaditý muž s vrtkavýma očima, se nervózně předklonil. "Ony jsou Aes Sedai, Ad-dene." Ten hlas poznala, byl to onen muž, který za jízdy činil hrubé návrhy.

"Musejí být, Addene. Ty prsteny to dokazují, to ti povídám!" Adden zvedl cosi ze stolu, malý kroužek, který se ve světle lamp zlatě zaleskl. Egwain zalapala po dechu a sáhla si na prst. Sebrali mi prsten!

"Nelíbí se mi to," zamumlal hubeňour s chybějícím uchem. "Aes Sedai. Klidně nás mohly zabít. Ať se picnu! Ty jsi hlupák ja-ko vyšitej, Coke, a já bych ti měl podříznout krk. Co když se jed-na probudí dřív, než přijde on?"

"Neproberou se ještě celý hodiny." To byl tlusťoch s chrapla-vým hlasem a opovržlivým úšklebkem, v němž mu chyběly zuby. "To mě naučila moje bába, co jsme do nich nacpali. Budou spát až do slunka východu, a on přijde dávno předtím."

Egwain si olízla patro a uvědomila si pachuť zkyslého vína a če-hosi hořkého. Ať už to bylo cokoliv, tvoje bába ti lhala. Měla tě uškrtit už v kolíbce! Než dorazí ten tajemný muž, který kupuje Aes Sedai - jako zatracený Seanchan! - postaví Nyneivu s Elain na no-hy. Doplazi-la se k Nyneivě.

Pokud viděla, Nyneiva opravdu vypadala, jako že spí, a tak za-čala prostě tím, že s ní zatřásla. K Egwaininu překvapení Nyneiva prudce otevřela oči.

"Co -?"

Rychle Nyneivě přitiskla ruku na ústa, aby ji umlčela. "Jsme tu v zajetí," šeptala. "Na druhé straně té zdi je tucet chlapů a venku jsou další. Je jich tam spousta. Dali nám něco na spaní, ale moc to nezabra-lo. Už si vzpomínáš?"

Nyneiva odstrčila Egwaininu ruku stranou. "Vzpomínám si." Mluvila tiše a ponuře. Zaškaredila se a olízla si patro, pak náhle vy-prskla tichým smíchem. "Kořen spalníčku. Ti hlupáci nám dali kořen spalníčku rozmíchaný ve víně. Víno podle chuti skoro zkys-lo na ocet. Rychle, nevzpomínáš si na nic, co jsem tě

učila? Co dě-lá kořen spal-níčku?"
"Ulevuje bolestem hlavy, takže můžeš spát," odříkávala Egwain stejně tiše. A téměř stejně ponuře, dokud si neuvědomila, co vlast-ně říká. "Jsi po něm trochu ospalá, ale to je všechno." Ten tlusťoch nepo-slouchal, co mu jeho bába říkala. "Oni nám vlastně vyléčili tu bolest po ráně do hlavy."
"Právě," uculila se Nyneiva. "A až vzbudíme Elain, poděkuje-me se jim tak, že na to do smrti nezapomenou." Vstala a hned si dřepla ke zlatovlásce.
"Myslím, že když nás nesli dovnitř, viděla jsem jich venku přes stovku," šeptala Egwain k otočené Nyneivě. "Jsem si jistá, že ti ne-bude vadit, když tentokrát jedinou sílu jako zbraň použiju já. A ně-kdo nás zjevně přijde koupit. Hodlám s tím chlapíkem taky něco provést, aby kráčel ve Světle až do konce svých dnů!" Nyneiva se stále ještě krčila nad Elain, a ani jedna žena se nehýbala. "Co se děje?"
"Je ošklivě zraněná, Egwain. Myslím, že má proraženou lebku a skoro nedýchá. Egwain, ona umírá stejně jako Dailin."
"Nemůžeš něco udělat?" Egwain se snažila rozpomenout na všechny ty prameny, které Nyneiva spletla, aby vyléčila Aielanku, ale nevzpomněla si na víc než na každé třetí vlákno. "Musíš!"
"Vzali mi bylinky," mumlala ohnivě Nyneiva a hlas se jí třásl. "Nemůžu nic dělat! Ne bez těch bylinek!"
Egwain si zděšeně uvědo-mila, že Nyneiva má slzy na krajíčku. "Ať všichni shoří, ne-můžu dělat nic bez -!" Náhle popadla Elain za rameno, jako by chtěla dívku v bezvědomí zvednout a zatřást s ní. "Světlo tě spal, holka," chraptěla. "Nepřivedla jsem tě až sem, abys tady umřela! Měla jsem tě nechat drhnout hrnce! Měla jsem tě svázat do pytle a předat Matovi, aby tě odevzdal mámě! Nedovolím ti umřít! Sly-šíš mě? Nedovolím to!" Náh-le se kolem ní rozzářil saidar a Elain doširoka otevřela oči i ústa.
Egwain přitiskla Elain ruce na rty právě včas, aby ztlumila její výkřik. Aspoň si to myslela, ale když se zlatovlásky dotkla, smršť Nyneivina léčení ji zachytila, jako by byla slámka na okraji vod-ního víru. Rozrazil ji mráz a zároveň jí tělem projel žár, který jako by ji měl sežehnout na popel. Svět zmizel v pocitech padání, letu, víření a toče-ní.
Když to konečně ustalo, lapala po dechu a dívala se na Elain, kte-rá k ní vzhlížela přes ruce, jež jí Egwain stále tiskla na obličej. Po-slední bolest hlavy zmizela. Dokonce stačila jenom zpětná vlna toho, co Nyneiva udělala, aby ji to vyléčilo. Mumlání za zdí bylo stále stej-ně tiché. Pokud Elain vydala nějaký zvuk - nebo ona sa-ma - Adden a ostatní si toho zřejmě nevšimli.
Nyneiva klečela. Hlavu měla skloněnou a poněkud jí třepala. "Světlo!" mumlala. "Dělat to takhle... bylo jako stahovat... vlastní ků-ži. Ó, Světlo!" Vzhlédla k Elain. "Jak se cítíš, holka?" Egwain se ko-nečně odtáhla.
"Unavená," šeptala Elain. "A mám hlad. Kde to jsme? Byli tam nějací muži s praky..."
Egwain jí chvatně vypověděla, co se stalo. Elain potemněly tvá-ře dávno předtím, než Egwain skončila.
"A teď," připojila Nyneiva ocelovým hlasem, "ukážeme těm lum-pům, co to znamená zaplíst se s náma."
Znovu kolem ní zazá-řil saidar.
Elain se sice zvedla roztřeseně, ale i kolem ní to zářilo. Egwain se po pravém zdroji natáhla téměř vesele. Když znovu vyhlédly škvírami, aby se přesvědčily, čemu vlast-ně musejí čelit, byli v místnosti tři myrddraalové.
Černočerné odění na nich viselo nepřirozeně nehybně. Stáli ko-lem stolu, a kromě Addena se všichni muži odsunuli co nejdál, až zá-dy narazili na stěnu, a všichni upírali oči na zem. Za stolem Ad-den před myrddraaly sice očima neuhnul, ale špínou na jeho tvá-řích si ra-zily cestičky čůrky potu.
Mizelec zvedl ze stolu jeden prsten. Egwain konečně viděla, že je to těžší zlatý kroužek, než byly jejich prsteny s Velkým hadem.
S tváří vtisknutou mezi klády Nyneiva tiše zalapala po dechu a sáhla si na krk.
"Tři Aes Sedai," sykl půlčlověk a jeho, jak bylo zřejmé, poba-vený hlas připomínal mrtvé živočichy rozpadající se na prach, "a jedna měla tohle." Prsten těžce zaduněl, když ho myrddraal ho-dil zpátky na stůl.
"To jsou ty, co hledám," zachrčel jiný z mizelců. "Dostane se ti skvělé odměny, člověče."
"Musíme je překvapit," řekla tiše Nyneiva. "Jaký je na těch dve-řích zámek?"
Egwain na zámek právě tak dohlédla. Byl železný, na řetěze, kte-rý by snadno zadržel rozzuřeného býka.
"Připravte se," řekla.

Zmenšila pramen země, až byl tenčí než vlas, v naději, že tak ma-lého usměrňování si půllidé nevšimnou, a vpletla ho do želez-ného řetězu, do jeho nejmenších součástek.
Jeden z myrddraalů zvedl hlavu. Jiný se naklonil k Addenovi. "Svědí mě to, člověče. Jsi si jist, že spí?"
Adden ztěžka polkl a kývl.
Třetí myrddraal se obrátil ke dveřím do místnosti, kde se krčila Egwain s ostatními.
Řetěz dopadl na podlahu a myrddraal zírající na něj zaprskal. Vnější dveře se rozlétly a dovnitř se ze tmy vřítila černě zahalená smrt.
Místnost vybuchla výkřiky a jekem, jak se muži sápali po me-čích, aby se měli čím bránit aielským oštěpům. Myrddraalové ta-sili čepele černější než jejich odění a také bojovali o život. Eg-wain kdysi viděla rvačku šesti koček dohromady, a tohle bylo ještě stokrát horší. A přesto ve chvilce zavládlo ticho. Nebo téměř ticho.
Všichni lidé, kteří neměli černý závoj, leželi na zemi probodení oštěpy. Jeden oštěp přibodl ke zdi Addena. Také dva Aielové le-želi bez hnutí mezi změtí převráceného nábytku a mrtvých. Tři myrddraa-lové stáli zády k sobě uprostřed místnosti s černými me-či v rukou. Jeden si tiskl bok, jako by byl zraněn, i když pokud ano, nebylo to na něm jinak vidět. Nekrvácel totiž. Kolem přikrčeně ob-cházelo pět Aie-lů, kteří zůstali naživu. Zvenčí se sem nesl řev a řinčení kovu o kov, které prozrazovalo, že v noci bojuje Aielů víc, ale místností se ozýval tišší zvuk.
Jak tak kroužili kolem myrddraalů, Aielové bušili oštěpy o své malé kožené štíty.
Bum-bum-BUM-bum... bum-bum-BUM-bum... bum-bum-BUM-bum... Myrddraalové se otáčeli společně s nimi a v bezo-kých obličejích měli nerozhodný výraz. Zneklidněli, protože strach, který jejich bezoký pohled vyvolával v každém lid-ském srdci, se těch-to lidí zřejmě nedotkl.
"Zatanči si se mnou, Stínovče," zavolal náhle jeden z Aielů po-směšně. Znělo to jako od mladého muže.
"Zatanči si se mnou, bezoký." Tohle byla žena.
"Zatanči si se mnou."
"Zatanči si se mnou."
"Myslím," poznamenala Nyneiva a narovnala se, "že je čas." Roz-razila dveře a do místnosti vstoupila trojice žen zahalená září saidaru.
Vypadalo to, jako by pro myrddraaly přestali Aielové existovat, a taktéž myrddraalové pro Aiely. Aielové zírali na Egwain a ostat-ní, jako by si nebyli jisti, co vlastně vidí. Egwain zaslechla, jak se jedna z žen hlasitě nadechla. Bezoký pohled myrddraalů byl teď ji-ný. Egwain z něj téměř cítila, jak si jsou půllidé jistí vlastní smrtí. Půlčlověk po-znal ženu spojenou s pravým zdrojem, když nějakou uviděl. Egwain si byla jistá, že od nich cítí i touhu po její smrti, kdyby svou smrtí mohli vykoupit tu její, a ještě silnější touhu vy-táhnout jí duši z těla a obojí nabídnout jako hračky Stínu, touhu...
Právě vstoupila do místnosti, ale připadalo jí, že do těch bezokých tváří hledí už celé hodiny. "Tohle už dýl nesnesu," zavrčela a vypusti-la pramen ohně.
Plameny vyskočily na všech třech myrddraalech a šířily se vše-mi směry, jak půllidé vřískali. Jejich řev připomínal zvuk, jaký vy-dává mlýnek na maso, když se ucpe drcenými kostmi. Přesto Eg-wain za-pomněla, že tu není sama, že tu jsou i Elain a Nyneiva. Půllidi už po-hlcovaly plameny, když tu jako by je sám vzduch vy-zvedl nad zem a začal je drtit v kouli ohně a černi, která se stále zmenšovala. Jejich vřískot se Egwain zarýval až do páteře a z Nyneiviných rukou vylétlo cosi - tenký paprsek bílého světla, vedle něhož i slunce v poledne vy-padalo nejasné - proud ohně, vedle něhož roztavený kov vypadal stu-dený, spojující Nyneiviny ruce s myrddraaly. A oni přestali existovat, jako by tu nikdy nebyli.
Ny-neiva překvapeně nadskočila a záře kolem ní zmizela.
"Co... co to bylo?" zeptala se Elain.
Nyneiva zavrtěla hlavou. Vypadala stejně ohromeně jako Elain. "Nevím. Byla jsem... strašně rozzlobená, a taky jsem se bála toho, co chtěli... Nevím, co to bylo."
Odřivous, napadlo Egwain. Nevěděla, jak to poznala, ale byla si tím naprosto jistá. Váhavě propustila saidar. Přinutila ho, aby propus-til ji. Nevěděla, co bylo těžší. A já neviděla vůbec nic z toho, co uděla-la!
Aielové si sundávali závoje. Trochu moc rychle, pomyslela si Egwain, jako by jim chtěli dát jasně najevo, že už nejsou připra-veni k boji. Tři z nich byli muži, jeden postarší s šedými prameny v rusých vlasech.

Byli vysocí, tihle Aielani, a ať mladí či staří, mě-li ten klid v očích a nebezpečný půvab v pohybech, které si spojo-vala se strážci. Na jejich ramenou jezdila smrt, a oni věděli, že tam je, a nebáli se jí. Jedna z žen byla Aviendha. Řev a křik venku po-malu utichal.
Nyneiva se zadívala na padlé Aiely.
"Není třeba, Aes Sedai," ozval se ten starší muž. "Zasáhla je ocel Stínovče."
Nyneiva se přesto sklonila a odhrnula jim závoje, aby se jim moh-la podívat pod víčka a zkusit tep. Když se narovnala od dru-hého, byla bílá jako křída. Mrtvá byla Dailin. "Světlo tě spal! Svět-lo tě spal!"
Nebylo jasné, zda tím myslela Dailin či muže s proše-divělými vlasy, Aviendhu nebo všechny Aiely.
"Nevyléčila jsem ji proto, aby mohla takhle umřít!"
"Smrt si přijde pro všechny z nás," začala Aviendha, ale když se k ní Nyneiva otočila, odmlčela se.
Aielové si vyměnili pohledy, ja-ko by si nebyli zcela jisti, zda jim Nyneiva neudělá to, co proved-la myrddra-alům. V jejich očích však nebyl strach, jen ostražitost.
"Ocel Stínovce zabíjí," promluvila znovu Aviendha, "nezraňuje." Starší muž se na ni podíval s lehkým překvapením v očích - Egwain usoudila, že, jako Lan, pro tohoto muže je mrknutí totéž, co pro jiného užasle otevřená ústa - a Aviendha dodala: "Oni toho o těchto věcech moc nevědí, Rhuarku."
"Omlouvám se," ozvala se jasným hlasem Elain, "že jsme přeruši-ly váš... tanec. Asi jsme neměly zasahovat."
Egwain se na ni překvapeně podívala a pak si uvědomila, co dě-lá. Snaží se je uklidnit a poskytnout Nyneivě čas, aby vychladla. "Zvládali jste to docela dobře," dodala. "Snad jsme vás neurazily, když jsme se do toho zapletly."
Šedivějící muž - Rhuark - se uchechtl. "Aes Sedai, já aspoň jsem vděčen za to... co jste udělaly." Na okamžik se zatvářil, jako by si tím nebyl tak zcela jist, ale vzápětí se mu vrátila dobrá nála-da. Měl hezký úsměv a hranatý obličej, z něhož vyzařovala síla. Byl pohledný, i když starší. "Byli bychom je pobili, ale tři Stínovci... Určitě by byli zabili ještě dva, možná i tři z nás, možná všech-ny, a já si nejsem jist, zda bychom je dorazili všechny. Pro mladé je smrt nepřítel, s nímž si chtě-jí změřit síly. Pro ty z nás, co jsme trochu starší, je smrt starým přáte-lem, dávnou milenkou, ale nikdo z nás nedychtí setkat se s ní příliš br-zy."
Nyneiva se při jeho slovech uvolnila, jako by setkání s Aielem, jenž právě netouží po tom dát se zabít, zřejmě zmírnilo její napětí. "Měla bych vám poděkovat," řekla. "Přiznávám se ale, že jste mě tro-chu překvapili. Aviendho, tys věděla, že tu budeme? Jak?"
"Sledovala jsem vás." Aielanka se netvářila nikterak rozpačitě. "Abych věděla, co uděláte. A viděla jsem, jak vás ti muži zajali, ale byla jsem příliš daleko, takže jsem vám nemohla pomoci. By-la jsem si jistá, že kdybych se příliš přiblížila, všimly byste si mě, a tak jsem se držela sto kroků za vámi. Než jsem pochopila, že sa-my nic ne-zmůžete, bylo příliš pozdě, abych se o něco pokoušela samotná."
"Určitě jsi udělala, cos mohla," vydechla slabě Egwain. Byla jen sto kroků za námi? Světlo, ti banditi ji ani nezahlédli.
Aviendha její poznámku pochopila jako pobídku k dalšímu vy-právění. "Věděla jsem, kde musí být Coram, a on věděl, kde jsou Dhael a Luaine, a ti věděli..." Odmlčela se a zamračila se na star-šího muže. "Nečekala jsem, že mezi přišedšími najdu některého z kmeno-vých náčelníků, natož svého vlastního. Kdo teď vede Taardad Aiely, Rhuarku, když ty jsi tady?"
Rhuark pokrčil rameny, jako by na tom nezáleželo. "Budou se v tom střídat náčelníci klanů, a aspoň zjistí, jestli se opravdu chtě-jí po mé smrti odebrat do Rhuideanu. Nebyl bych přišel, ale Amys, Bair, Melaine a Seana se za mnou plížily jako rysice za divokou kozou. Sny jim řekly, že musím jít. Pořád se mne ptaly, jestli oprav-du hodlám zemřít starý a tlustý v posteli."
Aviendha se zasmála, jako by to byl skvělý vtip. "Slyšela jsem, že muž lapený mezi manželkou a moudrou často raději zatouží po boji s tuctem starých nepřátel. A muž lapený mezi manželkou a třemi moud-rými, zvlášť když je jeho žena moudrou, musí začít uvažovat o zabití samotného Oslepitele."
"Taky mě to napadlo." Zamračil se na cosi na podlaze. Egwain si všimla, že tam leží tři prsteny s Velkým hadem a mnohem těžší zlatý prsten vyrobený pro větší mužskou ruku. "Není to špatný ná-pad. Všechno se musí jednou změnit, ale pokud se mi podaří tomu vy-hnout, této změny se účastnit nebudu. Tři Aes Sedai putující do Tea-ru." Ostatní Aielové se dívali jeden na druhého, jako by ne-chtěli, aby si toho

Egwain a její společnice všimly.
"Mluvil jsi o snech," řekla Egwain. "Vědí ty vaše moudré, co je-jich sny znamenají?"
"Některé ano. Jestli chceš vědět víc, musíš si promluvit s nimi. Aes Sedai to třeba prozradí. Mužům to neprozradí, jen jim jejich sny řeknou, že musejí něco podniknout." Mluvil unaveně. "A to je obvyk-le něco, čemu bychom se rádi vyhnuli, kdybychom mohli."
Sehnul se a zvedl mužský prsten. Na něm se vznášel jeřáb nad kopím a korunou. Teď to Egwain věděla. Vídávala ho často, Ny-neiva jej nosila pověšený na krku na koženém řemínku. Nyneiva překročila ostatní prsteny a ten mužský mu vytrhla z ruky. Obličej měla nachový vzteky a spoustou dalších pocitů, které si Egwain nedokázala tak rych-le přebrat. Rhuark ale prsten zpátky nechtěl, jen mluvil dál tím stej-ným unaveným hlasem.
"A jedna z nich nosí prsten, o němž jsem jako kluk slýchával vy-právět. Prsten malkierských králů. Ti za časů mého otce vyjíž-děli se Shienarci do boje proti Aielům. Byli v tanci oštěpů dobří. Ale Malkier padl do područí Morny. Říká se, že přežil jen malič-ký král a že se teď dvoří smrti, která si vzala jeho zemi, jako se ji-ní muži dvoří krásným paním. Je to vskutku zvláštní věc, Aes Se-dai. Ze všech zvláštních vě-cí, které jsem mohl spatřit, když mě Melaine vyštvala z mé vlastní držby přes Dračí stěnu, nemohlo být nic zvláštnějšího než tohle. Ni-kdy by mě nenapadlo, že vkročím na stezku, na niž mě posíláš."
"Já tě nikam neposílám," vyjela ostře Nyneiva. "Já chci jenom pokračovat v cestě. Ti muži měli koně. Vybereme si z nich tři a odje-deme."
"V noci, Aes Sedai?" podivil se Rhuark. "To je vaše poslání váž-ně tak naléhavé, že chceš putovat těmito nebezpečnými konči-nami potmě?"
Nyneiva se musela viditelně přemáhat, když řekla: "Ne." Pevněj-ším hlasem dodala: "Ale hodlám vyrazit při východu slunce."
Aielové vynesli mrtvé za palisádu, ale ani Egwain, ani jejím spo-lečnicím, nechtělo použít špinavého lože, v němž spával Adden. Se-braly tedy své prsteny a vyspaly se pod širým nebem zaba-leny do plášťů a pokrývek, jež jim poskytli Aielové.
Když se na východě objevily první sluneční paprsky, Aielové jim obstarali snídani. Egwain zpočátku váhala pozřít tuhé sušené maso, do-kud jí Aviendha neprozradila, že je to skopové. Chlebové placky se kousaly stejně špatně jako šlachovité maso. Modrou plísní prorostlý sýr měl nakyslou příchuť a byl tak tvrdý, až Elain zabručela, že Aielo-vé se na něj musejí cvičit žvýkáním kamení. Ale dědička snědla tolik, co Egwain s Nyneivou dohromady. Když Aielové vybrali tři nejlepší koně pro tři Aes Sedai, ostatní propus-tili - Aviendha Egwain vysvětli-la, že sami nejezdí, pokud nemu-sejí, a ona sama by zřejmě raději bě-žela s nohama plnýma puchý-řů, než sedla na koně. Zvířata banditů byla vysoká, skoro stejně velká jako váleční oři, s pyšně klenutými krky a ohnivýma očima. Černý hřebec pro Nyneivu, prokvetlá klisna pro Elain a bílá pro Egwain.
Egwain se rozhodla, že svou kobylku pojmenuje Rosa, v nadě-ji, že jemné jméno ji uklidní, a opravdu, když nad obzorem vy-kouklo rudé slunce, Rosa se lehkým krokem nesla k jihu.
Všichni Aielové, kteří přežili boj, je doprovázeli pěšky. Kromě těch dvou, co je zabili myrddraalové, zemřeli ještě další tři. Do-hromady jich teď tedy bylo devatenáct. S koňmi snadno udrželi krok. Nejdřív se Egwain snažila Rosu brzdit, ale Aiely to velice pobavilo.
"Dám si s tebou závod na deset mil," řekla Aviendha, "a uvidí-me, kdo zvítězí, jestli tvůj kůň nebo já."
"Já si dám závod na dvacet mil!" zavolal se smíchem Rhuark.
Egwain měla dojem, že to snad i myslí vážně, a když s ostatní-mi popustila koni uzdu, Aielové rozhodně nezačali zaostávat.
Když se na dohled objevily doškové střechy Jurene, Rhuark řekl: "Buďte zdrávy, Aes Sedai. Kéž vždy najdete vodu a stín. Tře-ba se ještě setkáme, než dojde ke změně." Znělo to nevesele. Když pak Aie-lové zahnuli k jihu, Aviendha, Chiad a Bain zvedly na po-zdrav ruce. Ani teď, když už neběželi podle koní, Aielové nijak nezpomalili. Spíš trochu zrychlili. Egwain tušila, že stejné tempo udrží do doby, než dorazí na místo, kam mají namířeno.
"Co tím myslel?" zeptala se. ",Třeba se ještě setkáme, než do-jde ke změně'?" Elain zavrtěla hlavou.
"To je přece jedno," zabručela Nyneiva. "Já jsem sice ráda, že včera přišli, ale taky jsem ráda, že už odešli. Doufám, že je tu ta loď."

Jurene samotné byla malá víska, všechny domy byly ze dřeva a jediný neměl víc než jedno poschodí. Nicméně nad vsí na vyso-ké žer-di vlála zástava se stříbrným lvem Andoru a hlídalo ji pade-sát králov-niných gardistů v červených kabátcích se širokými bílý-mi límci pod zářícím brněním. Kapitán jim vysvětlil, že je sem umístili, aby zaručili bezpečí uprchlíkům, kteří si přáli utéci do Andoru, ale těch s každým dnem přicházelo méně a méně. Větši-nou teď odcházeli do vesnic dál po proudu řeky poblíž Aringillu. Bylo dobře, že trojice žen přišla prá-vě nyní, neboť každým dnem očekával rozkazy, že se má se svými muži vrátit do Andoru. Těch pár obyvatel Jurene nejspíš půjde s nimi, a co zbude, zůstane ban-ditům a cairhienským vojákům ze znesváře-ných rodů.

Elain měla obličej neustále zakrytý kapuci pláště z pevného suk-na, ale žádný z vojáků zřejmě dívku s rudozlatými vlasy s dědič-kou nespojoval. Někteří ji požádali, aby zůstala. Egwain si nebyla jista, zda to Elain potěšilo či pohoršilo. Ona sama mužům, kteří požádali ji, odpovídala, že na ně nemá čas. Zvláštním způsobem jí však bylo milé, že ji požádali. Rozhodně se s žádným z nich ne-hodlala líbat, ale potě-šilo ji, že přinejmenším někteří muži ji pova-žují za stejně hezkou, jako byla Elain. Nyneiva jednomu z vojá-ků vlepila políček. Egwain to málem rozesmálo a Elain se smála docela otevřeně. Egwain měla dojem, že ten muž Nyneivu štípl, a přes to, jak se mračila, ani Nyneiva nevypadala přespříliš zne-chuceně.

Svoje prsteny teď nenosily. Nyneiva je ani nemusela příliš pře-svědčovat, že jedno z míst, kde určitě nechtějí, aby v nich viděli Aes Sedai, je Tear, zvláště jestli tam jsou černé adžah. - Egwain měla svůj prsten ve váčku s kamenným ter'angrialem. Často se ho dotýkala, aby se ujistila, že tam stále ještě je. Nyneiva měla ten svůj navlečený na řemínku spolu s Lanovým těžkým prstenem a zastrčený za výstřihem.

V Jurene kotvila loď. Byla přivázaná u jediného kamenného mola vyčnívajícího do Erinin. Zjevně to nebyla loď, kterou předtím zahlédla Aviendha, ale přesto to byla loď. Egwain při jejím spatření pocítila zklamání. Byla dvakrát širší než Modrý jeřáb a jméno Štika bylo v rozporu s přídí stejně baňatou, jako měl její kapitán teřich.

Počestný chlapík na Nyneivu zamrkal a poškrábal se za uchem, když se ho otázala, je-li jeho plavidlo rychlé. "Rychlé? Mám nalo-ženo plno vzácných dřev ze Shienaru a koberců z Kandoru. K če-mu bych s takovým nákladem potřeboval rychlou loď? Ceny mů-žou jít jenom nahoru. Ano, hádám, že za mnou jsou rychlejší lodi, ale ty tady ke břehu nepřirazí. Já bych tu taky nezakotvil, kdybych v mase nenašel červy. Byl to hloupý nápad, uvěřit, že v Cairhienu mají na prodej slušný maso. Modrý jeřáb? Jo, Ellisora jsem ráno proti proudu zahlíd, jak visí na čemsi ve vodě. Podle mýho se od-tamtud hned tak nedostane. Takhle dopadnete s rychlou lodí."

Nyneiva zaplatila poplatky - a dvakrát tolik navrch za koně - s ta-kovým výrazem, že na ni ani Egwain, ani Elain nepromluvily, dokud se Štika neodvalila kus za Jurene.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Hrdina za noci

Opíraje se o zábradlí sledoval Mat, jak se blíží opevněné město Aringill. Opačiny Šedého racka se propracovávaly k dlouhým pří-stavním molům ze smolou napuštěných trámů. Chráněno vysoký-mi kamennými větrolamy, zasahujícími daleko do řeky, se přísta-viště hemžilo lidmi, a mnozí další vystupovali z lodí nejrůznějších velikos-tí, které kotvily u mol. Někteří lidé tlačili káry nebo táhli smyky či vozíky s velkými koly, vysoko naložené nábytkem a při-vázanými truhlicemi, ale většina lidí nesla vaky na zádech, pokud vůbec něco měli. Ne všichni spěchali. Mnoho mužů i žen se nejis-tě choulilo k sobě a plačící děti jich držely jako klíšťata. Vojáci v červených kabát-cích a lesklých pancířích je popoháněli ven z přístavu do města, ale většina lidí byla tak vyděšená, že se ani ne-dokázala pohnout.
Mat se obrátil a zastínil si oči, jak se zadíval na řeku, kterou opouštěli. Tady na Erinin panoval nejčilejší provoz na jih od Tar Va-lonu. Jen na dohled byl skoro tucet plavidel, od dlouhé brigy s ostrou přídí, která se hnala proti proudu poháněna dvěma trojú-helníkovými plachtami, až k širokému bachratému korábu s hra-natými plachtami, který se kymácel podél vlnolamu na severu.
Skoro polovina lodí, které viděl, však neměla nic do činění s říč-ním obchodem. Přes řeku k menšímu městu na protějším bře-hu se pomalu vlekly dvě široké lodi s prázdnými palubami a tři další se pro-pracovávaly zpátky k Aringillu, s palubami přecpaný-mi lidmi jako sud slanečky. Zapadající slunce, stále ještě kousek nad obzorem, vrhalo stíny na zástavu vlající nad oním městem. Břeh patřil Cairhie-nu, ale Mat nepotřeboval na praporec vidět, aby věděl, že se na něm skví stříbrný lev Andoru. V těch několika andorských vesnicích, kde se Šedý racek krátce zastavil, se hodně mluvilo.
Mat zavrtěl hlavou. Politika ho nezajímala. - Dokud se mi nebu-dou zase snažit namluvit, že jsem Andořan, kvůli kousku nějaké mapy. Ať shořím, snad by mě i mohli nutit bojovat v tom jejich za-traceným vojsku, jestli se jim ta cairhienská záležitost vymkne z ru-kou. Poslou-chat rozkazy. Světlo! Otřásl se a otočil se zpátky k Aringillu. Bosí muži na Šedém racku připravovali lana, aby je mohli hodit mužům na přístavním molu.
Kapitán Mallia si ho prohlížel od kormidelního vesla. Ten chla-pík se neustále snažil získat jejich přízeň a pokoušel se zjistit, co důležitého mají za úkol. Mat mu nakonec ukázal zapečetěný dopis a prozradil mu, že ho nese od dědičky ke královně. Osobní zpráva dědičky své matce. Nic víc. Mallia však zřejmě slyšel jen slova "královna Morgasa".
Mat se zazubil. V hluboké kapse kabátce měl dva měšce, které teď byly naditější, než když se naloďoval. A měl dost dalších min-cí, aby bohatě naplnil další dva takové. Štěstí už sice neměl tako-vé jako tu první, podivnou noc, kdy jako by se kostky i všechno ostatní zbláz-nilo, nicméně mu zatím vydrželo. Po třetí noci se Mal-lia vzdal a pře-stal své přátelství předvádět při hazardu, ale to už byla jeho poklad-nička značně odlehčená. A po Aringillu bude ješ-tě lehčí. Mallia potře-boval doplnit zásoby potravin - Mat se díval na lidi hemžící se v pří-stavu - pokud to bude jen trochu možné, tak tady a za každou cenu.
Úsměv však Matovi zmizel ze rtů, když si znovu připomněl onen dopis. Stačila chvilka práce s horkým nožem a pečeť se zla-tou lilií od-stranil. - Nic nezjistil. Elain tvrdě studovala, dělala po-kroky a chtěla se učit dál. Byla poslušná dcera a amyrlinin stolec ji potrestal za to, že utekla, a bylo jí sděleno, že už se o tom nebu-de dál hovořit, tak by měla máti pochopit, proč nemůže prozradit více. Tvrdila, že byla po-výšena mezi přijaté, a není to nádhera, že tak brzo, a teď jí navíc byl svěřen důležitý úkol, a tak bude muset opustit Tar Valon, ale jen na-krátko, ve službě samotné amyrlin. Máti si nemá dělat starosti.
Pro ni bylo v pořádku, že řekla Morgase, aby si nedělala staros-ti. Ale jeho předhodila vlkům. Ten hloupý dopis musel být důvo-dem, proč ho ti muži pronásledovali, ale dokonce ani Tom v něm nedokázal nic najít, i když zamumlal cosi o "šifrách" a "kódech" a "hře rodů".
Mat měl teď dopis bezpečně schovaný v podšívce kabátu, pečeť byla opět na místě, a on se byl ochoten vsadit, že to nikdy nikdo nepo-zná. Pokud ho někdo tolik chtěl kvůli dopisu zabít, mohl by to zkusit znovu. Řekl jsem ti, že ho doručím, Nyneivo, a to taky za-traceně udě-lám, ať už se mě snaží zastavit kdokoliv. Přesto až příš-tě potká ty tři protivné ženské - Pokud vůbec. Světlo, to mě nikdy nenapadlo - tak si s nimi bude muset vážně promluvit o něčem, co nebudou chtít slyšet.

Jak lodníci vyhazovali silná lana na břeh, přišel na palubu Tom. Pouzdra s nástroji měl na zádech a ranec v ruce. I přes své kulhá-ní se cestou k zábradlí nesl jako páv, lehce povíval pláštěm, aby se barevné záplaty rozvlnily, a důležitě si foukal do dlouhých knírů.
"Nikdo se nedívá, Tome," utrousil Mat. "A já si nemyslím, že by chtěli vidět kejklíře, leda by měl plný ruce jídla."
Tom se zadíval na přístav. "Světlo! Slyšel jsem, že je to zlý, ale tohle jsem nečekal! Ubozí troubové. Polovina z nich vypadá, že umírá hladem. Dnešní noc by nás mohla stát jeden z těch tvých měšců. A jídlo další, jestli to hodláš vís t dál jako doteď. Skoro se mi při pohledu na tebe dělá špatně. Jestli se budeš cpát stejně tam, kde na tebe zdejší lidi uvidí, mohli by ti vyrazit mozek z hlavy."
Mat se na něj jenom usmál.
Mallia s dupáním sestoupil na palubu a tahal se za špičatou brad-ku. Šedého racka mezitím připoutali k molu. Lodníci běželi přistavit lávku a Sanor se u ní postavil na stráž. Mohutné paže měl zkřížené na prsou pro případ, že by se dav z přístavu pokusil do-stat na palubu. Nikdo se o to nepokusil.
"Takže mě tady opustíte," řekl Mallia Matovi. Kapitánův úsměv nebyl tak pohotový jako dřív. "Určitě nechcete, abych vám ještě s ně-čím pomohl? Ať shoří moje duše, doteď jsem nikdy neviděl takovou chamradˇ! Ti vojáci by měli doky vyčistit - v případě nut-nosti i s me-čem v ruce! - aby mohli slušní kupci obchodovat. Mož-ná by vám mohl Sanor udělat cestu tou sběří, abyste se dostali v pořádku do hos-tince."
Aby ses dozvěděl, kde se ubytujeme? Zatraceně, to ne. "Než pů-jdeme na břeh, chtěl jsem se trochu najíst, a možná si zahrát, aby ubě-hl čas." Mallia zbělel ve tváři. "Ale myslím, že bych už poma-lu při jídle uvítal pevnou půdu pod nohama. Takže tě teď opustí-me, kapitá-ne. Byla to příjemná cesta."
V kapitánovi se stále ještě svářela úleva s ohromením, když Mat zvedl své věci z paluby, hůl použil jako vycházkovou a s Tomem vy-kročil k lávce. Mallia je sledoval až tam a cestou vyjadřoval lí-tost nad jejich odchodem, která byla chvíli opravdová, chvíli hra-ná, a tak do-kola. Mat si byl jist, že kapitánovi nejvíc vadí, že při-šel o možnost naklonit si vznešeného pána Samona tím, kdyby mu oznámil podrob-nosti paktu mezi Andorem a Tar Valonem.
Když se Mat s kejklířem konečně tlačili mezi lidmi v přístavu, Tom zabručel: "Vím, že je ten chlap protivnej jako noc, ale proč sis z něj musel utahovat? Copak ti nestačilo, žes snědl i ten po-slední drobek z jídla, co si myslel, že mu vystačí až do Tearu?"
"Tolik jsem nejedl už skoro dva dny." K jeho velké úlevě Mata jednoho rána hlad prostě přešel. Bylo to, jako by Tar Valon uvol-nil i poslední pouto, jímž ho držel. "Většinu jsem hodil přes palu-bu. Nej-těžší na tom bylo zařídit, aby si toho nikdo nevšiml." Mezi vyhublými tvářemi bylo mnoho dětí, tak mu to už nepřipadalo tak vtipné. "Mallia si to zasloužil. Co třeba ta loď včera? Ta, co uvíz-la na mělčině nebo co. Mohl se zastavit a pomoct jim, ale on se ani nepřiblížil, i když křičeli jako blázni." Před nimi byla žena s dlou-hými tmavými vlasy, která by mohla být i hezká, jen kdyby ne-byla vyhublá na kost, a kaž-dého kolemjdoucího muže si pozorně prohlédla, jako by někoho hle-dala. Držel se jí hošík, jenž jí sahal kousek nad pas, a dvě menší hol-čičky, a všechna děcka plakala. "Pořád jenom žvanil o říčních pirátech a pastech. Mně to teda ja-ko past nepřipadalo."
Tom se vyhnul vozu s vysokými koly - na plachtou zakryté hro-madě byla přivázána klec se dvěma kvičícími vepříky - a málem za-kopl o káru taženou mužem a ženou. "Copak ty se obtěžuješ li-dem pomáhat? Zvláštní, že mi to uniklo."
"Já pomůžu každýmu, kdo může zaplatit," prohlásil Mat pevně. "Jenom hlupáci v příbězích dělají něco zadarmo."
Děvčátka vzlykala mámě do sukní, ale chlapec se slzami stateč-ně bojoval. Žena na chvíli spočinula hluboko zapadlýma očima na Mato-vi a prohlédla si jeho obličej, ale pak uhnula pohledem. Pod-le toho, jak se tvářila, by se byla také nejraději rozplakala. Mat z náhlého po-pudu vylovil z kapsy hrst volných mincí a vtiskl je že-ně do dlaně, aniž se podíval, co jsou zač. Žena sebou překvapeně trhla a nechápavě zírala na zlato a stříbro v dlani. Rychle se však usmála a otevřela ústa. Do očí jí vhrkly slzy vděčnosti.
"Kup jim něco k jídlu," řekl Mat rychle a spěchal dál, než se žena vzmohla na slovo. Všiml si, že ho Tom pozoruje. "Na co tak zíráš? Peníze vydělám vždycky, dokud najdu někoho, kdo bude ochotnej hrát."
Tom pomalu kývl, ale Mat si nebyl jist, jestli je kejklíři jeho gesto jasné. Ten zatracenej dětskej pláč mi

šel na nervy, to je všechno. A ten hloupý kejklíř teď nejspíš čeká, že dám zlaťáčky každému trha-novi, kterého potkáme. Hlupák! Chvíli měl ne-příjemný pocit, protože si nebyl jist, jestli tím hlupákem myslel se-be nebo Toma.
Sebral se a vyhýbal se delšímu pohledu na lidské tváře, až u vý-chodu z přístavu konečně zahlédl člověka, kterého hledal. Voják bez přilby v červeném kabátci a pancíři, popohánějící lidi do měs-ta, byl prošedivělý a vypadal jako velitel menšího oddílu tak o de-seti mužích. Jak tak šilhal do zapadajícího slunce, připomněl Ma-tovi Una, i když měl obě oči zdravé. Vypadal skoro stejně znaveně jako lidé, které sekýroval. "Tak pohyb," hulákal již ochraptělým hlasem. "Tady proklatě zůstat nemůžete. Hněte sebou. Do města s váma."
Mat se postavil přímo před vojáka a nasadil úsměv. "Omlouvám se, kapitáne, ale potřeboval bych vědět, kde najdu slušný hostinec. A stáj s dobrými koňmi na prodej. Ráno nás čeká dlouhá cesta."
Voják si ho prohlédl od hlavy k patě, prozkoumal i Toma a jeho kejklířský plášť, a vrátil se pohledem k Matovi. "Tak kapitán, jo? No, chlapče, budeš mít Temnýho štěstí, jestli najdeš stáj, kde bys mohl přespat. Většina týhle sebranky spí pod keřema. A jestli na-jdeš koně, kterýho ještě neporazili na maso, nejspíš se budeš mu-set s jeho majite-lem porvat, aby ti ho prodal."
"Jíst koně!" zavrčel znechuceně Tom. "To to na tyhle straně ře-ky opravdu došlo tak daleko? Copak sem královna neposílá jídlo?"
"Je to zlé, kejklíři." Voják se tvářil, jako by si chtěl odplivnout. "Přicházejí sem rychleji, než dokážou mlýny namlít mouku, rych-leji, než sem vozy ze statků stačí vozit jídlo. No, už moc dlouho to trvat nebude. Dostali jsme rozkaz. Od zítra nenecháme nikoho přejít, a když to někdo zkusí, pošleme ho šupem zpátky." Zamra-čil se na lidi potulující se po přístavu, jako by to všechno byla je-jich vina, a pak se stejně tvrdě podíval na Mata. "Zabíráš tu mís-to, poutníku. Hni se-bou." Zesílil hlas, až zase křičel, a pobízel všechny na doslech. "Tak dál! Nemůžete tu zatraceně zůstat! Hně-te sebou!"
Mat s Tomem se připojili k menšímu zástupu lidí, vozů a kár mí-řících k bráně v městské hradbě a do Aringillu.
Hlavní ulice tu byly dlážděny šedými kamennými deskami, ale bylo tu tolik lidí, že bylo těžké zahlédnout kámen pod nohama. Větši-na lidí se motala zcela bezcílně, protože neměli kam jít, a ti, kteří se již vzdali, dřepěli sklíčeně na kraji ulice. Ti šťastnější mě-li před sebou rance svých věcí, nebo něco drželi v náručí. Mat vi-děl tři muže takhle držet hodiny a tucet i víc se stříbrnými kalichy či talíři. Ženy si k prsům většinou tiskly děti. Vzduchem se nesl šum hlasů, tichý ustara-ný hukot beze slov. Mat se zamračeně tlačil davem a hledal vývěsní štít, který by mohl označovat hostinec. Bu-dovy tu byly různé, dřevěné, cihlové i kamenné, stály těsně vedle sebe a střechy měly z tašek, došků i břidlice.
"Tohle se Morgase nepodobá," poznamenal po chvíli Tom napůl pro sebe. Huňaté obočí měl stažené jako bílou šipku ukazující mu na nos.
"Co se jí nepodobá?" zeptal se Mat nepřítomně.
"Zakázat lidem příchod. Posílat je zpátky. Ona sice byla vždyc-ky prudká jako blesk, ale taky měla měkký srdce a nad chudáky a hlado-vějícími se vždycky slitovala." Potřásl hlavou.
Tehdy Mat zahlédl vývěsní štít - U poříčného, stálo na něm pod namalovaným bosým chlapíkem bez košile, tančícím gigu - a za-mířil tím směrem, přičemž se dral proti proudu lidí pomocí své ho-le. "No, musela to být ona. Kdo jiný by to mohl být? Zapomeň na Morgasu, To-me. Do Caemlynu je ještě dlouhá cesta. Nejdřív zjis-tíme, kolik je třeba zlata, aby sis mohl koupit na noc postel."
Šenk u Poříčného byl na pohled stejně přecpaný jako ulice, a když hostinský uslyšel, co Mat žádá, zasmál se, až se mu roz-třásla druhá brada. "Teď tu lidi spějí čtyři na jedný posteli. Kdyby přišla na ná-vštěvu moje vlastní matka, nemohl bych jí dát ani pe-řinu k ohni."
"Jak sis docela jistě všiml," ozval se Tom svým zvučným hla-sem, "jsem kejklíř. Určitě by se tu našly aspoň kavalce v rohu oplátkou za to, že ti budu bavit hosty vyprávěním a žonglováním, polykáním ohně a kouzelnickými triky." Hostinský se mu však vy-smál do očí.
Když ho Mat vytáhl zpátky na ulici, Tom normálním hlasem za-vrčel: "Ani jsi mi nedal možnost zeptat se na tu stáj. Určitě bych nám vyjednal aspoň místo na seníku."
"Ve stájích a stodolách jsem se od chvíle, co jsem opustil Emon-dovu Roli, naspal až dost," prskal Mat, "a taky pod keřema. Chci po-stel."

Ale v dalších čtyřech hostincích, které našel, mu majitelé odpoví-dali stejně jako ten první. Nejméně dva další ho skoro doslova vyhodi-li, když jim navrhl, že si o postel zahrají. A když jim maji-tel pátého sdělil, že by nemohl dát kavalec ani samotné královně - tady se to jmenovalo U dobré královny - Mat si povzdechl a ze-ptal se: "A co takhle tvoje stáj? Za peníze bychom určitě mohli přespat aspoň na seníku, ne?"
"Moje stáje jsou pro koně," prohlásil muž s kulatým obličejem, "teda ne že by jich ve městě ještě moc zůstalo." Při řeči leštil stříbrný pohár. Teď otevřel dvířka příborníku, stojícímu na široké nízké skříni s přihrádkami, a uložil pohár k ostatnímu nádobí. Ani dva kusy nádobí však nebyly stejné. Na skříni, těsně mimo dosah dvířek příborníku, stál pohárek z rýhované kůže s hracími kostka-mi. "Nedávám tam lidi, aby mi nevyděsili koně. Navíc by mi s ni-ma mohli zmizet. Ti, co mi zaplatili za ustájení, chtějí, aby bylo o jejich zvířata dobře postaráno, a taky tam mám dva svoje vlast-ní. V mý stáji pro vás postel není."
Mat si zamyšleně prohlížel pohárek s kostkami. Vytáhl z kapsy zlatou andorskou korunu a položil ji na truhlici. Další mince byla stří-brná tarvalonská marka, pak zlatá a ještě zlatá tairenská ko-runa.
Hos-tinský hleděl na mince a olizoval si tlusté rty. Mat při-dal dvě stříbrné illianské marky a další zlatou andorskou korunu a vzhlédl k tlouštíko-vi. Hostinský váhal. Mat sáhl po penězích. Hostinský byl rychlejší.
"Třeba když budete jenom dva, koně by to tolik nerušilo."
Mat se na něj usmál. "Když už mluvíme o koních, kolik by stá-li ti dva tvoji? Samozřejmě se sedlem a uzdou?"
"Já svoje koně neprodám," zatvrdil se hostinský a přitiskl si min-ce k hrudi.
Mat zvedl pohárek s kostkami a zatřásl jím. "Dvakrát tolik pro-ti koním, sedlům a uzdám." Zatřepal kapsou, až mince zazvonily, aby ukázal, že má čím pokrýt sázku. "Můj jeden hod proti lepšímu z tvých dvou." Skoro se zasmál, když se hostinskému chamtivostí úplně roz-svítil obličej.
Když Mat došel do stájí, ze všeho nejdřív zkontroloval půl tuc-tu stání s koňmi, hledaje pár hnědých valachů. Zvířata to nebyla ničím výjimečná, ale byla jeho. Zoufale potřebovala vyhřebelcovat, ale jinak vypadala v dobrém stavu, zvláště vzhledem k tomu, že všichni po-domci až na jednoho utekli. Hostinský mluvil s ne-smírným opovrže-ním o tom, jak si neustále stěžovali, že už nevy-žijí z toho, co jim platí, a zřejmě považoval málem za zločin, že ten, který mu zůstal, měl tu drzost oznámit mu, že se jde domů vy-spat, protože je unaven, jelikož musí sám pracovat za tři.
"Pět šestek," zamumlal za ním Tom. Pohledy, které kolem se-be vrhal ve stáji, nebyly tak nadšené, jak by měly být, vzhledem k tomu, že spaní ve stáji sám navrhl jako první. V posledních pa-prscích zapa-dajícího slunce, pronikajících tam velkými dveřmi, se třpytila zrnka prachu a provazy, s jejichž pomocí se nahoru vyta-hovaly balíky sena, visely z kladek na střešních trámech jako liá-ny. V seníku pod střechou bylo již dosti šero. "Když podruhé ho-dil čtyři šestky a pětku, myslel si, že už to má zaručeně v kapse, a já taky. V poslední době jsi nevyhrával úplně pořád."
"Vyhrál jsem dost." Matovi se docela ulevilo, že už nevyhrává každý hod. Štěstí bylo jedna věc, ale při vzpomínce na onu noc ho pokaždé zamrazilo. Přesto v jedné chvíli, kdy míchal kostky, má-lem s jistotou věděl, co hodí. Když vyhodil hůl nahoru na seník, zahřmělo. Mat vylezl po žebříku a zavolal na Toma: "Tohle byl dobrej nápad. Řekl bych, že budeš rád, že dneska nemusíš spát v dešti venku."
Většina sena byla ještě v balících naskládaná u vnějších stěn, ale volného tu bylo dost, aby si Mat mohl pohodlně ustlat. Nahoře se ob-jevil i Tom a z torby vytáhl dva bochníky chleba a hroudu ze-leně pro-rostlého sýra. Hostinský - jmenoval se Jeral Florry - se s jídlem roz-loučil jen za tolik peněz, za kolik by bylo normálně možné koupit jed-noho z jeho koní. Najedli se a do střechy zatím bubnoval déšť. Jídlo spláchli vodou z lahvic - Florry víno prostě neměl - a když dojedli, Tom vytáhl krabičku s troudem a nacpal si fajfku s dlouhou troubelí a usadil se, aby si v klidu zakouřil.
Mat si lehl na záda a zadíval se na střechu ztrácející se ve stí-nech. Uvažoval, jestli do rána přestane pršet - chtěl mít ten dopis z krku co nejdřív - když zaslechl, jak ve stáji vrže náprava. Pře-kulil se na okraj seníku a vyhlédl dolů. Ještě bylo dost světla, aby viděl.
Od oje vozíku s vysokými koly, který právě dotáhla z nečasu venku, se narovnávala štíhlá žena. Sundala si plášť, a jak z něj vytře-pávala dešťové kapky, cosi si pro sebe mumlala. Vlasy měla spletené do spousty malý cůpků a hedvábné šaty - Mat měl dojem, že jsou svět-le zelené - měla na prsou bohatě

vyšívané. Šaty kdysi byly nádherné, ale teď byly celé potrhané a špinavé. Žena se pro-táhla, a stále si tiše mumlajíc odběhla ke dveřím do stáje a vy-koukla ven do deště. - Stejně spěšně vyběhla ven a přitáhla křídla velkých vrat, takže se stáj ponořila do tmy. Zdola se ozvalo šus-tění, cinknutí a cáknutí a náhle v lampičce v jejích rukou vykvetl ohýnek. Žena se rozhlédla kolem sebe a na sloupku našla háček, na nějž lampičku zavěsila. Vzápětí se jala lovit cosi pod plachtou, jíž byl vůz zakrytý.
"To zvládla rychle," podotkl Tom tiše přes fajfku. "Mohla klid-ně podpálit celou stáj, když takhle potmě křesala oheň."
Žena vytáhla skývu chleba, kterou pak ožužlávala, jako by byl tvrdý a ona neměla příliš velký hlad.
"Nezůstalo tu ještě kousek toho sýra?" zašeptal Mat. Tom zavr-těl hlavou.
Žena začala čichat a Mat si uvědomil, že nejspíš ucítila kouř z Tomova tabáku. Už chtěl vstát a ohlásit se, když se dveře stáje otevře-ly znovu.
Žena se přikrčila, připravena prchnout, když do stáje z deště vstoupila čtveřice mužů. Když si odložili pláště, byly vidět světlé ka-bátce s širokými rukávci, na prsou vyšívané, a baňaté vyšívané spod-ky. Šaty možná měli honosné, ale byli to všechno velcí muži a tvářili se zachmuřeně.
"Tak vidíš, Aludro," to promluvil muž ve žlutém kabátci, "neutí-kalas tak rychle, jak sis myslela, co?" Matovi zněl jeho přízvuk divně.
"Tammuzi," řekla ta žena, jako by to byla nadávka. "Copak ne-stačí, že mě kvůli tvé neobratnosti vyloučili z cechu, ty přišerný tupče, ale ještě mě pronásleduješ?" Mluvila stejně zvláštně jako muž. "Snad si nemyslíš, že tě tu vidím ráda?"
Muž, oslovený jako Tammuz, se zasmál. "Ty jsi velice velmi hloupá, Aludro, což jsem věděl vždycky. Kdybys byla prostě jen ode-šla, byla bys mohla prožít dlouhý život na nějakém tichém mís-tě. Ale tys nemohla zapomenout na naše tajemství, co? Vážně sis myslela, že se nedoslechneme, jak se snažíš vydělat si peníze na cestu tím, co má právo dělat pouze cech?" Náhle se mu v ruce ob-jevil nůž. "Bude mi velkým potěšením ti podříznout krk, Aludro."
Mat si ani neuvědomil, že stojí, dokud nedržel v ruce jeden z pro-vazů na vytahování sena a nevrhl se ze seníku. Ať shořím, že jsem ta-kový zatracený trouba!
Měl čas jen na tu jednu zoufalou myšlenku, a pak už letěl mezi muži v pláštích, které rozhodil jako kuželky. Provaz mu proklouzl mezi prsty a on upadl a překulil se na slámou pokryté podlaze. Z ka-pes se mu vysypaly peníze. On sám skončil na opačném kon-ci stáje. Když se vyškrábal na nohy, muži se již zvedali také. A všichni teď měli v rukou nože. Světlem zaslepený hlupče! Ať shořím! Ať shořím!
"Mate!"
Vzhlédl a Tom mu hodil hůl. Mat ji sebral ještě ze vzduchu a prá-vě včas, aby stačil Tammuzovi vyrazit čepel z ruky. Vzápětí muže s ostrým lupnutím udeřil z boku do hlavy. Tammuz se zhrou-til, ale ostatní tři byli hned za ním, a na jednu šílenou chvíli měl Mat co dělat, aby vířící holí stačil odrážet nože. Nepřátele zasaho-val do kolen, kot-níků i žeber, až mohl konečně zasadit další ránu do hlavy. Když padl i poslední muž, Mat na ně chvíli hleděl, a pak vzhlédl k ženě. "Vybrala sis tuhle stáj, aby tě tu zabili?"
Žena vrátila dýku se štíhlou čepelí zpátky do pochvy za pasem. "Byla bych ti pomohla, ale bála jsem se, že by sis mě mohl splést s jedním z těch velkých kašparů, kdybych se přiblížila s ocelí v ru-ce. A tuhle stáj jsem si vybrala, protože déšť je mokrý a já taky a nikdo tady nehlídal."
Byla starší, než si myslel, nejméně o deset či patnáct let starší než on, ale stále byla hezká. Měla velké tmavé oči a malá ústa s pl-nými rty, které jako by stále špulila. Nebo jako by byla připravená k polib-ku.
Mat se uchechtl a opřel se o hůl. "No, co se stalo, stalo se. Hádám, že jsi nás nechtěla dostat do potíží."
Ze seníku už šplhal Tom, kvůli zraněné noze dost neobratně, a Aludra se na něj podívala. Kejklíř už měl zase svůj plášť. Zřídkakdy se nechával vidět bez něj, zvláště napoprvé. "Tohle vypadá jako pří-běh," prohodila Aludra. "Kejklíř a mladý hrdina mě za-chránili -" za-mračila se na muže ležící na podlaze - "před těmi, co měli za matky svině!"
"Proč tě chtěli zabít?" zeptal se Mat. "Říkal něco o tajemství."
"Tajemství," promluvil Tom málem jako by přednášel, "výro-by ohňostrojů, pokud se nemýlím. Ty jsi ohňostrůjkyně, není-liž pravda?" Krátce se poklonil a umně mávl pláštěm. "Jsem Tom Merillin, kejklíř, jak sis jistě všimla." Jako by ho to napadlo až teď, dodal: "A tohle je Mat, mladý muž se schopností vyhledávat potíže."

"Byla jsem ohňostrůjkyně," opáčila Aludra škrobeně, "ale tohle prase Tammuz zničil představení pro krále Cairhienu a téměř zni-čil i kapitulu. Jenomže já byla správkyní kapituly, takže cech po-hnal k zodpovědnosti mne." Teď se bránila. "Já žádná tajemství cechu nikdy neprozradila, ať už Tammuz vykládá co chce, ale ne-hodlám umřít hlady, když umím vyrábět rachejtle. Už nejsem v ce-chu, takže se na mne pravidla cechu nevztahují."
"Galldrian," řekl Tom a mluvil téměř stejně ztuhle jako Aludra. "No, teď je to jenom mrtvý král a žádný další ohňostroje už neu-vidí."
"Cech," ozvala se Aludra a mluvila unaveně, "mi málem dává za vinu válku v Cairhienu, jako by Galldrian zemřel kvůli té jedné straš-livé noci." Tom se zaškaredil. "Vypadá to, že už tu nemohu déle setr-vat," pokračovala dále. "Tammuz a ti ostatní oslové se brzy proberou. Tentokrát by mohli vojákům namluvit, že to, co jsem si sama vyrobila, jsem ukradla." Prohlédla si Toma i Mata, zamračila se nad nějakým nápadem, a potom se zřejmě rozhodla. "Musím vás odměnit, ale ne-mám peníze. Mám však něco, co je možná stejně dobré jako zlato. Možná dokonce lepší. Uvidíme, co si o tom budete myslet."
Když se znovu začala hrabat pod plachtou na svém voze, Mat s Tomem si vyměnili pohled. Pomůžu každému, kdo může zaplatit. Měl dojem, že se Tomovi v očích objevilo zamyšlené světélko.
Aludra oddělila jeden balíček od několika jemu podobných. By-la to svinutá látka napuštěná olejem, tak tak se jí celý soudek ve-šel do náručí. Položila ho na slámu, rozvázala šňůrky a rozbalila látku na podlaze. Po celé délce látky byly čtyři řady kapsiček, řa-dy byly od nejmenší do největší. V každé kapsičce byl voskem po-krytý papírový váleček právě tak dlouhý, že koneček s tmavou šňůrou vyčuhoval z kapsičky.
"Rachejtle," řekl Tom. "Věděl jsem to. Aludro, tohle nemůžeš. Tohle bys mohla prodat za tolik, aby ti to stačilo nejmíň na deset dní ve slušným hostinci a dobrý jídlo každý den. No, alespoň kdekoliv mimo Aringill."
Aludra, klečící u dlouhého pruhu naolejované látky, se ušklíbla. „Buď zticha, staroušku." Ale neznělo to nelaskavě. "Já že nesmím projevit vděčnost? Myslíš si, že bych ti to dávala, kdybych nemě-la další na prodej? Dávej pozor."
Mat si k ní užasle přidřepl. Dvakrát v životě viděl ohňostroj. Formani je přivezli do Emondovy Role a vesnická rada se pokaž-dé hodně plácla přes kapsu. Když bylo Matovi deset, pokusil se jednu rachejtli otevřít, aby se dozvěděl, co je uvnitř, a vyvolal tím hotový výbuch. Bran al'Vere, starosta obce, ho zpohlavkoval. Doral Barrano-vá, která tehdy byla vědmou, ho ztřískala proutkem. A když se koneč-ně dostal domů, jeho otec ho zmydlil. Nikdo ve vsi s ním měsíc ne-promluvil slovo, až na Randa a Perrina, a ti mu většinou jen říkali, jakou hroznou hloupost udělal. Natáhl ruku k válečkům. Aludra ho přes ni okamžitě plácla.
"Nejdřív pořádně poslouchej, povídám! Tyhle malé udělají vel-kou ránu, ale nic víc." Byly asi velikosti Matova malíku. "Tady ty větší způsobí větší ránu a jasné světlo. Tyhle udělají rámus, světlo a spoustu jisker. Ty poslední -" ty byly silnější než jeho palec -"udělají to všechno, ale jiskry jsou barevné. Skoro jako noční květ, ale ne na-hoře na obloze."
Noční květ? zamyslel se Mat.
"Na ty musíte dávat obzvláštní dobrý pozor. Vidíte, zápalná šňů-ra je hodně dlouhá." Všimla si jeho nechápavého pohledu a zašer-movala mu před očima dlouhými tmavými šňůrami. "Tohle, to-hle!"
"Kde se to zapaluje," zabručel. "To přece vím." Tom si odkašlal a hřbetem ruky si pohladil kníry, jako by zakrýval smích.
Aludra zavrčela. "Kde se to zapaluje. Ano. Nezůstávejte blízko žádné z nich, ale od těch největších musíte utéci, když zapálíte šňůru. Rozumíte mi?" Hbitě dlouhý pruh látky svinula. "Můžete je prodat, jestli chcete, nebo je použít. A nezapomeňte, nesmíte to ni-kdy dát k ohni. Oheň by je odpálil všechny. Tolik rachejtlí najed-nou by možná mohlo zničit i dům." Zaváhala, než znovu zavázala šňůry, a ještě do-dala: "A ještě jedna věc, kterou jste taky možná už slyšeli. Neotevírej-te je, jako to dělají někteří hlupáci, aby se podí-vali, co je uvnitř. Občas když se to, co je uvnitř, setká se vzdu-chem, vybuchne to i bez ohně. Můžete přijít o prsty nebo dokonce o ruku."
"To jsem taky slyšel," odtušil suše Mat. Aludra se na něj zamračí-la, jako by uvažovala, zda to snad ne-hodlá i přesto zkusit, ale pak po-strčila zavázaný balíček směrem k Matovi. "Na. Už musím jít, než se

ti kozí syni proberou." Ohléd-la se ke stále ještě otevřeným dveřím, za nimiž nocí šuměl déšť, a povzdechla si. "Třeba najdu nějaké jiné su-ché místo. Myslím, že zítra vyrazím do Lugardu. Tahle prasata budou čekat, že se vydám do Caemlynu, viďte?"
Do Lugardu bylo ještě dál než do Caemlynu, a Mat se náhle roz-pomněl na tu poslední skývu. A říkala, že nemá další peníze. Za oh-ňostroje si žádné jídlo nekoupí, dokud nenajde někoho, kdo si je může dovolit. A na zlato a stříbro, které se mu vysypalo z kapes do slámy, když upadl, se ani nepodívala, přestože se ve světle lam-pičky lesklo a třpytilo. Eh, Světlo, asi bych ji neměl nechávat jít hladovou. Sebral tolik, nač tak rychle dosáhl.
"Ehm... Aludro? Já mám dost, víš. Myslel jsem, že bys třeba..." Natáhl k ní ruku s mincemi. "Vždycky si můžu vyhrát další."
Aludra se zarazila s pláštěm na ramenou, potom se usmála na Toma a plášť si přehodila přes ramena a zapjala si ho. "On je ješ-tě mladý, co?"
"Je mladý," souhlasil Tom. "A ani zpoloviny tak špatný, jak si o sobě rád myslí. Alespoň občas takový není."
Mat se na oba mračil a stáhl napřaženou ruku. Aludra zvedla oje vozu, obrátila jej a vydala se ke dveřím. Ces-tou ještě nakopla Tammu-ze do žeber. Omámeně zasténal.
"Rád bych něco věděl, Aludro," ozval se Tom. "Jak jsi tak rych-le potmě zapálila tu lampičku?"
Aludra se zastavila ve dveřích a přes rameno se na něj usmála. "Chtěl bys, abych ti prozradila jedno ze svých tajemství? Jsem vděč-ná, ale ne zamilovaná. To tajemství nezná dokonce ani cech, protože jsem je objevila úplně sama. Tolik ti prozradím. Až budu vědět, jak na to, aby to pracovalo správně a jenom tehdy, když chci já, vydělají mi ty hůlky hotové bohatství." Zapřela se do vozu a vyjela s ním do deště. Vzápětí ji pohltila noc.
"Hůlky?" podivil se Mat. Napadlo ho, jestli to nemá v hlavě tro-chu popletené.
Tammuz znovu zasténal.
"Asi bychom měli udělat to samý, chlapče," řekl Tom. "Jinak si můžeme vybrat mezi tím, že podříznem čtyři krky, a tím, že to bu-deme dalších pár dní vysvětlovat královniným gardistům. Tihle podle mýho vypadají na to, že by je na nás okamžitě poštvali." Je-den z Tammuzových společníků se začal cukat, jako by přicházel k sobě, a cosi si nesrozumitelně mumlal.
Než si posbírali věci a nasedlali koně, Tammuz už klečel. Hla-vu sice ještě neudržel zvednutou, ale ostatní muži se již také hýbali a sté-nali.
Mat se vyhoupl do sedla a zadíval se na déšť za otevřenými dveřmi. Pršelo hustěji než předtím.
"Zatracenej hrdina," řekl. "Tome, jestli ještě někdy budu vypadat na to, že hodlám províst něco hrdin-skýho, nakopni mě."
"A co bys byl udělal jinak?"
Mat se na něj zamračil, pak si stáhl kapuci do čela a plášť roz-ložil přes velký balíček, přivázaný za vysokou zadní rozsochou svého sedla. I přes naolejovanou látku další ochrana před deštěm neuškodí.
"Prostě mě nakopni!" Pobodl koně do žeber a odcválal do deštivé no-ci.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Přísaha hledače

Jak se Sněžná husa, se svinutými plachtami, poháněná vesly, blí-žila kamennému přístavišti v Illianu, Perrin stál na zádi a pozo-roval velké množství ptáků s dlouhýma nohama, brodících se vy-sokou mok-řadní trávou, která rostla všude kolem přístavu. Poznal menší bílé je-řáby a uhodl i jejich větší modré bratry, ale množství ptáků s korun-kami na hlavách - s pírky červenými i růžovými, z nichž někteří měli ploché zobáky širší než kachna - vůbec neznal. Ze samotného přístavu vzlétlo a vysoko nad hladinou za-kroužilo na tucet nejrůznějších druhů racků. Těsně nad vodou za-se letěl černý pták s dlouhým ostrým zobákem, kterým čeřil hladi-nu. Po celém přístavu se pohupovaly zakotvené lodi tři i čtyřikrát větší než Sněžná husa a čekaly, až budou moci přirazit ke břehu, či na příliv, aby se mohly otočit a vyplout za dlouhý vlnolam. Poblíž mokřadů a v křivolakých průplavech vinoucích se vysokou sítinou pracovali rybáři na malých rybářských člunech, vždy dva až tři muži tahali sítě na dlouhých tyčích vysunutých po obou stranách člunu.

Vítr přinášel pronikavou vůni soli a sluneční žár příliš neumenšo-val. Slunce již bylo v polovině cesty z nadhlavníku k obzoru, ale hor-ko bylo jako v poledne. Vzduch byl vlhký, jinak na něj Perrin myslet nedokázal. Vlhký. Ze člunů se k němu nesl pach čerstvých ryb, od mokřin pach starých ryb a bahna a cítil také nakyslý pach dehtu z vel-ké jirchárny, která byla na ostrově beze stromů, stojící v mokřadní trávě.

Kapitán Adarra si za ním cosi tiše zabručel, kormidelní veslo za-skřípalo a Sněžná husa maličko změnila kurz. Bosí muži u opačin se pohybovali, jako by nechtěli způsobit nejmenší hluk. Perrin si jich ne-všímal. Místo toho věnoval pozornost jirchárně. Díval se, jak muži oškra-bují kůže napnuté na řadách dřevěných rámů. Jiní muži na dlouhých tyčích zvedali kůže z hlubokých kádí zapuštěných v ze-mi. - Další na-kládali kůže na vozy a odváželi je do dlouhé nízké budovy na kraji ostrova. Některé kůže se vracely zpátky do kádí a muži k nim z vel-kých kamenných nádob přilévali další tekutiny. Tady nejspíš vyrobili víc kůží za den než v Emondově Roli za ce-lé měsíce, a na dalším ost-růvku hned za tím prvním viděl druhou koželužnu.

Ne že by ho lodě nebo rybářské bárky či jirchárny zajímaly, do-konce ani ptáci ne - i když se zahloubal nad tím, co asi mohou ti světle červení ptáci s plochými zobáky lovit, a občas, pokud se ne-držel, ho napadalo, že vypadají chutně - ale všechno bylo lepší než dívat se na scénu za sebou na palubě Sněžné husy. Proti tomu mu sekera u pasu nemohla nijak pomoci. Ani kamenná zeď by nesta-čila, pomyslel si. Moirain ani nepotěšilo, ani nenazlobilo, že Zarin - Nebudu ji oslovovat Faile, i když ona si tak chce říkat! Ona není sokolice! - ví o její příslušnosti k Aes Sedai, i když ji trochu rozčílilo, že jí to neřekl. Trochu rozčílilo. Nazvala mě hlupákem, ale to bylo všechno. Tehdy. Moirain zřejmě nezajímalo, že je Zarin hledačem Valerského rohu. Ale jakmile zjistila, že si dívka myslí, že ji k Valerskému rohu dove-dou, a jakmile zjistila, že to Perrin věděl a ne-řekl jí to - Zarin byla v obou otázkách podle Perrinova mínění až příliš otevřená - potom její beztak už dost chladný modrý zrak do-stal tak mrazivý nádech, až měl Perrin pocit, jako by ho nacpali do sudu se sněhem uprostřed nej-třeskutější zimy. Aes Sedai sice nic neřekla, ale od té doby na něj ně-jak příliš často upírala příliš tvrdý pohled, než aby byl klidný.

Ohlédl se přes rameno a rychle se vrátil pohledem k pobřeží. Za-rin seděla se zkříženýma nohama na palubě kousek od koní spou-taných mezi stěžni, ranec i tmavý plášť měla položené vedle sebe a úzké, rozstřižené suknice úhledně rozložené. Předstírala, že po-zoruje střechy a věže blížícího se města. Moirain si Illian prohlížela také, stojíc před muži pracujícími u opačin, ale tu a tam po dívce střelila tvrdým pohledem zpod hluboké kapuce svého pláště z jemného šedé-ho sukna. Jak v tom může vydržet? On sám měl rozepjatý i kabátec a košili u krku rozvázanou.

Zarin každý Moirainin pohled opětovala úsměvem, ale pokaždé, když se Aes Sedai otočila, polkla a otřela si čelo.

Perrin ji docela obdivoval, že se jí daří usmívat se, když se na ni Moirain dívá. Bylo to mnohem víc, než nač se zmohl on sám. Ješ-tě nikdy neviděl, že by Aes Sedai opravdu popustila uzdu svému hněvu, ale on si skoro přál, aby křičela či zuřila, cokoliv, jen aby na něj tak nezírala. Světlo, možná ne cokoliv! Možná byl ten po-hled nakonec snesitelný.

Lan seděl mezi Moirain a přídí - měňavý plášť měl stále v sedlo-vých brašnách u svých nohou - a

navenek se zdál zcela pohlcen pro-hlídkou svého meče, ale příliš se nesnažil skrýt své pobavení. Občas se mu maličko zvedly koutky úst, skoro jako v úsměvu. Per-rin si nebyl jist. Kdysi by si myslel, že je to jen stín. Ve stínu moh-lo i kladivo vypadat, že se usmívá. Každá z obou žen si očividně myslela, že zdrojem strážcova pobavení je právě ona, ale Lanovi zřejmě podmračené pohledy, které si od obou vysloužil, nijak ne-vadily.

Před pár dny Perrin zaslechl, jak se Moirain Lana ptá hlasem ja-ko led, zda mu tady připadá něco k smíchu. "Tobě bych se nikdy nesmál, Moirain Sedai," odpověděl strážce klidně, "ale jestli mě opravdu chceš poslat Myrelle, musím si na úsměv zvyknout. Sly-šel jsem, že Myrelle svým strážcům vypráví vtipy. Gaidin se musí smát žertíkům té, s níž je svázán. Tys mi přece často poskytovala možnost se zasmát, nebo ne? Třeba bys nakonec byla raději, kdy-bych s tebou zůstal." Moirain po něm vrhla pohled, který by kaž-dého jiného muže přibodl ke stěžni, ale strážce ani nemrkl. Vedle Lana vypadala i chladná ocel měkká jako cín.

Když byly na palubě Moirain i Zarin, posádka se své práci vě-novala v naprosté tichosti. Kapitán Adarra naklonil hlavu a vypa-dal, jako by slyšel něco, co nechce poslouchat. Rozkazy předá-val šeptem, místo toho, aby křičel, jako zpočátku. Teď již všichni věděli, že Moi-rain je Aes Sedai, a všichni také věděli, že je nespo-kojená. Perrin se nechal zatáhnout do hlasité hádky se Zarin a ne-byl si jist, kdo z nich slova "Aes Sedai" vyslovil, ale celá posádka to věděla. Zatracená žen-ská! Nebyl si jistý, zda tím myslí Zarin či Moirain. Jestli je ona soko-lice, tak kdo má potom být jestřábice? To budu mít na krku dvě takové ženské? Světlo! Ona není ta soko-lice, a tím to končí! Jediná dobrá věc, kterou na celé situaci shle-dal, bylo to, že jelikož měla posádka starosti s rozzlobenou Aes Sedai, nikdo se mu nepodíval do očí dvakrát.

Loial právě nebyl nikde v dohledu. Kdykoliv byly Moirain a Za-rin spolu nahoře, ogier zůstával ve své kajutě - tvrdil, že pracuje na svých poznámkách. Na palubu chodíval jen v noci, aby si za-kouřil. Perrin nechápal, jak snese to horko. Dokonce i Moirain a Zarin tu bylo lépe než v podpalubí.

Perrin si povzdechl a dál upíral oči na Illian. Město, k němuž se loď blížila, bylo obrovské - velké jako Cairhien nebo Caemlyn, je-diná dvě velkoměsta, jaká kdy viděl - a zvedalo se z rozlehlých slatin, které se táhly na míle daleko jako pláně vlnící se trávy. Il-lian neměl žádné hradby, vypadal, že je postaven ze samých věží a paláců. Budovy byly všechny ze světlého kamene, jen některé vypadaly omítnuté bílou omítkou, ale kámen byl buď bílý, nebo ve světlých odstínech šedé a narůžovělé barvy, někdy dokonce i leh-ce nazelenalý. Střešní tašky se ve slunci třpytily stovkami různých odstínů. V protáhlém přístavu kotvilo množství lodí. Sněžná husa vedle většiny z nich vypadala jako trpaslík. Po celém přístavu se hemžili lidé, nakládali a vykládali lodní náklad. Na vzdálenějším konci města byly loděnice, kde byly vidět velké lodě v různém sta-diu stavby, od koster se silnými dřevěnými žebry po lodě, které by-ly téměř připraveny k vyplutí.

Snad je Illian dost velký, aby to vlky udrželo dál. V těch mokřa-dech rozhodně lovit nebudou. Sněžná husa předhonila vlky, kte-ří ho sledovali od hor. Nejistě se po nich natáhl a ucítil - nic. Na to, že prá-vě tohle chtěl, to byl dost zvláštní pocit prázdnoty. Od oné první noci sny patřily jen jemu - většinou. Moirain se ho na ně optala chladným hlasem a on jí řekl pravdu. Dvakrát se ocitl v tom podivném druhu vlčího snu. V obou případech se objevil Hopsal a zahnal ho řka, že je ještě příliš mladý, příliš nový. Perrin neměl ponětí, co si z toho Moi-rain přebrala, jen mu poradila, aby se měl raději na pozoru.

"S tím souhlasím," zavrčel. Skoro si začínal zvykat na to, že ve vlčích snech Hopsal mrtvý je a zároveň není. Za sebou zaslechl kroky kapitána Adarry. Kapitán se blížil po palubě a cosi si mum-lal. Perrina polekalo, že někdo promluvil nahlas.

Z lodi vyhodili poutací lana. Ještě nebyla všechna přivázaná k pa-cholatům u mola a štíhlý kapitán už obcházel posádku a cosi jim zuři-vě šeptal. Nechal připravit kladky, aby mohli vyložit koně, skoro stej-ně rychle, jako lávku pro pěší. Lanův černý válečný oř kopal a málem zlomil ráhno, na němž visel. Loialova velkého ko-ně s dlouhými rousy museli zavěsit na dvě.

"Je mi ctí," pošeptal Adarra Moirain s úklonou, když Aes Sedai vkročila na širokou lávku vedoucí na přístaviště. "Je mi ctí, že jsem ti mohl posloužit, Aes Sedai." Moirain vystoupila na břeh bez ohlédnutí, s tváří zakrytou velkou kapuci.

Loial se objevil, až když byli všichni lidé i koně na suché zemi. Ogier zdusal po lávce a cestou se snažil

dostat do dlouhého kabát-ce, přičemž si přes ruku nesl své velké sedlové brašny, pruhovanou po-krývku a plášť. "Nevěděl jsem, že jsme už dorazili," burácel bez de-chu. "Četl jsem si..." Moirain po něm vrhla pohled a ogier hned zmlkl. Vypadala, že se soustředí na Lana sedlajícího Aldíb, ale ogier přesto stříhal ušima jako nervózní kočka.
Jeho poznámky, řekl si v duchu Perrin. Brzy se budu muset podí-vat, co o tom všem říká. Něco ho zašimralo zezadu na krku a on nad-skočil, než si uvědomil, že mezi kořením, dehtem a zápachem z pří-stavu cítí čistou vůni bylin.
Zarin mu s úsměvem zatřepala prsty před očima. "Když dokážu tohle jen tím, že se tě dotknu prstem, sedláčku, tak by mě zajíma-lo, jak vysoko bys vyskočil, kdybych -?"
Perrina začínalo trochu unavovat přemítání nad výrazem těch tmavých šikmých očí. Možná je hezká, ale dívá se na mě, jako bych si já prohlížel nástroj, který jsem ještě nikdy neviděl, a snažil se zjistit, jak ho vyrobili a k čemu by měl sloužit.
"Zarin." Moirainin hlas byl klidný, ale nevzrušený.
"Jmenuji se Faile," odpověděla Zarin pevně a na okamžik, s tím svým drze zdviženým nosíkem, opravdu jako sokolice vypadala.
"Zarin," prohlásila Moirain pevně, "nastal čas, abychom se ro-zešli. Hledat můžeš jinde, bude to pro tebe lepší a bezpečnější."
"Myslím, že ne," odtušila Zarin stejně pevným hlasem. "Hledač musí sledovat stopy, které zahlédne, a žádný hledač by nepominul stopu, jakou zanecháváte vy čtyři. A jsem Faile." Trochu to pokazila, protože ztěžka polkla, ale před Moirain očima neuhnula a ani nemrkla.
"Jsi si jistá?" zeptala se Moirain tiše. "Opravdu nezměníš ná-zor... Sokolice?"
"Nezměním. Neexistuje nic, co bys mohla ty nebo ten tvůj ka-menně se tvářící strážce udělat, abyste mě zastavili." Zarin zavá-hala a pomalu dodala, jako by se rozhodla být zcela upřímná. "Při-nejmenším ty nemůžeš udělat nic. Něco o Aes Sedai vím. Vím, že přes všechny příběhy jsou jisté věci, které bys nikdy neudělala. A já nevěřím, že ten tvrďák by byl ochoten udělat, co by udělat musel, kdyby se mě chtěl zbavit."
"Jsi si tím natolik jistá, abys to riskovala?" zeptal se tiše Lan. Jeho výraz se nijak nezměnil, ale Zarin přesto znovu polkla.
"Není třeba jí vyhrožovat, Lane," ozval se Perrin. Překvapeně si uvědomil, že na strážce zahlíží.
Moirain však jeho i strážce umlčela pohledem. "Tak ty si mys-líš, že víš, co by Aes Sedai neudělala, ano?" mluvila ještě tišším hlasem než předtím. A usmívala se docela mile. "Jestli chceš jít s námi, tak musíš udělat tohle." Lanovi se překvapením zachvěla víčka. Obě ženy se na sebe dívaly, jako sokol pozorující myš, je-nom Zarin teď nebyla tím sokolem. "Zapřísáhneš se přísahou hle-dače, že uděláš, co ti řeknu, že mě budeš poslouchat a neopustíš nás. Jakmile se dozvíš víc, než bys vědět měla, o tom, co děláme, nedovolím, abys padla do špatných rukou. A věz, že to je pravda, děvče. Zapřísáhneš se, že budeš konat jako jedna z nás a neučiníš nic, co by ohrozilo naše záměry. Nebudeš klást žádné otázky ohledně směru či důvodu naší cesty. Spokojíš se s tím, co se ti roz-hodnu prozradit. Všechno tohle odpřísáhneš, nebo zůstaneš tady v Illianu. A tuhle bažinu neopustíš, dokud se nevrátím a nepropus-tím tě, i kdyby to mělo trvat do konce tvého žití. To přísahám já."
Zarin znepokojeně obrátila hlavu a Moirain si prohlížela kout-kem oka. "A když to odpřísáhnu, můžu jít s vámi?" Aes Sedai kýv-la. "A budu jednou z vás, stejně jako Loial a tvrďák. Ale nesmím klást otázky. Oni se ptát můžou?" Z Moirainina výrazu se vytratil poslední zbyteček trpělivosti. Zarin se o trochu víc narovnala a vy-soko zvedla hlavu. "Tedy dobrá. Přísahám podle přísahy, kterou jsem složila jako hledač. Poruším-li jednu, poruším tím obě. To přísahám!"
"Hotovo," prohlásila Moirain a dotkla se dívčina čela. Zarin se zachvěla. "Protože jsi ji k nám přivedl, Perrine, budeš za ni mít zod-povědnost."
"Já!" vyjekl Perrin.
"Za mě nemá zodpovědnost nikdo kromě mě!" vybuchla roz-hořčeně Zarin.
Aes Sedai klidně pokračovala, jako by Perrin se Zarin ani neo-tevřeli ústa. "Zdá se, žes našel Mininu sokolici, ta'veren. Snažila jsem se ji odradit, ale vypadá to, že ti hodlá sedět na rameni bez ohledu na to, co udělám. Vzor pro tebe zřejmě tká budoucnost. Pa-matuj na tohle. Jestli budu muset, odříznu tvoje

vlákno od vzoru. A jestli to děvče ohrozí, co se musí stát, budeš sdílet její osud."
"Já se jí neprosil, aby s náma šla!" namítal Perrin. Moirain klid-ně nasedla na Aldíb a upravovala si plášť na sedle. "Já se jí o to nepro-sil!" Loial pokrčil rameny a pohnul rty. Určitě se ho snažil varovat před nebezpečím, hrozícím od rozhněvané Aes Sedai.
"Ty jsi ta'veren?" vydechla nevěřícně Zarin. Přejela pohledem je-ho bytelné venkovské šaty a skončila u jeho žlutých očí. "No, asi ano. Ale bez ohledu na to, co jsi, tě děsí úplně stejně jako mě. A kdo je to Min? Co tím myslela, že ti hodlám sedět na rameni?" Rysy jí ztuhly. "Jestli se za mě pokusíš převzít zodpovědnost, uře-žu ti uši. Slyšíš?"
Perrin se ošklíbl a zasunul nenapjatý luk pod podpínku sedla své-ho Tanečníka. Pak se vyšplhal do sedla. Šedák, odpočatý po ně-kolikadenní plavbě, dostál svému jménu. Perrin mu musel řádně při-táhnout otěže a poplácat ho po krku, aby se uklidnil.
"Na to není co odpovědět," zavrčel. Min jí to zatraceně řekla! Světlo tě spal, Min! A tebe taky, Moirain! I Zarin! Nepamatoval se, že by se Rand či Mat nechali šikanovat ženskými z obou stran. Ani on sám si to nenechal líbit, dokud neopustil Emondovu Roli. Nyneiva byla jediná. - A samozřejmě panímáma Luhhanová. Ta pro-háněla jeho i pantátu Luhhana všude kromě kovárny. A Egwain to také uměla, i když to většinou zkoušela na Randa. Panímáma al'Vereová, Egwainina matka, se sice pořád usmívala, ale všechno většinou skončilo tak, jak chtěla ona. A ženský kroužek se každé-mu díval na prsty.
Perrin s vrčením natáhl ruku a uchopil Zarin za paži. Ta vyjek-la, když ji vytahoval do sedla, a málem pustila ranec. Díky rozstřiženým suknicím se mohla v Tanečníkově sedle pohodlně usa-dit obkročmo.
"Moirain ti bude muset koupit koně," zamumlal. "Celou cestu jít pěš-ky nemůžeš."
"Jsi silný, kováři," ucedila Zarin a mnula si ruku,, jenže já ne-jsem kus železa." Poposedla si a nacpala mezi ně ranec a plášť. "Koně si můžu koupit sama, až budu nějakého potřebovat. Celou cestu kam?"
Lan už vyjížděl z přístavu s Moirain a Loialem v závěsu. Ogier se ohlédl na Perrina.
"Žádný otázky, pamatuješ? A jmenuju se Perrin, Zarin. Ne ‚dlou-hán' nebo ‚kovář' nebo něco podobnýho. Perrin. Perrin Aybara."
"A já se jmenuju Faile, huňáči."
S něčím, co se hodně podobalo opovržlivému odfrknutí, pobídl Perrin Tanečníka za ostatními. Zarin se ho musela rychle chytit ko-lem pasu, aby nepřepadla přes šedákův zadek. - Perrin měl dojem, že se směje.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

U jezevčího kopání

Změť hlasů ve městě Zarinin smích rychle pohltila - pokud to te-dy byl smích. Hluk tu byl podle Perrina stejný jako v Caemlynu a Cai-rhienu, ale zvuky byly jiné, pomalejší, jinak postavené, ale zá-roveň byly jaksi stejné. Dusot vysokých bot, podkov a dunění kol na drs-ných, nerovných dlažebních kamenech, vrzání náprav povozů i kár, hudba, zpěv a smích linoucí se z hostinců a taveren. A hlasy. Hukot hlasů připomínající obrovský úl. Velké město, plné života.

Z boční uličky zaslechl zvonění kladiva o kovadlinu a nepří-tomně se narovnal. Kladivo a kleště mu chyběly, stejně jako doběla rozžhavený kov, z něhož odletují jiskry, když dostává tvar. Zvu-ky z kovárny pomalu utichaly za nimi, pohřbené pod hrkotáním vozů a žvaněním kramářů a lidí v ulicích. Pod všemi těmi pachy lidí a koní, vaření a pečení a stovky dalších pachů i vůní, které by-ly ve městech obvyklé, byly cítit mokřady a slaná voda.

Perrina překvapilo, když poprvé ve městě dorazili k mostu - níz-kému kamennému oblouku nad kanálem necelých deset sáhů napříč - ale u třetího takového můstku si uvědomil, že Illian kři-žuje stejně tolik kanálů jako ulic. Lidé tu pomocí bidel postrkova-li naložené bárky po vodě stejně často, jako práskali biči za koň-skými spřeženími táhnoucími těžké povozy. Davem v ulicích se proplétala nosítka a občas i lakovaný kočár s nějakým bohatým kupcem či šlechticem, s korunkou či rodovým znakem namalova-ným na dvířkách. Mnoho mužů tu nosilo zvláštně zastřižený plno-vous, kdy horní ret zůstával holý, kdežto ženy zřejmě dávaly přednost kloboukům se širokými krempami a připevněnými šálami, které měly ovinuté kolem krku.

Jednou přešli velké náměstí v rozloze několika honů, obklopené ohromnými sloupy z bílého mramoru nejméně patnáct sáhů vyso-kými a dva sáhy v průměru, které však kromě věnce vytesaných olivových ratolestí na vrcholku každého z nich nic nepodpíraly. Na obou koncích náměstí stál velikánský bílý palác se sloupořadím a vznosnými balko-ny, štíhlými věžemi a purpurovou střechou. Oba byly tvarem naprosto shodné, ale Perrin si všiml, že jeden je ma-ličko menší než druhý, s věžemi ani ne o loket nižšími.

"Královský palác," ozvala se za ním Zarin, "a velká radnice. Vy-kládá se, jak první král Illianu prohlásil, že rada devíti může mít jaký-koliv palác si bude přát, pokud nebude větší než jeho vlastní. Tak rada přesně okopírovala královský palác, jen ho postavili o lo-ket menší. Tak tomu je v Illianu od té doby se vším. Král a rada de-víti spolu bo-jují a shromáždění zase bojuje s nimi, a tak zatímco oni se věnují svým sporům, lidé si žijí většinou podle svého a ni-kdo se jim příliš nedívá na prsty. Není to špatný způsob, když už musíš setrvat v jed-nom městě. Taky bys možná rád věděl, kováři, že toto je Tammuzovo náměstí, kde jsem složila přísahu hledače. Myslím, že tě nakonec nau-čím dost, aby si nikdo nevšiml, že ti z bot čouhá sláma."

Perrin silou vůle udržel jazyk za zuby a rozhodl se, že už nebu-de tak zírat.

Na Loialovi většina lidí zřejmě neshledávala nic zvláštního. Ně-kolik se jich po něm otočilo a pár malých dětí se chvíli šouralo za ni-mi, ale ogierové očividně nebyli v Illianu věcí neznámou. Nikdo si ale také nevšímal horka a vlhka.

Loial pro jednou nevypadal, že ho lidský nezájem těší. Dlouhé obočí svěsil až k lícím, i uši měl svěšené, ačkoliv Perrin si nebyl jist, zda to není jen tím vzduchem. Košile se mu potem a vlhkostí ze vzdu-chu lepila k tělu.

"Bojíš se, že tu najdeš jiné ogiery, Loiale?" zeptal se. Cítil, jak se za ním Zarin zavrtěla a v duchu si vynadal. Chtěl té ženě pro-zradit ještě míň, než co jí Moirain zjevně hodlala sdělit. Třeba by se pak za-čala nudit natolik, že by odešla. Jestli ji teď ale Moirain nechá odejít. Ať shořím, nechci, aby mi na rameni dřepěla nějaká sokolice, i když je hezká.

Loial kývl. "Občas sem zavítají naši kameníci." Mluvil šeptem, a to nejen na ogiera, ale i na člověka.

Dokonce i Perrin ho jen tak tak za-slechl. "Totiž z Državy Šangtaj. To kameníci z naší državy postavili část Illianu - palác shromáždění, velkou radnici a někte-ré další budovy - a vždycky pro nás posílají, když je třeba něco opravit. Perrine, jestli tu jsou nějací ogierové, tak se budu muset vrátit do državy. Mělo mne to napadnout dřív. Ten palác mě vyvá-dí z míry, Perrine." Nervózně zastříhal ušima.
Perrin pobídl Tanečníka blíž, natáhl ruku a poplácal Loiala po rameni. Musel se hodně natáhnout, až nad hlavu. Vědom si Zarin za zády, opatrně volil slova. "Loiale, já si nemyslím, že by je Moi-rain nechala, aby tě odvedli. Jsi s náma už dlouho, a ona podle vše-ho chce, abys s náma zůstal. Nedovolí jim, aby tě odvedli, Loiale." Proč ne? napadlo ho náhle. Mě si drží, protože si myslí, že bych mohl být důležitý pro Randa, a možná i proto, že nechce, abych ně-komu vykládal to, co vím. Možná proto chce, aby zůstal i on.
"Ovšemže ne," řekl Loial trochu silnějším hlasem a narovnal uši. "Koneckonců, jsem velice užitečný. Možná bude znovu potře-bovat vyrazit na Cesty, a to by beze mne nezvládla." Zarin si za Perrinem opět poposedla a on zavrtěl hlavou, snaže se zachytit Loialův pohled. Ale Loial se na něj nedíval. Jako by si teprve ny-ní uvědomil, co vlast-ně řekl, štětičky na uších mu trochu poklesly. "Doufám, že k tomu nedojde, Perrine." Ogier se rozhlédl po měs-tě kolem a znovu svěsil uši. "Tohle místo se mi nelíbí, Perrine."
Moirain popojela k Lanovi a tiše k němu hovořila, ale Perrinovi se přesto podařilo její slova zachytit. "V tomhle městě není ně-co v po-řádku." Strážce kývl.
Perrina zasvrbělo mezi lopatkami. Aes Sedai mluvila ponuře. Nejdřív Loial, teď ona. Co mi uniká?
Slunce svítilo na lesklé střeš-ní tašky a odráželo se ode zdí ze světlého kamene. Zdálo se, že uvnitř těch budov by mohl být chládek. Byly čisté a veselé, a stej-ně takoví byli i lidé. Lidé.
Nejdřív mu na nich nepřipadalo nic neobvyklého. Muži a ženy šli za svými záležitostmi, odhodlaně, ale pomaleji, než byl zvyklý dál na severu. Myslel si, že je to tím horkem a jasným sluníčkem. Pak zahlé-dl pekařského pomocníka, jak utíká uličkou s velkým podnosem čers-tvě napečených bochníků na hlavě. Mládenec měl ve tváři výraz, který se téměř podobal opovržlivému úšklebku. Žena před plátenickou díl-nou vypadala, jako by chtěla muže, jenž jí předváděl štůčky zářivých barev, kousnout. Žonglér na rohu skří-pal zuby a mračil se na lidi, kteří mu házeli mince do čepice ležící na zemi, jako by je nenáviděl. Ne všichni se tak tvářili, ale Perrinovi připadalo, že přinejmenším jeden z pěti lidí vypadá nahněva-ně a nenávistně. A měl pocit, že si to ti lidé ani neuvědomují.
"Co se děje?" optala se Zarin. "Jsi tak napjatý, že je to jako držet se skály."
"Něco není v pořádku," řekl jí. "Nevím co, ale něco je špatně." Loial smutně pokýval hlavou a zabručel něco o tom, že ho určitě po-šlou zpátky.
Budovy se začaly měnit, jak jeli dál, a když se dostali přes řeku Illian, stálo jim v cestě víc mostů než na druhém břehu. Světlý ká-men domů teď byl stejně často neopracovaný, jako leštěný. Věže a paláce zmizely, místo nich tu stály hostince a skladiště. Mnoho mužů a ně-které ženy na ulici se při chůzi lehce kolébali. A všich-ni byli bosí, což si Perrin spojoval s námořníky. Ve vzduchu byl silněji cítit dehet a konopí, a také dřevo, čerstvě nařezané i vy-schlé, a přes obojí bylo cítit nakyslé bahno. Také pach stoupající z kanálů se změnil, a Perrina z toho začal svrbět nos. Nočníky, po-myslel si. Nočníky a staré záchody. Dělalo se mu z toho nevolno.
"Květinový most," oznámil Lan, když překročili další můstek. Zhluboka se nadechl. "A teď jsme ve Voňavé čtvrti. Illianci jsou poe-ticky založení lidé."
Zarin za Perrinem dusila smích.
Jako by ho náhle pomalý chod Illianu rozčílil, strážce je rychle provedl ulicemi k hostinci, dvouposchoďovému stavení z drsného, zelenými žilkami protkaného kamene, se střechou ze světle zele-ných tašek. Blížil se večer a světlo zapadajícího slunce bylo měk-ké. Žár trochu polevil, ale ne moc. Chlapci sedící před hostincem na kame-nech k nasedání seskočili a přebrali koně. Jeden asi dese-tiletý černo-vlasý hoch se zeptal Loiala, jestli je ogier, a když mu Loial řekl, že je, chlapec pravil: "Myslel jsem, že budeš," a spo-kojeně kývl. Odvedl Loialova velkého koně a cestou si pohazoval měďákem, který mu Loial dal.
Než se Perrin vydal za ostatními, chvíli se mračil na znamení hos-tince. Na něm byl vyobrazen jezevec stojící na zadních nohou spolu s mužem, který měl něco, co vypadalo jako stříbrná motyka.

U jezevčího kopání, stálo tam. To musí být příběh, který jsem ni-kdy neslyšel.
Šenk měl podlahu posypanou pilinami a vzduch byl plný tabá-kového kouře. Také tu bylo cítit víno a z kuchyně pečené ryby a vzná-šela se tu těžká květinová vůně. Holé trámy vysokého stro-pu nebyly ohoblované a byly zčernalé stářím. Tak časně zvečera nebyla obsaze-na ani čtvrtina stolů. Většinu hostů tvořili dělníci v prostých kabátcích a kazajkách a někteří byli bosí jako námoř-níci. Všichni seděli co nej-blíže stolu, kde hezoučká tmavovlasá dívka, od níž se nesla ona květi-nová vůně, zpívala na melodii dvanáctistrunné citary a tančila na stole, víříc suknicemi. Na vol-né bílé jupce měla ohromně hluboký výstřih. Perrin poznal me-lodii - "Tančící panenka" - ale slova, která dívka zpí-vala, byla jiná, než znal.

"Lugardská dívčina do města zavítá,
vidět chce, co vidět smí.
Mrkáním očima, úsměvem na rtících
lapila mládence, či tři, či tři.
Kotníček uzoučký, pleť světlounká,
našla si rejdaře s lodí, s lodí.
S tichým povzdechem, s veselým smíchem,
volná šla životem s chutí. S chutí."

Vrhla se do další sloky, a když si Perrin uvědomil, co zpívá, zru-dl. Poté, co viděl tančit cikánské dívky, si myslel, že už ho nic nemůže uvést do rozpaků, ale jejich tanec věci pouze naznačoval. Tahle dívka to zpívala na plné kolo.
Zarin pokyvovala hlavou do rytmu a zubila se. Když jí zrak padl na Perrina, usmála se ještě víc. "Ale, sedláčku, nenapadlo by mě, že ně-kdy potkám muže tvého věku, který se ještě bude umět čer-venat."
Perrin se na ni zamračil a jen tak tak se zarazil, aby neřekl něco, o čem věděl, že by to byla hloupost. Tahle zatracená ženská mě přinutí skočit dřív, než si to rozmyslím. Světlo, vsadím se, že si mys-lí, že jsem ještě nikdy nepolíbil dívku! Snažil se už neposlouchat, o čem dívka zpívá. I kdyby se dokázal přestat červenat, Zarin by ho určitě přiměla k dalšímu ruměnci.
Když vstoupili, mihlo se majitelce hostince po tváři leknutí. By-la to velká kulatá žena s vlasy na temeni staženými do pevného uzlu a bylo z ní cítit mýdlo. Překvapení rychle potlačila a spěcha-la k Moi-rain. "Paní Mari," říkala, "nikdy by mě nenapadlo, že tě tu dneska uvi-dím." Zaváhala a přelétla pohledem Perrina a Zarin a mrkla na Loiala, ale ne tak pátravě, jako na ně dva. Při pohledu na ogiera se jí oči do-konce rozzářily, ale jinak pozornost cele věnovala "paní Mari". Ztišila hlas. "Copak mý holubi nedorazili?" Lana zřejmě brala jako přívažek Moirain.
"To určitě dorazili, Niedo," řekla Moirain. "Byla jsem dlouho pryč, ale Adine určitě zaznamenala všechno, cos oznámila." Dív-ku zpívající na stole si prohlédla, aniž dala najevo nesouhlas či co-koliv jiného. "U jezevce bylo rozhodně klidněji, když jsem tu by-la napo-sled."
"Jo, paní Mari, to teda bylo. Ale vypadá to, že ta chamraď se ještě nevzpamatovala po zimě. U jezevce nebyla rvačka dobrejch deset let, až do konce týhle zimy." Kývla směrem k jedinému mu-ži, který nese-děl poblíž zpěvačky. Chlapík to byl ještě větší než Perrin, opíral se o zeď, silné ruce měl založené a podupával si do rytmu. "Dokonce i Bili měl co dělat, aby je uklidnil, a tak jsem najala tu holku, aby začali mys-let na něco jinýho a nevztekali se pořád. Přišla odněkud z Altary." Nieda naklonila hlavu a na chvíli se zaposlouchala do písně. "Hezkej hlas, ale já zpívávala líp - jo, taky jsem tancovala líp - když jsem byla v jejím věku."
Perrinovi při představě, jak tato mohutná ženština křepčí na sto-le a zpívá tuto píseň - dívka se právě dostala k místu: "Nebudu mít spod-ničku vůbec žádnou. Vůbec žádnou." - málem spadla brada, až ho Zarin praštila pěstí do žeber. Perrin zachrčel.
Nieda se podívala jeho směrem. "Namíchám ti na ten krk trochu medu se sírou, mládenče. Než se oteplí, určitě by ses nechtěl nachla-dit, zvlášť když máš po ruce takovou pěknou panenku."
Moirain se na něj významně podívala naznačujíc, aby se do to-ho radši nepletl. "Zvláštní, že se tu u vás lidé perou," prohodila. "Dobře si vzpomínám, jak tvůj synovec rvačky vždycky včas za-razil. Stalo se něco, že jsou lidé podrážděnější?"

Nieda se na chvíli zamyslela. "Asi jo. Těžko říct. Mladí panáč-kové vždycky chodívali do přístavu za holkama a hýřit, což by jim neprošlo tam, kde to tolik nesmrdí. Možná teď chodějí častěji, tak od půlky zimy. Možná. A taky ostatní na sebe víc štěkají. Byla to tvrdá zima. To jsou pak chlapi rozzlobenější, a ženský taky. Pořád pršelo a byla zima. No, já se dvakrát vzbudila a našla jsem v umý-vadle led. Nebylo to samozřejmě tak zlý jako loni v zimě, ale to taky byla tisíci-letá zima. Skoro jsem kvůli tomu začala věřit na ty vyprávěnky pout-níků o tom, jak z nebe padá zmrzlá voda." Zahihňala se, aby ukázala, že tomu stejně nevěří. Od tak velké ženy to znělo divně.
Perrin potřásl hlavou. Ona nevěří na sníh? Ale jestli jí tohle po-časí připadá studené, tak jí docela věřil.
Moirain zamyšleně naklonila hlavu. Kapuce jí stínila tvář.
Dívka u stolu se jala zpívat novou sloku a Perrin se přistihl, že proti své vůli poslouchá. Ještě nikdy neslyšel, že by žena mohla dělat něco, co by jen vzdáleně připomínalo to, o čem dívka zpíva-la, ale zně-lo to vskutku zajímavě. Všiml si, že ho Zarin pozoruje, jak poslouchá, a snažil se předstírat, že to nedělá.
"Co se v Illianu stalo v poslední době neobvyklého?" zeptala se nakonec Moirain.
"Hádám, že bys mohla říct, že vzestup pána Brenda do rady de-víti je neobvyklý," odvětila Nieda. "Ať se picnu, nevzpomínám si, že bych před zimou kdy jeho jméno slyšela, ale přišel do města - podle toho, co se povídá, odněkud z nějakýho místa poblíž hrani-ce s Murandy - a do týdne ho povýšili. Vypráví se, že je to dobrej člověk, nejsilnější z devíti - prej všichni dělají, co jim řekne, i když je nejnovější a neznámej - ale občas se mi o něm zdávají divný sny."
Moirain otevřela ústa - podle Perrina chtěla Niedě určitě sdělit, že měla na mysli posledních pár nocí - ale zaváhala a místo toho řekla: "Jaké zvláštní sny, Niedo?"
"Ále, jenom hlouposti, paní Mari. Jenom hlouposti. Vážně to chceš slyšet? Zdává se mi o pánu Brendovi na zvláštních místech, chodí po mostech, co visí ve vzduchu. Všude je v těch snech plno ml-hy, ale přicházejí skoro každou noc. Už jsi někdy o něčem ta-kovým slyšela? Hlouposti, ať se picnu! Jsou ale divný. Bili taky říkal, že se mu zdají stejný sny. Jenže Bili podle mě občas není z nejbystřejších."
"Možná k němu nejsi spravedlivá," vydechla Moirain.
Perrin hleděl na její tmavou kápi. Mluvila otřeseně, dokonce otře-seněji, než když si myslela, že v Ghealdanu povstal nový fa-lešný Drak. Necítil sice strach, ale... Moirain byla vyděšená. A to bylo mno-hem děsivější pomyšlení, než že se zlobí. Nedokázal při-jmout, že by se mohla bát.
"Já tady tak plácám," řekla Nieda a uhladila si drdůlek. "Jako by mý hloupý sny byly důležitý." Znovu se zahihňala. Jen krátce. Tohle nebylo tak hloupé jako představa sněhu. "Vypadáš unaveně, paní Ma-ri. Ukážu vám pokoje. A pak ti donesu dobrý čerstvě chy-cený růži-chy."
Růžich? Asi to bude ryba, řekl si Perrin. Cítil z kuchyně ryby.
"Pokoje," řekla Moirain. "Ano. Vezmeme si pokoje. Jídlo může počkat. Lodě. Niedo, které lodi vyplouvají do Tearu? Brzy po rá-nu. To, co musím udělat, zvládnu přes noc." Lan se na ni podíval a zamra-čil se.
"Do Tearu, paní Mari?" zasmála se Nieda. "No, do Tearu žádná. Devítka zakázala plout lodím do Tearu už je to dobře měsíc, ani z Tearu nesmí nikdo připlout sem, i když podle mě tomu Mořskej národ moc pozornosti nevěnuje. Ale v přístavu žádná loď Mořskýho národa nekotví. Z rozkazu devítky, chci říct, a král k tomu mlčí, když se před-tím vždycky hrozně vztekal, jestli udělali něco, aby to nevymyslel on. Nebo to možná není tak přesný. Všichni mluvějí o válce s Tearem, ale lodníci a povozníci, co vozejí záso-by vojsku, vykládají, že vojáci všichni furt pošilhávají na sever po Murandy."
"Stezky Stínu jsou propletené," řekla Moirain stísněným hla-sem. "Uděláme, co je potřeba. Ty pokoje, Niedo. A pak si dáme něco k jídlu."
Perrin dostal pokoj mnohem pohodlnější, než čekal, vzhledem k tomu, jak vypadal ostatek Jezevce. Postel byla široká, slamník měkký. Dveře byly z nakloněných lišt, a když otevřel okno, zavál do místnosti vítr přinášející pachy přístavu. A také něco od kaná-lů, ale aspoň byl chladný. Perrin pověsil plášť na kolík vedle toul-ce a sekery a luk po-stavil do rohu. Všechno ostatní nechal sbalené v pokrývce a sedlových brašnách. V noci by nemusel být klid.
Jestli Moirain mluvila poplašeně předtím, nebylo to nic proti to-mu, jak mluvila, když říkala, že v noci musí něco podniknout. Na okamžik z ní byl cítit strach, jaký by vanul od kterékoliv jiné ženy, která by

oznamovala, že strčí ruce do sršního hnízda a roz-mačká hmyz v prstech, a myslela to vážně. Co má, pro Světlo, za lubem? Jestli se bojí Moirain, tak já bych měl být ztuhlý strachy.
Uvědomil si, že není. Nebyl vyděšený, dokonce ani polekaný. Cí-til... vzrušení. Byl připraven, že se něco stane, dokonce po tom dych-til. Byl odhodlaný. Poznal ty pocity. Takhle se cítili vlci těsně před bojem. Ať shořím, radši bych se bál!
Do šenku sešel jako druhý po Loialovi. Nieda jim zařídila stůl s židlemi, které měly opěradla potažená kůží, místo s lavicemi. Dokon-ce našla židli, která byla dost velká i pro Loiala. Dívka na druhé straně šenku teď zpívala písničku o bohatém kupci, který se, když právě ve-lice nepravděpodobným způsobem přišel o spřeže-ní, rozhodl z něja-kého záhadného důvodu táhnout svůj kočár sám. Posluchači řvali smí-chy. Za okny bylo vidět, že se stmívá rychleji, než Perrin čekal. Ve vzduchu byl cítit déšť.
"Tenhle hostinec má pokoj pro ogiery," sdělil Loial Perrinovi, když ten usedl. "Zřejmě má takový pokoj každý hostinec v Illianu v naději, že získá ogieří zákazníky, když přijdou kameníci. Nieda tvrdí, že mít pod střechou ogiera znamená štěstí. Myslím, že jich moc nezís-kají. Stavitelé se vždycky drží pohromadě, když jdou Ven za prací. Lidé jsou tak uspěchaní a starší se vždycky bojí, že se někdo rozčílí a sáhne po zbrani, když mu povolí nervy." Pro-hlédl si muže kolem zpě-vačky, jako by to čekal zrovna od nich. Uši měl znovu svěšené.
Bohatý kupec za ohromného smíchu právě postupně přicházel o celý kočár. "Zjistil jsi, jestli jsou v Illianu onějací gieři z Državy Šan-gtaj?"
"Byli tu, ale Nieda říkala, že odešli už v zimě. Říkala, že svou práci nedokončili. Tomu nerozumím. Kameníci by neodešli od roz-dělané práce, leda by nedostali zaplaceno, a Nieda říkala, že ten případ to nebyl. Jednou zrána prostě byli pryč, údajně je někdo v noci zahlédl odcházet po Maredské hrázi. Perrine, tohle město se mi nelíbí. Nevím proč, ale cítím... znepokojení."
"Ogierové," ozvala se Moirain, "jsou na některé věci citliví." Stá-le měla tvář zakrytou, ale Nieda zjevně někoho poslala, aby za-koupil lehký plášť z tmavomodrého lnu. Už z ní nebyl cítit strach, ale přesto se při řeči musela velice ovládat. Lan jí podržel židli a v očích měl ustaraný výraz.
Zarin sešla poslední a prohrabávala si čerstvě umyté vlasy. Teď byla cítit bylinkami silněji než předtím. Zadívala se na podnos, který Nieda položila na stůl, a tiše zavrčela: "Nesnáším ryby."
Mohutná žena přivezla všechno jídlo na malém vozíčku s při-hrádkami. Byl na něm prach, jako by ho na Moirainino počest spěšně vytáhli odněkud z komory. Talíře byly z porcelánu vyrábě-ného Moř-ským národem, i když byly trochu otlučené.
"Jez," řekla Moirain s pohledem upřeným na Zarin. "Nezapo-meň, že každé jídlo by mohlo být poslední. Rozhodla ses putovat s námi, tak budeš dneska večer jíst ryby. Zítra můžeš zemřít."
Perrin téměř kulaté bílé ryby s červenými proužky nepoznal, ale vonělo to dobře. Vidličkou si naložil dvě na talíř a s plnými ústy se usmál na Zarin. Ryby také dobře chutnaly, byvše trochu okořeně-né. Sněz si tu hnusnou rybičku, sokolice, pomyslel si. Také měl do-jem, že se na něj Zarin dívá, jako by ho chtěla kousnout.
"Chceš, aby ta holka přestala zpívat, paní Mari?" zeptala se Nie-da. Kladla na stůl misky s hrachem a nějakou hustou žlutou jí-chou. "Abyste se mohli najíst v klidu?"
Moirain s pohledem upřeným na svůj talíř zřejmě neslyšela.
Lan se na chvíli zaposlouchal do písně - obchodník už ztratil po-stupně kočár, plášť, boty a zbytek šatů a nyní musel zápasit o prase k večeři - a zavrtěl hlavou. "Ona nám nevadí." Na chvíli se téměř usmí-val, než se podíval na Moirain. Pak se mu do očí vrá-tila starost.
"Co se děje?" chtěla vědět Zarin. Ryb si nevšímala. "Vím, že se něco děje. Od chvíle, co jsem tě potkala, ses nikdy nijak netvářil, až teď, tvrďáku."
"Žádné otázky!" vyjela ostře Moirain. "Dozvíš se, co ti řeknu, a nic víc!"
"A co mi řekneš?" dožadovala se Zarin.
Aes Sedai se usmála. "Sněz tu rybu."
Dál jedli v téměř naprostém tichu, jen se sem linul dívčí zpěv. Jedna píseň byla o boháči, z něhož jeho žena a dcery dělaly neu-stále hlupáka, aniž by někdy splaskla jeho domýšlivost, a další po-jednávala o mladé ženě, která se rozhodla chodit bez šatů, jiná vy-právěla o kováři, jemuž se podařilo okovat sebe místo koně. Při té se Zarin začala dusit smíchem a zapomněla se natolik, že si kous-la ryby. Náhle se

zaškaredila, jako by se jí do úst dostalo bláto.
Nebudu se jí smát, řekl si Perrin. Ať už vypadá jakkoliv hlou-pě, předvedu jí, co jsou to dobré způsoby.
"Chutná to dobře, viď?" řekl. Zarin se na něj trpce podívala a Moirain se na něj zamračila, že jí pře-trhl myšlenky. To byla veškerá konverzace u stolu.
Nieda potom poklidila talíře a narovnala na stůl výběr sýrů, když vtom se Perrinovi zježily vlasy, jelikož ucítil jakýsi obzvláš-tě odpudi-vý puch. Bylo to cítit jako něco, co by nemělo být, a už ten pach za-chytil dvakrát předtím. Znepokojeně se rozhlédl po šenku.
Dívka zpívala hloučku posluchačů, dovnitř vcházelo několik mužů a Bili se stále opíral o zeď a podupával si do rytmu citary. Nieda si uhladila drdůlek, rychle přelétla pohledem místnost a od-vezla vozík pryč. Perrin se rozhlédl po svých společnících. Loial si, jako obvykle, z kapsy kabátce vytáhl knihu a zřejmě zapomněl, kde je. Zarin si nepří-tomně stáčela plátek bílého sýra do kuličky. Nejdřív se díva-la na Perrina, pak na Moirain, a zase na Perrina, a předstírala při-tom, že to nedělá. Perrina ale doopravdy zajímal Lan s Moirain. Ti dokázali vy-cítit myrddraala, trolloka či jiného zplozence Stínu dřív, než se k nim dostal na půl honu, ale Aes Sedai nepřítomně upírala zrak na stůl před sebou a strážce si odřezával kousek žlu-tého sýra a díval se přitom na ni. Přesto tu bylo cítit, že je něco špatně, stejně jako v Jarře a na okraji Remenu, a tentokrát to ne-mizelo. Jako by to přicházelo odněkud ze šenku.
Znovu si prohlédl místnost. Bili u stěny, několik mužů se blíži-lo ode dveří, dívka zpívající na stole, všichni smějící se muži se-děli ko-lem ní. Muži blížící se ode dveří? Zamračil se na ně. Šest mužů s oby-čejnými obličeji mířilo k místu, kde seděl. S velice obyčejnými obliče-ji. Právě začal znovu zkoumat muže posloucha-jící dívku, když mu to náhle došlo. Ten puch něčeho špatného šel od oné šestice nově pří-chozích. - Muži náhle měli v rukou dýky, jako by si uvědomili, že je uviděl.
"Mají nože!" zařval a hodil po nich tác se sýry.
V šenku nastala vřava, muži křičeli, dívka vřískala, Nieda vola-la na Biliho, a to všechno se stalo najednou. Lan se vymrštil na no-hy a z Moiraininy ruky vylétla ohnivá koule. Loial popadl židli ja-ko palici a Zarin s klením odskočila stranou. Také měla v ruce nůž, ale Perrin byl příliš zaneprázdněný, aby si všímal, co dělají ostatní. Ti muži jako by se dívali přímo na něho a on měl sekeru pově-šenou nahoře v pokoji na kolíku.
Popadl tedy židli, ulomil silnou nohu, která navíc pokračovala nahoru jako součást opěradla, a rozmáchl se jí jako dlouhým ky-jem. Snažili se k němu dostat obnaženou ocelí, jako by Lan a ostat-ní byli jen překážkami v cestě. Bojoval tak zblízka, že stačil jen odrážet čepe-le, a jak se divoce rozmachoval, ohrožoval i Lana, Loiala a Zarin stej-ně tolik, jako šest útočníků. Koutkem oka za-hlédl Moirain stojící stra-nou se zklamaným výrazem. Všichni by-li tak blízko u sebe, že nemoh-la udělat nic, aniž by ohrozila stejně tak přítele, jako nepřítele. Ani jeden z mužů se však po ní nepodí-val. Nestála mezi nimi a Perrinem.
Lapaje po dechu se mu podařilo udeřit jednoho z těch obyčejně vypadajících mužů do hlavy tak tvrdě, až zaslechl prasknout kost, a náhle si uvědomil, že všichni leží. Připadalo mu, že boj trvá as-poň čtvrt hodiny, ale pak si všiml, že se Bili právě zastavil a zatí-ná pěsti s pohledem upřeným na šestici mužů ležících na podlaze. Bili dokonce ani neměl čas zasáhnout do boje, a už bylo po všem.
Lan se tvářil ještě ponuřeji než obvykle. Začal pečlivě prohle-dávat těla, avšak rychle, což ukazovalo na jeho nechuť k tomuto úko-lu. Loial měl židli stále ještě pozvednutou k ráně. Teď sebou trhl a s rozpačitým úsměvem ji postavil na zem. Moirain zírala na Perrina a Zarin také, i když vytahovala svůj nůž z hrudi jednoho z mrtvých. Ten puch něčeho špatného byl pryč, jako by skončil s nimi.
"Šedí muži," ozvala se tiše Aes Sedai, "a šli po tobě."
"Šedí muži?" Nieda se zasmála nahlas a zároveň nervózně. "No, paní Mari, příště řekneš, že věříš na hejkaly a bludičky a číhače a Děsa jezdícího s černými psisky z divoký štvanice." Někteří z mužů, kteří předtím poslouchali písničky, se také zasmáli, i když si nejistě prohlíželi mrtvé muže a Moirain. Zpěvačka také hleděla na Moirain s rozšířenýma očima. Petřin si vzpomněl na tu ohnivou kouli, než se všichni seběhli k sobě. Jeden ze šedých mužů vypa-dal poněkud ohoře-le a šířil se od něj nasládlý zápach připáleného masa.
Moirain se obrátila od Perrina ke statné hostinské. "Člověk mů-že kráčet ve Stínu," pravila Aes Sedai klidně, "aniž by se stal pří-mo zplo-zencem Stínu."

"Ó, aha, temní druzi." Nieda si založila ruce v bok a zamračila se na mrtvoly. Lan už dokončil prohlídku. Ohlédl se na Moirain a zavr-těl hlavou, jako by ani nečekal, že něco najde. "Spíš zloději, i když já nikdy neslyšela o zlodějích tak drzých, aby vlezli přímo do hostince. U Jezevce ještě nebyl nikdy nikdo zabitej. Bili! Ukliď to, hoď je do kanálu a nasyp čerstvý piliny. Nezapomeň, hoď je dozadu. Nechci, aby biřici strkali svý dlouhý nosy k Jezevci." Bi-li kývl, jako by chtěl být taky užitečný, když se předtím k ničemu nedostal. Každou rukou popadl jednoho mrtvého za pásek a od-nesl je dozadu ke kuchyni.
"Aes Sedai?" ozvala se tmavooká zpěvačka. "Nechtěla jsem tě urazit těmi obyčejnými písničkami." Zakrývala si obnaženou část hru-di, což byla ta o dost větší část, rukama. "Umím i jiné, jestli bu-deš chtít."
"Zpívej si, co chceš, děvče," řekla jí Moirain. "Bílá věž není tak odříznutá od světa, jak si asi myslíš, a já už slyšela drsnější písně než ty, které zpíváš." Přesto se netvářila nijak nadšeně, že ostatní vědí, že je Aes Sedai. Pohlédla na Lana, přitáhla si plášť k tělu a vyrazila ke dveřím.
Strážce ji rychle došel a chvíli spolu tiše rozmlouvali u dveří, ale Perrin slyšel stejně dobře, jako by mu to šeptali do ucha.
"To chceš odejít beze mne?" říkal Lan. "Přísahal jsem, že tě za-chovám zdravou, Moirain, když jsem přijímal tvé pouto."
"Vždycky jsi věděl, že existují nebezpečí, která nemůžeš zvlád-nout, gaidine. Musím jít sama."
"Moirain -"
Aes Sedai ho zarazila. "Dávej pozor, Lane. Jestli neuspěji, po-znáš to a budeš se muset vrátit do Bílé věže. To bych nezměnila, i kdybych na to měla čas. Nechci, abys zahynul v marné snaze mě pomstít. Vezmi Perrina s sebou. Vypadá to, že mi Stín dává naje-vo důležitost, již zaujal ve vzoru, byť ne jasně. Byla jsem hloupá. Rand je tak silný ta'veren, že jsem pominula význam toho, co mu-sí znamenat, že měl ty dva tak blízko u sebe. S Perrinem a Matem snad bude amyrlin stále ještě moci ovlivnit běh událostí. Když je Rand volný, bude muset. Řekni jí, co se stalo, můj gaidine."
"Mluvíš, jako bys už byla mrtvá," vrčel Lan drsně.
"Kolo tká, jak si kolo přeje, a pod Stínem potemněl svět. Dávej pozor, Lane, a poslechni, jak jsi přísahal." S tím odešla.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Stínoví bratři

Tmavooká dívka znovu vylezla na stůl a opět se dala do zpěvu, byť nejistým hlasem. Tuto píseň Perrin znal jako "Kohout paní-mámy Aynory", a ač byla slova opět jiná, k jeho zklamání - i když ho zarazi-lo, že je zklamán - byla píseň opravdu o kohoutovi. Pa-nímáma Luhha-nová by ji sama schválila. Světlo, začínám být hroz-ný jako Mat.
Žádný z posluchačů si nestěžoval. Někteří muži vypadali poně-kud rozladěně, ale jako zpěvačka, i oni stejně dychtili po tom, aby tuto píseň Moirain schválila. Nikdo nechtěl urazit Aes Sedai, i když byla pryč. Vrátil se Bili a zvedl další dva šedé muže. Něko-lik mužů naslou-chajících písničce se ohlédlo na mrtvoly a potřás-lo hlavami. Jeden z nich si odplivl do pilin.
Za Perrinem došel Lan. "Jak jsi je poznal, kováři?" zeptal se ti-še. "Jejich poskvrnění není tak silné, abychom je já nebo Moirain vycítili. Šedí muži dokážou projít kolem stovky strážných, aniž by si jich ně-kdo všiml, včetně strážců."
Perrin, jenž si byl dobře vědom, že na něj Zarin upírá oči, se sna-žil mluvit stejně tiše jako Lan. "Já... zvětřil jsem je. Už jsem je cítil předtím, v Jarře a v Remenu, ale tam vždycky zmizeli. V obou přípa-dech byli pryč dřív, než jsme tam dorazili." Nebyl si jist, zda ho Zarin slyšela či nikoliv. Ta se teď předkláněla a snažila se za-slechnout, co si povídají, a zároveň vypadat, že neposlouchá.
"Tehdy sledovali Randa. Teď sledují tebe, kováři." Na strážci ne-bylo vidět žádné překvapení. Zvedl hlas tak, aby ho bylo řádně slyšet. "Jdu se teď podívat ven, kováři. A ty bys mohl zahlédnout něco, co mi uniklo." Perrin kývl. Známkou strážcovy ustaranosti bylo, že požádal o pomoc. "Ogiere, ty taky vidíš víc než většina lidí.
"Oh, aha," řekl Loial. "No, asi bych se taky mohl porozhlédnout kolem." Koutkem velkého kulatého oka mrkl na zbývající dva še-dé muže na zemi. "Ale myslím, že víc už jich tam venku nebude. Nebo ano?"
"Co hledáme, tvrďáku?" ozvala se Zarin.
Lan se na ni chvíli mlčky díval a pak zavrtěl hlavou, jako by se rozhodl, že to, co chtěl, přece jen neřekne. "Cokoliv najdeme, děv-če. Poznám to, až to uvidím."
Perrin zvážil, zda si nemá dojít nahoru pro sekeru, ale strážce už vykročil ke dveřím, a to u sebe neměl meč. Skoro ho nepotřebuje, po-myslel si Perrin mrzutě. Je téměř stejně nebezpečný bez něj, ja-ko s ním. Nohu od židle však nepustil. S úlevou si všiml, že Zarin také ješ-tě drží nůž v ruce.
Po nebi se valila černá mračna. Na ulici byla tma, jako by se blí-žila noc, a lidé se zřejmě všichni poschovávali před deštěm. Přes můs-tek dál v ulici utíkal jakýsi muž. Byl jediný, koho Perrin na ulici za-hlédl. Zvedal se vítr a po nerovných dlažebních kamenech poháněl jakýsi hadr. Další hadr, zachycený za okraj jednoho ze schůdků pro nasedání, tiše pleskal. Dlouze zahřmělo.
Perrin nakrčil nos. Ve větru byly cítit rachejtle. Ne, ne přesně ra-chejtle. Bylo to jako hořící síra. Skoro.
Zarin zaťukala na nohu od židle čepelí. "Opravdu jsi silák, dlou-háne. Tu židli jsi rozebral, jako by byla z třísek."
Perrin zavrčel. Uvědomil si, že je narovnaný, a schválně se tro-chu přikrčil. Holka hloupá! Zarin se tiše zasmála a on náhle ne-věděl, má-li se narovnat nebo zůstat, jak je. Hlupáku! Tentokrát myslel opravdu jen sebe. Máš hledat. Ale co? Neviděl tu nic, jen prázdnou ulici, a kromě slabého pachu hořící síry nic necítil. Také ovšem cítil Zarin.
Loial se zjevně taky rozmýšlel, co vlastně hledá. Podrbal se za jedním uchem, rozhlédl se po ulici a poškrábal se za druhým uchem. Pak vzhlédl ke střeše hostince.
Z uličky vedle hostince se vynořil Lan, na ulici se pak zastavil a zkoumal stíny, které vrhala budova.
"Možná mu něco uniklo," zamumlal Perrin, i když mu přišlo za-těžko tomu uvěřit, a obrátil se k uličce. Měl bych hledat, tak hle-dám. Možná mu opravdu něco ušlo.
Lan se zastavil o kus dál v ulici a zíral na dlažbu pod nohama. Pak vyrazil zpátky k hostinci. Šel rychle, ale rozhlížel se po uli-ci, jako by něco sledoval. Cokoliv to bylo, vedlo to rovnou k jed-nomu z těch

schůdků na nasedání vedle dveří do hostince. Tam se strážce zastavil a zahleděl se na vršek šedého kamenného kvádru.
Perrin se rozhodl, že do uličky nepůjde - taky proto, že páchla ja-ko kanály v této části Illianu - a místo toho zašel za Lanem. To, nač strážce tak upřeně hleděl, zahlédl okamžitě. Vtištěné do horní desky kamene byly dva otisky, jako by se tu předníma nohama opřel obrov-ský pes. Pach hořící síry tu byl nejsilnější. Psi přece nedělají otisky tlap do kamene. Světlo, to ne! A také rozeznal sto-pu, kterou strážce předtím sledoval. Pes přiklusal ulicí až ke ka-mennému kvádru, tady se obrátil a odběhl zpátky, odkud přišel. Stopy v kameni vypadaly jako v čerstvě zorané hlíně. To přece ne-ní možné!
"Temný pes," řekl Lan a Zarin zalapala po dechu. Loial tiše za-sténal. Tiše na ogiera. "Temný pes nezanechává otisky v hlíně, ko-váři, dokonce ani v blátě, ale kámen je něco zcela jiného. Jižně od Dhúmských hor nebyl temný pes od trollockých válek. A tenhle něco stopoval, řekl bych. A když to našel, šel to oznámit svému pánu."
Mě? pomyslel si Perrin. Šedí muži a temní psi honí mě? To je ale šíleně!
"Chceš snad říct, že Nieda měla pravdu?" chtěla vědět Zarin roz-třeseným hlasem. "Děs opravdu jezdí s divokou štvanicí? Svět-lo! Vždycky jsem si myslela, že je to jenom pohádka."
"Nebuď úplná husa, děvče," řekl Lan drsně. "Kdyby byl Temný volný, všem by se nám už vedlo hůř, než kdybychom byli mrtví." Za-díval se ulicí směrem, kterým temný pes odběhl. "Ale temní psi jsou skuteční. A skoro tak nebezpeční jako myrddraalové, a je těž-ší je za-bít."
"Teď do toho zatahuješ ještě číhače," zamumlala Zarin. "Šedí muži, číhači, temní psi. Radši bys mě měl dovíst k Valerskému ro-hu, sedláčku. Jaká další překvapení mě ještě čekají?"
"Žádné otázky," zarazil ji Lan. "Pořád toho víš dost málo, aby tě Moirain mohla zprostit přísahy, jestli odpřísáhneš, že nás nebu-deš sledovat. Přísahat můžeš mně, a já tě nechám odejít hned. Udě-lala bys dobře, kdybys mě poslechla."
"Mě nezastrašíš, tvrďáku," prohlásila Zarin. "Mě zastrašit není tak snadný." Ale mluvila vylekaně. A byl z ní cítit strach.
"Já mám otázku," promluvil Perrin, "a chci odpověď. Tohohle temnýho psa jsi, Lane, nevycítil, a Moirain taky ne. Jak to?"
Strážce delší dobu mlčel. "Odpověď na to, kováři," řekl nako-nec zachmuřeně, "by mohla znamenat víc, než bychom ty i já chtě-li vědět. Doufám, že nás odpověď nezabije všechny. Vy tři se jdě-te trochu prospat. Pochybuji, že zůstaneme celou noc v Illianu, a bojím se, že nás čeká těžká jízda."
"Co budeš dělat ty?" zeptal se Perrin.
"Já jdu za Moirain. Abych jí řekl o těch temných psech. Když za ní půjdu s tímhle, nemůže se na mě zlobit, že jsem ji sledoval, zvlášť když nepozná, že je temný pes poblíž, dokud ho nebude mít zahryznu-tého v hrdle."
Když se vraceli do hostince, na dláždění dopadly první velké kapky deště. Bili zatím odklidil i poslední šedé muže a zametal piliny s jejich krví. Tmavooká dívka teď zpívala smutnou píseň o chlapci, který opustil svou milou. Panímámě Luhhanové by se velice líbila.
Lan je předběhl a už stoupal do schodů. Než Perrin dorazil na druhé poschodí, strážce už scházel dolů a připínal si opasek s me-čem. Plášť měňavých barev měl přehozený přes ruku, jako by mu příliš nezáleželo na tom, kdo ho uvidí.
"Jestli nosí tohle ve městě..." Loial se čupřinou málem otíral o strop, když potřásal hlavou. "Nevím, jestli dokážu usnout, ale zkusím to. Sny budou příjemnější než zůstat vzhůru."
Ne vždycky, Loiale, pomyslel si Perrin, když ogier odcházel ke svému pokoji.
Zarin asi chtěla zůstat s Perrinem, ale ten jí řekl, ať si jde leh-nout, a odhodlaně jí zavřel laťkové dveře před nosem. Váhavě se zadíval na svou postel a pak se svlékl do spodního prádla.
"Musím to zjistit," povzdechl si a vlezl do postele. Venku šuměl déšť a duněl hrom. Vánek do pokoje přinášel něco z chládku ven-ku, ale Perrin si přesto nemyslel, že bude potřebovat pokrývky, které byly složené v nohách postele. Poslední, co ho napadlo, než usnul, bylo, že zase zapomněl zapálit svíčku, i když v pokoji byla dost velká tma. Neopatrný. Nesmím být neopatrný. Neopatrnost všechno pokazí.
* * *
Hlavou se mu valily sny. Pronásledovali ho temní psi. Ani je ne-spatřil, ale slyšel jejich vytí. Mizelci a šedí

muži. Občas se v nich mihl vysoký štíhlý muž v bohatě vyšívaném kabátci a vysokých botách se zlatými třásněmi. Většinou držel něco, co vypadalo jako meč zářící jako slunce, a vítězoslavně se smál. Někdy ten muž se-děl na trůně a před ním se plazili králové a královny. Tyhle sny by-ly zvláštní, jako by vůbec nebyly jeho.
Pak se sny změnily a on věděl, že se ocitl ve vlčím snu, který hle-dal. Tentokrát doufal, že takový sen přijde.
Stál teď na vrcholku vysokého kamenného pilíře s plochým vrš-kem, vítr mu čechral vlasy a přinášel s sebou tisíce suchých vůní a slabý náznak vody skryté ve velké dálce. Na okamžik měl dojem, že má tvar vlka, a rychle se osahal, aby se přesvědčil, že je opravdu sám sebou. Měl na sobě vlastní kabátec, spodky a vysoké boty. Držel v rukou svůj luk a u pasu měl toulec. Sekera zde ne-byla.
"Hopsale! Hopsale, kde jsi?" Vlk nepřišel.
Kolem byly hory s ostrými vrcholky a za vyprahlou plání a křivo-lakými hřebeny a náhornímí planinami s kolmými stěnami stál další vysokánský sloup. Sice tu rostly nějaké rostliny, ale nic tu nebujelo. Jen tuhá nízká tráva, houževnaté keře pokryté trním a dal-ší rostliny, které snad měly trny i na tlustých listech. Roztroušené stromy byly většinou zakrslé a pokřivené větrem. A přesto vlci do-kázali najít kořist i v takové krajině.
Jak se tak rozhlížel po té drsné zemi, část pohoří náhle zakryl kruh temnoty. Nepoznal ani, jestli mu temnota začíná přímo před obli-čejem nebo v půli cesty k horám, ale viděl skrze ni, i dál. Za-hlédl Ma-ta hrkajícího s pohárkem kostek. Jeho protivník na něj hleděl ohnivý-ma očima. Mat toho muže zřejmě neviděl, ale Perrin ho poznal.
"Mate!" zařval z plna hrdla. "To je Ba'alzamon! Světlo, Mate, hraješ s Ba'alzamonem!"
Mat hodil, a jak se kostky rozlétly, vidění zmizelo a byly tu opět jen vyprahlé hory.
"Hopsale!" Perrin se pomalu otáčel a rozhlížel se do všech stran. Dokonce vzhlédl i k obloze - Teď přece může létat - kde mračna sli-bovala déšť, který půda hluboko dole vypije, jakmile dopadne. "Hopsale!"
V mračnech se vytvořila temnota, otvor do místa, které bylo ně-kde jinde. Tam stály Egwain, Nyneiva a Elain a dívaly se na vel-kou kovovou klec s pozvednutými dvířky, které držela silná pruži-na. Vstoupily dovnitř a spolu se natáhly a spustily dvířka. Mřížo-vé dveře se za nimi zabouchly. Žena s vlasy spletenými do mnoha cůpků se jim vysmála a další žena celá v bílém se zase vysmívala jí. Díra v nebi se zavřela a zbyly jen mraky.
"Hopsale, kde jsi!" volal Perrin. "Potřebuju tě! Hopsale!"
A prošedivělý vlk byl tu, zjevil se na vrcholku sloupu, jako by se-skočil odněkud shora.
Nebezpečné. Byl jsi varován, Mladý býku. Příliš mladý. Ještě pří-liš nový.
"Potřebuju to vědět, Hopsale. Říkal jsi, že jsou věci, které mu-sím spatřit. Musím vidět víc, vědět víc."
Zaváhal mysle na Mata, Egwain, Nyneivu a Elain. "Viděl jsem tu zvláštní věci. Jsou sku-tečné?" Hopsal odpovídal pomalu, jako by to bylo tak prosté, že vlk nechápal, proč je třeba to vysvětlovat, a ani nevěděl jak. Na-konec však odpověděl.
Co je skutečné, není skutečné. Co není skutečné, je skutečné. Tělo je sen a sny mají těla.
"To mi nic neříká, Hopsale. Nerozumím." Vlk se na něj podíval, jako by řekl, že nerozumí tomu, že voda je mokrá. "Říkal jsi, že mu-sím něco uvidět, a ukázal jsi mi Ba'alzamona a Lanfear."
Jedovatý jazyk. Měsíční lovkyně.
"Proč jsi mi je ukázal, Hopsale? Proč jsem je potřeboval vidět?"
Blíží se poslední lov. V té zprávě byl smutek a pocit něčeho ne-vyhnutelného. Co se má stát, stane se.
"Tomu nerozumím! Poslední lov? Jaký poslední lov? Hopsale, dneska večer mě přišli zabít šedí muži."
Tebe loví Nemrtví?
"Ano! Šedí muži! Jdou po mně! A přímo před hostincem byl temný pes! Chci vědět, proč po mně jdou."
Stínoví bratři! Hopsal se přikrčil a rozhlédl se kolem, skoro ja-ko by čekal útok. Už je to dlouho, co jsme viděli Stínové bratry. Musíš jít, Mladý býku. Velké nebezpečí! Prchni před Stínovými bratry!
"Proč mě honí, Hopsale? Ty to víš. Já vím, že to víš!"
Prchni, Mladý býku. Hopsal skočil a předními tlapami udeřil Perrina do prsou, takže ho srazil ze sloupu.
Prchni před Stínovými bratry.
Při pádu Perrinovi kolem uší svištěl vítr. Hopsal a vrcholek slou-pu se nahoře zmenšovali. "Proč,

Hopsale?" zařval. "Musím vědět proč!"
Blíží se poslední lov.
Dopadne tvrdě. Věděl to. Země se k němu rychle blížila a on se napjal před drtivým dopadem, při němž...
* * *
Probudil se a spatřil svíčku, jejíž světlo blikalo na stolku u po-stele. Za oknem se blýskalo a tabulky roztřáslo zahřmění. "Co myslel tím posledním lovem?" zamumlal. Já žádnou svíčku neza-pálil.
"Mluvil jsi sám se sebou. A ve spánku jsi sebou mlátil."
Vyskočil a proklel se, že si nevšiml vůně bylin ve vzduchu. Zarin seděla na stoličce u stolku, loket opřený o koleno, bradu pode-přenou pěstičkou, a pozorovala ho.
"Ty jsi ta'veren," řekla, jako by to shrnula. "Tvrďák si myslí, že ty tvoje zvláštní oči vidí i věci, co ty jeho nedokážou. Chtěli tě za-bít šedí muži. Cestuješ s Aes Sedai, se strážcem a s ogierem. Osvo-bodil jsi z klece Aiela a pobil bělokabátníky. Kdo jsi, sedláčku, Drak Zno-vuzrozený?" Z jejího hlasu poznal, že to považuje za tu nejsměšnější věc, která ji napadla, ale přesto neklidně poposedl. "Ať jsi, kdo jsi, dlouháne," dodala, "trochu víc chlupů na prsou by ti neuškodilo."
Perrin se otočil, zaklel a přitáhl si pokrývku až ke krku. Světlo, pořád kvůli ní skáču jako žába na rozpálené plotně. Zarin měla ob-ličej částečně ve stínu. Neviděl ji jasně, jen když se zablesklo, a to-to drsné osvětlení vrhalo vlastní stíny na její nos a lícní kosti. Ná-hle si vzpomněl, jak Min říkala, že by měl prchnout před krásnou ženou. Jakmile jednou poznal ve vlčím snu Lanfear, myslel si, že Min musela mluvit o ní - žádná žena nemohla být krásnější než Lanfear - ale to byl jenom sen. Zarin tu seděla a dívala se na něj těma tmavýma, zešikmenýma očima, přemýšlela a zvažovala.
"Co tu děláš?" chtěl vědět. "Co chceš? Kdo jsi?"
Zarin zvrátila hlavu dozadu a rozesmála se. "Jsem Faile, sedláč-ku, hledač Valerského rohu. Kdo myslíš, že jsem, žena tvých snů? Proč tak nadskakuješ? Ještě bych si mohla myslet, že ti ze mě bě-há mráz po zádech."
Než se vzmohl na odpověď, rozlétly se dveře, až narazily na pro-tější zeď, a v nich stála Moirain s tváří bílou a ponurou jako smrt. "Tvoje vlčí sny říkaly pravdu, jako bys byl snílek, Perrine. Zaprodanci jsou volní a jeden z nich vládne v Illianu."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Pronásledování

Perrin slezl z postele a začal se oblékat. Bylo mu jedno, jestli ho Zarin pozoruje nebo ne. Věděl, co by měl udělat, ale stejně se ze-ptal Moirain. "Odjíždíme?"
"Leda by ses chtěl blíže seznámit se Sammaelem," podotkla su-še. Zaburácel hrom, jako by podtrhoval její větu, a zablýsklo se. Na Zarin se Aes Sedai téměř nepodívala.
Perrin si nacpal košili do spodků a náhle zatoužil po tom, aby měl na sobě i kabátec a plášť. Pojmenováním jednoho ze Zapro-danců jako by se v pokoji ochladilo. Ba'alzamon nestačí. Teď má-me taky volné Zaprodance. Světlo, záleží ještě vůbec na tom, jestli najdeme Randa? Není už pozdě? Ale dooblékl se a natáhl si boty. Buď mohl jít dál, nebo se vzdát, ale lidé z Dvouříčí nebyli zrovna vyhlášení tím, že by se ochotně vzdávali.
"Sammael?" vydechla slabým hláskem Zarin. "Jeden ze Zapro-danců vládne...? Světlo!"
"Ještě chceš jít s námi?" zeptala se tiše Moirain. "Nenechala bych tě tady, teď ne, ale dám ti ještě jednu možnost odpřísáhnout, že půjdeš jinam než já."
Zarin zaváhala a Perrin se zarazil s kabátcem jen napůl obleče-ným. Nikdo se přece nemohl rozhodnout cestovat s lidmi, kteří na sebe přivolali hněv jednoho ze Zaprodanců. Ne teď, když aspoň čás-tečně věděla, proti čemu stojí. Ne pokud k tomu nemá velice pádný důvod. Co se toho týkalo, každý, kdo by zaslechl, že jeden ze Zapro-danců je volný, by už měl utíkat na loď Mořského národa prosit o převoz na druhou stranu Aielské pustiny, a ne tu sedět a přemýšlet.
"Ne," prohlásila Zarin nakonec a Perrin se uvolnil. "Ne, neslí-bím, že půjdu jinam. Ať už mě zavedete k Valerskému rohu nebo ne, dokonce ani ten, kdo ho najde, nebude mít takový příběh. Mys-lím, že tenhle příběh se bude vyprávět celé věky, Aes Sedai, a já chci být jeho součástí."
"Ne!" vyštěkl zuřivě Perrin. "To není dost dobrý. Co vlastně chceš?"
"Nemám čas na dohadování," zarazila je Moirain. "Urozený pán Brend může každou chvíli zjistit, že jeden z jeho temných psů je mrt-vý. A on určitě pochopí, že to znamená strážce, a začne hledat gaidi-novu Aes Sedai. Nehodláš tu doufám sedět, dokud nezjistí, kde jsi? Pohyb, vy hloupá děcka! Honem!" Zmizela v chodbě dřív, než Perrin stačil otevřít ústa.
Zarin také nečekala a vyběhla z pokoje bez své svíčky. Perrin si chvatně posbíral věci a opasek se sekerou si připínal ještě na scho-dech. Zahlédl scházet Loiala. Ogier se snažil nacpat knihu v dře-věných deskách do sedlových brašen a zároveň si natáhnout plášť. Perrin mu podržel plášť a oba zatím sbíhali dolů. Zarin je dohoni-la dřív, než vyběhli do řinoucích se proudů deště.
Perrin se nahrbil a přes potemnělý dvorek utíkal do stáje, aniž se zdržoval tím, že by si natahoval kapuci. Musí k tomu mít nějaký dů-vod. Být v zatraceném příběhu není dostatečný důvod pro niko-ho, leda pro šílence! Déšť mu zmáčel kudrnaté vlasy a přitiskl mu je k hlavě dřív, než dorazil ke dveřím do stáje. Moirain tam už byla před nimi v naolejovaném plášti ještě lesk-lém po dešti, a Nieda držela lampu Lanovi, který dokončoval sed-láni koní. Byl tu jeden navíc, kaštanový valach s ještě odhodlaněj-ším no-sem, než měla Zarin.
"Každý den pošlu holuba," říkala statná hostinská. "Nikdo mě ne-bude podezírat. Ať se picnu! Dokonce i bělokabátníci o mně mluví jenom dobře."
"Poslouchej mě, ženská!" štěkla Moirain. "Tohle nejsou běloka-bátníci nebo temní druzi, o kom mluvím. Uteč z města a každého, na kom ti trochu záleží, vezmi s sebou. Dvanáct let jsi mě poslou-chala.

Poslechni mě i teď!" Nieda kývla, ale váhavě, a Moirain po-drážděně zavrčela.
"Ten hnědák je tvůj, děvče," sdělil Zarin Lan. "Tak nasedat. Jestli neumíš jezdit, musíš se to naučit cestou, nebo přijmout mou nabídku."
Zarin se zachytila vysoké hrušky a lehce se vyhoupla do sedla. "Když o tom tak uvažuju, tvrďáku, jednou jsem už na koni sedě-la." Otočila se, aby si mohla za sebe přivázat ranec.
"Co jsi tím myslela, Moirain?" chtěl vědět Perrin a hodil sedlo-vé brašny Tanečníkovi přes sedlo.
"Říkalas, že on zjistí, kde jsem. On to ví. Ti šedí muži!" Nieda se zahihňala a Perrin si rozčileně pomyslel, kolik toho asi opravdu ví nebo čemu věří, ať už říká, že na to nevěří.
"Ty šedé muže neposlal Sammael." Moirain se vyšvihla na Aldíb klidně, s rovnými zády, skoro jako by nikam nespěchala. "Ale ten temný pes jeho byl. Myslím, že sledoval mou stopu. Oboje by nepo-slal. Někdo chce tebe, ale podle mého mínění Sammael ani neví, že existuješ. Zatím." Perrin se zarazil s nohou ve třmeni a hleděl na ni, ale Moirain zřejmě víc než jeho otázky zajímala je-jí klisna, kterou poplácávala po labutí šíji.
"Ještěže jsem šel za tebou," ozval se Lan a Aes Sedai si hlasitě odfrkla.
"Docela bych si přála, abys byl žena, gaidine. Poslala bych tě ja-ko novicku do věže, aby ses naučil poslouchat!" Lan zvedl obočí a dotkl se jílce meče, ale pak se vyhoupl do sedla, a Moirain si po-vzdechla. "Možná je dobře, že neposloucháš. Občas je to k něče-mu dobré. Kromě toho si nemyslím, že by tě Sheriam se Siuan Sanche dohromady dokázaly naučit poslušnosti."
"Tomu nerozumím," řekl Perrin. Tohle říkám často, a už mě to unavuje. Chci nějaké odpovědi, kterým budu rozumět. Vytáhl se naho-ru, aby na něj Moirain nemohla shlížet. Už tak měla dost vý-hod. "Jest-li ty šedý muže neposlal on, tak kdo? Jestli myrddraal nebo jiný Za-prodanec..." Odmlčel se a polkl. JINÝ Zaprodanec! Světlo! "Jestli je poslal někdo jiný, proč mu to neřekl? Jsou to pře-ce všechno temní druzi, ne? A proč já, Moirain? Proč já? Ten zatracenej Drak Zno-vuzrozenej je Rand!"
Zaslechl, jak Zarin s Niedou zalapaly po dechu, a teprve v té chví-li si uvědomil, co vlastně řekl. Moirain z něj pohledem staho-vala kůži jako nejostřejší ocelí. Zatraceně moc mluvím. Kdy už konečně začnu myslet dřív, než promluvím? Připadalo mu, že to dělá od chvíle, co na něho Zarin poprvé upřela oči. Pozorovala ho i teď, s otevřenými ústy.
"Teď musíš s námi," řekla Moirain přidrzlé ženě. "Teď už se vrá-tit nemůžeš. Nikdy." Zarin se tvářila, jako by chtěla něco říci, ale bála se toho, jenže Aes Sedai již obrátila svou pozornost ji-nam. "Niedo, uteč z Illianu už dneska v noci. Hned teď! A dávej si na jazyk větší pozor než za celá ta léta. Existují lidé, kteří by ti ho vyřízli kvůli tomu, co bys mohla říci, dřív, než bych tě stačila najít." Její tvrdý tón sice neříkal jasně, co přesně tím myslela, ale Nieda zuřivě přikyvovala, jako by pochopila i skrytý význam je-jích slov.
"A co se tebe týče, Perrine." Bílá klisna se přiblížila a Perrin se zaklonil od Aes Sedai, i přesto, co by mohl udělat. "Do vzoru je vetkáno mnoho vláken, a některá jsou černá jako samotný Stín. Dávej si pozor, ať tě jedno z nich nezaškrtí." Pobídla Aldíb do kro-ku a klisna vyrazila do deště. Mandarb ji těsně následoval.
Světlo tě spal, Moirain, říkal si v duchu Perrin, když vyjížděl za nimi. Občas nevím, na čí straně vlastně jsi. Ohlédl se na Zarin, která se k němu připojila a na koni seděla, jako by se v sedle na-rodila. A na čí straně jsi ty?
Déšť udržoval lidi doma, takže ulice a kanály byly opuštěné a žádné viditelné oči nesledovaly jejich odchod, ale koním na-moklá nerovná dlažba podkluzovala pod nohama. - Než dorazili k Maredské hrázi, široké silnici z udusané hlíny, která vedla mo-křinami na sever, liják začal slábnout. Stále ještě hřmělo, ale bles-ky teď létaly za nimi, nejspíš někde nad mořem.
Perrin cítil, že by jim snad mohlo trochu přát štěstí. Déšť vydr-žel dost dlouho, aby zakryl jejich odjezd, ale teď zřejmě budou mít jasnou noc na cestu. Řekl to nahlas, ale Lan zavrtěl hlavou.
"Temní psi mají nejradši jasné měsíční noci, kováři, a déšť nejmíň rádi. Správná bouřka s hromy a blesky je udrží mimo úplně." A jako by to jeho slova vyvolala, déšť přešel do jemného mrholení. Perrin za sebou zaslechl zasténat Loiala.
Hráz a mokřady končily zároveň asi dvě míle od města, ale sil-nice vedla dál a pomalu se stáčela k východu. Podmračený večer přešel v noc, ale mžení pokračovalo. Moirain s Lanem udržovali pravidelné

temno, kterým mohli urazit velkou vzdálenost. Koně čvachtali kalužemi, jež tvrdě udusaná hlína nevypila. Mezerami v mracích vysvitl měsíc. Kolem se začaly zvedat nízké vršky a stá-le častěji se objevovaly stromy. Perrina napadlo, že před nimi mu-sí být les, ale nebyl si jist, zda se mu to líbí či ne. Lesy je mohly skrýt před pronásledovateli. Lesy mohly dovolit pronásledovate-lům přiblížit se dřív, než je zahlédnou.
Daleko za nimi se ozvalo slabé zavytí. Perrin si na chvíli mys-lel, že je to vlk. Sám sebe překvapil, když se k vlkovi natáhl, než se zasta-vil. Volání se ozvalo znovu, a tehdy poznal, že to žádný vlk není. A v odpověď se ozvalo mnoho dalších, bylo to celé míle da-leko, přízračné kvílení slibující krev a smrt, křik hovořící o noč-ních můrách. K jeho překvapení Lan s Moirain zpomalili a Aes Sedai začala ve tmě zkoumat kopce okolo.
"Jsou ještě daleko," řekl Perrin. "Když pojedeme dál, nedože-nou nás."
"Temní psi?" ozvala se Zarin. "To jsou ti temní psi? Jsi si jistá, že to není divoká štvanice, Aes Sedai?"
"Ale to právě je," odtušila Moirain. "To právě je."
"Temného psa předběhnout nedokážeš, kováři," vysvětloval Lan, "ani s nejrychlejším koněm ne. Vždycky se jim musíš posta-vit a pora-zit je, jinak tě uštvou."
"Mohl jsem zůstat v državě, víš," řekl Loial. "Máma by mě za-tím oženila, ale nebyl by to špatný život. Spousta knih. Nemusel jsem chodit Ven."
"Tam," ukázala Moirain na vysoký bezlesý kopec o hezký kus dál napravo. Pokud Perrin viděl, na sto sáhů i víc kolem něj nebyl jediný strom, a i pak rostly dost řídce. "Musíme je vidět přicházet, abychom měli šanci."
Hrůzné volání temných psů se ozvalo znovu, tentokrát blíž, ale stále ještě dost daleko.
Když nyní Moirain vybrala postavení, Lan pobídl Mandarba k rychlejšímu kroku. Jak se šplhali do kopce, podkovy koní zvoni-ly na kamenech napůl zasypaných hlínou a díky mžení kluzkých. Perrin si všiml, že většina těch kamenů má příliš mnoho pravých úhlů, aby byly přirozené. Na vrcholku sesedli u něčeho, co vypa-dalo jako nízký kula-tý balvan. V mezeře v mracích se objevil mě-síc a Perrin zjistil, že hle-dí na počasím ošlehanou kamennou tvář dobrý sáh dlouhou. Ženskou tvář, jak usoudil podle délky vlasů. Díky dešti se zdálo, že žena pláče.
Moirain sesedla a zadívala se směrem, odkud bylo slyšet vytí. Stála ve stínu, jen postava v plášti s kapuci na hlavě, a jak kapky deště stékaly po naolejované látce, chytaly měsíční světlo.
Loial přivedl koně nahoru a prohlédl si sochu, pak se naklonil a sáhl na ni. "Myslím, že to byla ogieřice," prohlásil nakonec. "Ale to-hle není stará država. To bych cítil. Všichni bychom to poznali. A byli bychom tu v bezpečí před zplozenci Stínu."
"Na co to vy dva koukáte?" Zarin zašilhala na kámen. "Co je to? Ona? Která ona?"
"Od Rozbití povstalo a zase zapadlo mnoho států," řekla Moi-rain, aniž se otočila, "a některé po sobě zanechaly pouze jména na zažloutlých stránkách nebo čáry na roztrhané mapě. Zanecháme po sobě také jen tohle?" - Vytí, při němž tuhla krev v žilách, se ozvalo znovu, stále blíž. Perrin se pokusil vypočítat rychlost tem-ných psů a zjistil, že Lan měl pravdu. Koně by jim opravdu nedo-kázali utéci. Nebudou muset čekat dlouho.
"Ogiere," ozval se Lan, "ty s děvčetem podržíte koně." Zarin za-čala něco namítat, ale on na ni upřel oči. "Tady tvoje nože k ni-čemu nebudou, děvče." V měsíčním světle se zaleskla čepel jeho meče, jejž teď vytasil. "I tohle je poslední obrana. Zní to, jako by jich tam bylo deset, ne jeden. Tvoje práce je zabránit koním, aby se rozutekli, až temné psy ucítí. Dokonce ani Mandarb nemá jejich pach rád."
Jestli strážci jeho meč nebyl k ničemu, tak ani Perrinovi nebude jeho sekera k užitku. Při tom pomyšlení Perrin skoro pocítil úlevu, i když to byli zplozenci Stínu. Nebude muset použít sekeru. Vy-táhl luk zpod Tanečníkovy podpínky. "Třeba bude k něčemu dob-rý tohle."
"Zkus to, jestli chceš, kováři," řekl Lan. "Oni neumírají právě snadno. Třeba jednoho zabiješ."
Perrin vytáhl z váčku novou tětivu a snažil se ji zakrýt před deš-tíkem. Byla sice natřená včelím voskem, ale jen tence, a to ji před dé-letrvající vlhkostí neuchrání. Zastrčil si luk šikmo mezi nohy, snadno jej ohnul a upevnil smyčky tětivy do rohovinových zářezů na lučišti. Když se narovnal, uviděl temné psy. Běželi cvalem jako koně, a když je spatřili, zrychlili krok. Vy-padali jen jako deset stínů ženoucích se nocí, probíhajících mezi roz-troušenými stromy, ale on přesto vytáhl z toulce šíp se širokou lavicí a nasadil ho na tětivu, ale nenatáhl. V Emondově Roli ne-byl zdaleka nejlepší lukostřelec, ale mezi mládenci

ho předčil je-dině Rand.
Rozhodl se, že vystřelí, až se psiska přiblíží na tři sta kroků. Hlu-páku! Na takovou vzdálenost bys měl potíže trefit stojící cíl. Ale když budu čekat a když oni běží tak rychle... Postavil se vedle Moirain a zvedl luk - Musím si pořád představovat, že ten pohybující se stín je jenom velký pes - natáhl luk, až se mu opeření z husích pírek dotklo líce, a vypustil střelu. Byl si jist, že se střela spojila s nejbližším stí-nem, ale jediným výsledkem bylo hlasité zavrčení. Tohle nebude fun-govat. Blíží se moc rychle! Už natahoval další šíp. Proč něco neudě-láš, Moirain? Už viděl, jak se jim oči třpytí jako stříbro a zuby lesk-nou jako kalená ocel. Byli černí jako sama noc a velcí jako menší horští koníci. Hnali se k němu, nyní potichu, a prahli po zabíjení. Vítr přinášel pach podobající se pachu hořící síry. Světlo tě spal, Aes Sedai, tak udělej něco! Znovu vystřelil. Nejbližší temný pes klopýtl a hnal se dál. Přece jsou smrtelní! Zno-vu vystřelil, a vedoucímu temnému psu se podlomily nohy, avšak on ještě s námahou vstal, a pak teprve upa-dl, ale i tak cítil Perrin zoufalství. Jeden dole, ale zbylých devět už urazilo dvě třetiny vzdálenosti. Jako by ještě zrychlili, připomínali stíny vznášející se nad zemí. Ještě jeden šíp. Mám čas tak ještě na jeden šíp, potom přijde ke slovu sekera. Světlo tě spal, Aes Sedai! Znovu natáhl.
"Teď," řekla Moirain, když jeho šíp opustil tětivu. Vzduch me-zi jejíma rukama vzplanul a ohnivý proud zamířil k temným psům. Noc kolem zmizela. Koně řičeli a vzpínali se na otěžích.
Perrin si rychle zakryl rukou oči před bílou září a žárem, jako když se otevře výheň. Noc se náhle změnila v pravé poledne a vzá-pětí se zase snesla tma. Když si odkryl oči, míhaly se mu před ni-mi černé tečky a slabý, ztrácející se obraz té ohnivé čáry. Tam, kde předtím byli temní psi, teď nebylo nic než holá, ztmavlá půda a jemný déšť. Jediné stíny, které se pohybovaly, vrhaly mraky plu-jící přes měsíc. Myslel jsem, že po nich hodí oheň nebo alespoň přivolá blesk, ale tohle... "Co to bylo?" zeptal se ochraptěle.
Moirain se znovu zadívala směrem k Illianu, jako by ve tmě do-hlédla na celé míle. "Třeba to neviděl," řekla si pro sebe. "Je to dost daleko, a jestli se nedíval, tak si toho možná nevšiml."
"Kdo?" chtěla vědět Zarin. "Sammael?" Hlas se jí trochu třásl. "Říkalas, že je v Illianu. Jak by mohl vidět, co se děje tady? Cos to udělala?"
"Něco zakázaného," odtušila chladně Moirain. "Zakázaného pří-sahami téměř tak silnými, jako jsou tři přísahy." Vzala si od dív-ky Aldíbiny otěže a poplácala klisnu po krku, aby ji uklidnila. "Něco, co nikdo nepoužil skoro dva tisíce let. Něco, za co by mě mohli utišit už jen proto, že o tom vím."
"Možná...?" Loialův hlas zněl jako tiché hřmění. "Možná by-chom měli vyrazit. Mohli by tu být další."
"Myslím, že ne," odtušila Aes Sedai nasedajíc. "On by nevypustil dvě smečky najednou, i kdyby dvě měl. Temní psi by se hned vrhli na sebe, místo na kořist. A já myslím, že my nejsme je-ho hlavní kořistí, jinak by byl přišel osobně. Byli jsme... mrzutost, myslím -" mluvila klidně, ale bylo jasné, že ji netěší, když ji ně-kdo bere na tak lehkou váhu - "a možná jen něco navíc do rukávu, kdyby s tím neměl příliš velké potíže. Přesto není zrovna nejlepší zdržovat se blíž, než musí-me."
"Rand?" zeptal se Perrin téměř neslyšně. Skoro cítil, jak se Za-rin předklonila, aby ho lépe slyšela. - "Jestli nehoní nás, tak tedy Randa?"
"Možná," odtušila Moirain. "Nebo možná Mata. Nezapomínej, že on je též ta'veren, a zadul na Valerský roh."
Zarin se přiškrceně zajíkla. "On na něj zadul? Takže ho už ně-kdo našel?"
Aes Sedai si jí však nevšímala. Sklonila se v sedle, aby se moh-la podívat Perrinovi do očí, tmavě se lesknoucích jako leštěné zla-to. "Události mě znovu předběhly. Nelíbí se mi to. A tobě by se to taky nemělo líbit. Jestli události předběhnou mne, tebe by mohly zadupat do země, a zbytek světa s tebou."
"Do Tearu máme ještě hodně leguí," promluvil Lan. "Ogierův ná-vrh je rozumný." Už také seděl na Mandarbovi.
Moirain se po chvíli narovnala a pobídla klisnu patami. Už by-la v půli cesty dolů z kopce, než Perrin stačil sundat tětivu z lu-ku a vzít si od Loiala Tanečníkovy otěže. Světlo tě spal, Moirain! Někde si najdu odpovědi!
* * *
Mat, opírající se o spadlý kmen, se těšil z tepla táborového ohně - déšť se sice odsunul k jihu už před třemi dny, ale on si pořád připadal provlhlý - ale právě v této chvíli si tančících plamínků nevšímal.

Za-myšleně si prohlížel malý, voskem uzavřený válec v dlani. Tom byl cele zaujat laděním harfy. Přitom nadával na déšť a vlhko a na Mata se ani nepodíval. V houštině okolo cvrkali cvrč-ci. Západ slunce je zastihl mezi dědinami, a tak si k táboření vy-brali hájek kus od cesty. Dva večery se snažili zaplatit na noc po-koj a dvakrát na ně sedlák poštval psy.
Mat vytáhl nůž a zaváhal. Štěstí. Říkala, že to vybuchne jen ně-kdy. Štěstí. Co nejopatrněji nařízl trubičku po délce. Byla to tru-bička, a z papíru, jak si ostatně myslel - kousky podobného papí-ru našel ještě doma na zemi poté, co byl odpálen ohňostroj - stěnu tvořilo několik vrstev papíru, ale vnitřek byl vyplněn hmotou při-pomínající hlínu, nebo spíš maličké šedočerné oblázky a prach. Prstem si je vy-hrábl do dlaně. Jak, pro Světlo, můžou kamínky vy-buchnout?
"Světlo mě spal!" zařval Tom. Vrazil harfu do pouzdra, jako by ji chtěl chránit před tím, co měl Mat v ruce. "Copak nás chceš oba zabít, chlapče? Tos nikdy neslyšel, že tyhle věci ve styku se vzdu-chem vy-buchnou desetkrát silněji, než když je zapáliš? Rachejtle jsou skoro jako práce Aes Sedai, chlapče."
"Možná," prohodil Mat, "ale Aludra mi jako Aes Sedai nepřipa-dala. Tohle jsem si myslíval o hodinách pantáty al'Verea - že je to práce Aes Sedai - ale jednou jsem tu skříňku otevřel a ve-vnitř jsem uviděl spoustu malých kousíčků kovu." Při té vzpo-mínce si poposedl. Panímáma al'Vereová ho tenkrát nachytala první, vědma, jeho otec a starosta však byli hned za ní, a nikdo mu nevěřil, že se chtěl jenom podívat. Mohl jsem je všechny vrátit zpátky. "Myslím, že Perrin by dokázal takový hodiny vyrobit, kdyby si jednou ty malý kolečka a pružinky a já nevím co ještě prohlídl."
"Byl bys překvapenej, chlapče," odtušil suše Tom. "Dokonce i špatnej hodinář je velkej boháč, a ty peníze si zaslouží. Ale hodi-ny ti nikdy nevybuchnou do obličeje!"
"Tohle taky ne. No, teď už je to k ničemu." K Tomově zděšení hodil hrst papíru a malých kamínků do ohně. Z kamínků vylétly jis-křičky a vzduch se zaplnil ostře páchnoucím kouřem.
"Ty se nás snažíš zabít." Tom měl nejistý hlas, ale jak mluvil, stoupal mu a sílil. "Jestli se rozhodnu, že chci umřít, zaskočím do krá-lovskýho paláce, až dorazíme do Caemlynu, a štípnu Morgasu!" Dlouhé kníry mu vlály. "Tohle už nikdy nedělej!"
"Vždyť to nevybuchlo," namítl otráveně Mat a mračil se na oheň. Zalovil v balíčku z naolejovaného plátna na druhé straně padlého kmene a vytáhl o něco větší rachejtli. "Rád bych věděl, proč to ne-bouchlo."
"Mně je jedno, proč to nebouchlo! Už to prostě nedělej!"
Mat se na něj podíval a zasmál se. "Přestaň se tak klepat, Tome. Nemáš se čeho bát. Teď už vím, co je vevnitř. Aspoň vím, jak to vy-padá, ale... Neříkej to. Už nebudu rozřezávat další, Tome. Stej-ně je mnohem větší legrace je odpálit."
"Já se nebojím, ty usmolenej pasáku vepřů," prohlásil jistě Tom s přehnanou důstojností. "Já se třesu vzteky, protože cestuju s hul-vátem, co má místo mozku slámu, kterej nás mohl oba zabít, pro-tože si nevidí dál než na špičku -"
"Ahoj, vy u ohně!"
Mat si vyměnil pohled s Tomem, protože zaslechli dusot kopyt. Na to, aby byli poctiví lidé na cestách, už bylo příliš pozdě. Ale takhle blízko Caemlynu udržovala královnina garda na silnicích pořádek a čtveřice, která vjela do světla ohně, rozhodně nevypa-dala na lupiče. Jedním z jezdců byla žena. Muži měli všichni dlou-hé pláště a vypadali na její družiníky. Žena byla hezká, s modrýma očima, na krku měla zlatý náhrdelník a na sobě šaty ze šedého hed-vábí a sametový plášť se širokou kapuci. Muži sesedli. Jeden jí po-držel otěže a druhý třmen. Žena se usmála na Mata a cestou k oh-ni si sundávala rukavičky.
"Obávám se, že jsme se příliš zdrželi, mladý pane," pravila, "a rá-da bych se tě zeptala, zda nevíš, jak se dostat k nějakému hos-tinci."
Mat se na ni zazubil a začal se zvedat. Ještě se zcela nenarovnal, když zaslechl, jak jeden z mužů cosi zamumlal, a jiný vytáhl kuši, kterou měl pod pláštěm již nataženou, s nasazenou šipkou.
"Zabij ho, hlupáku!" křikla ta žena a Mat hodil rachejtli do pla-menů a vrhl se po své holi. Ozvalo se hlasité prásknutí a objevil se záblesk světla. "Aes Sedai!" vyjekl jeden z mužů. "Rachejtle, ty hlu-páku!" křičela žena. A Mat už se překulil a zvedl se s holí v rukou. Uviděl šipku zabořenou do padlého kmene, tam, kde předtím seděl, a kušištník padal s hrudí ozdobenou jílcem jednoho z To-mových nožů.
Na další rozhlížení však neměl čas, jelikož se druzí dva muži vrhli kolem ohně k němu a tasili meče. Jeden z nich se náhle sesul na kole-na, pustil meč, a než dopadl na obličej, snažil se ještě na-hmátnout nůž,

který mu trčel ze zad. Poslední muž neviděl, jak je-ho společník padl, a očividně čekal, že druhý je s ním a rozdělí tak protivníkovu pozornost, když zamířil Matovi na břicho. Mat, té-měř s opovržením, přerazil muži zápěstí jedním koncem hole, až meč daleko odlétl, a druhým koncem hole ho udeřil do čela. Útoč-ník vyvrátil oči nahoru a zhroutil se na zem.
Koutkem oka Mat viděl, že žena kráčí k němu, a namířil na ni prstem jako nožem. "Hezký šatky to máš, na zlodějku! Sedni si, než se rozhodnu, co s tebou udělám, jinak -"
Žena se zatvářila stejně překvapeně jako Mat, když se jí v hrdle náhle objevil nůž a rudý květ tryskající krve. Mat nakročil, snad aby ji zachytil, byť věděl, že to k ničemu nebude. Dlouhý plášť se rozpro-střel přes ni a zakryl ji celou kromě obličeje a jílce Tomova nože.
"Světlo tě spal," zavrčel Mat. "Světlo tě spal, Tome Merriline! Žena! Světlo, mohli jsme ji svázat a zítra předat královniným gardis-tům v Caemlynu. Světlo, možná bych ji i nechal jít. Bez těch tří by nikoho neoloupila, a tomu jedinýmu, co přežil, potrvá hezkejch pár dní, než dokáže zaostřit, a pár měsíců, než zase udrží meč. Kéž bys shořel, Tome, nebylo nutný ji zabíjet!"
Kejklíř dokulhal k místu, kde žena ležela, a odkopl její plášť. Dý-ka jí napůl vypadla z dlaně. Čepel měla širokou jako Mat palec a dlouhou dobré dvě dlaně. "To bys byl radši čekal, až ti to vrazí mezi žebra, chlapče?" Sebral svůj nůž a otřel ho o její plášť.
Mat si nyní uvědomil, že si pobrukuje "Nosila masku, co jí kry-la tvář", a honem toho nechal. Sklonil se a zakryl její tvář kapuci pláště. "Radši bychom měli vyrazit," řekl tiše. "Nechtěl bych toh-le vysvětlo-vat hlídce, kdyby se tu nachomýtli gardisti."
"S takovými šaty?" podivil se Tom. "Ani bych neřekl. Museli oloupit nějakou kupeckou paničku nebo urozenou dámu v kočáře." Hlas mu zjemněl. "Jestli máme odjet, chlapče, tak by sis měl osed-lat koně."
Mat se vzpamatoval a odtrhl oči od mrtvé ženy. "Ano, to bych asi měl, co?" Už se na ni znovu nepodíval.
Kvůli mužům žádné výčitky neměl. Co se jeho týkalo, muž, kte-rý se rozhodne loupit a zabíjet, si plně zaslouží, co ho potká, když pro-hraje. Sice si je nijak zvlášť neprohlížel, ale ani neodvracel zrak, když mu náhodou padl na některého z lupičů. Teprve když nasedlal valacha a přivázal si věci na sedlo a kopal hlínu na oheň, uvědomil si, že se dívá na muže, jenž vystřelil z kuše. Na jeho ry-sech mu bylo něco po-vědomého, i na stínech, které na jeho tvář vrhal pohasínající oheň. Štěstí, řekl si. Vždycky je to štěstí.
"Ten kušištník byl dobrej plavec, Tome," utrousil, když šplhal do sedla.
"Co to zase plácáš za hlouposti?" Kejklíř už také seděl na koni, a mnohem větší starosti mu dělala pouzdra s nástroji, která měl za sedlem, než mrtví. "Jak můžeš vědět, jestli vůbec uměl plavat?"
"Zvládl to uprostřed noci na břeh z malýho člunu z prostředka Erinin. Hádám, že tehdy spotřeboval všechno svý štěstí." Znovu zkon-troloval tkanice na balíčku s rachejtlemi. Jestli si ten trouba myslel, že tohle byla práce Aes Sedai, tak by mě zajímalo, co by si pomyslel, kdyby vybuchly všechny.
"Jseš si jistej, chlapče? Šance, že je to stejnej chlap... No, do-konce ani ty by sis na takovou šanci nevsadil."
"Jsem si jistej, Tome." Elain, až tě zase dostanu do rukou, za-kroutím ti krkem. A Egwain a Nyneivě taky. "A jsem si jistej, že chci mít ten zatracenej dopis z krku do hodiny potom, co dorazí-me do Ca-emlynu."
"Říkám ti, chlapče, že to není tím dopisem. Já hrál daes dae'mar, už když jsem byl mladší než ty, a poznám kód nebo šifru, i když ne-vím, co znamená."
"No, já tu vaši velkou hru nikdy nehrál, Tome, tu vaši zatrace-nou hru rodů, ale poznám, když mě někdo pronásleduje, a ti by mě nepro-následovali tak usilovně, ani tak daleko, kvůli zlatu, co mám po kapsách, leda bych měl zlaťáků plnou truhlu. Musí to být ten dopis." Ať shořím, hezké holky mě vždycky dostanou do potíží. "Chceš po to-mhle dneska v noci ještě spát?"
"Jako nemluvně, chlapče. Ale jestli chceš jet dál, pojedu."
Matovi se před očima objevil obličej té ženy s dýkou v hrdle. Tys neměla štěstí, krásná dámo. "Tak pojedeme!" prohlásil divoce.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Caemlyn

Mat si na Caemlyn nejasně pamatoval, ale když k němu brzy po východu slunce dorazili, připadalo mu to, jako by tu nikdy předtím nebyl. Od rozbřesku nebyli na silnici sami a teď je dokonce ostat-ní jezdci, kolony kupeckých vozů i pěší lid obklopovali, a všichni měli namířeno k velkému městu.
Caemlyn, postavený na pahorcích, byl přinejmenším stejně vel-ký jako Tar Valon a vně jeho mohutných hradeb - na výšku to bylo dob-rých dvacet sáhů světlého, našedlého kamene s bílými a stříb-řitými žilkami jiskřícími ve slunci, s pravidelně rozmístěnými vy-sokými ku-latými věžemi, na jejichž vrcholcích povlávala Lví zá-stava Andoru, stříbrná na rudé - vně těchto hradeb jako by bylo postaveno další velké město, obklopující to ohrazené, celé z čer-vených cihel a šedého kame-ne a bíle omítnutých stěn. - Zde se hostince přetlačovaly s domy tři i čtyři poschodí vysokými a tak dobře postavenými, že musely patřit kupcům. Krámy se zbožím vyloženým na stolech pod markýzami se mačkaly vedle širokých skladišť bez oken. Ulice po obou stranách lemovaly otevřené trž-nice jen se střechami z červených a purpurových tašek, kde muži i ženy již hlasitě nabízeli své zboží a smlouvali, co měli sil, zatím-co svůj hlas ke všemu

tomu halasu přidávala telata, ovce, kozy a vepři v ohradách a husy, slepice a kachny v klecích. Mat si pa-matoval, že když tu byl předtím, byl Ca-emlyn dost hlučné místo, ale teď mu to znělo jako tlukot srdce rozhánějícího do cév bohat-ství.
Silnice vedla ke klenuté bráně pět sáhů vysoké. Obě křídla brá-ny byla otevřená a pod přísným dohledem královniných gardistů v červe-ných kabátcích a lesklých kyrysech - na Toma s Matem se podívali zběžně jako na všechny ostatní, dokonce je nezajímala ani hůl, kterou měl Mat před sebou na sedle. Je snad zajímalo jedině, aby lidé spořá-daně postupovali dovnitř - a pak byli uvnitř. Tady se štíhlé věže zve-daly do ještě větší výšky než ty hradební a nad uli-cemi plnými lidí zářily bíle a zlatě lesklé kupole. Těsně za bránou se cesta dělila na dvě rovnoběžné ulice oddělené širokým pruhem trávy se stromy. Kopce ve městě se zvedaly jako stupně směrem k vrcholku, který byl obklopen další hradbou, zářící bíle stejně ja-ko hradby tarvalonské, a za ní byly vidět další kupole a věže. To je Vnitřní Město, vzpomněl si Mat, a na vrcholku toho nejvyššího kopce stál královský palác.
"Nemá smysl čekat," obrátil se k Tomovi. "Zanesu ten dopis rov-nou nahoru." Prohlížel si nosítka a kočáry prodírající se davy lidí, a krámy se všemi těmi věcmi. "V takovém městě si člověk může vydě-lat víc zlata, Tome, když jednou zjistí, kde se hrají kost-ky nebo karty." V kartách neměl zdaleka takové štěstí jako v kost-kách, ale karty stejně hrál jen málokdo kromě šlechticů a hodně velkých boháčů. Jenže právě ty bych si měl ke hře najít.
Tom zívl a přitáhl si kejklířský plášť, jako by to byla pokrývka. "Jeli jsme celou noc, chlapče. Aspoň se nejdřív někde najezme. U královnina požehnání se dobře vaří." Znovu zívl. "A mají tam dobrý postele."
"To si pamatuju," řekl Mat pomalu. Jistým způsobem si to oprav-du vybavoval. Hostinský byl obtloustlý muž s prošedivělými vlasy, mistr Gill. Moirain tam našla jeho a Randa, když už si mys-lel, že se jí konečně zbavili. Ta je teď pryč a ty svoje hry si hraje s Randem. Se mnou už to nemá nic společného. Už ne. "Sejdeme se tam, Tome. Ří-kal jsem, že chci mít ten dopis z krku do hodiny po příjezdu, a myslel jsem to vážně. Jeď klidně dál."
Tom kývl a otočil koně. Se zívnutím ještě zavolal přes rameno: "Hlavně se neztrať, chlapče. Je to velký město, tenhle Caemlyn."
A bohaté. Mat pobídl koně přeplněnou ulicí. Ztratit se! Umím si přece zatraceně najít cestu. Nemoc mu zřejmě vymazala část vzpomí-nek. Když se podíval na nějaký hostinec, jehož horní po-schodí vyční-valo kolem dokola přes přízemí a jehož vývěsní štít skřípal ve větru, vzpomněl si, že ho už viděl, ale na další věci, kte-ré z toho místa viděl, se nepamatoval. Občas se mu z paměti vy-nořil kus ulice, ale části před tímto úsekem a za ním pro něj byly stejně tajemné jako kostky, než opustí pohárek.
Dokonce i s děravou pamětí si byl jist, že ve Vnitřním Městě či v královském paláci nikdy nebyl - To bych určitě nezapomněl! - cestu si však pamatovat nemusel. Ulice Nového Města - náhle se rozpomněl na jeho jméno, bylo částí Caemlynu ani ne dva tisíce let - se rozbíhaly do všech stran, ale hlavní třídy všechny vedly k Vnitřnímu Městu. Gardisté u brány se ani nenamáhali někoho stavět.
Za těmi bílými hradbami stály budovy, které by se hodily i do Tar Valonu. Točité ulice vedly na vrcholky kopců, kde se otevíral výhled na štíhlé vížky, jejichž kachlemi obložené stěny se ve slun-ci třpytily stovkami barev, nebo dolů do parků upravených tak, aby na ně byl shora nejkrásnější pohled, či se objevily průhledy přes celé město až na zvlněné pláně a lesy za ním. Tady v podstatě ne-záleželo na tom, kterou ulicí se dá. Všechny se stáčely směrem, kterým potřeboval jít, k andorskému královskému paláci.
Za chvíli už mířil přes oválné náměstí před palácem k vysoké po-zlacené bráně. Čistě bílý palác Andoru by určitě zapadl mezi tarvalon-ské zázraky. Měl štíhlé věžičky a zlaté kupole lesknoucí se ve slunci, vysoké balkony a složitou kamennou výzdobu. Za zlaté plíšky z jedné kupole by Mat mohl pohodlně a v přepychu žít ce-lý rok.
Bylo zde méně lidí než jinde, jako by náměstí bylo vyhrazeno pro zvláštní příležitosti. Před zavřenou bránou stál tucet gardistů. Drželi luky nakloněné všichni úplně stejně přes třpytící se kyrysy a měli tvá-ře zakryté ocelovou mříží hledí leštěných přilbic. Mo-hutně stavěný důstojník s červeným pláštěm odhrnutým tak, aby byl vidět uzel ze zlatého pletence na rameni, přecházel podél řady gardistů a každého muže si prohlížel, jako by snad chtěl najít rez či zrnka prachu.
Mat přitáhl otěže a nasadil milý úsměv. "Přeju dobré ráno, kapi-táne."
Důstojník se obrátil a hluboko posazenýma očima jako korál-ky se přes mřížoví hledí zadíval na Mata

jako podrážděná krysa v kleci. Byl starší než si Mat původně myslel - určitě dost starý, aby měl víc než jeden uzel - a byl spíš tlustý než svalnatý. "Co chceš, sedláku?" zeptal se hrubě.
Mat se nadechl. To zvládnu. Musím udělat dojem na tohohle trou-bu, aby mě tu nenechal čekat celý den. Nechci tu kolem mávat tím amyrlinińym papírem, aby mě nevyhodili. "Přicházím z Tar Va-lonu, z Bílé věže, a přináším dopis od -"
"Ty přicházíš z Tar Valonu, sedláku?" Tlustému důstojníkovi se až břich natřásal, jak se smál, ale pak prudce přestal, jako by ho ně-kdo uťal, a zamračil se. "My nechceme žádné dopisy z Tar Valo-nu, rošťáku, pokud něco takového vůbec máš! Naše dobrá králov-na - kéž ji Světlo ozařuje! - nepřijme jedinou zprávu z Bílé věže, dokud jí nebude navrácena dědička. A já nikdy neslyšel o poslu z Věže, který by měl venkovský kabátec a spodky. Je mi jasné, že máš za lubem nějakou lumpárnu, možná si myslíš, že získáš trochu peněz, když sem přijdeš a budeš tvrdit, že neseš dopis, ale budeš mít štěstí, jestli neskončíš ve vězeňské kobce! Jestli přicházíš z Tar Valonu, tak se seber, vrať se tam a řekni jim, ať vrátí dědičku, než si pro ni přijdeme! A jestli chceš vyloudit nějaké stříbro, zmiz mi z očí, než ti nechám vyrazit duši z těla! Ať tak nebo tak, ty při-troublé motovidlo, vypadni!"
Mat se snažil dostat ke slovu od chvíle, kdy ten muž promluvil. Teď vyhrkl: "Ten dopis je od ní, člověče. Je od -"
"Copak jsem ti neříkal, abys zmizel, ty drzoune?" zařval tlusťoch. Obličej už měl pomalu stejně rudý jako kabátec. "Ztrať se mi z očí, ty špinavý mizero! Jestli nezmizíš, než napočítám do dese-ti, tak tě zavřu za to, že špiníš náměstí svou přítomností! Jedna! Dvě!"
"Ty snad umíš napočítat i do deseti, ty tlustej troubo!" vybuchl Mat. "Říkám ti, Elain poslala -"
"Stráže!" Důstojník už byl ve tváři nachový. "Zatkněte toho chla-pa jako temného druha!"
Mat na chvíli zaváhal, neboť si byl jist, že takové obvinění nemů-že nikdo brát vážně, ale gardisté v červených kabátcích se na něj vrhli, celý tucet v kyrysech a přilbicích, a tak otočil koně a odcválal pryč, pronásledován tlusťochovým řevem. - Valach nebyl žádný závodní kůň, ale mužům bez koní snadno utekl. Lidé mu v křivolakých ulicích uhýbali z cesty a pak mu hrozili pěstmi a na-dávali stejně, jako předtím onen důstojník.
Hlupák, říkal si v duchu Mat mysle důstojníka, a pak vynadal i so-bě. Stačilo, abych hned na začátku řekl její jméno. "Elain, dědička Andoru, posílá tento dopis své matce, královně Morgase." Světlo, kdo by si pomyslel, že mají takový vztah k Tar Valonu. Podle toho, co si o své poslední návštěvě pamatoval, byly Aes Sedai a Bílá věž v přízni gardistů hned za královnou Morgasou. Světlo ji spal, taky mi to Elain mohla říct. Váhavě dodal: Taky jsem se mohl zeptat.
Než dorazil ke klenuté bráně, která vedla do Nového Města, zpo-malil koně do kroku. Nemyslel si, že by ho gardisté z paláce ještě pro-následovali, a nemělo smysl přivolávat na sebe pozornost těch, co hlídali bránu, tím, že by kolem nich procválal, ale oni se na něj nepo-dívali déle, než když tudy přijížděl. Jak projížděl pod širokým obloukem brány, usmál se a málem se obrátil zpátky. Náhle si na cosi vzpomněl a dostal nápad, který se mu líbil mnohem víc, než kdyby měl jen projít palácovou bránou. I kdyby tlustý důstojník nehlídal u brány, nový nápad se mu stejně zamlouval víc.
Dvakrát se ztratil, než našel Královnino požehnání, ale nakonec znamení s mužem, klečícím před ženou s rudozlatými vlasy a ko-runou ze zlatých růží a rukou položenou na jeho hlavě, přece jen objevil. Byla to poměrně velká kamenná budova o třech poscho-dích, s vysokými okny, dokonce i těmi až úplně nahoře pod stře-chou z červených tašek. Projel kolem dozadu ke stájím, kde muž s koňským obličejem v kožené kazajce, která byla jen o málo tuž-ší než jeho vlastní kůže, převzal otěže jeho koně. Mat měl dojem, že si toho chlapíka pamatuje. Ano. Ramey.
"Už je to dost dlouho, Rameyi." Mat mu hodil stříbrnou mar-ku. "Vzpomínáš si na mě, viď?"
"Nemůžu říct, že bych..." začal Ramey, ale potom zachytil záblesk stříbra, kde čekal měď. Zakašlal a krátké kývnutí se změni-lo v trhanou úklonu s rukou přitisknutou k čelu. "No, ovšem, mla-dý pane. Odpusť. Vypadlo mi to z hlavy. Já si moc lidi nepamatuju. Zato koně jo. Koně znám, to jo. Hezký zvíře, mladý pane. Dobře se o něj postarám, tím si můžeš být jistý." To všechno vyhrkl tak rychle, aby Mat nestačil říci ani slovo, a pak spěšně odvedl vala-cha do stáje dřív, než mohlo dojít na Matovo jméno.
Mat se kysele zašklebil, balíček s rachejtlemi si strčil pod paži a zbytek svých věcí si hodil na rameno. Ten chlapík by mě nepoznal od Jestřábího křídla. Vedle dveří do kuchyně seděl na obrá-ceném sudu

mohutný svalnatý muž a něžně drbal za uchem černo-bílou kočku, kte-rá se mu uhnízdila na koleně. Ten muž si Mata prohlédl zpod těžkých víček, zvlášť hůl, již měl Mat přes rameno, ale kočku za uchem škrá-bat nepřestal. Mat měl dojem, že si na něj vzpomíná, ale jméno se mu nevybavilo. Cestou dovnitř neřekl nic a muž s kočkou také ne. Nemá důvod, aby si mě pamatoval. Nej-spíš tu ty zatracené Aes Sedai chodí pro lidi každý den.

V kuchyni dvě kuchtičky a tři pomocnice pobíhaly mezi pece-mi a rožni pod dohledem kulaťoučké ženy s vlasy staženými do drdůlku a dlouhou dřevěnou lžící, kterou používala, když chtěla ukázat, co se má udělat. Tu ženu si Mat určitě pamatoval. Coline, to je teda jméno pro tak měchatou ženskou, ale všichni ji oslovo-vali Kuchařko.

"No, Kuchařko," oznámil, Jsem zpátky, a ještě to není ani rok, co jsem odešel."

Chvíli se na něj dívala a pak kývla. "Pamatuju si tě." Mat se za-zubil. "Byl jsi tu s tím mladým princem, ne?" pokračovala. "S tím, co se tolik podobal Tigrain, Světlo ozařuj její památku. Ty jsi jeho sluha, ne? Takže se náš mladý princ vrací?"

"Ne," zavrčel Mat břitce. Princ! Světlo! "Nemyslím, že by se tu teď někdy ukázal, a taky si myslím, že kdyby se tu objevil, nelí-bilo by se ti to." Začala protestovat, vykládala, jaký slušný a hez-ký mladý muž ten princ byl - Ať shořím, copak nikde neexistuje ženská, která by nesnila o Randovi a nedělala telecí oči, když se o něm jenom zmíníš? Zatraceně by ječela, kdyby věděla, co dělá teď - ale radši ji nechal při tom. "Je tu někde mistr Gill? A Tom Merrilin?"

"V knihovně," řekla škrobeně. "A vyřiď Basilu Gillovi, až ho uvidíš, že jsem říkala, ať nechá vyčistit ty odpady. A chci to mít hoto-vé dneska." Zahlédla něco, co dělala jedna z pomocnic s ho-vězí peče-ní, a odkolébala se k ní. "Ne tak silně, dítě. Jestli na to maso dáš moc tamarindů, bude příliš sladké." Na Mata už zřejmě zapomněla.

Mat potřásl hlavou a vydal se hledat tu knihovnu, na kterou si nemohl vzpomenout. Ani si nevzpomínal, že by Coline byla za mistra Gilla provdaná, ale jestli někdy slyšel hospodyni posílat příkazy své-mu manželovi, tak to bylo tohle. Hezoučká služebná s velkýma očima se zahihňala a ukázala mu do chodby hned ve-dle šenku.

Když vstoupil do knihovny, ztuhl a jen zíral. Na policích zabudo-vaných do stěn bylo víc než tři sta knih, a další ležely na stole. V živo-tě neviděl tolik knížek na jednom místě. Všiml si v kůži vázané kopie Putování Jaima Dlouhokrokého, ležící na stolečku u dveří. Vždycky si tu knihu chtěl přečíst - Rand s Perrinem mu z ní často vykládali - ale nikdy se jaksi nedostal k tomu, aby si pře-četl knihy, které chtěl. Basil Gill s růžovoučkými tvářemi a Tom Merrilin seděli u stol-ku nad šachovnicí, a z fajfek, které drželi v zubech, stoupaly ten-ké proužky namodralého tabákového dýmu. Na stolku vedle dře-věného pohárku s kostkami seděla tříbarevná kočka, ocásek měla přehozený přes přední tlapky a upřeně sledovala hru. Kejklířský plášť nebyl ni-kde v dohledu, z čehož Mat usoudil, že už Tom do-stal pokoj.

"Tos zvládl rychleji, než jsem čekal, chlapče," řekl Tom přes fajf-ku. Zatahal se za dlouhý bílý knír, jak se rozmýšlel, kam na ša-chovnici položit další kámen dámy. "Basile, jistě si pamatuješ na Mata Cauthona."

"Pamatuju, co bych se nepamatoval," utrousil tlustý hostinský s pohledem upřeným na šachovnici. "Byl nemocnej, když tu byl po-sledně, to se pamatuju. Doufám, že už je ti líp, mládenče."

"Je mi líp," řekl Mat. "To je všechno, co si pamatuješ? Že mi ne-bylo dobře?"

Mistr Gill mrkl na Toma, když ten položil svůj kámen, a vyndal fajfku z úst. "Vzhledem k tomu, s kým jsi odcházel, mládenče, a vzhledem k tomu, jak se teď všecko semlelo, je nejspíš nejlepší, že si toho víc nepamatuju."

"Aes Sedai už nejsou v takový oblibě, co?" Mat si položil věci na široký lenoch křesla, hůl opřel dozadu a sám se usadil do jiné-ho křesla a nohu přehodil přes lenoch. "Gardisti v paláci si zřejmě myslí, že Bílá věž Elain ukradla." Tom si znepokojeně prohlédl balíček rachejtlí, podíval se na kouř stoupající z fajfky a zamum-lal si cosi, než se vrátil ke hře.

"To těžko," řekl Gill, "ale celý město ví, že zmizela z Věže. Tom říká, že se vrátila, ale my se tu nic takovýho nedoslechli. Možná to ví Morgasa, ale každý až po posledního pacholka od koní kolem ní chodí co nejtišeji, aby mu neukousla hlavu. Urozený pán Gaebril jí zabránil, aby neposlala každého katovi, ale já bych neřekl, že to ještě neudělá. A on její vztah k Tar Valonu rozhodně nezlepšil. Jestli něco, tak podle mě to ještě zhoršil."

"Morgasa má nového rádce," podotkl Tom suše. "Garethu Bryne-ovi se nelíbil, tak Gareth odešel do výslužby na svůj dvorec, aby dával pozor, jako ovcím roste vlna. Basile, hodláš ten kámen ně-kam dát ne-bo ne?"
"Za chviličku, Tome. Za chviličku. Chci ho dát správně." Mistr Gill se zakousl do troubele, zamračil se na šachovnici a vyfoukl kouř.
"Takže královna má rádce, který nemá rád Tar Valon," řekl Mat. "No, to vysvětluje, proč se gardisti chovali tak divně, když jsem řekl, že jdu odtamtud."
"Jestli jsi jim to řekl," poznamenal Gill, "tak máš možná štěstí, že ses odtamtud dostal bez polámaných kostí. Přinejmenším po-kud to byl někdo z nových mužů. Gaebril vyměnil polovinu gardy v Caemlynu za muže, které vybral sám, a to není žádná maličkost vzhledem k tomu, jak je tu krátkou dobu. Někteří říkají, že by si ho Morgasa měla vzít." Už už chtěl položit kámen na šachovnici, ale pak ho dal pryč a zavrtěl hlavou. "Časy se mění. Lidi se mění. To je na mě moc změn. Hádám, že asi stárnu."
"Zřejmě chceš, aby z nás obou byli dědci, než položíš ten ká-men," zabručel Tom. Kočka se protáhla a natáhla se přes stůl, aby ji mohl pohladit na hřbetě. "I když budeš žvanit celej den, přijít na dobrej tah ti to nepomůže. Proč prostě nepřiznáš porážku, Basile?"
"To nikdy nepřiznám," prohlásil Gill umíněně. "Ještě tě pora-zím, Tome." Položil bílý kámen na průsečík dvou čar. "Uvidíš." Tom si odfrkl.
Z toho, co Mat na šachovnici viděl, si nemyslel, že bude mít Gill velkou šanci. "Jenom se budu muset vyhnout gardistům a strčit Elai-nin dopis Morgase rovnou do ruky." Zvlášť jestli jsou všichni jako ten tlustý ňouma. Světlo, rád bych věděl, jestli jim všem řekl, že jsem tem-ný druh?
"Tys ho nepředal?" štěkl Tom. "Myslel jsem, že se tý věci chceš zbavit co nejdřív."
"Ty máš dopis od dědičky?" vykřikl Gill. "Tome, proč jsi mi to neřekl?"
"Promiň, Basile," zamumlal kejklíř. Zamračil se na Mata zpod hustého obočí a foukl si do knírů. "Ten kluk si myslí, že ho kvůli ně-mu chce někdo zabít, tak jsem si řekl, že ho nechám, ať ti poví, co uzná za vhodný, a nic víc. Zdá se, že už mu na tom nezáleží."
"Jaký dopis?" zeptal se Gill. "Že se vrací domů? A urozený pán Gawyn? Doufám, že se vracejí. Už jsem slyšel i mluvit o válce s Tar Valonem, jako by někdo mohl být vážně takový hlupák, aby se pustil do války s Aes Sedai. Kdyby ses mě zeptal, tak to souvi-sí s těma di-vokejma povídačkama, co jsme se doslechli, že Aes Se-dai podporují falešnýho Draka někde na západě a používají sílu jako zbraň. Ne že bych chápal, proč by chtěl někdo jít do války zrovna s nima. Právě naopak."
"Vy jste s Coline svoji?" zeptal se Mat a mistr Gill sebou trhl.
"Světlo mě před tím ochraňuj! Už teď by sis mohl myslet, že hos-tinec patří jí. Kdyby byla ještě moje žena...! Co to má společnýho s dopisem od dědičky?"
"Nic," řekl Mat, "ale mluvil jsi tak dlouho, až jsem měl dojem, žes musel zapomenout vlastní otázky." Gill se zakuckal a Tom vy-buchl smíchy. Mat si pospíšil, než hostinský nabere dech. "Ten do-pis je zapečetěný. Elain mi neřekla, co v něm stojí." Tom si ho úkosem prohlížel a hladil si kníry. Snad si nemyslí, že přiznám, že jsem tu věc otevřel? "Ale nemyslím, že se vrací domů. Chce se stát Aes Sedai, kdyby ses mě zeptal." A pověděl jim o svém pokusu doručit dopis, přičemž ohladil několik hran, o kterých se nemuse-li dozvědět.
"Noví muži," řekl Gill. "Aspoň ten důstojník na to vypadá. To se vsadím. Většina z nich není lepší než lupiči, až na ty s vyhýba-výma očima. Počkej do odpoledne, mládenče, až se gardisté u brá-ny vymění. Řekni hned jméno dědičky, a jenom pro případ, že ten nový chlapík bude taky jeden z Gaebrilových mužů, skloň trochu hlavu. A když se ještě dotkneš pěstí čela, nebudeš mít žádný po-tíže."
"Ať shořím, jestli to udělám. Já před nikým klekat a plazit se ne-budu. Ani kvůli samotný Morgase. Tentokrát se ke gardistům vů-bec nepřiblížím." Raději nechci vědět, co jim o mně ten tlusťoch navyklá-dal. Oba starší muži na něho zírali, jako by zešílel.
"A jak se, pod Světlem," začal Gill, "hodláš dostat do královské-ho paláce, abys přitom nemusel projít kolem gardistů?" Oči se mu rozšířily, jako by si na něco vzpomněl. "Světlo, snad nechceš... Mlá-denče, to bys potřeboval samotné Temného štěstí, aby ses od-tamtud dostal živý!"
"O čem to teď mluvíš, Basile? Mate, jakou pitomost chceš zase zkusit?"
"Mám štěstí, mistře Gille," prohlásil Mat. "Jen mi připrav něco dobrýho k jídlu, až se vrátím." Vstal,

sebral pohárek s kostkami, zamí-chal a pro štěstí jej otočil vedle šachovnice. Tříbarevná kočka seskoči-la ze stolku a s prohnutým hřbetem na něho zasyčela. Pět kostek s tečkami se zastavilo a na každé byla jedna tečka. Temné-ho oči.
"Tohle je nejlepší hod, nebo ten nejhorší," řekl Gill. "Záleží na tom, jakou hru hraješ, víš. Mládenče, já myslím, že hraješ nebez-pečnou hru. Co kdyby sis vzal ten pohárek do šenku a utratil pár měďáků? Mně připadáš jako někdo, kdo si rád trochu zahraje. Já zaří-dím, aby se ten dopis dostal bezpečně do paláce."
"Coline chce, abys vyčistil ty odpady," oznámil mu Mat a obrá-til se k Tomovi. Hostinský jenom mrkal a cosi si pro sebe bručel. "Podle mě je úplně jedno, jestli mě zasáhne šíp, když se ten dopis pokusím doručit, nebo dostanu nožem do zad, když budu čekat. Je to jednou za osmnáct a podruhý bez dvou za dvacet. Hlavně mi nech připravit to jídlo, Tome." Hodil na stůl před Gilla zlatou mar-ku. "Ať mi zanesou věci do pokoje, hostinský. Jestli to stojí víc, dostaneš peníze. A dávej pozor s tím balíčkem. Tomovi z něj na-skakuje husí kůže."
A když už odcházel, zaslechl ještě mistra Gilla, jak říká Tomo-vi: "Vždycky jsem si myslel, že je ten mládenec rošťák. Jak přišel k tomu zlatu?"
Já vždycky vyhrávám, tak, pomyslel si Mat temně. Jenom musím ještě jednou vyhrát a skoncuju s Elain, a to je to poslední, co pro Bí-lou věž udělám. Jenom ještě jednou.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Zpráva ze Stínu

I když se do Vnitřního Města vrátil pěšky, Mat si zdaleka nebyl jist, že jeho plán bude opravdu fungovat. Mělo by, pokud to, co slyšel, byla pravda, ale ve skutečnosti si tím nebyl jistý. Oválnému náměstí před palácem se vyhnul a zabočil kolem mohutné stavby a jejích po-zemků do ulic, které se stáčely podle kopce. Zlaté ku-pole paláce se výsměšně třpytily mimo dosah. Málem už obešel celé palácové po-zemky a skoro se vrátil zpátky na náměstí, když to uviděl. Příkrý svah, hustě porostlý nízkými květinami, zvedají-cí se z ulice k bílé hradbě z drsného kamene. Nad hradbou vyku-kovalo několik olistěných větví a viděl i koruny dalších stromů rostoucích v zahradách královského paláce.
Hradba postavená tak, aby vypadala jako útes, pomyslel si, a na druhé straně je zahrada. Možná Rand přece jen mluvil pravdu.
Letmý pohled na obě strany mu ukázal, že má zatím ohbí ulice sám pro sebe. Bude si muset pospíšit, protože díky zatáčkám nevi-děl příliš daleko a každou chvíli mohl někdo přijít. Po čtyřech se vyškrá-bal do svahu a bylo mu lhostejné, jaké škody napáchá v zá-honech kvě-tin s červenými a bílými květy. Na drsném kameni hradby byla spous-ta vhodných chytů pro prsty i hřebenů a výstup-ků, kde se mohl opřít dokonce i špičkami svých těžkých bot.
To je od nich dost neopatrné, že je to tak snadné, pomyslel si při šplhání. Na okamžik se v duchu vrátil zpátky, kdy se s Randem a Perrinem vydali na cestu za Pískopce na okraj pohoří Oparů. Když se pak

vrátili do Emondovy Role, všichni to pěkně schytali od každého, komu se dostali do rukou - on ze všech nejvíc, jelikož každý předpo-kládal, že to byl jeho nápad - ale tam tři dny šplhali po útesech, spali pod širým nebem a živili se vajíčky, která vybra-li z hnízd lesňáčkům. Šípem či kamenem z praku si srazili šedokřídlého křepela nebo lapili králíka do oka, a celou dobu se smáli a utvrzovali se v tom, že se ne-bojí smůly, kterou hory přinášejí, a jak by mohli najít poklad. - Z té výpravy si domů přinesl zvlášt-ní kámen, do kterého byla nějak vtlače-na lebka slušně velké ryby, dlouhé bílé ocasní pero, které upustil sněžný orel, a kus bílého ka-mene velkého jako pěst, který vypadal skoro jako vyřezávané lid-ské ucho. Tedy podle něj vypadal jako ucho, Rand a Perrin si to ne-mysleli, ale Tam al'Thor řekl, že je to docela možné.

Prsty mu sklouzly v mělké prohlubni, a jak se mu posunulo těžiš-tě, málem se neudržel i levou nohou. Prudce se nadechl, jen tak tak se stačil zachytit vrcholku zdi, a vytáhl se nahoru. Chvíli tam jenom ležel a ztěžka dýchal. Na zem to sice nebylo zvlášť daleko, ale stačilo to, aby si rozbil hlavu. Hlupáku, nechat se tak unést. Tak jsem se skoro zabil na těch skaliskách. To bylo velice dávno. Stej-ně už máma určitě všechny ty věci vyhodila. Ještě se ohlédl, aby se ujistil, že ho nikdo neviděl - ohbí ulice bylo stále prázdné - a spustil se na palácové po-zemky.

Zahrady byly rozlehlé. Přes velké trávníky a mezi stromy vedly chodníčky z plochých kamenů a větve nad nimi byly hustě obrost-lé révou. Hrušně byly pokryté bílými kvítky a jabloně růžovobílými. Kvetly tu růže všech barev a jasně zlaté růžiníky a purpurová Emon-dova sláva a mnoho dalších, které nepoznal. U některých květin si ani nebyl jist, jestli jsou opravdové. Jedna měla podivné květy šarlatové a zlaté barvy, které vypadaly skoro jako ptáčci, a jiná se nijak nelišila od slunečnice, jen její žluté květy měly v průměru půl sáhu, i víc, a ston-ky byly vysoké jako ogier.

Na kamenech zaskřípaly kroky a Mat se přikrčil za keř u zdi, když kolem procházeli dva gardisté, jimž přes kyrysy visely širo-ké bílé límce. Jeho směrem se vůbec nepodívali a Mat se pro sebe usmál. Štěstí. S trochou štěstí mě nezahlídnou, dokud nedám tu za-tracenou věc Morgase.

Proklouzl zahradami jako stín, jako by se plížil za králíkem, a po-každé, když zaslechl kroky, zůstal bez hnutí za keřem či se při-tiskl ke kmeni stromu. Po cestičce prošly ještě dvě dvojice vojáků, ta druhá natolik blízko, že stačily dva kroky a mohl je polechtat. Když gardisté zmizeli mezi stromy, utrhl si temně rudou hvězdnici a s úšklebkem si zastrčil květ s roztřepenými okvětními lístky do vlasů. Tohle byla sko-ro stejná legrace, jako když o Letnicích kradl jablečný štrůdl, a mno-hem snazší. Ženy při pečení vždycky ostra-žitě hlídaly. Ti hloupí vojá-ci ani nevzhlédli od chodníku.

Za chvíli se dostal až k bílé zdi samotného paláce a začal se plížit kolem ní za záhonem rozkvetlých bílých růží na dřevěných rámech, hledaje dveře. Těsně nad hlavou měl řadu širokých klenu-tých oken, ale usoudil, že by asi dost těžko vysvětloval, proč do-vnitř lezl oknem, když mohl vejít dveřmi. Objevili se další dva vo-jáci a Mat ztuhl. Pro-jdou ani ne tři kroky od něj. Z okna nad hlavou uslyšel hlasy. Hovořili spolu dva muži a právě dost nahlas, aby po-chytil slova. "- na cestě do Tearu, velký mistře." Tento muž mlu-vil vylekaně a podlézavě.

"Ať mu pokazí plány, jestli to dokážou." Tento hlas byl hlubší a silnější, hlas muže zvyklého rozkazovat.

"To mu jen prospěje, jestli ho porazí tři nevycvičené holky. Vždycky to byl hlupák, a je jím stále. Máš nějaké zprávy o tom klukovi? To on nás ještě může všechny zni-čit."

"Ne, mistře. Zmizel. Ale, mistře, jedna z těch holek je ten Morga-sin spratek."

Mat se pootočil, ale pak se vzpamatoval. Vojáci se přiblížili. Ne-zdálo se, že skrze hustě propletené stonky růží zahlédli, jak sebou prudce pohnul. Tak si pospěšte, vy troubové! Projděte, ať se můžu podívat, kdo je ten zatracený chlap! Kus rozhovoru mu unikl.

"- byl příliš netrpělivý od chvíle, co získal zpátky svobodu," říkal právě ten hlubší hlas. "Nikdy si neuvědomil, že nejlepší plá-ny potře-bují čas, aby uzrály. Chce celý svět v jednom dni, a kro-mě toho ještě Callandor. Veliký pán ho vem! Mohl by chytit tu holku a pokusit se ji využít. A to by mohlo narušit moje vlastní plány."

"Jak říkáš, mistře. Mám nařídit, aby ji přivezli z Tearu?"

"Ne. Ten hlupák by to považoval za útok na sebe, kdyby se o tom dozvěděl. A kdo ví, co kromě toho meče ještě sleduje? Za-řiď, ať tiše umře, Comare. Ať její smrt nepřitáhne žádnou pozor-nost." Jeho smích zněl jako rachot hromu. "Ty nevědomé coury ve své Věži budou mít dost velké potíže ji předvést,

až zmizí doopravdy. To by mohlo stačit. Ať to je vyřízeno co nejrychleji. Dřív, než bude mít čas ji chytit sám."
Oba vojáci teď byli téměř vedle Mata, který se je vší mocí sna-žil přimět k rychlejší chůzi.
"Mistře," ozval se druhý muž nejistě, "to by mohlo být poně-kud složité. Víme, že je na cestě do Tearu, ale plavidlo, na němž se pře-pravovala, našli v Aringillu, a ty tři ho stejně opustily už předtím. Ne-víme, jestli nasedla na jinou loď, nebo jestli jede na jih. A jakmile jednou dorazí do Tearu, nemusí být nijak snadné ji najít. Třeba kdybys -"
"Copak teď jsou na světě jenom hlupáci?" vybuchl hlubší hlas drsně. "Nebo si myslíš, že se můžu pohybovat po Tearu, aniž by si toho všiml? A já s ním nechci bojovat, aspoň ne hned. Přines mi její hlavu, Comare. Přines mi hlavy všech tří, nebo budeš žebronit o svou vlastní!"
"Ano, mistře. Stane se, jak pravíš. Ano. Ano." Vojáci konečně prošli, aniž se podívali napravo nebo nalevo. Mat počkal, jen dokud nebyli těsně za ním, pak vyskočil nahoru, zachytil se širokého okenní-ho parapetu a vytáhl se dost na to, aby uviděl dovnitř.
Tarabonského koberce s třásněmi na podlaze, který stál za hez-ky naditý váček stříbra, si téměř nevšiml. - Jedny široké, bohatě vyřezá-vané dveře se právě zavíraly. Vysoký muž se širokými ra-meny a mo-hutným hrudníkem, napínajícím zelený hedváb jeho stříbrem vyšíva-ného kabátce, upíral na dveře tmavomodré oči. Černou bradku měl přistřiženou nakrátko a na bradě bílý pramen. Vcelku vypadal jako tvrdý muž, uvyklý vydávat rozkazy.
"Ano, mistře," řekl náhle a Mat se málem pustil římsy. Myslel si, že to musí být ten s hlubším hlasem, ale byl to ten podlézavý. Teď se sice nekrčil, ale přesto. "Stane se, jak pravíš, mistře," říkal ten muž hořce. "Podříznu těm třem hadrnicím krk sám. Jakmile je najdu!" Vy-razil ke dveřím a Mat se spustil dolů. Chvíli se krčil za růžemi na podpěrách. Někdo v paláci chtěl, aby Elain zemřela, a Egwain s Nyneivou přihodil jako přívažek. Co to, pod Světlem, dělají, že jedou do Tearu? Musejí to být ony. Vytáhl dopis od dědičky z podšívky kabátce a zamračil se na něj. Když bude mít tohle, tak mu Morgasa možná uvěří. Mohl by popsat i jednoho z mužů. Ale čas na plížení pominul. Ten velký chlapík může být na ces-tě do Tearu mnohem dřív, než vůbec Morgasu najde, a ať pak ona udělá cokoliv, nebyla záruka, že ho to za-staví.
Mat se zhluboka nadechl, protáhl se mezi dvěma podpěrami i za cenu několika trhlin a škrábanců od trnů a vyrazil po chodníku za vo-jáky. Elainin dopis držel před sebou, aby byla zlatá lilie na pe-četi jas-ně vidět, a v duchu si zkoušel, co přesně řekne. Když se tu plížil, gar-disti vylézali jako houby po dešti, ale teď prošel skoro celou zahradou, aniž někoho zahlédl. Prošel kolem několika dveří. Nebylo by právě nejvhodnější, kdyby do paláce vstoupil bez do-volení - gardisti by mu nejdřív mohli udělat něco ošklivého, než začnou poslouchat - ale už začínal uvažovat, že do jedněch dveří vstoupí, když ty se právě otevře-ly a z nich vyšel mladý důstojník bez přilbice s jedním zlatým uzlem na rameni.
Ruka mu okamžitě sklouzla k jílci meče a už měl půl lokte oce-li venku, než mu Mat stačil strčit dopis pod nos. "Elain, dědička, tohle posílá své matce, královně Morgase, kapitáne." Držel dopis tak, aby muži pečeť s lilií padla do oka.
Důstojník nejdřív tmavýma očima přelétl okolí, jako by hledal další vetřelce, přičemž však neustále sledoval Mata. "Jak ses do-stal do zahrad?" Meč už dál nevytáhl, ale ani jej zatím nevrátil do pochvy. "Elber je u hlavní brány. Je to sice hlupák, ale jen tak by nikoho po paláci potulovat nenechal."
"Takovej tlusťoch s očima jako krysa?" Mat okamžitě proklel svůj jazyk, ale důstojník krátce kývl a téměř se také usmál, jeho po-zornost ani podezřívavost však neochabovaly. "Hrozně se rozčí-lil, když zjistil, že jsem přišel z Tar Valonu, a dokonce mi ani ne-dovolil ten dopis ukázat, natož vyslovit jméno dědičky. Říkal, že mě zavře, jestli neodejdu, tak jsem přelezl zeď. Slíbil jsem, že ten dopis doručím samotné královně Morgase, kapitáne. Slíbil jsem to, a já vždycky dr-žím slovo. Vidíš tu pečeť?"
"Zase ta zatracená zeď do zahrad," zavrčel důstojník. "Měla by být třikrát vyšší." Prohlédl si Mata od hlavy k patě. "Gardový po-ručík Tallanvor. Poznávám pečeť dědičky." Jeho meč konečně sklouzl do pochvy celý. Tallanvor natáhl ruku, ale ne tu, v níž předtím držel meč. "Dej mi ten dopis a já ho zanesu královně. Až tě vyprovodím. Někteří jiní by nebyli tak shovívaví, kdyby tě tu našli jen tak volně."
"Slíbil jsem, že jí ho dám osobně," prohlásil Mat. Světlo, nikdy mě ani nenapadlo, že by mě k ní opravdu pustili. "Dal jsem slovo. Dědič-ce."

Mat si téměř neuvědomil, že se Tallanvor pohnul, dokud se mu jeho meč neopřel o hrdlo. "Zavedu tě nyní ke královně, kmáne," řekl Tallanvor tiše. "Ale věz, že ti klidně useknu hlavu ještě dřív, než sta-číš mrknout, kdyby tě třeba jenom napadlo, že jí něco udě-láš."
Mat předvedl svůj nejlepší úsměv. Ta lehce zakřivená čepel by-la zřejmě velice ostře nabroušená. "Jsem věrný Andořan," řekl, "a věrný poddaný královny, Světlo ji ozařuj. No, kdybych tu byl už v zimě, určitě bych stál za urozeným pánem Gaebrilem."
Tallanvor se na něj podíval se sevřenými rty a nakonec meč odtá-hl. Mat polkl a zarazil se dřív, než si sáhl na krk, aby zjistil, zda není pořezán.
"A dej pryč tu květinu," nařídil mu Tallanvor, vraceje meč do po-chvy. "Nebo si myslíš, že ses sem přišel dvořit?"
Mat si strhl hvězdnici z vlasů a vydal se za důstojníkem. Zatrace-ný hlupáku, dávat si kytky do vlasů. Už bych měl přestat hrát hloupé-ho.
Vlastně ani tak nešel za Tallanvorem, protože důstojník ho neu-stále sledoval, i když ho vedl. Výsledkem bylo poněkud zvláštní pro-cesí, kdy důstojník šel sice vedle něj a o kousek napřed, ale pootočený pro případ, že by Mat něco zkusil. Mat se zase snažil vy-padat co nej-nevinněji, jako děcko cákající se ve vaničce.
Barevné nástěnné koberce určitě přinesly tkalcům plno stříbra, stejně jako koberce na podlahách z bílých dlaždic, dokonce i na chod-bách. Všude stály předměty ze zlata a stříbra, talíře a tácy, mí-sy a po-háry, na truhlicích a nízkých skříňkách z leštěného dřeva stejně draho-cenného, jako to, co vídával ve Věži. Všude pobíhali sloužící v červe-ných livrejích s bílými límci a manžetami a stříbr-ným lvem Andoru na prsou. Mat se přistihl, jak uvažuje, zda třeba Morgasa hraje kostky. To je hodně pitomá představa. Královna přece nehraje v kostky. Ale sá-zím se, že až jí dám ten dopis a po-vím jí, že někdo z paláce chce zabít Elain, dá mi hezky tučný vá-ček. Dokonce se ponořil do představy, že je povýšen do šlechtic-kého stavu. Muž, který odhalí vražedný komplot proti dědičce, může jistě očekávat podobnou odměnu.
Tallanvor ho vedl tolika chodbami a přes tolik nádvoří, až Mat začínal mít dojem, že odsud sám nenajde cestu, když tu došli na ná-dvoří, kde bylo víc sloužících než jinde. Kolem nádvoří se táh-lo kryté sloupořadí a uprostřed byla kulatá nádržka, v níž pod lis-ty leknínů i bílými květy proplouvaly bílé a žluté rybky. Muži v barevných kabát-cích krumplovaných zlatem či stříbrem a ženy v ještě zdobenějších šatech se širokánskými suknicemi tu dělali společnost ženě s rudozla-tými vlasy, která seděla na zvýšeném okraji nádržky, máchala si prsty ve vodě a smutně pozorovala ry-bičky připlouvající k jejím prstům v naději na potravu. Na prstení-ku levé ruky měla žena nasazen prsten s Velkým hadem. Vedle ní stál vysoký snědý muž a rudé hedvábí jeho kabátce téměř zcela zakrývaly zlaté lístky a spirály, ale byla to žena, kdo upoutal Matovu pozornost.
Nepotřebovala věneček z jemně spletených zlatých růží ve vla-sech ani štólu na šatech z červeně prolamované bílé látky, kde čer-vené pruhy byly vyšívané stříbrnými andorskými lvy, aby poznal, že se dívá na samotnou Morgasu, z milosti Světla královnu Andorskou, obránkyni říše, ochránkyni lidu, hlavu rodu Trakandů. Měla Elaininu tvář i krásu, ale vypadala, jak bude vypadat Elain, až dospěje. Stačila pouhá její přítomnost, aby všechny ostatní že-ny na nádvoří splynuly s pozadím.
S ní bych si zatančil gigu a v měsíčním světle jí ukradl hubičku bez ohledu na to, jak je stará. Otřásl se. Nezapomínej, kdo to je!
Tallanvor poklekl a pěst přitiskl na bílý kámen nádvoří. "Má krá-lovno, přivádím posla, jenž ti přináší dopis od urozené paní Elain."
Mat si prohlédl jeho postoj a pak se spokojil s hlubokou úklonou. "Od dědičky... ehm... má královno." Natáhl s úklonou ruku, takže byl vidět žlutozlatý vosk pečeti. Jakmile si to přečte a pozná, že je Elain v pořádku, povím jí to. Morgasa k němu obrátila tma-vomodré oči. Svět-lo! Hned jak bude v dobré náladě.
"Ty přinášíš dopis od mého zlobivého dítěte?" Hlas měla sice chladný, ale ozýval se v něm ostrý tón, který napovídal, že je na po-kraji rozčilení. "To musí znamenat, že je živá! Aspoň to! Kde vůbec je?"
"V Tar Valonu, má královno," podařilo se mu ze sebe vypravit. Světlo, jak rád bych viděl souboj mezi ní a amyrlin. Když si to však trochu přebral, rozhodl se, že raději nikoliv. "Alespoň tam byla, když jsem

odjížděl."
Morgasa netrpělivě mávla rukou a Tallanvor se zvedl, převzal do-pis od Mata a podal jej královně. Ta se na okamžik zamračila na pečeť s lilií a pak ji prudkým otočením zápěstí rozlomila. Jak čet-la, mumlala si pro sebe a nad každou druhou řádkou potřásala hla-vou. "Takže víc prozradit nemůže, co?" řekla nakonec. "Uvidíme, jestli se toho bude držet..." Náhle se jí rozjasnila tvář. "Gaebrile, byla povýšena mezi přijaté. Není ve Věži ani rok a už dosáhla po-výšení." Úsměv zmizel, jakmile se objevil, a Morgasa stiskla rty. "Až to mizerné dítě dostanu do rukou, bude si přát, aby byla stále ještě novickou."
Světlo, pomyslel si Mat, ani tohle ji nedostane do lepší nálady? Rozhodl se, že to stejně bude muset říci nahlas, ale přál si, aby se krá-lovna netvářila, jako by někomu hodlala setnout hlavu. "Má královno, náhodou jsem vyslechl -"
"Mlč, chlapče," řekl klidně ten tmavý muž ve zlatem pokrytém kabátci. Byl hezký, vypadal skoro jako Galad a mohl být i stejně mla-dý, přestože měl postříbřené spánky, ale byl větší, vyšší než Rand a v ramenou skoro tak široký jako Perrin. "Vyslechneme, co nám chceš sdělit, za chvíli." Natáhl se přes Morgasino rameno a sebral jí dopis z ruky. Ta k němu vzhlédla - Mat viděl, že začíná být nakvašená - ale tmavý muž jí na uklidněnou položil ruku na rameno a Morgasin hněv roztál. "Zdá se, že opět opustila Věž," řekl ten tmavý muž. "Ve službě amyrlininu stolci. Ta žena opět překročila svou pravomoc, Morgaso."
Mat neměl potíže udržet jazyk za zuby. Štěstí. Jazyk měl přilepe-ný na patro. Občas nevím, jestli je to pro dobro věci nebo ne. Ten tmavý muž byl majitelem onoho hlubokého hlasu "velkého mistra", jenž žádal Elaininu hlavu. Oslovila ho Gaebril. Její rádce chce za-vraždit Elain? Světlo! A Morgasa k němu vzhlížela jako milující fen-ka, jíž její pán položil ruku na rameno.
Gaebril obrátil téměř černé oči k Matovi. Ten muž měl půso-bivý pohled a tvářil se vědoucně. "Co nám o tom můžeš sdělit, chlapče?"
"Nic... ehm... můj pane." Mat si odkašlal. Ten muž měl horší po-hled než amyrlin. - "Šel jsem do Tar Valonu navštívit sestru. Je tam novickou. Elsa Grinwellová. Já jsem Tom Grinwell, můj pane.
Urozená paní Elain se dozvěděla, že se chci cestou domů podívat do Caemlynu - jsem z Kostivalů, můj pane. To je malá dědina na se-ver od Baerlonu. Než jsem se vydal do Tar Valonu, nikdy jsem nevi-děl větší město než Baerlon - a ona - teda urozená paní Elain - mi dala ten dopis, abych ho sem donesl." Měl dojem, že se na něj Morgasa podívala, když řekl, že pochází z místa severně od Baer-lonu, ale vě-děl, že tam opravdu stojí vesnice jménem Kostivaly. Vzpomínal si, že se o ní někdo zmínil.
Gaebril kývl, ale řekl: "Víš, kam měla Elain namířeno, chlapče? Nebo co tam chtěla dělat? Mluv pravdu, a nemáš se čeho bát. Za-lži, a budeš poslán k výslechu."
Mat ustaraný výraz nemusel hrát. "Můj pane, já viděl dědičku je-nom jednou. Dala mi ten dopis - a zlatou marku! - a řekla mi, abych ho donesl královně. O tom, co v něm stojí, nevím víc, než co jste tu řekli." Gaebril jako by to zvažoval a z jeho snědé tváře se nedalo vy-číst, zda tomu věří či nikoliv.
"Ne, Gaebrile," ozvala se náhle Morgasa. "Už příliš mnoho lidí bylo posláno k výslechu. Chápu, kdy je to nutné, jak jsi mi ukázal, to ale není tento případ. Ne u chlapce, který jenom přinesl dopis, jehož obsah nezná."
"Jak má královna velí, tak se také stane," promluvil tmavý muž. Hovořil uctivým tónem, ale lehce se dotkl její líce, až jí do tváří vy-stoupla červeň a rty se jí mírně pootevřely, jako by čekala po-libek.
Pak se Morgasa roztřeseně nadechla. "Pověz, Tome Grinwelle, vypadala má dcera zdravě, když jsi ji viděl?"
"Ano, má královno. Smála se a byla hubatá - totiž..."
Morgasa se při pohledu na jeho výraz tiše zasmála. "Neboj se, mladý muži. Elain bývá hubatá příliš často pro své vlastní dobro. Jsem ráda, že je v pořádku." Ty modré oči si ho pozorně prohlíže-ly. "Mladý muž, který opustí svou malou vísku, se často netouží hned tak vrátit. Myslím, že než znovu uvidíš své Kostivaly, ještě poznáš hezký kus světa. Třeba se dokonce vrátíš i do Tar Valonu. Jestli ano, a jestli uvidíš mou dceru, vyřiď jí, že toho, co vyřkne-me v hněvu, často litujeme. Nepovolám ji z Bílé věže předčasně. Vyřiď jí, že často vzpomínám na dobu, kterou jsem tam sama strá-vila, a chybí mi tiché rozhovory se Sheriam v její pracovně. Vyřiď jí, co jsem řekla, Tome Grinwelle."
Mat nejistě pokrčil rameny. "Ano, má královno. Ale... ehm... já se nechci vrátit do Tar Valonu. Jednou je

na život obyčejného mu-že až dost. Táta potřebuje, abych mu pomohl s hospodářstvím. Když jsem teď pryč, mají na starosti dojení sestřičky."
Gaebril se zasmál, znělo to jako tiché pobavené zahřmění. "Ty spěcháš dojit krávy, chlapče? Možná bys měl vidět kus světa, než se změní. Na!" Vytáhl váček a hodil jej Matovi. Ten přes jelenici nahmá-tl mince, když jej zachytil. "Jestli ti dala Elain zlatou mar-ku, abys do-ručil její dopis, já ti dávám deset, žes ho sem v pořád-ku přinesl. Podí-vej se do světa, než se vrátíš ke svým kravám."
"Ano, můj pane." Mat zvedl váček a podařil se mu nemastný ne-slaný úsměv. "Děkuju, můj pane."
Ale tmavý muž ho už pokynem ruky propustil a s rukama v bok se obrátil k Morgase. "Myslím, že nadešel čas, Morgaso, abys pro-řízla tu hnisající ránu na hranici Andoru. Díky tvému sňatku s Taringailem Damodredem máš nárok na Sluneční trůn. Královnina garda ho může podpořit stejně dobře jako kdokoliv jiný. - Třeba bych jim mohl i pomoci, trochu. Vyslechni mne."
Tallanvor strčil Mata do lokte a oba s úklonami vycouvali. Mat usoudil, že si toho stejně nikdo nevšiml. Gaebril ještě mluvil a kaž-dý urozený pán i paní mu viseli na rtech. Morgasa se sice při jeho řeči mračila, ale přesto přikyvovala stejně jako ostatní.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Závod se Stínem

Z malého nádvoří s nádržkou s rybičkami Tallanvor Mata rychle vyvedl na velké nádvoří před palácem za vysokou pozlacenou brá-nu, jež se ve slunci jasně leskla. Brzy bude poledne. Mata to pohá-nělo, aby byl už už pryč, spěchal. Bylo těžké udržet krok s mladým důstoj-níkem. Někdo by se mohl divit, kdyby se najednou rozběhl, a možná - jenom možná - byly věci opravdu takové, jak vypadaly. Možná ho Gaebril opravdu nepodezíral, že to ví. Možná. Vzpomí-nal na ty téměř černé oči, které ho zachytily, držely a nepustily, ja-ko by mu hlavu probodly rycí vidle. Světlo, možná. Přinutil se jít, ja-ko by mu patřil všechen čas na světě - Prostě jenom venkovský balík, co mu čouhá sláma z bot, prohlížející si koberce a zlato. Pro-stě jenom ňouma, kte-rého by nikdy nenapadlo, že by někdo mohl ji-nému člověku vrazit nůž do zad. - dokud ho Tallanvor nevyprovodil výpadovou brankou ve velké bráně a nevyšel za ním ven. Tlustý důstojník s krysíma očkama byl stále s gardisty, a když za-hlédl Mata, znovu zrudl. Než však stačil otevřít ústa, ozval se Tallan-vor. "Doručil dopis královně od dědičky. Buď rád, Elbere, že ani Morgasa, ani Gaebril nevědí, jak ses mu snažil zabránit ve vstupu. Urozeného pána Gaebrila totiž nepřítomnost urozené paní Elain velice zajímá."
Elber změnil barvu obličeje z nachové v bílou, jako byl jeho lí-mec. Znovu se zamračil na Mata a pak přeběhl podél řady gardistů a očima jako korálky nahlížel za hledí gardistů, jako by se chtěl pře-svědčit,

zda žádný z nich nezahlédl jeho strach.
"Děkuju," řekl Mat Tallanvorovi, a myslel to vážně. Na tlouští-ka docela zapomněl, dokud na něj znovu nenarazil. "Kéž se ti ve-de dobře, Tallanvore."
Vyrazil přes oválné náměstí a snažil se nejít příliš rychle. Překva-pilo ho, když Tallanvor vykročil s ním. Světlo, je to Gaebrilův člověk, nebo Morgasin? Právě ho začínalo lechtat mezi lopatkami, jako by se mu tam měl každou chvíli zarazit nůž - On to přece ne-ví, ať shořím! Gaebril netuší, že to vím! - když mladý důstojník konečně promluvil.
"Byl jsi v Tar Valonu dlouho? V Bílé věži? Dost dlouho, aby ses o ní něco dozvěděl?"
"Byl jsem tam jenom tři dny," řekl Mat opatrně. Dobu svého po-bytu by ještě zkrátil - kdyby mohl dopis doručit, aniž by vůbec při-znával, že někdy do Tar Valonu vkročil, byl by to udělal - ale důstoj-ník by určitě neuvěřil, že šel celou tu dálku, aby navštívil sestru, a odešel hned ten samý den. Oč mu, pod Světlem, vlastně jde? "Za tu dobu jsem toho sice viděl dost, ale nic důležitýho. Ne-provedli mě ko-lem a nesvěřovali se mi. Byl jsem se podívat jenom za Elsou."
"Musels přece něco zaslechnout, člověče. Kdo je Sheriam? Zna-mená rozhovor v její pracovně něco?"
Mat zuřivě zavrtěl hlavou, aby nebylo vidět, jak se mu ulevilo. "Ani nevím, kdo to je," řekl popravdě. Možná zaslechl, jak se o ní Egwain nebo snad i Nyneiva zmiňují. Možná nějaká Aes Sedai? "Proč by to mělo něco znamenat?"
"Já nevím," řekl Tallanvor tiše. "Je toho tolik, co nevím. Občas mám dojem, že se královna snaží něco sdělit..." Ostře se na Mata po-díval. "Jsi věrný Andořan, Tome Grinwelle?"
"Samozřejmě jsem." Světlo, jestli to budu často opakovat, mož-ná tomu začnu i sám věřit. "A co ty? Sloužíš Morgase a Gaebrilovi věr-ně?"
Tallanvor na něj vrhl pohled milosrdný asi jako hrací kostka. "Já sloužím Morgase, Tome Grinwelle. Jí jsem oddán životem i smrti. Měj se dobře!" Obrátil se a s rukou sevřenou na jílci meče se vy-dal zpátky k paláci.
Mat se za ním díval a tiše si pro sebe říkal: "Vsadil bych tohle -" zatřásl Gaebrilovým koženým váčkem - "že Gaebril tvrdí to sa-mý." Ať už v paláci hráli jaké chtěli hry, on se jich rozhodně nehodlal účastnit. A hodlal zajistit, aby z nich vypadly i Egwain a ostatní ženy. Ženský hloupý! Teď musím dávat pozor i na to, aby se nespálily jejich buchty, místo abych si hlídal jen ty svoje! Roz-běhl se, teprve když ho domy zakryly před pohledem z paláce.
Když vrazil ke Královninu požehnání, v knihovně se toho moc nezměnilo. Tom a hostinský stále seděli u dámy - tentokrát to sice byla jiná hra, jak viděl z postavení kamenů, ale Gillovi se ne-vedlo o nic líp - a tříbarevná kočka byla zpátky na stole a umýva-la se. Vedle kočky ležel podnos s nezapálenými fajfkami a zbyt-kem jídla pro dva a jeho věci z křesla zmizely. Oba muži měli vedle lokte pohár s vínem.
"Odcházím, mistře Gille," oznámil. "Ty peníze si nech, jenom ať mi připraví něco k jídlu. Ještě se tu najím, ale pak musím ho-nem do Tearu."
"Co tě honí, chlapče?" Tom zřejmě sledoval spíš kočku než hru. "Právě jsme dorazili."
"Takže jsi dopis od urozené paní Elain doručil, co?" vyptával se dychtivě hostinský. "A vypadá to, že máš kosti v pořádku. Oprav-du jsi přelezl tu zeď, jako ten druhý mladý muž? Ne, na tom nezá-leží. Uklidnil Morgasu ten dopis? Nebo kolem ní pořád musíme chodit jako mezi vajíčky?"
"Asi ji uklidnil," řekl Mat. "Myslím, že ano." Na chvíli zaváhal a pohazoval si Gaebrilovým váčkem. Cinkalo v něm. Ani se nepo-díval, aby se přesvědčil, jestli je v něm opravdu deset zlatých ma-rek. Na váhu by to odpovídalo. "Mistře Gille, co mi můžeš říct o tom Gaebri-lovi? Kromě toho, že nemá rád Aes Sedai. Říkal jsi, že v Caemlynu není nijak dlouho."
"Proč chceš vědět zrovna o něm?" zeptal se Tom. "Basile, tak po-ložíš už ten kámen nebo ne?"
Hostinský si povzdechl a položil černý kámen na šachovnici. Kejklíř potřásl hlavou.
"No, mládenče," začal Gill, "moc toho k povídání není. Přišel v zimě odněkud ze západu. Myslím, že někde tam od vás. Možná to bylo Dvouříčí. Slyšel jsem, že se zmiňoval o horách."
"My ve Dvouříčí nemáme žádný urozený pány," namítl Mat. "Možná jsou nějací na severu kolem Baerlonu. To nevím."
"To je možný, mládenče. Předtím jsem o něm nikdy neslyšel, ale já se s venkovskýma pánama moc nestýkám. Přišel, když byla Morga-sa ještě v Tar Valonu, to se tu objevil, a půlka města se bála, že Věž

nechá zmizet i ji. Ta druhá půlka ji zas nechtěla zpátky. Znovu začaly nepokoje, jako vloni koncem zimy."
Mat zavrtěl hlavou. "Mě politika nezajímá, mistře Gille. Já chci vědět jenom o Gaebrilovi." Tom se na něj zamračil a začal si slám-kou protahovat dlouhou troubel fajfky.
"Vždyť ti taky povídám o Gaebrilovi, mládenče," řekl Gill. "Bě-hem nepokojů se ustanovil vůdcem frakce podporující Morgasu - jak jsem slyšel, tak se v boji nechal i zranit - a než se vrátila, by-lo po bo-jích. Garethu Bryneovi se Gaebrilovy metody nelíbily - on umí být hodně tvrdý - ale Morgasu tolik potěšilo, že byl znovu nastolenej po-řádek, že ho jmenovala na místo, které dřív zastáva-la Elaida."
Hostinský se odmlčel. Mat čekal, že bude pokračovat, ale on už nic neřekl. Tom si palcem nacpal fajfku tabákem a přešel k lampě, která byla k tomuto účelu postavená na krbové římse, kde si zapá-lil třísku.
"Co dál?" zeptal se Mat. "Ten chlap musel mít důvod k tomu, co dělal. Kdyby se oženil s Morgasou, stal by se králem, až ona zemře? Totiž kdyby umřela i Elain?"
Tom se při zapalování fajfky zakuckal a Gill se rozesmál. "Andor má královnu, mládenče. Vždycky měl královnu. Kdyby ze-mřela Mor-gasa i Elain - Světlo dej, ať k tomu nedojde! - tak by na trůn nastoupi-la Morgasina nejbližší příbuzná. Žena. Aspoň že ten-tokrát nejsou po-chyby o tom, kdo to bude - sestřenice, urozená pa-ní Dyelin - ne jako když šlo o boj o nástupnictví poté, co zmizela Tigrain. Trvalo to rok, než tenkrát na Lví trůn zasedla Morgasa. Dyelin by si mohla Gaebrila ponechat jako svého rádce, nebo si ho vzít, aby upevnila spojení - i když by to nejspíš neudělala, pokud by s ním Morgasa neměla dítě - ale i kdyby si ho vzala, on by byl pořád jenom princem, manželem královny. Nic víc než to. Díky Světlu je Morgasa ještě mladá. A Elain je zdravá. Světlo! Nestálo v tom dopise, že není, viď?"
"Je v pořádku." Aspoň prozatím. "A neexistuje něco, co bys mi mohl říct o něm? Zřejmě ho nemáš moc rád. Proč?"
Hostinský se zamyšleně zamračil, poškrábal se na bradě a za-vrtěl hlavou. "Hádám, že by se mi nelíbilo, kdyby si ho Morga-sa vzala, ale vážně nevím proč. Povídá se, že je to dobrý chlap. Všichni šlechtici se v něm zhlížejí. - Jenže mně se nelíbí většina těch chlapů, co přivedl do gardy. Od tý doby, co přišel, se toho moc změnilo, ale všechno to na něj hodit nemůžu. Prostě od jeho pří-chodu je nějak moc lidí, co si po-vídají na rozích. Pomalu by sis mohl myslet, že jsme tu všichni Cai-rhieňani, jací byli před tou ob-čanskou válkou, že všichni kují pikle a snaží se získat výhody. A od tý doby, co přišel, mám pořád zlý sny, a nejsem sám. Je to hloupost, bát se snů. Nejspíš si jenom dělám starosti kvůli Elain a kvůli tomu, co chce Morgasa udělat s Bílou věží, a kvůli tomu, že se lidi chovají jako v Cairhienu. Prostě nevím. Proč se na uro-zeného pána Gaebrila tolik vyptáváš?"
"Protože chce zabít Elain," řekl Mat, "a Egwain a Nyneivu s ní." Pokud věděl, neřekl mu Gill nic důležitého. Ať shořím, nemusím vě-dět, proč je chce mrtvé. Jenom ho musím zastavit. Oba muži na něj opět zírali. Jako kdyby zešílel. Opět.
"Tobě už zas není dobře?" zeptal se podezřívavě Gill. "Pamatuju si, jak sis posledně každýho prohlížel úkosem. Buď to, nebo si myslíš, že je to nějaký dobrý vtip. Ty mi připadáš jako velkej šprýmař. Jestli je to tohle, tak ten vtip je hnusný!"
Mat se zaškaredil. "Není to žádnej zatracenej šprým. Slyšel jsem ho, když říkal nějakýmu chlapovi jménem Comar, aby Elain usekl hlavu. A Egwain a Nyneivě taky, když už bude v tom. Ten Comar je velkej chlap s bílým pramenem na bradě."
"To zní jako urozený pán Comar," řekl Gill pomalu. "Byl to dob-rý voják, ale povídá se, že odešel z gardy kvůli nějakým zatí-ženým kostkám. Ne že by mu to někdo řekl do očí, protože Comar byl jedním z nejlepších šermířů v gardě. Ty to opravdu myslíš váž-ně, co?"
"Podle mě to myslí vážně, Basile," ozval se Tom. "Aspoň já si to myslím."
"Světlo na nás sviť! Co na to řekla Morgasa? Pověděl jsi jí to, ne? Světlo tě spal, řekls jí to!"
"Jasně že řekl," vybuchl trpce Mat. "Když Gaebril stál hned vedle a ona na něj koukala jako zamilovanej polštářovej pejsek! Řekl jsem: ‚Možná jsem jenom prostej vesničan, co vám před půl hodinou přelezl ohradu, ale čirou náhodou jsem se zatím dozvěděl, že tady tvůj spo-lehlivej rádce, ten, co jsi do něho zřejmě zamilo-vaná, hodlá zavraždit tvoji dceru.' Světlo, člověče, pak by necha-la useknout hlavu mně!"
"To by mohla udělat." Tom hleděl na umně vyřezávanou hla-vičku své fajfky a tahal se za knír. "Vždycky se navzteká rychle, jako když z oblohy sjede blesk, a je dvakrát nebezpečnější."

"Ty ji znáš líp než většina z nás, Tome," prohodil nepřítomně Gill. Díval se do prázdna a oběma rukama si prohraboval prošedi-vělé vlasy. "Musí přece existovat něco, co bych mohl udělat. Sice jsem nedržel meč od aielský války, ale... No, to by k ničemu ne-bylo. Jen bych se nechal zabít a ničeho bych tím nedosáhl. Ale ně-co udělat mu-sím!"
"Řeči." Tom si zamnul nos. Teď pozorně studoval kameny na ša-chovnici a mluvil sám k sobě. "Nikdo nedokáže zabránit tomu, aby se řeči dostaly až k Morgasinu uchu, a jestli se to doslechne z víc míst, začne přemýšlet. Řeči jsou hlasem lidu, a hlas lidu čas-to mluví prav-du. Morgasa to ví. Neexistuje nikdo, s kým bych se jí chtěl postavit ve velký hře. Láska neláska, jakmile jednou Mor-gasa začne toho Gaebri-la zkoumat zblízka, neschová před ní ani odřený koleno z dětství. A jestli zjistí, že chce ublížit Elain -" po-ložil kámen na šachovnici. Na první pohled to byl podivný tah, ale Mat poznal, že ve třech tazích by získal třetinu Gillových kamenů - "urozenej pán Gaebril bude mít ve-lice vybranej pohřeb."
"Ty a ta tvoje hra rodů," zavrčel Gill. "Přesto by to mohlo fungo-vat." Náhle se mu obličej rozjasnil. "Dokonce vím, odkud začít. Stačí jenom, abych se zmínil Gildě o tom, že se mi to zdálo, a do tří dnů to bude vykládat všem služebným na Novém Městě jako fakt. Je to ta největší klepna, jakou kdy Stvořitel vytvořil."
"Hlavně dávej pozor, ať se to nedá vystopovat zpátky k tobě, Basile."
"Toho se neboj, Tome. - Před týdnem mi jeden člověk vykládal jeden z mých vlastních špatných snů jako něco, co zaslechl od něko-ho, kdo to slyšel od někoho jiného. Gilda musela poslouchat za dveř-ma, když jsem to vykládal Coline, ale když jsem se ho zeptal, pověděl mi pěknou řádku jmen, která vedla až na druhou stranu Caemlynu a pak zmizela. No, vlastně jsem tam zašel osobně a na-šel toho poslední-ho, jen tak ze zvědavosti, abych věděl, přes kolik lidí to prošlo, a on tvrdil, že to byl jeho vlastní zlej sen. Jen žádnej strach, Tome."
Matovi příliš nezáleželo na tom, co ti dva udělají se svými kle-py - žádné řeči Egwain a ostatním nepomohou - ale jedna věc ho zmátla. "Tome, ty to bereš nějak moc klidně. Myslel jsem, že Morgasa byla tvou životní láskou."
Kejklíř se znovu zahleděl na svou fajfku. "Mate, jedna velice moudrá žena mi jednou řekla, že čas zahojí všechny rány, že čas prostě všechno zahladí. Já jí nevěřil. Ale ona měla pravdu."
"Tím chceš říct, že už Morgasu nemiluješ?"
"Chlapče, je to patnáct let, co jsem opustil Caemlyn půl kroku před katovou sekerou, kdy byl inkoust na Morgasině podpisu na zaty-kači ještě vlhký. Když tu tak sedím a poslouchám Basila, jak žvaní -" Gill začal protestovat a Tom zvedl hlas - "žvaní, poví-dám, o Morgase a Gaebrilovi, a jak by se mohli vzít, uvědomil jsem si, že vášeň vymi-zela už dávno. Ano, asi ji mám pořád rád, možná ji dokonce i trochu miluju, ale už to není vášeň."
"A já si skoro myslel, že ji poběžíš do paláce varovat." Mat se za-smál a překvapilo ho, když se k němu Tom připojil.
"Tak velkej hlupák nejsem, chlapče. Každý trouba ví, že muži a ženy občas myslí jinak, ale největší rozdíl je v tomhle. Muži zapomí-nají, ale nikdy neodpouštějí. Ženy odpouštějí, ale nikdy ne-zapomínají. Morgasa by mě mohla políbit na tvář a dát mi pohár vína a vykládat, jak jsem jí chyběl. A pak by klidně mohla nechat gardisty, aby mě odtáhli do žaláře katovi. Ne. Morgasa je jedna z nejschopnějších ženských, co znám, a to něco prozrazuje. Skoro je mi líto Gaebrila, až Morgasa zjistí, co má za lubem. Tear, říkáš? Je naděje, že bys s odchodem počkal do zítra? Docela rád bych se v noci vyspal."
"Do západu slunce chci být co nejdál na cestě do Tearu." Mat zamrkal. "Chceš snad říct, že bys šel se mnou? Myslel jsem, že chceš zůstat tady."
"Copak jsi neslyšel, že jsem se rozhodl, že si nenechám usek-nout hlavu? Vypadá to, že v Tearu by pro mě mohlo být bezpečněji než v Caemlynu, a ten nápad mi najednou nepřipadá tak špatnej. Kromě toho mám ty holky rád.
Nechtěl bych, aby se jim něco stalo. Ale jestli to znamená, že se chceš do Tearu dostat co nejrychleji, tak musíš do Aringillu. Na rych-lým člunu se tam dostaneme dřív než na koních, i kdybychom je ces-tou uštvali k smrti. A to neříkám jenom proto, že můj zadek začíná dostávat tvar sedla."
"Tak do Aringillu. Pokud je to rychlejší."
"No," prohodil Gill, "hádám, že jestli odjíždíš, mládenče, radši bych se ti měl jít poohlídnout po něčem k

jídlu." Odsunul křeslo a vykročil ke dveřím.
"Tohle mi schovej, mistře Gille," řekl Mat a hodil mu jelenico-vý váček.
"Co je to, mládenče? Peníze?"
"Sázka. Gaebril to sice neví, ale my dva jsme se vsadili." Když Mat zvedl dřevěný pohárek s kostkami a otočil jej na stůl, kočka sjela dolů. Padlo pět šestek. "A já vždycky vyhrávám."

KAPITOLA DVACÁTÁ

Cesta za řemeslem

Když se Štika kymácivě blížila k přístavu v Tearu na západním břehu řeky Erinin, Egwain město neviděla. Stála se sklopenou hla-vou u zábradlí a hleděla do vod Erinin valících se podél bachratého trapu lodi a na přední veslo na její straně, které se jí vždycky na chvíli obje-vilo v zorném poli, aby vzápětí zmizelo, vytvářeje v řece bílé vrásky. Dělalo se jí z toho špatně, ale věděla, že kdyby zvedla hlavu, bylo by jí ještě hůř. Při pohledu na břeh byl pomalý pohyb Štiky zřejmější.
Plavidlo se takhle kymácelo už od Jurene. Egwain vůbec nezále-želo na tom, jak plulo předtím. Ona si přála, aby se byla Štika po-topila dřív, než ještě dorazila do Jurene. Přála si, aby byly kapitá-na přesvědčily, že je má vysadit v Aringillu, aby si mohly najít jinou loď. Přála si, aby se nikdy k žádné lodi ani nepřiblížila. Přá-la si hodně věcí, většinou jenom proto, aby nemusela myslet na to, kde je.
Kymácení teď pod vesly nebylo tak strašné jako pod plachtami, ale už přešlo mnoho dnů, aby pro ni tato změna znamenala nějaký rozdíl. Žaludek se jí třásl jako mléko v máselnici. Polkla a snažila se na tuto

představu rychle zapomenout.
Na Štice toho moc nenaplánovaly, ona, Elain a Nyneiva. Nyneiva zřídka vydržela deset minut bez zvracení, kterýžto pohled vždycky způsobil, že Egwain vyhodila i tu trochu jídla, jež se jí podařilo do sebe vpravit. A navíc jí zrovna nepomáhalo to, že čím blíž byly k ústí řeky, tím vyšší byla teplota. - Nyneiva teď byla v podpalubí, bezpo-chyby s Elain, která jí zase přidržovala umy-vadlo u hlavy.
Ó Světlo, ne! Nemysli na to! Zelená pole. Louky. Světlo, louky se takhle nehoupou. Kolibříci. Ne, ne kolibříci! Slavíci. Zpívající sla-víci.
"Paní Joslyn? Paní Joslyn!"
Chvíli jí trvalo, než poznala jméno, které si pro kapitána Canina sama vybrala, i jeho hlas. Pomaloučku zvedla hlavu a upřela oči na jeho protáhlou tvář.
"Přistáváme, paní Joslyn. Pořád jste říkaly, jak už chcete být na břehu. No, tak jsme tady." Z jeho hlasu jasně čišela touha zbavit se tří cestujících, z nichž dvěma bylo neustále špatně, takže celé no-ci sténa-ly. Bosí, do půl těla nazí lodníci házeli lana mužům na kamenném molu, které vyčnívalo do řeky. Přístavní dělníci měli místo košil dlou-hé kožené vesty. Opačiny už byly vytaženy, jen dvě se opíra-ly o molo, aby loď nepřirazila příliš tvrdě. Ploché kameny mola byly mokré a ve vzduchu byl cítit nedávný déšť, což bylo trochu uklidňující. Kymácení ustalo již před nějakou dobou, než si toho Egwain všimla, ale její žaludek se stále dobře pamatoval. Slunce klesalo k západu. Egwain se snažila nemyslet na večeři.
"Tak dobrá, kapitáne Canine," prohlásila s veškerou důstojnos-tí, na jakou se zmohla. Nemluvil by tak, kdybych nosila svůj prsten, i kdyby se mi žaludek obrátil a já mu potřísnila boty. Při tom po-myšlení se otřásla.
Prsten s Velkým hadem a zkroucený prsten z ter'angrialu teď mě-la pověšené na koženém řemínku kolem krku. Kamenný prsten ji stu-dil na kůži - skoro dokázal zahnat dusno a teplo ovzduší - ale kromě toho zjistila, že čím víc je na ter'angrial zvyklá, tím víc se ho chce dotýkat přímo, aniž by mezi ní a prstenem byla látka či ků-že váčku.
Tel'aran'rhiod jí stále nepřipadal nijak užitečný. Občas tam za-hlédla Randa, Mata či Perrina, ale ty častěji vídávala ve vlastních snech bez pomoci ter'angrialu, avšak nic z toho jí nedávalo příliš smysl. Seanchané, na které vůbec odmítala pomyslet. Noční můry, v nichž bělokabátníci strkali pantátu Luhhana do velké ozubené pasti jako návnadu. Proč by měl mít Perrin na rameni sokola a proč bylo důležité, jestli se rozhodne mezi sekerou, kterou teď nosil, a kovář-ským kladivem? Co mělo znamenat, že Mat hraje v kostky s Temným, a proč pořád křičel: "Už jdu!" a proč si ona sama v tom snu myslela, že křičí na ni? A Rand. Plížil se naprostou temnotou ke Callandoru, zatímco všude kolem něj přecházelo šest mužů a pět žen, z nichž ně-kteří ho honili a jiní si ho naopak nevšímali, někteří se ho snažili vést k zářícímu křišťálovému meči a někteří se mu snažili zabránit, aby se ho dotkl, přičemž snad ani nevěděli, kde je, nebo ho zahlédli vždy jen na kratičký okamžik. Jeden z mu-žů měl plamenné oči a chtěl mít Ran-da mrtvého tak zoufale, že to Egwain téměř hmatatelně cítila. Myslela si, že tohoto muže po-znává. Ba'alzamon. Ale kdo byli ti ostatní? A zase Rand, v té su-ché, zaprášené komnatě se všemi těmi maličkými tvorečky, kteří se mu usazovali na kůži. Rand čelící hordě Seanchanů. Rand čelí-cí jí a ženám, které byly s ní, z nichž jedna byla Seanchanka. By-lo to všechno velice zmatené. Musí na Randa a na ostatní přestat myslet a věnovat se tomu, co ji čekalo vzápětí. Co mají černé adžah za lubem? Proč se mi nezdá něco i o nich? Světlo, proč se nemůžu naučit, jak to přimět, aby to dělalo, co chci já?
"Zařiď, ať vylodí koně, kapitáne," řekla Caninovi. "Oznámím to paní Maryim a paní Caryle." To byla Nyneiva - Maryim - a Elain - Caryla.
"Už jsem poslal muže, aby jim to vyřídil, paní Joslyn. Vaše zvíře-ta budou v přístavu, jakmile moji muži stačí připravit ráhno."
Podle hlasu ho nesmírně těšilo, že se jich konečně zbaví. Eg-wain napadlo, že mu řekne, aby nespěchal, ale rychle ten nápad zavrhla. Štika se možná přestala tak strašně kymácet, ale ona už zase chtěla mít pevnou půdu pod nohama. Hned. Přesto se ještě za-stavila a poplácala Rosu po hlavě, přičemž se jí bílá kobylka otře-la nosem o dlaň, jen aby Canin viděl, že nijak nespěchá.
Nyneiva s Elain se objevily na schůdcích vedoucích od kajut na palubu, naložené ranci a sedlovými brašnami, a Elain ještě podpí-rala Nyneivu. Když Nyneiva viděla, že se Egwain dívá, odstrčila dědičku Andoru a bez pomoci došla zbytek cesty k místu, kde mu-ži připravo-vali úzkou lávku na molo. Dva

lodníci šli přivázat dva široké pruhy plátna Rose pod břicho a Egwain odspěchala dolů pro své věci. Když znovu vyšla nahoru, její kobylka už byla skoro v přístavu a Elainina prokvetlá klisnička visela na plátěném závě-su v půli cesty na zem.
Chvíli poté, co se ocitla na molu, cítila jedině úlevu. Nic se ne-kymácelo a nehoupalo. Pak se začala rozhlížet po městě, do něhož se dostat jim dalo tolik práce.
Samotný přístav byl obklopen kamennými skladišti a kotvilo tu ohromné množství lodí, velkých i malých, buď přímo u mol, nebo uprostřed řeky. Egwain před loďmi rychle uhnula pohledem. Tear byl postaven na rovné pláni, na dohled nebyl skoro ani kopeček. V zablá-cených špinavých ulicích mezi skladišti zahlédla domy, hostince i krčmy ze dřeva a kamene. Střechy z břidlice či tašek mě-ly podivné ostré rohy a některé se sbíhaly do špičky. Za nimi ro-zeznala vysokou hradbu z tmavě šedého kamene a za ní vrcholky věží s ochozy ve výš-ce a paláce s bílými kupolemi. Kupole vypa-daly kupodivu hranatě a vrcholky věží zase končily ve špičce, ja-ko některé střechy vně hradby. Vcelku byl Tear určitě aspoň tak velký jako Caemlyn nebo Tar Valon, a zdaleka ne krásný jako ta-to dvě města, přesto patřil mezi největší z měst. Egwain však mě-la oči téměř jen pro Tearský Kámen.
Slýchávala o něm v příbězích vyprávět, slyšela, že je to největ-ší a nejstarší pevnost na světě, první postavená po Rozbití světa, ale nic z toho ji nepřipravilo na tento pohled. Nejdřív to považo-vala za velkou šedou skálu či menší holou horu zabírající stovky honů, táhnoucí se od Erinin na západ přes hradbu do města. I po-té, co si všimla obrovského praporce povlávajícího z vrcholku kopce - tři stříbrné půlměsíce v děleném červeném a zlatém poli. Prapor vlál nejméně sto padesát sáhů nad řekou, a přesto byl dost velký, aby byl i v této výšce jasně vidět - poté, co rozpoznala cimbuří a věže, bylo pro ni těžké uvěřit, že Tearský Kámen byl po-staven, a ne vytesán do hory, která tu již stála.
"Vyroben s pomocí jediné síly," ozvala se tiše Elain. Ona také hleděla na Kámen. "Prameny země spletené, aby vytáhly kámen z půdy, a vzduch, aby ho přinesl ze všech koutů světa, a země a oheň, aby ho spojily do jednoho kusu bez mezer, spojů a malty. Atuan Sedai říkala, že dnes by to ani Věž nedokázala. Je to zvlášt-ní, vzhledem k tomu, jaký mají vznešení páni Tearu na sílu názor dneska."
"Myslím," promluvila tichým hlasem Nyneiva pozorně sledujíc přístavní dělníky kolem nich, "že právě vzhledem k tomu bychom o tom vůbec neměly mluvit nahlas." V Elain se svářila nevole - mluvila přece velice potichu - se souhlasem. Dědička s Nyneivou souhlasila příliš často a příliš ochotně, až se to Egwain nakonec za-jídalo.
Jedině když má Nyneiva pravdu, přiznávala si zdráhavě. Žena, která nosila prsten, či by jen byla spojována s Tar Valonem, by tu byla pod dohledem. Bosí dělníci v kožených vestách nevěnovali trojici žen pozornost, jen spěchali kolem nosíce balíky či sudy na zádech i vozíce je na kárách. Ve vzduchu byla silně cítit rybina. Kolem tří vedlejších mol kotvily výhradně rybářské čluny, a vy-padaly přesně jako ty na kresbách v pracovně amyrlin. Polonazí muži a bosé ženy vyndávali z člunů koše s rybami. Všude byly vi-dět hromady ryb stříbrných, bron-zových a zelených a v barvách, o nichž Egwain ani netušila, že by vůbec ryby mohly mít, některé byly jasně červené, tmavě modré či zářivě žluté, s pruhy a skvrna-mi bílé i jiných barev.
Ztišila hlas, aby to slyšela jen Elain. "Má pravdu, Carylo. Neza-pomeň, proč jsi Caryla." Nechtěla, aby Nyneiva takové přiznání za-slechla. Když něco takového Nyneiva uslyšela, její výraz se si-ce ne-změnil, ale Egwain cítila, jak z ní vyzařuje uspokojení jako žár z pece.
Nyneivin černý hřebec byl právě spuštěn na molo. Lodníci už si vynesli věci z lodi a prostě je hodili na vlhké kameny mola. Ny-neiva se podívala na koně a otevřela ústa - Egwain si byla jistá, že jim chce nařídit, aby je nasedlali - pak je zase zavřela a stiskla rty, jako by ji to stálo námahu. Prudce se zatahala za cop. Popruhy ješ-tě málem nebyly dole, a Nyneiva už měla na vraníkovi sedlovou pokrývku s modrými pruhy a kladla na ni své sedlo s vysokou sed-lovou hruškou. Na druhé dvě ženy se ani nepodívala.
Egwain teď zrovna nechtěla nikam jezdit - pohyb koně se až příliš podobal pohybu Štiky, aby se to jejímu žaludku líbilo - ale další po-hled na zablácené ulice ji přesvědčil. Boty měla sice pev-né, ale roz-hodně by z nich nerada umývala bláto, a cestou pěšky by si navíc mu-sela držet suknice nahoře. Rychle tedy osedlala Ro-su a vyšplhala se do sedla, upravila si suknice, a pak začala dumat, zda by přece jen bláto nebylo lepší. Nyní měly všechny suknice rozdělené pro jízdu obkročmo, k čemuž stačila

trocha úprav na pa-lubě Štiky - tentokrát všechno obstarala Elain. Navíc měla dědič-ka velice úhledný steh.
Když se Nyneiva vyhoupla do sedla a hřebec poskočil, mladá že-na na chvíli zbledla. Nicméně se udržela a pevně sevřela otěže, takže koně brzy ovládla. Než pomalu projely kolem skladišť, zase našla hlas. "Musíme najít Liandrin a ty ostatní tak, aby nezjistily, že po nich jdeme. Určitě vědí, že přicházíme - aspoň že někdo při-chází - ale já bych ráda, aby se nedozvěděly, že tu jsme, dokud pro ně nebude příliš pozdě." Zhluboka se nadechla. "Přiznávám se, že jsem ještě nevymys-lela žádný způsob, jak to provést. Zatím. Má některá z vás nějaký ná-vrh?"
"Chytač zlodějů," řekla Elain bez váhání. Nyneiva se na ni za-mračila.
"Myslíš jako Hurin?" ozvala se Egwain. "Ale Hurin přece slou-žil svému králi. Copak tady každý chytač zlodějů nebude sloužit vzneše-ným pánům?"
Elain kývla, a Egwain dědičce na okamžik záviděla její žaludek. "Ano, to asi bude. Ale chytači zlodějů nejsou jako královnini gardisté, ani jako tairenští obránci Kamene. Ti slouží vládci, ale lidé, kteří byli oloupeni, jim občas zaplatí, aby získali zpátky, co jim by-lo ukradeno. A taky občas berou peníze za to, aby našli nějaké lidi. Aspoň tak to dělají v Caemlynu. Já myslím, že tady v Tearu to nebude jiné."
"Tak si najmeme pokoje v hostinci," navrhla Egwain, "a požádá-me hostinského, aby nám takového chytače zlodějů co nejdříve se-hnal."
"V hostinci ne," zavrhla to odhodlaně Nyneiva, pobízejíc hřeb-ce do kroku. Zvíře zřejmě vždycky držela pevnou rukou. Po chví-li trochu zmírnila tón. "Přinejmenším Liandrin nás zná, a my mu-síme předpokládat, že ostatní taky. Určitě budou sledovat všechny hostince, aby zjistily, kdo sleduje stopu, kterou nastražily. A já chci, aby jim past sklapla, ale abychom přitom my nebyly uvnitř. V hostinci bydlet nebudeme."
Egwain jí odmítla poskytnou zadostiučinění, že by se zeptala.
"Tak kde?" Elain se zamračila. "Jestli dám vědět, kdo jsem - a dokážu někoho přimět, aby tomu uvěřil, když mám tyhle šaty a jsem bez doprovodu - ve většině urozených domů by nás přija-li, nejspíš i v samotném Kameni - mezi Caemlynem a Tearem pa-nují dobré vztahy - ale pak by se to nedalo utajit. Do večera by to vědělo celé město. A nic jiného než hostinec mne nenapadá, Nyneivo. Leda bys chtěla vyjet na venkov, jenže z venkova je nikdy nenajdeme."
Nyneiva se podívala na Egwain. "Poznám to, až to uvidím. Ne-chejte mě se porozhlídnout."
Elain se, stále ještě zamračeně, podívala z Nyneivy na Egwain a zase zpátky. " ‚Přece si neuřízneš uši, když se ti nelíbí náušni-ce,' " utrousila.
Egwain upírala pozornost na ulici, kudy projížděly. Ať radši sho-řím, než aby ji vůbec napadlo, že nad tím uvažuju!
Kolem nebylo zrovna mnoho lidí, ne ve srovnání s ulicemi v Tar Valonu. Možná je odrazovala silná vrstva bahna. Kolem rychle pro-jížděly vozy a káry, většinou tažené dlouhorohými voly, kdy vozka kráčel vedle spřežení s dlouhým bičem z nějakého světlého rýhované-ho dřeva. Tudy neprojížděly žádné kočáry či otevřená nosítka. I tady byly ve vzduchu cítit ryby, a nejeden z mužů, které míjely, nesl na zádech velký koš plný ryb. Krámy tu příliš nepro-spívaly. Nikde neby-lo zboží vyloženo venku a Egwain zřídka za-hlédla někoho vcházet. Nad krámy visely vývěsní štíty - u krej-čího jehla a štůček látky, u no-žíře nůž a nůžky, u pláteníka tkal-covský stav, a podobně - ale malba byla většinou hodně oprýska-ná. Těch několik málo hostinců mělo znamení ve stejně špatném stavu a nevypadalo to v nich na větší ruch. Mezi hostinci a krám-ky se tlačily menší domy, kterým na střeše často chyběly tašky či břidlice. Přinejmenším tato část Tearu byla chudá. A z toho, co Egwain zahlédla na tvářích těch několika lidí, které minuly, se tu jen málokdo ještě o něco snažil. Lidé tudy chodili, pracovali, ale většinou se už vzdali. Málokdo se po trojici žen na koních ohlédl, i když tu byla většina pěších.
Muži nosili baňaté spodky, ponejvíce uvázané u kotníků. Jen pár jich mělo kabátec, dlouhý tmavý kus oděvu, těsně padnoucí kolem ramen a hrudi a volný v pase. Víc mužů tu chodilo v nízkých opán-kách než ve vysokých botách, ale v blátě jich stejně nejvíc chodi-lo bosky. Hodně jich taky nemělo žádný kabátec ani košili a spod-ky jim přidržovala široká šerpa, občas barevná, často špinavá. Někteří měli široké kuželovité slaměné klobouky a několik také plátěné čapky, kte-ré jim spadaly po straně obličeje. Ženské šaty měly vysoké límečky až k bradě a lem končící u kotníků. Hodně žen nosilo krátké zástěry

svět-lých barev, občas dvě i tři, tu horní vždycky menší než tu spodní, a většina měla stejné slamáky jako muži, ale obarvené tak, aby ladily se zástěrami.
Právě na jedné ženě si Egwain poprvé všimla, jak se tu lidé no-sící boty vyrovnávají s blátem. Žena měla k podrážkám bot přivá-zané malé dřevěné špalíčky, které ji zvedaly na dvě dlaně nad úro-veň bahna. Žena šla, jako by měla nohy pevně přidělané k zemi. Egwain si pak všimla, že podobné špalíčky nosí i další, muži stej-ně jako ženy. Některé ženy byly bosé, ale zdaleka jich nebylo to-lik jako mužů.
Napadlo ji, v kterém obchodě asi takové špalíčky prodávají, když Nyneiva najednou zabočila s vraníkem do uličky mezi dlou-hým úz-kým dvouposchoďovým domem a hrnčířskou dílnou s ka-mennými stěnami. Egwain si vyměnila pohled s Elain - dědička pokrčila rameny - a pak ji následovaly. Egwain nevěděla, kam vlastně Nyneiva jede, ani proč - a nehodlala se s ní o tom bavit - ale ani se od ní nechtěla oddělit.
Ulička náhle končila na malém dvorku za domem, ohrazeném bu-dovami okolo. Nyneiva už sesedla a přivázala otěže k velkému fikov-níku tak, aby hřebec nedosáhl na zelené výhonky v zelenino-vém zá-honu, zabírajícím polovinu dvorku. Řada kamenů vytváře-la chodní-ček k zadním dveřím. Nyneiva k těm dveřím došla a za-klepala.
"Co je to tu?" zeptala se jí Egwain proti své vůli. "Proč jsme tu zastavily?"
"Tys neviděla ty bylinky za okny vepředu?" Nyneiva zaklepala znovu.
"Bylinky?" podivila se Elain.
"Vědma," řekla jí Egwain, slezla z koně a přivázala Rosu vedle vraníka. Gaidin není jméno pro koně. Copak si vážně myslí, že nepo-znám, koho tím myslela? "Nyneiva si našla vědmu nebo kořenářku nebo jak jim tu říkají."
Dveře otevřela žena a jen natolik, aby mohla podezřívavě vyhléd-nout ven. Egwain si nejdřív myslela, že je baculatá, ale pak žena dveře otevřela dokořán. Rozhodně byla hezky zaoblená, ale podle toho, jak se pohybovala, byly vespod svaly. Vypadala silná jako panímáma Luhhanová, a někteří lidé z Emondovy Role tvrdi-li, že Alsbet Luhha-nová je téměř tak silná jako její manžel, kovář. Nebyla to sice úplně pravda, ale skoro.
"Jak vám můžu pomoct?" zeptala se ta žena s přízvukem, jakým hovořila amyrlin. Šedé vlasy měla silně nakadeřené a visely jí po stra-nách obličeje. Tři zástěry měla v odstínech zelené, ta horní by-la vždy o trochu tmavší než ta pod ní, i když i ta svrchní byla hod-ně světlá.
"Já," začala Nyneiva, "potřebuju něco na zkažený žaludek. - A jedna moje společnice možná taky. Totiž, jestli jsme sem přišly správ-ně?"
"Ty nejsi Tairenka," řekla ta žena. "Měla jsem to poznat podle ša-tů, než jsi promluvila. Mně říkají máma Guenna. Taky mi říkají moud-rá žena, ale jsem dost stará, abych věděla, že slova spáry neutěsní. Pojď dál, dám ti něco na ten žaludek."
V kuchyni bylo útulno, i když nebyla nijak velká, na stěnách vise-ly měděné hrnce a od stropu sušené bylinky a klobásy. Několik vyso-kých kredencí ze světlého dřeva mělo na dvířkách vyřezáva-nou jakou-si vysokou trávu. Stůl byl vydrhnutý skoro doběla a na zadních stra-nách opěradel židlí byly vyřezávané květiny. Na ka-menné pícce bublal hrnec s nějakou po rybách vonící polévkou a z konvice s hubičkou právě začala stoupat pára. V kamenném kr-bu nehořel oheň, za což byla Egwain vděčná, protože z pece stou-palo dost tepla, i když si toho máma Guenna zřejmě vůbec nevší-mala. Na krbové římse stály talíře a další byly úhledně naskládané do polic po obou stranách krbu. Podlaha vypadala, že ji někdo prá-vě zametl.
Máma Guenna za nimi zavřela dveře, a když vykročila ke kreden-ci, Nyneiva řekla: "Jaký mi dáš čaj? Řebříček? Nebo hadinec?"
"Kéž bych měla něco z toho." Máma Guenna se chvíli přehrabo-vala v přihrádkách a pak vyndala kameninovou nádobu. "Po-slední dobou vůbec nemám čas sbírat bylinky, tak ti uvařím listí proskurní-ku."
"Ten neznám," přiznala pomalu Nyneiva.
"Má skoro stejné účinky jako řebříček, ale chuť má nedobrou, že ho někteří nemají rádi." Velká žena nasypala usušené a naláma-né list-ky do modrého čajníku a ten zanesla k peci, aby do něj mo-hla nalít vroucí vodu. "Takže ty znáš řemeslo? Sedněte si." Uká-zala ke stolu rukou, v níž držela dva modré šálky,

které sundala z římsy. "Posaďte se, a promluvíme si. Která z vás dvou taky ne-má v pořádku žaludek?"
"Mně je dobře," prohlásila nedbale Egwain, když si sedala na žid-li. "Tobě je snad špatně, Carylo?"
Dědička zavrtěla hlavou s ná-znakem podráždění.
"To je jedno." Šedovlasá žena nalila šálek tmavé tekutiny Nynei-vě a pak se posadila naproti ní ke stolu. "Udělala jsem dost pro dvě, ale proskurníkový čaj vydrží déle než slaneček. A čím je vy-louhovanější, tím lépe účinkuje, ale taky je víc hořký. Je to závod me-zi tím, kolik toho potřebuješ, aby se ti uklidnil žaludek, a tím, co snese tvůj jazyk. Napij se, děvče." Po chvíli nalila i do druhého šálku a usrk-la. "Vidíš? Nekousne tě to."
Nyneiva zvedla svůj šálek a při prvním ochutnání se zaškare-dila. Když však šálek pokládala, už se tvářila vyrovnaně. "Je to jenom troš-ku hořký. Pověz, mámo Guenno, budeme muset ten déšť a bláto sná-šet ještě dlouho?"
Starší žena se zamračila a podělila svou nechutí všechny tři ná-vštěvnice, než se zase vrátila k Nyneivě. "Já nejsem hledačka vět-ru Mořského národa, děvče," řekla tiše. "A kdybych uměla před-povídat počasí, radši bych měla v břiše pilouna, než abych to přiznala. Obránci berou takové věci skoro jako práci Aes Sedai. Takže, znáš naše řemes-lo, nebo ne? Vypadáš, jako bys byla dlou-ho na cestě. Co je proti úna-vě?" vyštěkla náhle.
"Čaj ze zázvoru," odtušila zcela klidně Nyneiva, "nebo kořen an-dělíky. Když už se tak ptáš, co bys použila na usnadnění po-rodu?"
Máma Guenna si odfrkla. "Horké ručníky, dítě, a možná bych jí dala trochu bílého fenyklu, kdyby byl ten porod zvlášť těžký. Že-na toho víc nepotřebuje, snad jen laskavou ruku. To tě nenapadne nic, co by nevěděla obyčejná venkovská hospodyně? Co dáš na sr-deční bo-lest? Tu, která zabíjí?"
"Květ náprstníku v prášku pod jazyk," odvětila stroze Nyneiva. "A když má žena bodavou bolest v břiše a plive krev, co pak udě-láš?"
Usadily se, jako by jedna druhou zkoušela, a přehazovaly si otáz-ky a odpovědi stále rychleji. Občas se to zadrhlo, když jedna z žen mluvila o rostlině, kterou ta druhá znala pod jiným jménem, ale pak zase nabraly rychlost a přely se o tom, jaké mají výhody výluhy a od-vary, hojivé masti a teplé obklady, a kdy je jedno lep-ší než druhé. Po-malu se všechny otázky začaly sunout k bylinkám a kořínkům, které jedna znala a druhá ne, jak se snažily něco do-zvědět. Egwain začínala být podrážděná.
"Když mu dáš kostival," říkala máma Guenna, "zavážeš zlome-nou končetinu ručníkem namočeným ve vodě, v které jsi povařila modrou kozí bradu - jenom tu modrou, nezapomeň!" - Nyneiva netr-pělivě kývla - "a co nejteplejší snese. Jeden díl modré kozí brady na deset dílů vody, ne slabší. A ručníky musíš měnit, jakmi-le se z nich přestane kouřit, a tak to budeš dělat celý den. Kost pak sroste dvakrát rychleji, než když použiješ jenom kostival, a bude dvakrát silnější."
"Budu si to pamatovat," řekla Nyneiva. "Mluvilas o tom, že pou-žíváš kořen ostropysku na bolení očí. Nikdy jsem neslyšela -"
To už Egwain nevydržela. "Maryim," skočila jí do řeči, "oprav-du si myslíš, že tyhle věci budeš ještě někdy potřebovat? Už nejsi vědma, nebo jsi na to zapomněla?"
"Na nic jsem nezapomněla," odsekla ostře Nyneiva. "Pamatuju se na dobu, kdy ses sama taky ochotně učila novým věcem."
"Mámo Guenno," ozvala se Elain zdvořile, "co uděláš, aby se dvě ženy přestaly hádat?"
Šedovlasá kořenářka stiskla rty a zamračila se na stolní desku. "Obvykle, ať už se jedná o muže nebo ženy, jim řeknu, aby se od sebe drželi dál. To je nejlepší a nejsnazší."
"Obvykle?" pokračovala Elain. "A co když musejí zůstat spolu. Řekněme, že jsou sestry."
"Znám způsob, jak rozhádané zastavit," vykládala velká žena po-malu. "Sice to není nic, co bych lidem právě nutila, ale někte-ří za mnou přicházejí." Egwain měla dojem, že se jí koutky úst maličko zvedly v náznaku úsměvu. "Od každé ženy si vyžádám stříbrnou mar-ku. Od mužů dvě, protože nadělají větší poprask. Někteří jsou ochotní koupit cokoliv, pokud je to dost drahé."
"A jaká je ta léčba?" vyzvídala Elain.
"Řeknu jim, že musejí přivést toho druhého sem, toho, s kým se hádají. Oba pak čekají, že toho druhého umlčím." Egwain proti své vůli pozorně poslouchala. Všimla si, že Nyneiva kořenářku ta-ké na-pjatě sleduje. "Když mi zaplatí," pokračovala máma Guenna, a zaťala mohutnou pěst, "odvedu je dozadu,

nacpu jim hlavu do sudu s dešťo-vou vodou a držím jim ji tam tak dlouho, dokud ne-slíbí, že se přesta-nou hádat."
Elain vyprskla smíchy.
"Myslím, že bych něco podobného udělala sama," prohlásila Ny-neiva hlasem, který byl až příliš lhostejný. Egwain doufala, že se ne-tváří stejně jako bývalá vědma.
"To by mě nijak nepřekvapilo." Máma Guenna se teď usmívala zcela bez zábran. "Pak jim řeknu, že jestli uslyším, že se zase há-dají, udělám to zadarmo, ale použiju řeku. Je úžasné, jak často ta-to léčba zabírá. A taky je úžasné, co to udělalo s mou pověstí. Z nějakého dů-vodu nikdo z těch, které takhle vyléčím, neprozradí ostatním podrob-nosti, takže o ni někdo žádá každých pár měsíců. Zřejmě je to stejné, jako když uděláš tu hloupost, že sníš bahníka, to taky nikomu nevy-kládáš. Ale nevěřím, že by některá z vás chtě-la utratit stříbrnou mar-ku."
"To asi ne," připustila Egwain a zamračila se na Elain, která se znovu zvonivě rozesmála.
"Dobrá," pravila šedovláska. "Ti, které jsem vyléčila z hádavosti, se mi potom vyhýbají jako žahavce, co se jim chytí do sítí, pokud vážně neonemocní, a mně se vaše společnost líbí. Větši-na z těch, co teď přicházejí, chce něco na zahnání špatných snů, a když jim na to nic nedám, bývají roztrpčení." Chvíli se mračila a mnula si spánky. "Je příjemné vidět tři lidi, co se netváří, jako by jim nezbývalo nic jiného než skočit z mostu a utopit se. Jestli zů-stanete v Tearu, musíte mě zase přijít navštívit. To děvče tě oslo-vovalo Maryim? Já jsem Ailhuin. Příště si popovídáme nad ně-jakým čajem, co prodává Mořský národ, místo nad něčím, z čeho se ti zkroutí jazyk. Světlo, jak já nesnáším chuť proskurníku. To i bahník je sladší. Vlastně jestli máte čas, zůstaňte rovnou. Uvařím konvici tremalkingského černého. A za chvíli už bude večeře. Mám sice jenom chleba, polívku a nějaký sýr, ale bude mi potěše-ním."
"To by bylo hezký, Ailhuin," řekla Nyneiva. "Totiž... Ailhuin, kdybys měla volnou ložnici, ráda bych si ji pro nás tři najala."
Velká žena si je všechny mlčky pozorně prohlédla. Vstala, posta-vila konvici s proskurníkovým čajem na kredenc s bylinkami a z jiné vyndala červený čajník a váček. Teprve až uvařila konvici tremal-kingského černého čaje a postavila na stůl čtyři čisté hrneč-ky, misku s kousky pláství s medem a lžičky a znovu se usadila na židli, teprve tehdy promluvila.
"Mám nahoře tři prázdné ložnice, když se mi teď dcerky všech-ny provdaly. Manžel, Světlo na něj sviť, zmizel za bouře u Dra-čích Prstů skoro před dvaceti lety. Najímat si nic nemusíte, jestli se rozhodnu vás pozvat. Jestli, Maryim." Zamíchala si do čaje med a znovu se je jala studovat.
"A co ti s rozhodováním vlastně pomůže?" zeptala se tiše Nynei-va.
Ailhuin dál míchala lžičkou, jako by se zapomněla napít. "Tři mladé ženy na dobrých koních. Já toho o koních moc nevím, ale tihle mi připadají dost dobří i pro urozené pány a paní. Ty, Ma-ryim, toho víš o řemesle dost, takže sis už musela věšet bylinky do okna, nebo sis k tomu už vybírala místo. Ještě nikdy jsem neslyše-la, že by žena pro-váděla řemeslo daleko od místa, kde se narodi-la, ale podle toho, jak mluvíš, jsi hodně z daleka." Podívala se na Elain. "Lidi s takovou bar-vou vlasů taky nežijí ledaskde. Řekla bych, že podle toho, jak mluvíš, jsi z Andoru. Hlupáci vždycky žvaní o tom, jak si najdou plavovlasou dívku z Andoru. Já ale chci vědět proč. Utíkáte před něčím? Nebo za něčím? Jenže mně na zlo-dějky nepřipadáte, a já ještě nikdy neslyšela, že by tři ženy spo-lečně honily jednoho mužského. Tak mi povězte proč, a když se mi to bude líbit, pokoje jsou vaše. Jestli mi budete chtít něco oplatit, tak občas koupíte maso. Maso je od přerušení ob-chodu s Cairhienem drahé. Ale nejdřív chci vědět proč, Maryim."
"Něco hledáme, Ailhuin," řekla Nyneiva. "Nebo spíš jisté oso-by." Egwain se přiměla ke klidu a doufala, že si vede stejně dobře jako Elain, která usrkávala čaj, jako by naslouchala hovoru o ša-tech. Egwa-in si byla jistá, že tmavým očím Ailhuin toho moc ne-unikne. "Něco ukradly, Ailhuin," pokračovala Nyneiva. "Mé mat-ce. A vraždily. My jsme tu, abychom zařídily, že spravedlnosti bude učiněno zadost."
"Ať shoří moje duše," řekla velká žena, "copak u vás nejsou žádní chlapi? Muži se sice nehodí celkem k ničemu, zvládají tak snad tahání těžkých věcí a pořád se pletou pod nohy - a taky umě-jí líbat a tak - ale jestli je třeba bojovat nebo chytit zloděje, podle mého by se to mě-lo nechat na nich. Andor je stejně civilizovaný jako Tear. Vy nejste Aielanky."
"Kromě nás nikdo nezbyl," řekla Nyneiva. "A ti, kdo by byli mohli jít místo nás, jsou mrtví."

Tři zavražděné Aes Sedai, pomyslela si Egwain. Ty nemohly být z černého adžah. Ale kdyby nebyly zavražděny, amyrlin by jim stej-ně ne-mohla důvěřovat. Snaží se dodržovat ty zatracené tři přísahy, ale jde jí to jen tak tak.
"Áááá," pravila smutně Ailhuin. "Takže oni pobili vaše muže? Bratry, manžely a otce?" Nyneivě na tvářích naskočily rudé skvr-ny a starší žena špatně pochopila její pocity. "Ne, neříkej mi to, děvče. Ne-chci ti znovu připomínat tvůj žal. Nech ho být, až se ča-sem rozplyne. No tak, no tak, jen se uklidni." Egwain dalo práci, aby znechuceně nezavrčela.
"Jedno ti musím říct," prohlásila škrobeně Nyneiva. Stále měla ruměnec na lících. "Ty vražednice a zlodějky jsou temné družky. Jsou to sice ženy, ale jsou stejně nebezpečné jako nejlepší šermíři, Ailhuin. Jestli se divíš, proč jsme nešly hledat hostinec, tak to-to je ten důvod. Možná vědí, že je sledujeme, a mohly by na nás číhat."
Ailhuin to všechno odbyla pokrčením ramen. "Ze čtyř nejnebez-pečnějších lidí, co znám, jsou dvě ženy, které nikdy nenosily ani nůž, a jenom jeden z těch dvou mužů je šermíř. A co se tem-ných druhů dotýče... Maryim, až budeš tak stará jako já, zjistíš, že falešní Draci jsou nebezpeční, perutíni jsou nebezpeční, žraloci jsou nebezpeční a náhlé bouřky od jihu taky. Ale temní druzi jsou hlupáci. Odporní hlu-páci, ale přesto jenom hlupáci. Temný je za-vřený tam, kam ho strčil Stvořitel, a žádní dvojníci ani zubouni, co děsí děcka, ho ven nedosta-nou. Hlupáci mě nelekají, pokud nepra-cují na člunu, na kterém se zrovna plavím. Hádám, že nemáte ně-jaký důkaz, který byste mohly donést obráncům Kamene? Bude to jen jejich slovo proti vašemu?"
Co je to "dvojník"? přemítala v duchu Egwain. A vlastně i ten "zuboun"?
"Až je najdeme, získáme i potřebné důkazy," prohlásila Nynei-va. "Budou u sebe mít věci, které ukradly, a my je můžeme po-drobně po-psat. Jsou to hodně staré věci, a cenu mají jenom pro nás a naše přáte-le."
"Byla bys překvapená, co můžou takové staré věci stát," podo-tkla suše Ailhuin. "Starý Leuesa Mulan vytáhl loni jižně od Dra-čích Prstů v síti tři misky a pohár ze srdečníku. Teď místo rybářské bárky má na řece obchodní loď. Ten starý nekňuba ani nevěděl, covlastně našel, dokud jsem mu to neřekla. Na tom místě toho nej-spíš bylo víc, ale Leuesa si nedokázal vzpomenout, kde přesně to bylo. Nevím, jak se mu kdy podařilo dostat do sítě ryby. Polovina rybářských člunů z Tearu pak celé měsíce vyplouvala do těch míst. Snažili se najít další cuendillar, místo kaniců a platýsů, a někteří s sebou měli urozené pá-ny, kteří jim říkali, kde mají hodit sítě. Tak takovou cenu můžou ty staré věci mít, když jsou dost staré. Takže, rozhodla jsem se, že na tohle potřebujete chlapa, a já znám zrovna toho pravého."
"Koho?" zeptala se rychle Nyneiva. "Jestli myslíš urozeného pá-na, jednoho ze vznešených pánů, tak nezapomínej, že zatím ne-můžeme předložit důkazy, dokud je nenajdeme."
Ailhuin se rozesmála tak, že z toho začala sípat. "Děvče, nikdo z Maule se nezná se vznešenými pány, ani se žádnými urozený-mi pány. Bahníci neplavou v jednom hejnu s lososy. Zavedu vás za tím nejne-bezpečnějším mužem, kterého znám, co není šermíř, a přitom je ne-bezpečnější než dva takoví. Juilin Sandar je lovec zlodějů. Ten nejlep-ší. Nevím jak v Andoru, ale tady bude lovec zlodějů pracovat pro vás nebo pro mě spíš než pro pána nebo kup-ce, a bude si za to účtovat míň. Juilin pro vás ty ženské najde, jest-li je možné je najít, a ty věci vám vrátí, aniž byste se k těm tem-ným družkám vůbec musely přiblí-žit."
Nyneiva přitakala, jako by si tím nebyla zcela jistá, a Ailhuin si přivázala ty špalíčky k botám - dřeváky jim říkala - a odchvátala. Egwain se za ní dívala oknem z kuchyně, jak prochází kolem ko-ní a zahýbá do uličky.
"Učíš se, jak být Aes Sedai, Maryim," podotkla, když se otoči-la od okna. "Už manipuluješ lidmi stejně jako Moirain." Nyneiva zbělela ve tváři.
Elain přešla kuchyní a vlepila Egwain políček. Egwain to tak šo-kovalo, že se nevzmohla na slovo. "Zašla jsi příliš daleko," pro-hlásila zlatovlasá žena. "Příliš daleko. Musíme zůstat spolu, jinak bychom určitě zahynuly! Ty jsi snad Ailhuin prozradila své pravé jméno? Ny-neiva jí řekla, co mohla, abychom našly ty temné druž-ky, a už to bylo dost velké riziko, spojit nás s temnými družkami. Řekla jí, že jsou nebezpečné a vražedkyně. Chtěla bys snad, aby řekla černé adžah? V Tearu? Riskovala bys všechno a spolehla se, že si tohle Ailhuin nechá pro sebe?"

Egwain si opatrně zamnula tvář. Elain měla vskutku pádnou ru-ku. "Nemusí se mi to líbit."
"Já vím," povzdechla si Elain. "Mně také ne. Ale my přesto mu-síme."
Egwain znovu vyhlédla z okna na koně. Vím, že musíme. Ale ne-musí se mi to líbit.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Bouře nad Tearem

Možná měla Elain pravdu, možná opravdu zašla příliš dale-ko, ale nedokázala se přimět, aby se omluvila, a tak seděly mlčky. Když se Ailhuin vrátila, přivedla s sebou muže, hubeného chlapí-ka ve střed-ních letech, který vypadal, jako by ho vyřezali z vy-schlého dřeva. Jui-lin Sandar si u dveří sundal dřeváky a na kolíček si pověsil kuželovitý slamák. Na opasku přes hnědý kabátec mu visel lamač mečů, hodně podobný Hurinovu, ale s kratšími čepe-lemi vedle té delší, a měl hůl vysokou, jako byl sám, avšak silnou jen asi jako palec a vyrobenou z toho stejného světlého dřeva, rý-hovaného a s kolénky, jaké používali vozkové při pohánění taž-ných volů. Nakrátko zastřižené černé vlasy měl přihlazené k lebce a jeho bystrým tmavým očím neunikla v míst-nosti ani myš. Egwain by se byla vsadila, že Nyneivu si prohlédl dva-krát, a přinej-menším pro ni to, že Nyneiva nijak nezareagovala, bylo příliš oka-té. Bylo totiž jasné,

že si toho také všimla.
Ailhuin muži pokynula, aby se posadil ke stolu. Juilin si ohrnul manžety na kabátci, postupně se všem třem ženám poklonil a po-sadil se s holí opřenou o rameno, aniž celou dobu pronesl jediné slovo. Ozval se teprve, když šedovlasá kořenářka uvařila do čajní-ku čerstvý čaj a všichni upíjeli.
"Máma Guenna mi pověděla všechno o vašem problému," pro-nesl tiše, když odložil hrneček. "Pomůžu vám, jestli ovšem budu moct, neboť vznešení páni by mě mohli brzy poslat za svými zá-ležitostmi."
Velká žena si odfrkla. "Juiline, kdy ses začal handrkovat jako kramář, když se snaží naúčtovat cenu hedvábí za len? Netvrď mi tu, že víš, kdy tě vznešení páni povolají, dřív, než to udělají."
"Já to netvrdím," ohradil se Sandar s úsměvem, "ale vím, že se něco děje, když za noci uvidím chlapy na střechách. Jen koutkem oka, snažili se mi schovat jako bělice v rákosí - ale viděl jsem po-hyb. Za-tím sice nikdo neohlásil krádež, ale uvnitř hradeb pracují zloději, a na to si můžeš klidně vsadit. Dej na mě. Do konce týdne mě povolají do Kamene, protože se banda lupičů vloupala do ku-peckých domů, mož-ná dokonce do sídla nějakého urozeného pána. Obránci možná hlídku-jí v ulicích, ale když potřebují vystopovat zloděje, pošlou pro lovce zlodějů, a jako prvního zavolají mě. Ne-snažím se tu zvednout cenu, ale ať už pro tyhle hezké slečinky udělám cokoliv, musí to být brzo."
"Věřím, že říká pravdu," prohlásila Ailhuin váhavě. "Klidně by vám namluvil, že měsíc je zelený a voda bílá, kdyby si myslel, že tím na vás vyloudí hubičku, ale v ostatních záležitostech lže míň než vět-šina mužů. Vlastně je to možná ten nejpočestnější muž, co se kdy na-rodil tady v Maule." Elain si dlaní zakryla ústa a Egwain potlačovala smích. Nyneiva seděla nehybně a očividně byla netr-pělivá.
Sandar se na Ailhuin sice mračil, ale pak se zřejmě rozhodl, že přejde, co říkala. Usmál se na Nyneivu. "Připouštím, že mě tyhle zlo-dějky zajímají. Znám pár zlodějek i tlupy zlodějů, ale ještě nikdy jsem neslyšel o tlupě zlodějek. A mámě Guenně jsem dlužnej." Znovu si pozorně prohlédl Nyneivu.
"Co si počítáš?" zeptala se ostře.
"Za navrácení ukradeného zboží," odvětil rázně, "žádám dese-tinu ceny toho, co získám zpátky. - Za hledání lidí žádám stří-brnou marku za každou nalezenou osobu. Máma Guenna říkala, že ty ukradené věci nemají velkou cenu, jen pro vás, slečinko, tak navrhuju, abys cenu stanovila ty." Znovu se usmál. Měl velice bílé zuby. "Vůbec bych si od vás peníze nevzal, jenže bratrstvu by se to asi nelíbilo. Vezmu si teda co nejmíň. Tak měďák nebo dva, víc ne."
"Znám jednoho chytače zlodějů," řekla mu Elain. "Ze Shienaru. Je to velice vážený muž. A ten nosí meč stejně jako lamač mečů. Proč ne ty?"
Sandar se na okamžik zatvářil překvapeně a pak znepokojeně, že se nechal vyvést z míry. Nepochopil její narážku, nebo se roz-hodl si jí nevšímat. "Ty nejsi Tairenka. O Shienaru jsem slyšel, slečinko, pří-běhy o trollocích a o tom, že tam je úplně každý muž válečník." Jeho úsměv naznačoval, že to jsou povídačky leda tak pro děti.
"Ty příběhy jsou pravdivé," ozvala se Egwain. "Ve většině vě-cí. Já v Shienaru byla."
Sandar na ni mrkl, ale pak pokračoval. "Já nejsem urozený pán ani bohatý kupec, dokonce ani voják. Obránci cizince příliš neob-těžují, když mají meče - leda by tu, samozřejmě, chtěli zůstat dýl - ale mě by strčili do kobky pod Kamenem. Máme na to zákony, slečinko." Nepřítomně pohladil rukou hůl. "Vedu si ale stejně dob-ře i bez meče." Znovu zaostřil úsměv na Nyneivu. "A teď, kdybys mi popsala ty věci -"
Zarazil se, když Nyneiva položila na stůl váček a odpočítala mu třináct stříbrných marek. Egwain měla dojem, že vybrala nejlehčí mince, většinou tairenské, jen jednu andorskou. Amyrlin jim dala hodně zlata, ale ani to nevydrží věčně.
Nyneiva si váček zamyšleně prohlédla, než utáhla tkanice a vráti-la jej do kapsáře. "Máš za úkol najít třináct žen, mistře Sandare, a až je najdeš, dostaneš jednou tolik stříbra. Najdi je, a my si naše věci vyzvedneme samy."
"To bych udělal sám za míň," namítl Sandar. "A odměna navíc není nutná. Počítám si, co chci já. Nemusíš se bát, že bych se ne-chal uplatit."
"Toho se opravdu nemusíš bát," připojila se Ailhuin. "Říkala jsem, že je počestný. Jenom mu nevěřte, až vám bude chtít namlu-vit, že vás miluje." Sandar se na ni otevřeně zamračil.
"Já platím, mistře Sandare," prohlásila pevně Nyneiva, "tak já ta-ky rozhoduju, co kupuju. Najdeš ty ženy a nic víc?" Počkala, do-kud váhavě nekývl, než pokračovala. "Možná jsou spolu, možná taky ne.

První je z Tarabonu. Je o něco vyšší než já, oči má tmavé a medové vlasy nosí spletené do spousty copánků, jak je zvykem v Tarabonu. Někteří muži ji považují za krásku, ale ona by to jako poklonu nebra-la. Má sobeckou a trucovitou pusu. Druhá pochází z Kandoru. Má dlouhé černé vlasy s bílým pramenem nad levým uchem a..."
Neprozradila žádná jména a Sandar se na ně neptal. Jména se dala snadno změnit. Teď, když šlo o obchod, se přestal usmívat. Pozorně poslouchal, když mu Nyneiva popisovala oněch třináct žen, a když skončila, Egwain si byla jistá, že by jejich popis doká-zal odříkat slovo od slova.
"Máma Guenna ti to možná už řekla," dokončila Nyneiva, "ale já ti to zopakuju. Tyhle ženy jsou mnohem nebezpečnější, než bys mys-lel. Jejich rukama už zemřelo víc než tucet lidí, tedy těch, o kterých vím, a moc by mě nepřekvapilo, kdyby to byla jen kap-ka v krvi, která lpí na jejich rukou." Sandar i Ailhuin při tom za-mrkali. "Jestli zjistí, že se na ně vyptáváš, zemřeš. Jestli tě zajmou, přinutí tě prozradit, kde jsme, a máma Guenna pak nejspíš zemře spolu s námi." Z jejího výra-zu bylo jasné, že tomu šedovláska pro-stě nevěří. "Věř tomu!" Nynei-vin pohled vyžadoval souhlas. "Věř tomu, nebo si to stříbro vezmu zpátky a najdu si někoho, kdo má víc rozumu!"
"Když jsem byl mladý," Sandar mluvil velice vážným hlasem, „jedna zlodějka mi vrazila nůž mezi žebra, protože jsem si myslel, že tak hezká mladá holka nedokáže tak rychle bodnout muže. Tu chybu už nedělám. Budu se chovat, jako by ty ženy byly všechny Aes Sedai a černé adžah." Egwain se málem začala dusit a on se na ni smutně usmál, shrábl mince do svého váčku a ten si zastrčil za šerpu. "Nechtěl jsem tě vyděsit, slečinko. V Tearu žádné Aes Sedai nejsou. Může mi to pár dní zabrat, pokud nejsou pohroma-dě. Třináct žen pospolu bude snadné najít, ale jestli se rozdělily, bude to mnohem těžší. Ať tak nebo tak, já je najdu. A nevyplaším je dřív, než se dozvíte, kde jsou."
Když si nasadil slamák, nazul dřeváky a odešel zadními dveřmi, řekla Elain: "Doufám, že není příliš sebevědomý, Ailhuin. Slyšela jsem, co říkal, ale... Opravdu rozumí tomu, že jsou velice nebez-pečné, viď?"
"Nikdy se nechoval jako trouba - leda kvůli velkým očím nebo hezkému kotníčku," odpověděla šedovláska, "a to je chyba každé-ho muže. Je to nejlepší lovec zlodějů v celém Tearu. Nebojte se. On ty vaše temné družky najde."
"Do rána bude zase pršet." Nyneiva se otřásla, i když v míst-nosti bylo dost teplo. "Cítím, jak se chystá bouřka." Ailhuin jenom zavrtěla hlavou a začala nandávat do misek rybí polévku k večeři.
Když se najedly a poklidily, sedly si Nyneiva s Ailhuin ke sto-lu, aby si popovídaly o bylinkách a lektvarech. Elain se věnovala malé výšivce, kterou si začala zdobit rameno pláště. Ozdobu tvo-řily malič-ké bílé a modré kvítky. Pak se začetla do Esejů Willima z Manachesu, kterou měla Ailhuin mezi svou malou zásobou knih. Egwain se po-koušela číst, ale ani eseje, ani Putování Jaima Dlouhokrokého, ani veselé příběhy Aleria Effina neudržely její pozor-nost déle než pár stránek. Přes látku šatů nahmátla kamenný ter'angrial. Kde jsou? Co chtějí v Srdci? Nikdo kromě Draka - nikdo kromě Randa - se Callan-doru nedokáže dotknout, tak co tu chtějí? Co? Co?
Šero přešlo do tmy a Ailhuin jim ukázala ložnice v druhém po-schodí, ale když se odebrala do své vlastní, všechny tři návštěvni-ce se sešly u Egwain u světla jediné lampy. Egwain se již svlékla. Na šňůrce teď měla pověšené dva prsteny. Pruhovaný kámen byl mnohem těžší než zlato. Tohle dělávaly každou noc od chvíle, kdy opustily Tar Va-lon, s jedinou výjimkou oné noci s Aiely.
"Vzbuďte mě tak za hodinu," nařídila jim.
Elain se zamračila. "Tentokrát tak brzy?"
"Máš snad strach?" ozvala se Nyneiva. "Třeba ho používáš moc často."
"Kdyby ne, tak bychom ještě nyní v Tar Valonu drhly hrnce a doufaly, že černou sestru najdeme dřív, než šedý muž najde nás," od-sekla ostře Egwain. Světlo, Elain má pravdu. Štěkám jako trucovité děcko. Zhluboka se nadechla. "Asi mám trochu strach. Mož-ná proto, že jsme už tak blízko Srdce Kamene. Tak blízko Callan-doru. Tak blízko té pasti, ať už je to cokoliv."
"Buď opatrná," řekla Elain a Nyneiva, o hodně tišeji, dodala: "Buď velice opatrná, Egwain. Prosím."
Prudce škubala za svůj cop.
Když si Egwain lehala na nízké lůžko a ony si z obou stran při-stavovaly stoličky, zvenčí sem dolehlo zahřmění. Pomalu přišel spá-nek.

* * *

Znovu ta zvlněná pahorkatina, jako na začátku pokaždé, květi-ny a motýli pod jarním sluncem, svěží vánek a ptačí zpěv. Tento-krát na sobě měla zelené hedvábí se zlatými ptáčky vyšitými na prsou, a zele-né aksamitové střevíčky. Ter'angrial jí připadal dost lehký, aby sám vyjel zpoza výstřihu, kdyby ho dolů netáhla váha prstenu s Velkým hadem.

Prostou metodou pokusu a omylu zjistila něco málo o pravi-dlech panujících v Tel'aran'rhiodu - dokonce i tento svět snů, ten-to neviděný svět, měl svá pravidla, byť zvláštní. Byla si jistá, že z nich nezná ani desetinu - a objevila jeden způsob, jak se dostat tam, kam chtěla jít. Zavřela oči a vyprázdnila mysl, jako by chtěla vsáhnout pro saidar. Nebylo to snadné, protože se jí do toho neu-stále pletlo růžové poupě, a pořád cítila pravý zdroj a zoufale se ho toužila dotknout, ale tentokrát musela prázdnotu naplnit něčím ji-ným. Představila si Srdce Kamene, jak ho viděla v těchto snech, vytvořila ho do nejmenších podrobností - dokonalý v prázdnotě. Mohutné sloupy z leštěné kreve-le. Ohlazená kamenná dlažba. Vy-sokánská kopule. Křišťálový meč, nedotknutelný, pomalu se otá-čející jílcem dolů ve vzduchu. Když to bylo tak skutečné, až si by-la jistá, že by stačilo natáhnout ruku a do-tknout se toho, otevřela oči a byla tam, v Srdci Kamene. Nebo v Srdci Kamene, jaké exis-tovalo v Tel'aran'rhiodu.

Byly tu sloupy i Callandor. - A kolem jiskřícího meče, téměř stejně nezřetelných a nehmotných jako stíny, sedělo třináct žen se zkříženýma nohama a pozorovalo Callandor, jak se otáčel ve vzdu-chu. Liandrin s medovými vlasy obrátila hlavu a ty své velké tmavé oči upřela přímo na Egwain. Její rty jako růžové poupě se rozvinuly v úsměvu.

* * *

Egwain se zalitá potem posadila na posteli tak rychle, že málem přepadla na bok.

"Co se děje?" chtěla hned vědět Elain. "Co se stalo? Vypadáš vy-lekaně."

"Jen jsi zavřela oči," řekla tiše Nyneiva. "Tohle je poprvé od sa-mého začátku, co ses vrátila sama a my tě nemusely budit. Něco se stalo, viď?" Prudce se zatahala za cop. "Jsi v pořádku?"

Jak jsem se dostala zpátky? divila se Egwain. Světlo, já ani ne-vím, jak jsem to udělala. Věděla jen, že se snaží oddálit chvíli, až jim to bude muset říci. Rozvázala si šňůru a podržela prsten s Vel-kým hadem a větší, zkroucený ter'angrial na dlani. "Ony na nás čekají," řekla nakonec. Nebylo třeba to upřesňovat. "A já myslím, že už vědí, že jsme v Tearu."

Nad městem se rozpoutala bouře.

* * *

Do paluby nad Matovou hlavou bušil déšť. Mládenec hleděl na šachovnici na stolku mezi ním a Tomem, ale nedokázal se na hru opravdu soustředit, i když vítěz měl dostat stříbrnou andorskou marku. Hrom burácel a za malými okénky létaly blesky. Kapitá-novu kajutu na Rorýsovi osvětlovaly čtyři lampičky. Ta zatracená loď je sice možná štíhlá jako ten pták, ale trvá to proklatě dlouho. Plavidlo se mírně zakymácelo, a pak znovu. Pohyb lodi se změnil. Radši by měl dávat pozor, abychom neuvízli v tom zatraceném bahně! Jestli opravdu neplujeme tou nejvyšší rychlostí, jakou ta-hle kocábka zvládne, tak mu to zlato nacpu do chřtánu! Zívl - už se pořádně nevyspal od vyplutí z Caemlynu. Pořád si dělal příliš velké starosti, aby dokázal pořádně usnout - zívl tedy a položil bí-lý kámen na zkřížení dvou čar. Třemi pohyby by pak získal téměř pětinu Tomo-vých černých kamenů.

"Mohl bys být dobrej hráč, chlapče," zabručel kejklíř přes troubel své fajfky a položil svůj kámen, "kdyby ses na to soustředil." Jeho tabák voněl jako listí a oříšky.

Mat se natáhl pro další kámen ležící na hromádce u jeho lokte, pak zamrkal a nechal ho ležet. Třemi stejnými tahy Tom obklíčí víc než třetinu jeho kamenů. Nevšiml si toho, a teď neviděl, kudy z toho ven.

"Prohraješ vůbec někdy? Už jsi někdy prohrál?"

Tom vytáhl fajfku z úst a hřbetem ruky si uhladil kníry. "Už dost dlouho ne. Morgasa mě tak jednou ze dvou her porazila. Říká se, že dobří velitelé vojsk a dobří hráči ve velký hře jsou dobří i v dá-mě. Ona je vážně dobrá, a já nepochybuju, že by dokázala velet i v bitvě."

"Nechceš si radši hodit kostkama? Dáma trvá tak dlouho."

"Já rád vyhrávám častěji než jednou z devíti nebo desíti hodů," ucedil suše bělovlasý muž.

Mat vyskočil, protože se rozlétly dveře a dovnitř vstoupil kapi-tán Derne. Byl to muž s hranatou tváří, a teď si strhl plášť z ramenou a vytřásl z něj dešťové kapky, přičemž si mumlal nadávky a kletby. "Světlo

sežehni mý kosti, nevím, proč jsem vás vůbec ne-chal si Rorý-sa najmout. Klidně trváte na nejvyšší prokletý rych-losti v tý nejčerněj-ší noci a za nejsilnějšího deště. Rychleji. Pořád jenom zatraceně rych-leji! Už stokrát jsme mohli najet na zatrace-nou mělčinu!"
"Chtěl jsi zlato," podotkl drsně Mat. "Říkals, že tahle hromada starejch fošen je rychlá, Derne. Kdy doplujeme do Tearu?"
Kapitán se upjatě usmál. "Právě ji uvazujeme v přístavu. A ať shořím jako nějakej zatracenej sedlák, jestli ještě někdy vezmu na pa-lubu něco, co umí mluvit! Tak kde je zbytek mýho zlata?"
Mat si pospíšil k malému okénku a vyhlédl ven. V drsném svět-le blesků uviděl mokré kamenné molo, víc však skoro nic. Vylovil druhý váček zlata, který měl v kapse, a hodil jej Dernemu. Kdo kdy slyšel o kapitánovi říční lodi, co nehraje kostky! "Právě včas," zavrčel. Světlo dej, ať nejdu příliš pozdě.
Všechny náhradní šaty a pokrývky nacpal do koženého tlumoku a ten si pověsil přes rameno. Balíček rachejtlí si přehodil přes dru-hé rameno na provaze, který k němu připevnil. Všechno to pak za-kryl pláštěm, i když mu vepředu trochu odstával. Lepší bylo, aby zmokl sám, než rachejtle. Věděl, že sám uschne a bude jako nový, avšak zkouška s vědrem vody prokázala, že rachejtle nikoliv. Há-dám, že Randův táta měl asi pravdu. Mat si vždycky myslel, že je vesnická rada nechce odpalovat v dešti proto, že za jasného počasí je to lepší podívaná.
"Nechceš ty krámy prodat?" Tom si přehazoval přes ramena kej-klířský plášť, jenž zakryl pouzdra s harfou a flétnou, ale ranec se šat-stvem a pokrývkami si pověsil až přes záplatovaný kus oděvu.
"Ne dokud nepřijdu na to, jak to funguje, Tome. Kromě toho si pomysli, jaká to bude legrace, až je všechny odpálím."
Kejklíř se otřásl. "Pokud je nezapálíš všechny najednou, chlap-če. Pokud je nehodíš do ohniště na večeři, což by mě nepřekvapi-lo, vzhle-dem k tomu, jak s nima zacházíš. Máš štěstí, že nás tady kapitán pře-devčírem nevyhodil z lodi."
"To by neudělal." Mat se rozesmál. "Ne dokud byl na obzoru ten váček. Co, Derne?"
Derne si pohazoval zlatem. "Předtím jsem se neptal, ale teď jsi mi to zlato dal a zpátky si ho nevezmeš. Proč tohle všechno? Proč ten zatracený spěch?"
"Sázka, Derne." Zívnutí. Mat sebral svoji hůl a byl připraven k odchodu. "Sázka."
"Sázka!" Derne se zadíval na naditý měšec. Druhý, přesně stej-ný, byl už zamčený v jeho pokladnici. "To teda muselo jít o celý zatrace-ný království!"
"Víc než to," utrousil Mat.
Déšť do paluby bušil tak tvrdě, že Mat viděl lávku jen tehdy, když oblohu nad městem prosvětlil blesk. V hukotu lijáku dokázal jen tak tak přemýšlet. Viděl však světla v oknech na ulici. To bu-dou hostince. Kapitán ani nevyšel na palubu, aby je vyprovodil na břeh, a v dešti nebyl ani nikdo z posádky. Mat s Tomem sešli na kamenné molo sami.
Mat zaklel, když zapadl do bláta na ulici, ale nedalo se s tím nic dělat, a tak šel dál a co nejrychleji dokázal, když mu boty a konec hole při každém kroku uvízly v bahně. Ve vzduchu byly i přes lijavec cítit ryby. "Najdeme si hostinec," řekl hodně nahlas, aby ho Tom slyšel, "a pak se půjdu podívat ven."
"V tomhle počasí?" zakřičel Tom v odpověď. Dešťová voda mu stékala po obličeji, ale jeho víc zajímala pouzdra s nástroji než vlastní osoba.
"Comar mohl odjet z Caemlynu před náma. Jestli měl dobrýho koně místo toho žrádla pro psy, co jsme na nich jeli my, mohl vy-razit z Aringillu i o den před náma, a já nevím, o kolik jsme ho s tím pi-tomcem Dernem mohli dohnat."
"Byla to rychlá cesta," dovolil si poznamenat Tom. "Rorýs si to jméno zaslouží."
"Ať je to jak chce, Tome, déšť nedéšť, musím ho najít dřív, než on najde Egwain, Nyneivu a Elain."
"Pár hodin už neznamená žádný rozdíl, chlapče. Ve městě tak velkým jako Tear jsou stovky hostinců. A za hradbama jich bu-dou další stovky. Některé jsou jen malé špeluňky s tuctem pokojů k pro-najmutí, tak maličký, že bys mohl klidně projít kolem, a ani by sis jich nevšiml." Kejklíř si stáhl kapuci pláště hlouběji do čela a bručel při-tom. "Prohledat je všechny bude trvat celý týdny. Ale Comarovi taky. Noc můžeme strávit v suchu. Můžeš vsadit ten zbytek peněz, co ještě máš, že Comar do deště nevyleze."
Mat zavrtěl hlavou. Maličký hostinec s tuctem pokojů. - Než opus-til Emondovu Roli, největší stavení, jaké kdy viděl, byl hostinec U Vinného střiku. Pochyboval, že Bral al'Vere měl kdy víc než tucet pokojů

k pronajmutí. Egwain žila se svými rodiči a sestrami v poko-jích ve druhém poschodí na čelní straně. Ať shořím, občas si myslím, že nikdo z nás neměl Emondovu Roli opouštět. Ale Rand zcela určitě musel, a Egwain by pravděpodobně zemřela, kdyby nešla do Tar Va-lonu. A teď může zemřít, protože tam šla. A on sám by v hospodářství již také nebyl spokojený. Krávy a ovce rozhod-ně nemohly nahradit kostky. Jen Perrin měl pořád možnost se vrá-tit domů. Vrať se domů, Perrine. Přistihl se, jak na to myslí. Vrať se domů, dokud ještě můžeš. - Otřásl se. Hlupáku! Proč by se měl chtít vracet? Představil si postel, ale rychle tu myšlenku zahnal. Ještě ne.

Oblohu proťal blesk, vlastně tři klikaté blesky spojené dohroma-dy, a vrhl bezútěšné světlo na úzký domek, který jako by měl v ok-nech zavěšené svazečky bylin, a na krámek, sice zavřený, ale podle znamení s miskami a talíři to musel být hrnčířský krám. Zí-vaje se Mat nahrbil a snažil se vytahovat boty z lepkavého bláta rychleji.

"Myslím, že na tuhle část města můžeme zapomenout, Tome," křikl. "Všechno to bláto a smrad z ryb. Umíš si představit Nynei-vu nebo Egwain - nebo dokonce Elain! - že by se tu rozhodly zů-stat? Že-ny mívají rády čistotu a pořádek, Tome, a hezkou vůni."

"Možná, chlapče," zamumlal Tom, a pak se rozkašlal. "Byl bys překvapený, s čím vším jsou ženy ochotný se smířit. Ale možná máš pravdu."

Mat si držel plášť, aby rachejtle nenavlhly, a zrychlil krok. "Tak pojď, Tome. Chci toho Comara nebo holky najít už dneska."

Tom kulhal dál a neustále kašlal.

Prošli širokou bránou do města - v dešti ji nikdo nehlídal - a Ma-tovi se ulevilo, když pod nohama znovu ucítil dláždění. A po necelých padesáti krocích narazili v ulici na hostinec, z oken jehož šenku se do noci linulo světlo a řinula se odtamtud hudba. Dokon-ce i Tom došel těch posledních padesát kroků rychleji i přes své kulhání.

Majiteli hostince U stříbrného půlměsíce dlouhý modrý kabátec díky velikému břichu dokonale padl, na rozdíl od většiny mužů se-dících u stolů na židlích s nízkými opěradly. Mata napadlo, že je-diná nohavice hostinského nabíraných spodků, přivázaných nad kotníky u okraje nízkých střevíců, musí bohatě stačit pro dva oby-čejné lidi. Slu-žebné na sobě měly tmavé šaty s vysokými límečky a kratičké bílé zástěrky. Mezi dvěma kamennými krby hrál jakýsi muž na dulcimer. Tom si ho kriticky změřil a potom zavrtěl hla-vou.

Objemný hostinský se jmenoval Cavan Lopar a s radostí jim pro-najal pokoje. Na jejich zablácené boty se sice zamračil, ale stříbro z Matovy kapsy - zlato mu už pomalu docházelo - a Tomův záplatovaný plášť mu vrásky na čele zase vyhladily. Když Tom slíbil, že za menší odměnu občas zahraje, Loparovi se zatřás-ly brady radostí. O velkém muži s bílým pramenem v plnovousu ale nic nevěděl, ani o třech že-nách odpovídajících Matovu popisu. Mat nechal všechno kromě pláště a hole v pokoji, na postel se sko-ro ani nepodíval - spánek byl lákavý, ale on na něj odmítal byť jen pomyslet - a pak spolykal kořeněný rybí guláš a vyběhl zpátky do deště. Překvapilo ho, když se k němu připojil Tom.

"Myslel jsem, že chceš zůstat v suchu, Tome."

Kejklíř poplácal pouzdro s flétnou, které měl stále pod pláštěm. Ostatní věci nechal nahoře v pokoji. "Lidi s kejklíři mluví, chlap-če. Mohl bych zjistit něco, co ty ne. Rozhodně bych nechtěl, aby se těm holkám něco stalo."

O sto kroků dál mokrou ulicí narazili na další hostinec na pro-tější straně, a na další o dvě stě kroků dál, a pak ještě na jeden. Mat je bral popořadě, vždycky vpadli dovnitř, zdrželi se tak dlouho, aby mohl Tom zamávat pláštěm a vypovědět nějaký příběh, pak někoho nechali, aby mu koupil pohár vína, zatímco se Mat vyptá-val na vysokého muže s bílým pruhem v nakrátko přistřiženém černém vousu a na tři ženy. Vyhrál trochu peněz v kostkách, ale nezjistil nic a Tom také ne. Byl rád, že kejklíř z vína vždycky upil jen pár doušků. Tom na lodi téměř vystřízlivěl, ale Mat si nebyl jist, zda se zase nevrhne na pití, jakmile se dostanou do Tearu. Když už prošli skoro tucet šenků, Mat měl pocit, že má na víčkách pověšené cihly. Déšť trochu polevil, ale z oblohy se stále řinula zá-plava velkých kapek. Navíc jak déšť ustával, zvedl se vítr. Obloha měla ten temně šedý nádech blížícího se svítání.

"Chlapče," ozval se Tom, "jestli se nevrátíme k Stříbrnému půl-měsíci, usnu přímo tady na dešti." Zastavil se a odkašlal si. "Uvědo-muješ si, žes právě prošel kolem tří hostinců? Světlo, jsem tak utaha-nej, že mi

to už ani nemyslí. Máš nějaký plán, kam chceš jít, cos mi o něm neřekl?"
Mat upřel zakalené oči na dlouhána v plášti, který právě zahnul za roh. Světlo, že ale jsem unavený. Rand je pět set leguí odsud a hraje si na to, že je zatracený Drak. "Cože? Tři hostince?" Stáli téměř přímo před dalším, podle znamení, skřípajícího ve větru na-de dveřmi, se to tu jmenovalo U zlatého poháru. Malůvka se sice pohárku na kostky ne-podobala, ale Mat se stejně rozhodl, že zku-sí štěstí. "Ještě jednou, Tome. Jestli je nenajdeme tady, vrátíme se a zalehneme do postele." Postel zněla lépe než kostky se stovkou zlatých marek na stole, ale přece jen se přiměl vstoupit.
Při druhém kroku v šenku ho Mat uviděl. Velký muž měl zele-ný kabátec s modrými pruhy na nabíraných rukávcích, ale byl to Comar, a v nakrátko přistřižené bradce měl bílý pruh. Seděl na jed-né z těch podivných židlí s nízkým opěradlem u stolu na protější straně místnos-ti, chřestil kostkami a usmíval se na muže sedícího naproti němu. Ten měl dlouhý kabát a pytlovité spodky a neusmí-val se. Zíral na mince na stole, jako by si zoufale přál, aby je měl zase ve svém váčku. U lokte měl Comar další pohárek na kostky.
Comar teď obrátil kožený pohárek, jejž právě držel v ruce, a roze-smál se málem dřív, než se kostky na stole zastavily. "Kdo dal-ší?" zavolal hlasitě a přetáhl si sázku k sobě. Před sebou už měl značně vysokou hromádku stříbrňáků. Sebral kostky do pohárku a zatřepal jimi. "Někdo tu určitě chce zkusit štěstí." Zdálo se, že právě po tomhle tu nikdo netouží, ale on dál chřestil pohárkem a smál se.
Hostinského bylo snadné rozpoznat, i když v Tearu nenosili zá-stěry. Tento měl kabátec stejného tmavě modrého odstínu jako všichni ostatní hostinští, s nimiž tu Mat mluvil. Byl to objemný muž, i když by vydal jen za o málo víc než polovičního Lopara, a také měl jenom polovinu jeho brad. Seděl u stolu, zuřivě leštil cí-nový korbel a mračil se přes místnost na Comara, i když tak činil jen tehdy, když se Comar zrovna nedíval. I někteří další hosté vrhali po vousáči kradmé pohle-dy. Ale ne tehdy, když se díval.
Mat potlačil první popud vrhnout se rovnou ke Comarovi, vzít ho holí přes hlavu a zeptat se ho, kde jsou Egwain a ostatní. Něco tu ne-bylo v pořádku. Comar byl první muž, kterého tu viděl nosit meč.
Do-konce i služebná, která Comarovi nesla další pohár vína a za svou ná-mahu byla odměněna štípnutím - se na něj nervózně usmála.
Promysli si to ze všech stran, říkal si v duchu unaveně. Polo-vina potíží, do kterých se dostanu, vzniká z toho, že přesně tohle nedělám. Musím to pořádně promyslet. Díky únavě jako by měl hlavu nacpanou vlnou. Kývl na Toma a společně došli k hostin-skému, který si je pode-zíravě prohlédl, když si k němu přisedli. "Kdo je ten muž s pruhem na bradě?" zeptal se Mat.
"Vy nejste z města, co?" pravil hostinský. "On je taky cizinec. Do dnešní noci jsem ho nikdy neviděl, ale vím, co je zač. Nějaký cizák, co sem přišel a zbohatl obchodem. Kupec dost bohatý, aby mohl nosit meč. To ale není důvod, aby se k nám choval takhle."
"Když jsi ho nikdy předtím neviděl," vyzvídal Mat, "tak jak víš, že je to kupec?"
Hostinský se na něj podíval, jako kdyby byl Mat hodně zaosta-lý ve vývoji. "Jeho kabátec, člověče, a ten meč. Jelikož je z ciziny, ne-může to být urozený pán ani voják, takže to musí být bohatý ku-pec."
Potřásal hlavou na hloupostí cizinců. "Ti sem přijdou, kou-kají se na nás svrchu a muchlají se s našima děvčatama přímo před našima oči-ma, ale on nemá žádný právo tohle dělat. Když zajdu do Maule, ne-hraju s rybáři o pár šupů. A když zajdu do Tavaru, nehraju se sedláky, co přicházejí prodat úrodu."
Začal korbel cídit ještě zuřivěji. "Takový štěstí ten chlap má. Tak si taky musel na-dělat to jmění."
"On pořád vyhrává, co?" Zívaje Mat uvažoval, jak by měl hrát s někým, kdo má taky štěstí.
"Občas prohraje," zamumlal hostinský, "když je v sázce pár stří-brných grošíků. Občas. Ale když se sázka zvedne na stříbrnou mar-ku... Nejmíň tucetkrát jsem ho dneska v noci viděl vyhrát v ko-runách se třema korunama a dvěma růžičkama. A při nejvyšším hodu ještě častěji se třema šestkama a dvěma pětkama. Při trojkách neháže nic jinýho než šestky, a tři šestky a pětku při kompase. Jest-li má takový štěstí, říkám, Světlo na něj sviť a všechno nejlepší, ale ať se o něj po-dělí i s ostatními kupci, jak je to správné. Jak může mít jeden člověk takové štěstí?"
"Zatížený kostky," řekl Tom a zakašlal. "Když si chce být jistej výhrou, použije kostky, který vždycky padnou stejně. Je ale dost ma-zanej, aby nenechal padat úplně nejvyšší hod - lidi začnou být podezí-ravý, když pořád za sebou házeš krále -" zvedl obočí na Mata - "prostě ukazuje hod, který je skoro nemožný porazit, ale nemůže zakrýt, že vždycky padne to samý."

"Už jsem o něčem takovým slyšel," řekl pomalu hostinský. "Po-vídá se, že to dělávají Illianci." Pak ale zavrtěl hlavou. "Ale oba muži používají stejný pohárek s kostkama. Takhle to být nemůže."
"Přines mi dva poháry s kostkama," řekl Tom, "a dvoje kost-ky. Koruny nebo tečky, to je jedno, pokud budou oboje stejný."
Hostinský se na něj zamračil, ale odešel - a obezřetně s sebou vzal i cínový korbel - a vrátil se se dvěma koženými poháry. Tom z jed-noho před Matem vysypal pět kostek na stůl. Ať už byly po-značeny tečkami či symboly, všechny kostky, které kdy Mat viděl, byly buď z kosti nebo ze dřeva. Tyhle měly tečky. Mat je sebral a zamračil se na Toma. "Mám na nich něco vidět?"
Tom si nasypal kostky z druhého pohárku do dlaně a pak, tak rychle, až bylo obtížné jeho pohyby sledovat, je hodil zpátky a ob-rátil pohárek na stůl dřív, než se kostky stačily vysypat. Ruku dr-žel na po-hárku. "Všechny je označ, chlapče. Něčím malým, ale tak, abys svou značku poznal."
Mat si vyměnil zmatený pohled s hostinským. Pak se oba podí-vali na pohárek obrácený dnem vzhůru pod Tomovou dlaní. Mat poznal, že má Tom za lubem něco protřelého - kejklíři vždycky předváděli věci, které byly skoro nemožné - ale nechápal, jak by Tom mohl něco udělat, když ho tak pozorně sledují. Vytáhl tedy od pasu nůž a na každé kostce udělal maličkou rýhu přímo přes kruh se šesti tečkami.
"Tak dobrá," prohlásil, když vracel kostky na stůl. "Ukaž mi ten svůj trik."
Tom se natáhl a sebral kostky. Pak je položil o půl lokte dál. "Teď hledej ty svoje značky, chlapče."
Mat se zamračil. Tom měl druhou ruku pořád na pohárku. Ce-lou dobu s ní nepohnul, ani k ní nepřiblížil Matovy kostky. Sebral kost-ky... a zamrkal. Nebyl na nich ani škrábaneček. Hostinský za-lapal po dechu.
Tom obrátil volnou ruku a ukázal pět kostek. - "Tvoje značky jsou na těchhle. Tohle Comar dělá. Je to trik pro děti, úplně jedno-duchý, i když mě by nikdy nenapadlo, že na to má dost šikovný prs-ty."
"Nemyslím, že bych s tebou někdy chtěl hrát kostky," pozname-nal pomalu Mat. Hostinský zíral na kostky, ale žádné řešení stejně neviděl. "Zavolejte hlídku nebo jak jim tady říkáte," poradil mu Mat.
"Nechte ho zavřít." Ze žalářní kobky nikoho nezabije. Ale co když už jsou mrtvé? Snažil se to nevnímat, ale myšlenka to by-la vtíravá. Tak zařídím, aby zemřel taky, i Gaebril, ať to stojí co to stojí! Ale ony nejsou mrtvé, ať shořím! Nemůžou být mrtvé!
Hostinský vrtěl hlavou. "Já? Já abych oznámil kupce obráncům Kamene? Ti by se na jeho kostky ani nepodívali. Stačilo by, aby řekl slovo, a já bych skončil v řetězech a kopal kanály na Dračích Prstech. Mohl by mě zabít přímo tady, a obránci by řekli, že jsem si to zaslou-žil. Možná po nějaký době odejde."
Mat se na něj suše ušklíbl. "Když ho odhalím, bude to stačit? Za-voláš potom hlídku, nebo ty vaše obránce, nebo někoho?"
"Ty tomu nerozumíš. Jsi cizinec. I když není odsud, je to boha-tý muž, důležitý."
"Počkej tady," řekl Mat Tomovi. "Nechci, aby se dostal k Egwain a ostatním, ať to stojí co to stojí." Jak se zvedal ze židle, zno-vu zazí-val.
"Počkej, chlapče," zavolal za ním Tom sice tiše, ale důrazně. Kej-klíř se sám vyškrábal na nohy. "Světlo tě spal, ty nevíš, do če-ho tady strkáš nos!"
Mat na něj mávl, ať zůstane, a přešel ke Comarovi. Nikdo jiný vousáčovu výzvu nepřijal, a ten si Mata se zájmem prohlédl, když mládenec opřel hůl o stůl a usedl naproti němu.
Comar si prohlédl Matův kabátec a ošklivě se zakřenil. "Ty chceš sázet měďáky, kmáne? Já nemarním čas s -" Zarazil se, když Mat na stůl položil andorskou zlatou korunu a zívl, přičemž se ani nesnažil zakrýt si ústa rukou. "Mnoho toho nenamluvíš, kmáne, i když tvému chování by trocha vylepšení jen prospěla, ale zlato má vlastní hlas a žádné vychování nepotřebuje." Zatřásl koženým pohárkem v ruce a hodil kostky. Pochechtával se dřív, než se za-stavily na třech korunách a dvou růžičkách. "Tohle neporazíš, kmáne. Ale třeba máš v těch had-rech schováno další zlato, o které bys chtěl přijít, co? Cos dělal? Obral svého pána?"
Natáhl se pro kostky, ale Mat je sebral dřív. Comar se zamračil, ale nechal mu pohárek. Jestli budou oba vrhy stejné, budou házet dál, dokud jeden nevyhraje. Mat se při míchání kostek usmíval.
Nechtěl dát Comarovi možnost kostky vyměnit. Jestli hodí stejně třikrát nebo čtyřikrát po sobě - přesně

to samé a pokaždé - do-konce i tihle obránci budou muset poslouchat. Uvidí to všichni v šenku a bu-dou se za něj muset postavit.
Hodil kostky. Ty se divně odrazily. Mat cítil, jak se - něco - po-souvá. Bylo to, jako kdyby se jeho štěstí zbláznilo. Místnost kolem něj se zdánlivě kroutila a tahala za kostky, které jako by byly na prováz-cích. Z nějakého důvodu zatoužil ohlédnout se ke dveřím, ale ne-spouštěl oči z kostek. Zastavily se. Pět korun. Comarovi má-lem vy-padly oči z důlků.
"Prohráls," řekl Mat tiše. Jestli měl opravdu takové štěstí, mož-ná nastal čas je trochu využít. Hlásek v jeho hlavě mu říkal, ať nej-dřív přemýšlí, ale on byl příliš unavený, aby poslouchal. "Myslím, že ti právě dochází štěstí, Comare. A jestli se těch děvčat jenom prstem dotkneš, dojde ti úplně."
"Ještě jsem ani nenašel..." začal Comar s pohledem stále upře-ným na kostky, a pak prudce zvedl hlavu. V obličeji byl bílý jako plátno. "Odkud znáš moje jméno?"
Nenašel je, zatím. Štěstí, sladké štěstí, zůstaň při mně. "Vrať se do Caemlynu, Comare. Řekni Gaebrilovi, žes je nenašel. Řekni mu, že jsou mrtvé. Řekni mu, co tě napadne, ale odejdi dneska z Tearu. Jestli tě tu ještě uvidím, zabiju tě."
"Kdo jsi?" zeptal se velký muž nejistě. "Kdo -?" V příští chví-li už stál a v ruce držel meč.
Mat mu do cesty strčil stůl, převrátil ho a popadl svou hůl. Za-pomněl, jak je Comar velký. Vousáč mu kopl stůl zpátky. Mat pře-padl přes židli, ale hůl udržel. Comar stůl odhodil stranou a bodl po něm. Mat ho kopl do břicha, aby ho zastavil, a neobratně švihl holí právě včas, aby stačil odrazit meč. Ale rána mu vyrazila hůl z prstů a on náhle zjistil, že svírá místo hole Comarovo zápěstí, a Comarův meč má na dlaň od obličeje. Se zachrčením se převalil dozadu a vší silou vykopl. Comarovi se rozšířily oči, když přelétl přes Mata a obličejem narazil na stůl za ním. Mat se vrhl po své holi, ale když ji zvedl, Co-mar se nehýbal.
Ležel na stole s roztaženýma nohama a horní půlkou těla visel do-lů. Muži, kteří předtím seděli u stolu, teď stáli v bezpečné vzdá-lenosti, lomili rukama a nervózně se dívali jeden na druhého. Šenk naplnilo tiché, ustarané hučení, což Mat nečekal.
Meč ležel tak, že na něj Comar snadno dosáhl. Ale on se ani ne-pohnul. Místo toho zíral na Mata, když ten odkopával meč stranou a poklekal k němu. Světlo! Světlo, asi jsem mu zlomil páteř! "Ří-kal jsem ti, abys odešel, Comare. Teď ti štěstí došlo úplně."
"Hlupáku," chroptěl vousáč. "Snad si., nemyslíš... že jsem... je-diný... kdo po nich jde? Nedožijí... ani..." Stále upíral oči na Mata a ústa měl otevřená, ale už víc neřekl. Už nikdy víc neřekne.
Mat na něj hleděl tak upřeně, jako by se snažil z mrtvého vypáčit další slova. Kdo ještě, Světlo tě spal? Kdo? Kde jsou? Moje štěstí. Ať shořím, co se to stalo s mým štěstím? Náhle si uvědomil, že ho hostin-ský zoufale tahá za rukáv.
"Musíš jít. - Musíš. Než přijdou obránci. Ukážu jim ty kostky. Řeknu jim, že to byl cizinec, ale vysoký. Se zrzavými vlasy a še-dýma očima. Nikomu se vůbec nic nestane. Je to muž, co se mi o něm včera zdálo. Nikdo opravdový. A nikdo neřekne opak. Svý-ma kostkama obral každého. Ale ty musíš odejít. Musíš!" Všichni v místnosti upírali svou pozornost na druhou stranu.
Mat se nechal odtáhnout od mrtvého a vystrkat ven. Tom už če-kal na dešti. Popadl Mata za ruku a rychle kulhal pryč, táhna klopýtajícího Mata s sebou. Mat měl kapuci shozenou na záda a déšť mu smáčel vlasy, stékal mu po obličeji a za krk, ale on si toho ne-všímal. Kejklíř se stále ohlížel přes rameno a pátral v ulici za nimi.
"Copak spíš, chlapče? Tam jsi mi ospalej nepřipadal. No tak, chlapče. Obránci zavřou každýho cizince na dvě ulice kolem bez ohledu na to, jakej popis jim hostinský dá."
"To je tím štěstím," mumlal Mat. "Vypočítal jsem si to. Kostky. Moje štěstí funguje nejlíp, když všechno závisí na... náhodě. Jako v kostkách. V kartách mi to moc nejde. Ani v dámě. Tam je moc mož-ností. Musí to být čistě jen náhoda. Dokonce i to nalezení Comara. Přestal jsem se zastavovat v každým hostinci. Do tam-toho jsem vešel čistě náhodou, Tome. - Jestli mám najít Egwain a ostatní včas, musím hledat bez plánu."
"O čem to mluvíš? Ten chlap je mrtvej. Jestli už je zabil... No, tak jsi je pomstil. A jestli je nezabil, tak jsi je zachránil. A teď, co kdybys zatraceně pohnul zadkem? Obráncům to sem nebude trvat dlouho, a tihle nejsou tak mírní jako královnina garda."

Mat setřásl Tomovu ruku a nejistě zrychlil krok. Hůl málem vlekl za sebou. "Uklouzlo mu, že je ještě nenašel. Ale říkal, že není sám, kdo je hledá. Tome, já mu věřím. Díval jsem se mu do očí a on mluvil pravdu. Pořád je musím najít, Tome. A teď dokonce ani nevím, kdo po nich jde. Musím je najít."
Tom pěstí potlačil zívnutí a přetáhl Matovi přes hlavu kapuci. "Dneska v noci ale ne, chlapče. Potřebuju se vyspat, a ty ostatně taky."
Mokro. Z vlasů mi do očí stéká voda. Jako by měl v hlavě za-mlženo. Po chvíli si uvědomil, že to je tím, jak se mu chce hrozně spát. A taky si uvědomil, jak je unavený, když musí přemýšlet, je-nom aby to zjistil. "Tak dobře, Tome. Ale hned jak se rozední, jdu hledat dál." Tom kývl a zakašlal. Deštěm se vrátili ke Stříbrnému půlměsíci.
Svítání přišlo brzy, ale Mat se přesto donutil zvednout z postele a s Tomem se vydali prohledat každý hostinec uvnitř hradeb Tearu. Mat prostě šel tam, kam ho nohy nesly, a vůbec nehledal hos-tince, jen si házel mincí, zda má vstoupit dovnitř. Tohle dělal tři dny a tři noci, a tři dny a tři noci bez přestávky pršelo, občas hřmě-lo, občas bylo ticho, ale z oblohy se neustále řinuly proudy deště.
Tomův kašel se zhoršil, takže musel přestat hrát na flétnu a vy-právět příběhy, a v tomhle počasí nemohl vytáhnout harfu. Nicmé-ně trval na tom, že půjde hledat s Matem, a lidé stejně spíš mluvi-li s kej-klířem. Matovo štěstí při kostkách jako by se ještě zlepšilo od chvíle, kdy začal své náhodné potulky, i když nikdy nezůstával v jednom hos-tinci či krčmě déle, než co by vyhrál pár mincí. Ani jeden však neza-slechl něco užitečného. Povídalo se o válce s Illianem. Povídalo se také o vpádu do Mayene. Povídalo se o vpádu z Andoru, o tom, jak Mořský národ přestal obchodovat, o tom, že vojska krále Artuše Jes-třábí křídlo vstala z mrtvých. Povídalo se o příchodu Draka. Lidé, s nimiž Mat hrál, se na všechny takové zprávy tvářili stejně zachmuře-ně. Připadalo mu, že schválně hle-dají tu nejhorší zprávu a napůl jí i věří. Ale nezaslechl ani špitnout o něčem, co by mu mohlo pomoci najít Egwain a ostatní. Ani je-den hostinský nezahlédl tři ženy vyhovu-jící jeho popisu.
Začal mít ošklivé sny, bezpochyby způsobené starostmi. Zdálo se mu o Egwain, Nyneivě a Elain a o nějakém chlapíkovi s na-krátko při-střiženými bílými vlasy v kabátci s nabíranými pruho-vanými rukávci, podobném tomu, jaký měl Comar, který se smál a splétal kolem nich síť. Jenomže někdy tu síť pletl pro Moirain, a občas místo sítě držel křišťálový meč, meč, který zazářil jako slunce, jakmile se ho dotkl. Občas ten meč držel Rand. Z nějaké-ho důvodu se mu teď často zdáva-lo o Randovi.
Mat si byl jist, že to všechno je způsobeno nedostatkem spánku, a také jídla, protože k tomu se dostal, jen když si náhodou vzpo-mněl, že by se měl najíst, ale nepřestával hledat. - Musím vyhrát sázku, říkal si, a on ji hodlal vyhrát, i kdyby ho to mělo zabít.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Kladivo

Odpolední slunce pálilo svými paprsky, když přívoz přistával v Tearu. Z louží na kamenném molu stoupala pára a vzduch byl skoro tak vlhký jako v Illianu. Perrin ve vzduchu cítil dehet, dřevo a provazy - dál na jih po řece zahlédl nějaké loděnice - a koření, železo a ječmen, voňavky, víno a stovky různých vůní, které v té směsici ani nedokázal přesně určit a které většinou přicházely od skladišť za přístavištěm. Když se někdy na chvíli zvedl severní vítr, zachytil i rybinu, ale ta se ztratila, jakmile se vítr zase utišil. Necítil tu však žádnou vhodnou lovnou zvěř. V duchu se natáhl za vlky, než si uvědomil, co vlastně dělá, a proto toho rychle nechal. V poslední době to dělal nějak příliš často. Žádní vlci tu samo-zřejmě nebyli. Ne v takovémhle městě. Přál si, aby se necítil tak - osamělý.

Jakmile byla vysunuta rampa na zádi bárky, vyvedl za Moirain a Lanem Tanečníka. Po levici měli mohutný Tearský Kámen, leží-cí ve stínu, takže vypadal jako hora i přesto, že z nejvyššího bodu vlál pra-porec. Perrin se na Kámen nechtěl ani podívat, ale bylo ne-možné dívat se na město, aniž by ho viděl. Je tady ještě? Světlo, jestli už se pokusil dostat dovnitř, mohl by už být mrtvý. A pak by to všechno nebylo k ničemu.

"Co tu můžeme najít?" zeptala se za ním Zarin. Nepřestávala klást otázky, jen se neptala Aes Sedai a strážce. "Illian nám před-vedl šedé muže a velké hledání. Co skrývá Tear, že - že nám chce někdo tolik zabránit, abychom to získali?"

Perrin se rozhlédl kolem sebe. Nikdo z dělníků nosících nákla-dy to zřejmě nezaslechl. Perrin si byl jist, že by ucítil jejich pří-padný strach. Spolkl jedovatou poznámku, kterou měl už už na ja-zyku. Ona měla rychlejší jazyk, a ostřejší.

"Kéž bys nemluvila tak dychtivě," zaburácel Loial. "Zřejmě si myslíš, že to tu bude stejně snadné jako v Illianu, Faile."

"Snadné?" bručela Zarin. "Snadné! Loiale, skoro nás zabili dva-krát za jedinou noc. Illian sám by stačil na hledačskou píseň. Proč to nazýváš snadné?"

Perrin se ošklíbl. Přál si, aby se Loial nerozhodl oslovovat Za-rin tím jménem, které si vybrala. Neustále mu to připomínalo, že ji Moi-rain považuje za Mininu sokolici. A nepomáhalo to, aby pře-stal uva-žovat nad tím, zda to je ta kráska, před níž ho Min také va-rovala. Aspoň jsem zatím nenarazil na tu jestřábici. Nebo na Tuatha'ana s mečem! To by bylo ze všeho nejdivnější, nebo jsem kupec s vlnou!

"Přestaň se pořád vyptávat, Zarin," řekl, když se vyhoupl Taneč-níkovi do sedla. "Zjistíš, proč jsme tady, až se Moirain rozhod-ne ti to říct." Snažil se nedívat na Kámen.

Zarin na něj upřela ty své tmavé, zešikmené oči. "Nemyslím, že bys věděl proč, kováři. Myslím, že proto mi to nechceš říct, proto-že nemůžeš. Přiznej to, sedláčku."

Perrin si povzdechl a vyjel z přístavu za Moirain a Lanem. Do Loiala tak Zarin neryla, když jí ogier odmítal odpovědět. Perrin byl přesvědčen, že ho chce prostě utahat, aby začal používat to druhé jméno. Což on rozhodně neměl v úmyslu.

Moirain si přivázala naolejovaný plášť za sedlo na nevinně vypa-dající ranec, v němž byla zabalena dračí zástava, a přes panují-cí vedro si natáhla modrý lněný plášť z Illianu. Jeho hluboká ka-puce jí dokonale zakrývala obličej. Prsten s Velkým hadem měla pověšený na šňůrce kolem krku. Aes Sedai sice do Tearu vstoupit smějí, tvrdila, zakázáno tu bylo jen usměrňování, ale obránci Ka-mene každou ženu s prstenem hlídají. A ona nechtěla, aby ji při ná-vštěvě Tearu sledovali.

Lan už před dvěma dny nacpal svůj měňavý plášť do sedlové brašny, když bylo zjevné, že ať ty temné

psy poslal kdokoliv - Sam-mael, pomyslel si Perrin a otřásl se, snažil se na to jméno vů-bec ne-myslet - ať už je poslal kdokoliv, neposlal další, aby je dohonili. Strážce si na vedro v Illianu nijak nestěžoval, a o poněkud menším vedru v Tearu se také v nejmenším nezmínil. Šedozelený kabátec měl zapjatý až ke krku.
Perrin měl ten svůj napůl rozepnutý a tkanice na košili měl u kr-ku rozvázané. V Tearu možná bylo o trochu chladněji než v Il-lianu, ale ve Dvouříčí by to stále vydalo na pořádně horké léto, a jako vždycky po dešti to vlhkost ve vzduchu ještě zhoršovala. Opasek se sekerou měl mládenec pověšený na sedlové hrušce. By-la tam hezky po ruce, kdyby ji snad potřeboval, a když ji neměl při sobě, cítil se lépe.
Bláto v prvních ulicích, jimiž projížděli, ho překvapilo. Jedi-ně vesnice a městečka, které viděl, měly nedlážděné ulice, a Tear patřil k největším městům. Ale lidem okolo to zřejmě nevadilo. Spousta jich chodila bosa. Na okamžik upoutala jeho pozornost žena brouzdající se na zvláštních špalíčcích. Zauvažoval, proč je nenosí všichni. Pytlovité spodky, které nosili muži, vypadaly lépe přizpůsobené vedru než ty těsné, co měl na sobě on sám, ale on by se v nich určitě cítil hloupě. Představil si sám sebe v takových spodcích a slamáku, jaké viděl ko-lem sebe, a zahihňal se.
"Co je tu k smíchu, Perrine?" zeptal se Loial. Uši měl svěšené, až mu štětičky splývaly s vlasy, a ustaraně si prohlížel lidi v uli-cích. "Tihle lidi vypadají... poraženě, Perrine. Když jsem tu byl posledně, tak se takhle netvářili. Dokonce ani lidi, kteří dovolili, aby vykáceli jejich háje, si nezaslouží vypadat takhle."
Když si Perrin začal blíže prohlížet obličeje kolemjdoucích, místo aby se jen díval na všechny zároveň, viděl, že má Loial prav-du. Něco z většiny tváří zmizelo. Nejspíš naděje. Zvědavost. Na skupinku pro-jíždějící kolem se málokdo podíval, jen když musel ustoupit z cesty ko-ním. Ogier, sedící na zvířeti velkém jako pivo-varský kůň, mohl být klidně Lanem nebo Perrinem.
Když projeli branou ve vysoké šedé městské hradbě kolem vo-jáků s tvrdýma tmavýma očima, v kyrysech přes červené kabátce se širokými rukávci a úzkými bílými manžetami a podšitými kula-tými přilbicemi s hřebenem na temeni, ulice se změnily. Teď byly široké a dlážděné. Místo nabíraných spodků, které nosili ostatní muži, vojáci měli těsné spodky nacpané do bot po kolena. Nad La-novým mečem se vojáci zamračili a začali sahat po svých. Ostře si přeměřili Perrinovu sekeru a luk, ale i přes zachmuřený výraz byl v jejich tvářích také ten poraženecký výraz, jako by už nic nestálo za námahu.
Budovy za hradbami byly větší a vyšší, i když se většinou pří-liš nelišily od těch vně hradeb. Střechy Perrinovi připadaly poně-kud zvláštní, zvláště ty, které vybíhaly do špiček, ale od té doby, co odešel z domova, už viděl tolik různých druhů střech, že jenom zauvažoval nad tím, jaké asi hřebíky používají na své tašky. Na některých místech lidé tašky na střechy dokonce vůbec nepřibíjeli.
Mezi menšími a obyčejnějšími budovami stály zřejmě zcela ná-hodně paláce a velké stavby s věžemi a hranatými bílými kupole-mi, ze všech stran obklopené širokými ulicemi s krámy, hostinci či obyčej-nými domy naproti. Obrovská síň s hranatými mramorový-mi sloupy, s jednou stranou dva sáhy širokou a čtyřiceti stupni ve-doucími k bron-zovým dveřím pět sáhů vysokým, měla po jedné straně pekárnu a po druhé krejčovskou dílnu.
Tady nosilo kabátce a spodky podobném těm, jaké měli vojáci, víc mužů, i když tyto byly jasnějších barev a nedoplňovalo je br-nění. Někteří muži měli dokonce meče. Nikdo nebyl bos, dokonce ani ti, co měli pytlovité spodky. Ženy měly šaty většinou dlouhé, avšak s odha-lenými rameny, dokonce i kouskem poprsí, z látek hedvábných i vlně-ných. Dost velká část obchodu Mořského náro-da s hedvábím procháze-la právě přes Tear. V ulicích bylo také hod-ně otevřených nosítek i kočárů tažených párem koní, stejně jako vozů s volským spřežením. Ale příliš mnoho lidí tu mělo stejný odevzdaný výraz.
Hostinec, který Lan vybral, U hvězdy, měl po jedné straně pláte-nickou dílnu a po druhé kovárnu, oddělené jen úzkými uličkami. Ko-várna byla z neomítnutého šedého kamene a hostinec ze dřeva, i když měla Hvězda čtyři poschodí a také na střeše malá okénka. Rachot tkalcovského stavu stěží přehlušovalo bušení kovářského kladiva. Když Perrin a ostatní sesedli, koně předali podomkům, kteří je odvedli dozadu, a sami vstoupili do hostince. Z kuchyně byly cítit ryby pečené a snad i dušené a skopové na rožni. Muži v šenku měli všichni těsné kabátce a volné spodky. Podle Perrina nemohli být příliš bohatí - do-spěl totiž k přesvědčení, že muži v barevných kabátcích s nabíranými rukávci a ženy s nahými rameny v zářivém hedvábí jsou všichni boha-tí, snad dokonce urození - a ti by se s takovým hlukem nesmířili. Možná proto Lan vy-bral tohle místo.

"Jak máme v tom randálu spát?" vrčela Zarin.
"Žádné otázky?" usmál se Perrin. Na okamžik měl dojem, že na něj dívka vyplázne jazyk.
Hostinský měl kulatý obličej, lysinu a na sobě dlouhý, tmavo-modrý kabát a ty volné spodky. Klaněl se s rukama sepjatýma na mo-hutném teřichu. I on měl ve tváři vepsánu unavenou odevzda-nost. "Světlo na tě sviť, paní, a vítej," vzdychl. "Světlo na vás sviť, pánové, a vítejte." Při pohledu na Perrinovy žluté oči trochu nad-skočil, ale pak unaveně přešel k Loialovi. "Světlo na tě sviť, příte-li ogiere, a vítej. Už je to snad víc než rok, co jsem v Tearu viděl naposled ogiera. Pár jich pracuje na Kameni. Ti ovšem zůstávají v Kameni, ale jednou jsem je zahlíd na ulici." Opět si povzdechl, a zřejmě se ani nevzmohl na zvědavost ohledně toho, proč do Tearu přišel další ogier, nebo proč vůbec někdo přišel.
Plešatějící hostinský, jmenoval se Jurah Haret, jim pokoje uká-zal osobně. Moiraininy hedvábné šaty a to, jak si zakrývala tvář, dohro-mady s Lanovým tvrdým výrazem a mečem, z nich nejspíš v jeho očích činily urozenou dámu a jejího strážného, a tudíž hod-né jeho osobní pozornosti. Perrina očividně považoval za nějaké-ho družiníka a ohledně Zarin si vůbec nebyl jist - k jejímu viditel-nému znechucení - a Loial byl, koneckonců, ogier. Zavolal muže, aby Loialovi srazili dvě postele dohromady, a Moirain nabídl sou-kromou jídelnu, pokud by si přála jíst sama. Ta s povděkem při-jala.
Celou dobu se drželi pohromadě, tvoříce v chodbách nahoře men-ší průvod, až se Haret nakonec naposledy uklonil a s povzde-chem se vzdal jejich přítomnosti. Nechal je tam, kde zrovna stáli, před Moirai-niným pokojem. Stěny tu byly bíle omítnuty a Loial se hlavou málem dotýkal stropu.
"Hnusnej chlap," zamumlala Zarin a oběma rukama si zuřivě oprašovala úzké suknice. "Myslím, že mě považoval za tvou komor-nou, Aes Sedai. To nestrpím!"
"Dávej si pozor na jazyk," upozornil ji tiše Lan. "Jestli to jmé-no použiješ tam, kde by tě mohl někdo slyšet, budeš toho litovat, děvče." Chvíli se sice tvářila, že se s ním dá do při, ale jeho ledo-vě modré oči ji tentokrát umlčely, když už nezchladily její vztek.
Moirain si jich nevšímala. Hleděla do prázdna a ruce si prudce otírala do pláště. Podle Perrina si to ani neuvědomovala.
"Co uděláme, abychom našli Randa?" zeptal se, ale ona ho asi neslyšela. "Moirain?"
"Držte se blízko hostince," pravila po chvíli. "Tear může být ne-bezpečné místo pro někoho, kdo neví, jak to tu chodí. Tady by mohl být vzor roztržen." Poslední větu pronesla tak tiše, jako by hovořila sama k sobě. Pak zvláštním hlasem dodala: "Lane, podí-váme se, co dokážeme zjistit, aniž bychom na sebe upoutali po-zornost. Vy ostatní se držte v hostinci!"
",Držte se v hostinci,'" napodobila ji Zarin, když Aes Sedai se strážcem zmizeli na schodišti. Ale řekla to dost tiše, aby to neza-slechli. "Tenhle Rand. To on je ten, co ho nazývají..." Pokud v té chví-li snad připomínala sokolici, musela by ta sokolice být hodně nervóz-ní. "A jsme v Tearu, kde v Srdci Kamene drží... A v pro-roctvích sto-jí... Světlo mě spal, ta'veren, je tohle vůbec příběh, ve kterém chci být?"
"Tohle není příběh, Zarin." Perrin se chvíli cítil skoro stejně bez-mocně, jako předtím mluvil hostinský. "Kolo nás vetkává do vzoru. Ty ses sama rozhodla zaplíst svý vlákno s našima. Teď je pozdě ho rozplítat."
"Světlo!" zavrčela Zarin. "Teď mluvíš jako ona!"
Perrin ji nechal stát na chodbě s Loialem a šel si odložit věci do svého pokoje - byla v něm nízká postel, pohodlná, ale malá, která se podle lidí z města zřejmě hodila ke sloužícímu, stojan s umy-vadlem, stolička a několik kolíčků na stěně s popraskanou omítkou - a když vyšel ven, ogier i dívka už byli pryč. Zvonění kladiva o kovadlinu ho volalo.
Tolik věcí mu v Tearu připadalo zvláštních, že ho zavalila úle-va, když vstoupil do kovárny. V přízemí byla jediná velká míst-nost, jíž chyběla zadní stěna, místo ní tu byla pouze dvoje nízká vrátka otevíra-jící se na dvorek, kde se kovali koně a voli a kde bylo i jho pro voly. V držácích stála kladiva, na neomítnutých trámech na stěnách visely kleště nejrůznějších tvarů a velikostí, rašple a kopytní nože a další podkovářské náčiní leželo úhledně seřazeno na dřevěných lavicích spolu s dláty, majzlíky a perlíky a všemožný-mi nástroji kovářského řemesla. V truhlících ležely železné pruty i ocel o různé tloušťce. Pět různě drsných brousků stálo na tvrdě udusané podlaze, dále šest ko-vadlin a tři výhně s kamenným oblo-žením a měchy, ale jen v jedné řežavěly uhlíky. Kalicí kádě byly při ruce.
Kovář právě bušil kladivem do dožluta rozpáleného kusu železa, který si přidržoval kleštěmi. Měl světle

modré oči a na sobě měl pyt-lovité kalhoty, ale na nahé hrudi dlouhou koženou vestu a zástě-ru, které se moc nelišily od těch, co nosívali Perrin a pantáta Luhhan v Emondově Roli, a mohutné paže a ramena hovořily o letech stráve-ných prací s kovem. Tmavé vlasy měl skoro stejně prošedi-vělé jako pantáta Luhhan. Další vesty a zástěry visely na stěně, ja-ko by ten muž měl učedníky. Ti teď ale nebyli nikde v dohledu. Oheň tu voněl jako doma. Rozpálené železo vonělo jako doma.
Kovář se otočil a vložil kus, na kterém právě pracoval, zpátky do výhně. Perrin přistoupil k výhni, aby mu zatahal za měchy. Muž se na něj ohlédl, ale neřekl nic. Perrin tahal za měchy nahoru a do-lu pravi-delnými pohyby a udržoval oheň na správné teplotě. Kovář se dal znovu do práce na železe, tentokrát je položil na trn kova-dliny. Perrina napadlo, že to asi bude škrabka na sudy. Kladivo zvonilo v krátkých rychlých úderech.
Muž promluvil, aniž vzhlédl od práce. "Tovaryš?" bylo vše, co řekl.
"Ano," odvětil Perrin stejně prostě.
Kovář chvíli pracoval. Byla to škrabka na sudy, s jakou se čistil vnitřek dřevěných sudů. Občas si kovář Perrina zamyšleně změřil. Na chvíli odložil kladivo a zdvihl krátký silný kus kovu, vrazil ho Perri-novi do ruky, zvedl kladivo a znovu se dal do práce. "Ukaž, co s tím dokážeš udělat," řekl.
Perrin bez přemýšlení došel ke kovadlině na druhé straně výhně a poklepal prutem o její okraj. Krásně to zazvonilo. Ocel nezůsta-la ve slabém ohni příliš dlouho, takže se do ní z uhlí nedostalo moc uhlíku. Perrin skoro celý kus strčil do rozžhavených uhlíků, ochut-nal vodu ze dvou kádí, aby zjistil, která je slaná - ve třetí byl oli-vový olej - sundal si kabátec a košili a vybral si koženou vestu, která mu padla. Většina těchhle tairenských chlapíků byla menších než on, ale přece jen našel jednu vestu, která mu byla dost. Najít zástěru bylo snazší.
Když se obrátil, viděl, že kovář, stále ještě skloněný nad prací, pokyvuje hlavou a usmívá se sám pro sebe. Ale jen to, že ví, jak to v kovárně chodí, ještě neznamenalo, že je dobrý kovář. To ještě bylo třeba dokázat.
Když se se dvěma kladivy, kleštěmi s dlouhými držadly a utínkou s ostrým vrškem vrátil ke kovadlině, ocelový prut se mezitím celý roz-pálil do tmavě ruda, až na malý kousek, který nechal vy-čnívat z výhně. Chvíli tahal za měchy a sledoval, jak barva kovu světlá, až byla světle žlutá, skoro bílá. Pak ocel vytáhl kleštěmi, položil ji na kovadlinu a vybral si těžší ze dvou kladiv. Odhadoval, že má asi deset liber, a mělo delší násadu, než většina lidí nezna-lých práce s kovem považovala za nezbytné. Držel ho skoro na konci, protože z rozpále-ného kovu někdy odletovaly jiskry a on vi-děl jizvy na rukou kováře z Kulatého Vršku, který byl neopatrný.
Nechtěl udělat nic složitého a parádního. V té chvíli mu prosté vě-ci připadaly nejlepší. Začal zaoblovat hrany prutu, pak roztepal pro-středek do široké čepele skoro tak silné, jako původní škrabka, ale dobrou dlaň a půl dlouhé. Občas vrátil kov do výhně, aby ho udržel na světle žluté barvě, a po chvíli si vzal druhé kladivo, o polovinu lehčí než to první. Kus za čepelí ztenčil a pak ohnul přes roh kova-dliny k čepeli, aby se k tomu dalo připevnit dřevěné držadlo. Nasa-dil ostrou utínku do otvoru na kovadlině a položil na ni rozžhavený kov. Jedním ostrým úderem odsekl nástroj, který vyrobil. Skoro vy-robil. Bude to nůž se skosenou špicí, sloužící mezi jiným pro ohla-zování a zarovná-vání dužin sudů poté, co budou sesazeny. Až ho do-končí. Škrabka, kterou vyráběl kovář, ho přivedla na tento nápad.
Jakmile upravil kov za horka, hodil rozžhavený výkovek do sla-né kalicí kádě. Neslaná voda kalila rychleji a hodila se pro nej-tvrdší kovy, kdežto olej byl nejjemnější, na dobré nože. A meče, jak slyšel, ale on se nikdy neúčastnil výroby něčeho takového.
Když se kov dost ochladil a přešel do matně šedé barvy, vyndal ho z vody a vzal k brousku. Trocha pomalé práce se šlapadly če-pel vyleštila. Opatrně čepel znovu nahřál, tentokrát do tmavších bronzo-vých odstínů. Když se začala bronzová barva rozbíhat po čepeli, odlo-žil ji stranou, aby vychladla. Pak teprve dobrousí ostří. Další zakalení by zničilo vlastnosti dané předešlým popouštěním, které právě prove-dl.
"Moc hezký kousek práce," ozval se kovář. "Žádné zbytečné po-hyby. Hledáš práci? Moji tovaryši prostě odešli, všichni tři, ty lumpo-vé ničemní, a tak by tu pro tebe byla spousta práce."
Perrin zavrtěl hlavou. "Nevím, jak dlouho zůstanu v Tearu. Ale jestli ti to nevadí, rád bych ještě chvíli pracoval. Už je to dlouho a moc mi to chybí. Možná bych mohl dělat něco, co by jinak děla-li tovaryši."

Kovář si hlasitě odfrkl. "Ty jsi o hodně lepší než ti darebáci, je-nom se tady potloukali, zírali a bavili se o svých nočních můrách. Jako by občas neměl noční můru každý. Ano, můžeš tady praco-vat, jak dlouho chceš. Světlo, mám objednávky na tucet pořízů a tři bednářské teslice, a truhlář dole v ulici potřebuje čepovní dláto a... Seznam je dlouhý. Začni s těmi pořízy a uvidíme, co zvládneš do setmění."
Perrin se v práci zcela zapomněl a na čas nemyslel na nic jiné-ho než na žár sálající z kovu, zvonění kladiva a vůni kovárny, pak ale přišla chvíle, kdy vzhlédl a zjistil, že kovář - Dermid Ajala se jmeno-val - sundává vestu, a na dvorku ke kování je tma. Veškeré světlo po-cházelo jen z výhně a dvou lamp. A na kovadlině u jedné z vyhaslých výhní seděla Zarin a pozorovala ho.
"Takže ty jsi opravdu kovář, kováři," řekla.
"To je, slečinko," přitakal Ajala. "Říká, že je tovaryš, ale práce, co dneska odvedl, by podle mě klidně mohla být jeho mistrovským kouskem. Má dobrý úder, pravidelný." Perrin při těch poklonách pře-šlapoval a kovář se na něj zazubil. Zarin na oba hleděla s na-prostým nepochopením.
Perrin šel vrátit vestu a zástěru na kolík, ale jakmile je sundal, ná-hle si uvědomil, že Zarin upírá zrak na jeho záda. Bylo to, ja-ko by se ho dotkla. Na okamžik ho zcela přemohla vůně bylinek. Rychle si přetáhl košili přes hlavu a neobratně si ji nacpal do spod-ků. Prudce si natáhl kabátec. Když se otočil, měla Zarin na rtech jeden z těch svých tajnůstkářských úsměvů, které ho vždycky vy-váděly z míry.
"Tak tohle chceš dělat?" zeptala se. "To jsi jel celou tu cestu, abys zase mohl pracovat v kovárně?" - Ajala, zavírající dvířka na dvůr, se zarazil a začal poslouchat.
Perrin zvedl těžké kladivo, které předtím používal, s desetiliberní hlavicí a toporem dlouhým jako jeho předloktí. Bylo velice pří-jemné na dotek. Bylo to správné. Kovář se jednou podíval na jeho oči a ani nemrkl. - Pro něj byla důležitá práce, zručnost při za-cházení s kovem, ne barva něčích očí. "Ne," řekl Perrin smutně.
"Doufám ale, že jednou ano. Zatím ale ne." A šel pověsit kladivo na zeď.
"Vezmi si ho." Ajala si odkašlal. "Obvykle nerozdávám dobrá kladiva, ale... Práce, kterou jsi tu dneska odvedl, stojí za mnohem víc než to kladivo, a možná ti to ‚jednou' pomůže. Člověče, jestli jsem někdy viděl někoho, kdo byl stvořen, aby v ruce držel kovář-ské kladi-vo, tak jsi to ty. Takže si ho vezmi. Nechej si ho."
Perrin sevřel ruku kolem topůrka. Opravdu se cítil dobře. "Děku-ju," řekl. "Ani neumím říct, co to pro mě znamená."
"Jen nezapomeň na to ‚jednou', člověče. Jen na to nezapomeň."
Když odcházeli, Zarin k němu vzhlédla a řekla: "Máš vůbec po-nětí, jak zvláštní muži jsou kováři? Ne. Nemyslela jsem, že bys měl." Odběhla napřed a nechala ho tam stát s kladivem v ruce. Per-rin se podrbal na hlavě.
V šenku se na něj nikdo pořádně nepodíval, na zlatookého mu-že s kovářským kladivem v ruce. Vyšel nahoru do svého pokoje a tentokrát nezapomněl zapálit lojovici. Toulec a sekera visely na kolících na omítnuté stěně, jako předtím. Potěžkal sekera v jedné ruce a kladivo v drahé. Na váhu byla sekera s půlměsíčnou čepelí a silným hrotem o dobrých pět šest liber lehčí, ale připadala mu de-setkrát těžší. Vrátil sekera do smyčky na opasku a kladivo položil na podlahu pod kolíky a topor opřel o stěnu. Topory sekery a kla-diva se téměř dotýkaly, dva kusy dřeva stejné síly. Dva kusy kovu téměř stejné váhy. Dlouho jen tak seděl na stoličce a díval se na oba nástroje. Ještě na ně hleděl, když do místnosti strčil hlavu Lan.
"Pojď, kováři. Musíme si promluvit."
"Já jsem kovář," řekl Perrin a strážce se na něj zamračil.
"Ne abys teď začal bláznit, kováři. Jestli už neuneseš svoji vá-hu, mohl bys nás všechny stáhnout z hory."
"Já svou váhu unesu," zavrčel Perrin. "Udělám, co se musí udě-lat. Co chceš?"
"Tebe, kováři. Copak neslyšíš? Tak pojď, sedláčku."
To jméno, kterým ho tak často oslovovala Zarin, ho rozzlobené-ho zvedlo na nohy, ale Lan už se obrátil. Perrin rychle vyšel na chodbu a následoval strážce přes hostinec. Chtěl mu říct, že už má dost těch "kovářů" a "sedláčků", že se jmenuje Perrin Aybara. Strážce vstoupil do jediné soukromé jídelny s okny na ulici.
Perrin ho následoval. "Tak poslouchej, strážče, já -"

"Ty poslouchej, Perrine," řekla Moirain. "Buď zticha a poslou-chej." Obličej měla hladký, ale v očích měla stejně ponurý výraz, jaký byl i tón jejího hlasu.
Perrin si neuvědomil, že v místnosti je kromě něho a strážce, sto-jícího s rukou opřenou o krbovou římsu, ještě někdo. Moirain seděla u stolu uprostřed místnosti. Stůl byl obyčejný kus nábytku z černého dubu. Všechny ostatní židle s vysokými vyřezávanými opěradly byly prázdné. Zarin se opírala o stěnu na drahé straně místnosti, než byl Lan, a mračila se. Loial se rozhodl sednout si na podlahu místo na židli, která se pro něj nehodila.
"Jsem ráda, že ses rozhodl k nám připojit, sedláčku," řekla jedo-vatě Zarin. "Moirain nechtěla říct ani slovo, dokud nepřijdeš. Jen se tu na nás kouká, jako by chtěla rozhodnout, kdo z nás má zemřít. Já -"
"Buď zticha," zarazila ji ostře Moirain. "Jeden ze Zaprodanců je v Tearu. Vznešený pán Samon je Be'lal."
Perrin se zachvěl.
Loial pevně zavřel oči a zasténal. "Měl jsem zůstat v državě. Nej-spíš bych byl velice šťastný i s manželkou, kterou by mi mat-ka vybra-la. Je to skvělá žena, moje matka, a špatnou ženu by mi nedala."
Uši jako by mu úplně zmizely v huňaté kštici.
"Můžeš se vrátit do Državy Šangtaj," řekla Moirain. "Odejdi hned, jestli chceš. Já ti bránit nebudu."
Loial otevřel jedno oko. "Můžu jít?"
"Jestli chceš," přitakala.
"Aha." Otevřel i druhé oko a tupými prsty o velikosti slušných klobás se podrbal na bradě. "Hádám... Hádám... že jestli mám na vy-branou... tak zůstanu s vámi. Napsal jsem si hodně poznámek, ale na celou knihu to ještě zdaleka nestačí, a nerad bych opustil Perrina a Randa -"
Moirain ho chladně zarazila. "Dobrá, Loiale. Jsem ráda, že zůsta-neš. Ráda využiji znalostí, které máš. Ale dokud tohle neskon-čí, ne-mám čas poslouchat tvoje stížnosti."
"Hádám," ozvala se roztřeseným hlasem Zarin, "že já možnost odejít nemám." Podívala se na Moirain a otřásla se. "Asi ne. No, ková-ři, jestli tohle přežiju, přinutím tě zaplatit."
Perrin na ni jen zíral. Mě! Ta hloupá ženská si myslí, že je to mo-je chyba? Copak jsem ji žádal, aby s námi chodila? Otevřel ústa, ale všiml si výrazu v Moiraininých očích, a tak je zase rychle zavřel. Po chvíli se zeptal: "Jde po Randovi? Aby ho zastavil nebo zabil?"
"Myslím, že ne," odpověděla už klidně. Hlas měla studený jako ocel. "Bojím se, že chce, aby Rand vstoupil do Srdce Kamene a získal Callandor, a pak mu ho chce vzít. Bojím se, že chce zabít Draka Zno-vuzrozeného právě tou zbraní, která ho má zvěstovat."
"Utečeme zas?" ozvala se Zarin. "Jako z Illianu? Nikdy jsem ne-chtěla utíkat, ale když jsem skládala hledačskou přísahu, ani by mě nenapadlo, že potkám Zaprodance."
"Tentokrát," prohlásila Moirain, "utíkat nebudeme. Neodváží-me se utéci. Svět a čas leží na Randových bedrech, na bedrech Draka Znovuzrozeného. Tentokrát budeme bojovat."
Perrin se rozpačitě posadil. "Moirain, říkáš tady otevřeně hodně věcí, o kterých jsi nám tvrdila, že na ně nesmíme ani pomyslet. Je tenhle pokoj chráněný proti odposlechu, že ano?" Když Aes Sedai zavrtěla hlavou, Perrin stiskl okraj stolu tak pevně, až tmavý dub za-skřípal.
"Nemluvím tu o myrddraalech, Perrine. Nikdo nezná sílu Zapro-danců, ví se jen to, že Izmael a Lanfear z nich byli nejsilnější, ale i nejslabší z nich by dokázal vycítit ochrany, které bych mohla postavit, na míli i dál. A ve chviličce nás roztrhat na kousky. Mož-ná by ani nemusel udělat krok z místa, kde stojí."
"Říkáš, že tě může svázat do uzlíku," zamumlal Perrin. "Světlo! A co tak asi můžeme udělat? Jak můžeme vůbec něco udělat?"
"Dokonce ani Zaprodanci se nemůžou postavit odřivousu," řek-la. Perrina napadlo, zda odřivous je to, co použila proti těm tem-ným psům. Pořád ho dost znervózňovalo, co tenkrát viděl i co jim tenkrát řekla.
"Za poslední rok jsem se pár věcí naučila, Perrine. Jsem... ne-bezpečnější, než když jsem přišla do Emondovy Role. Jestli se k Be'lalovi dostanu dost blízko, dokážu ho zničit. Ale jest-li mě on za-hlédne první, zničí nás všechny dávno předtím, než bu-du mít šanci." Obrátila svou pozornost k Loialovi. "Co mi můžeš říci o Be'lalovi?"
Perrin zmateně zamrkal. Loial?
"Proč se ptáš jeho?" zeptala se rozzlobeně Zarin. "Nejdřív vyklá-dáš tomu kováři, že chceš, abychom bojovali s jedním ze Zaprodanců! - který nás může zabít dřív, než jen stačíme mrknout! - a teď se na něj

ptáš Loiala?" Loial naléhavě mumlal to jméno, které používala - "Fai-le! Faile!" - ale ona ani nezpomalila. "Mys-lela jsem, že Aes Sedai vědí všechno. Světlo, aspoň jsem dost chytrá, abych neříkala, že s někým budu bojovat, dokud se o něm nedozvím všechno, co se dozvědět dá! Ty..." Pod Moiraininým upřeným pohledem konečně umlkla.
"Ogierové," poznamenala chladně Aes Sedai, "mají dlouhou pa-měť, děvče. Pro lidi je to od Rozbití světa hodně přes sto poko-lení, ale pro ogiery ani ne třicet. Z jejich příběhů se pořád můžeme dozvědět věci, které jsme neznali. Teď mi to pověz, Loiale. Co víš o Be'lalovi. A pro změnu stručně. Chci znát tvoje vzpomínky, ne dojmy."
Loial si odkašlal, kterýžto zvuk se hodně podobal tomu, jejž vy-dává palivové dříví padající skluzem. - "Be'lal." Uši mu vylétly z vla-sů jako křídla kolibříka a pak se znovu svěsily. "Nevím, co by mohlo být v příbězích o Be'lalovi, co bys už nevěděla. Moc se o něm nemlu-ví, jen to, že srovnal se zemí síně Služebníků těs-ně předtím, než ho Luis Therin Rodovrah a stovka rytířů zavřeli s Temným do věznice. Jalanda, syn Arieda syna Coiamova, napsal, že ho nazývali Závistivec, že se odřekl Světla, protože záviděl Luisi Therinovi, a že záviděl i Izmaelovi a Lanfear. Ve Studii o vál-ce Stínu Moilin, dcera Hamady dcery Juendaniny, nazývá Be'lala Tkalcem sítě, ale já nevím proč. Zmiňuje se o tom, že hrál s Luisem Therinem dámu a vyhrál a že se tím pořád vychloubal." Mrkl na Moirain a zabručel: "Snažím se to zkrátit. Nevím o něm nic dů-ležitého. Někteří píší o tom, že jak Be'lal, tak Sammael stáli v če-le boje proti Temnému, než se odřekli Světla, a oba že byli mistři v šermu. To je opravdu všechno, co vím. Možná jsou o něm zmín-ky i v dalších knihách nebo příbězích, ale ty jsem nečetl. O Be'lalovi se prostě moc často nepíše. Je mi líto, že jsem ti nemohl říci něco důležitého."
"Možná ano," řekla mu Moirain. "O tom jménu, Tkadlec sítě, jsem nevěděla. Ani o tom, že záviděl Drakovi stejně jako svým spo-lečníkům ve Stínu. To jen posiluje moje přesvědčení, že chce získat Callandor. To musí být důvod, proč se rozhodl stát vzneše-ným pánem Tearu. A Tkadlec sítě - to je jméno vhodné pro maza-ného intri-kána, který v skrytu trpělivě spřádá plány. Vedl sis vskut-ku dobře, Loiale." Ogier na okamžik zvedl koutky úst v potěšeném úsměvu, ale pak je opět svěsil.
"Nebudu předstírat, že se nebojím," ozvala se náhle Zarin. "Je-nom hlupák by se nebál Zaprodanců. Ale přísahala jsem, že budu jed-nou z vás, a taky budu. To je všechno, co jsem chtěla říct."
Perrin zavrtěl hlavou. Musela být šílená. Přál bych si, abych ta-dy nebyl já. Přál bych si, abych byl zase doma a pracoval v ko-várně pan-táty Luhhana. Nahlas řekl: "Jestli je v Kameni, jestli tam číhá na Ran-da, tak my musíme taky dovnitř, abychom se k němu dostali. Jak to provedeme? Všichni pořád říkají, že do Kamene se bez svolení vzne-šených pánů nikdo nedostane, a když tak nad tím uvažuju, nevidím způsob, jak se dostat přes bránu."
"Ty dovnitř nepůjdeš," řekl Lan. "Tam půjdeme jenom my dva s Moirain. Čím víc by nás šlo, tím těžší by to bylo. Ať ale najdu jakýko-liv způsob, nemyslím, že to bude snadné i jenom pro dva."
"Gaidine," začala pevným hlasem Moirain, ale strážce ji zarazil stejně odhodlaně.
"Půjdeme společně, Moirain. Tentokrát stát stranou již nebudu." Po chvíli Aes Sedai souhlasně kývla.
Perrin měl pocit, že se Lan uvol-nil. "Vy ostatní byste se měli trochu prospat," pokračoval strážce. "Já musím ven prostudovat Kámen." Odmlčel se. "Je tu jedna věc, na niž jsem pro tvoje novinky málem zapomněl, Moi-rain. Je to maličkost, a nevím, co by to mohlo znamenat. V Tearu jsou Aielové."
"Aielové!" vyjekl Loial. "To je nemožné! Celé město by zpanika-řilo, kdyby do ulic vstoupil jediný Aielan."
"Neříkal jsem, že chodí po ulicích, ogiere. Střechy a komíny měs-ta tvoří stejně dobré skrýše jako Pustina. Viděl jsem nejméně tři, i když zřejmě nikdo v Tearu si jich nevšiml. A jestli jsem viděl tři, mů-žete si být jistí, že jich tu je mnohem víc, které jsem neza-hlédl."
"Pro mě to nic neznamená," prohlásila pomalu Moirain. "Perrine, proč se tak mračíš?"
Nevěděl, že se mračí. "Myslel jsem na toho Aiela v Remenu. Ří-kal, že až Kámen padne, Aielové opustí Trojí zemi. To je Pustina, ne? Říkal, že je to proroctví."
"Přečetla jsem každé slovo z Dračích proroctví," pravila tiše Moi-rain, "v každém překladu, a o Aielech tam není ani zmínka. Slepě tu klopýtáme, zatímco Be'lal tká své sítě, a kolo tká vzor kolem nás všech. Ale jsou Aielové předivem kola, nebo Be'lala?
Lane, musíš mi rychle najít cestu do Kamene. Nám. Najdi nám rychle cestu."

"Jak přikazuješ, Aes Sedai," opáčil strážce, ale o něco hřejivěj-ším tónem než obvykle. Zmizel ve dveřích a Moirain se zamračila na stůl a tvářila se zamyšleně.
Zarin přistoupila k Perrinovi a s hlavou nakloněnou na stranu se na něj zadívala. "A co hodláš udělat ty, kováři? Zdá se, že oni chtě-jí, abychom tu čekali a hlídali, zatímco sami půjdou za dobro-družstvím. Ne že bych si stěžovala."
O tom posledním pochyboval. "Nejdřív," sdělil jí, "si jdu vzít ně-co k jídlu. A pak si půjdu promyslet, co s tím kladivem." A roz-luštit, co vlastně cítím k tobě, Sokolice.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Návnada do sítě

Nyneiva měla dojem, že o kus dál na sluncem zalité ulici kout-kem oka zahlédla vysokého muže s narudlými vlasy v rozevlátém hnědém plášti, ale když se otočila, aby se mohla pořádně podívat zpod širokého okraje modrého slamáku, který jí dala Ailhuin, už mezi nimi rachotilo volské spřežení. Když přehrčelo kolem, ten muž nebyl nikde v dohledu. Byla si skoro jistá, že na zádech měl dlouhán dřevěné pouz-dro na flétnu a že střih jeho šatů rozhodně nebyl tairenský. To nemohl být Rand. To, že se mi o něm zdá, ješ-tě neznamená, že přišel až z Al-mothské pláně.
Kolem chvátal jeden z bosých mužů a z košíku na zádech mu tr-čelo na tucet srpovitých rybích ocasů. Muž náhle klopýtl a při pá-du mu ryby přelétly přes hlavu. Muž přistál na kolenou v blátě a vytřeštil oči na ryby, které se mu vysypaly z koše. Všechny do jedné ty dlouhé štíhlé ryby stály kolmo vzhůru s hlavou zabořenou do bláta, vytvářejí-ce úhledný kruh. Všichni kolemjdoucí na to zí-rali s otevřenými ústy. Muž se pomalu zvedl, nevšímaje si bláta na šatech a na těle. Odepjal si koš ze zad a začal do něj ryby sbírat. Přitom stále potřásal hlavou a něco si tiše brumlal.
Nyneiva zamrkala, ale měla jednání s tím banditou s kravským obličejem, který stál před ní ve dveřích krámku, kde na hácích vi-sely zakrvácené kusy masa. Nyneiva se prudce zatahala za cop a upřela na toho chlapíka oči.
"No dobře," řekla ostře, "vezmu si to, ale jestli si tohle počítáš za tak mizernej kousek, tak už od tebe nic nekoupím."
Muž klidně pokrčil rameny, když si bral peníze, pak jí zabalil pro-rostlou skopovou pečeni do plátna,

které vytáhla k košíku. Ny-neiva se na něj mračila, když kladl zabalené maso do košíku, co měla přes ru-ku, ale na něj to nemělo nejmenší vliv.
Prudce se otočila k odchodu - a málem upadla. Pořád nebyla zvyklá na dřeváky. Neustále jí vázly v bahně a ona nechápala, jak s nimi lidé vůbec zvládají chůzi. Doufala, že jasné sluníčko bláto brzy vysuší, ale měla pocit, že v Maule je bláto více méně stálá zá-ležitost.
Dělajíc přeopatrné kroky, vykročila zpátky k Ailhuininu domu a cestou tiše nadávala. Ceny za všechno byly ostudně vysoké, kva-lita zboží ubohá a skoro nikomu to zřejmě nevadilo, ani kupujícím, ani prodávajícím. Byla to úleva projít kolem ženy, která křičela na majite-le krámku, v obou rukou mávala potlučenými červenožlutými plody - Nyneiva nevěděla, co to je, protože tu bylo stále hodně druhů ovoce i zeleniny, o kterých v životě neslyšela - a vo-lala na každého, ať se po-dívá, co za odpad to ten chlap prodává, ale prodavač se na ni jen una-veně díval a dokonce se ani nenamá-hal odpovídat na její urážky.
Věděla, že vysoké ceny mají jisté oprávnění - Elain jí vysvětlila všechno o tom, jak zrní sežraly krysy v sýpkách, protože nikdo v Cai-rhienu si je nemohl dovolit koupit, a jak velký je od aielské války v Cairhienu obchod s obilím - ale to nijak neomlouvalo to, že všichni lidé zřejmě byli připraveni si jen lehnout a umřít. Ve Dvouříčí byla svědkem, jak úrodu zničilo krupobití nebo je sežraly ko-bylky, černý mor zahubil ovce a rez zkazila tabák, takže když přije-li kupci z Baer-lonu, nebylo co prodávat.
Vzpomínala si, jak dva roky po sobě nebylo skoro co jíst, jen řídká tuřínová polévka a sta-rý ječmen, a lovci měli štěstí, když domů přinesli hubeného králíčka, ale lid z Dvouříčí se pokaždé, když byl sražen na kolena, zase zvedl a vrátil se k práci. Tihle lidé měli jeden špatný rok a jejich ry-bolov i ostatní obchod zřejmě jen kvetly. Neměla s nimi trpělivost. Věděla dobře, že to je její problém, že by měla mít trochu trpěli-vosti. Žili tu jiní lidé s jinými způsoby, a věci, které jí připadaly hrozné, tu zřejmě brali jako nor-mální, dokonce i Ailhuin a Sandar. Měla by být schopná najít v sobě aspoň špetku trpělivosti.
Když s nimi, tak proč ne s Egwain? Tuto myšlenku odsunula stra-nou. To dítě se chovalo ošklivě, štěkalo i při těch nejzřejmějších návr-zích a vzpíralo se těm nejrozumnějším věcem. Dokonce i když bylo jasné, co by měly udělat, Egwain se chtěla nechat pře-svědčovat. Ny-neiva nebyla zvyklá lidi přesvědčovat, zvláště ne li-di, kterým měnila plínky. To, že byla jen o sedm let starší než Eg-wain, nehrálo roli.
To všechny ty ošklivé sny, říkala si. Nevím sice, co znamenají, a teď je má i Elain, a já nevím, co znamená ani tohle, a Sandar řekne jenom, že pořád hledá, a já se cítím tak bezmocná... že bych plivala! Trhla za cop tak prudce, až ji to zabolelo. Aspoň že doká-zala Egwain přesvědčit, aby znovu nepoužila ter'angrial a aby tu věc vrátila zpátky do váčku, místo aby ho stále nosila na těle. Jest-li jsou černé adžah v Tel'aran'rhiodu... Nechtěla ani pomyslet na to, co by to mohlo zname-nat. My je najdeme!
"My je srazíme na kolena," zamumlala nahlas. "Chtít mě prodat jako ovci! Lovit mě jako zvíře! Tentokrát jsem já lovec, a ne krá-lík! Ta Moirain! Kdyby nikdy nebyla přišla do Emondovy Role, byla bych mohla Egwain naučit tolik, aby to stačilo. A Randa... by-la bych moh-la... byla bych mohla něco udělat." To, že věděla, že ani jedno není pravda, moc nepomáhalo. Ještě se to všechno víc zhoršilo. Nenáviděla Moirain skoro tolik, jako nenáviděla Liandrin a černé adžah, možná tolik, jako nenáviděla Seanchany.
Zahnula za roh a Juilin Sandar jí jen tak tak uskočil z cesty, aby do něj nevrazila. I když na ně byl zvyklý, málem ve svých dřevácích upadl, a jen jeho hůl ho zachránila, že sebou neplácl na břicho do blá-ta. To světlé rýhované dřevo se jmenovalo bambus, jak se dozvěděla, a bylo mnohem pevnější, než vypadalo.
"Paní - ehm - paní Maryim," vypravil ze sebe konečně Sandar, když znovu získal ztracenou rovnováhu. "Já jsem... hledal jsem tě." Nervózně se usmál. "Ty se na mne zlobíš? Proč se na mě tak mračíš?"
Nyneiva vyhladila zachmuřené vrásky na čele. "Nemračila jsem se na tebe, mistře Sandare. To ten řezník... To je jedno. Proč mě hle-dáš?" Zadržela dech. "Našel jsi je?"
Sandar se rozhlédl kolem sebe, jako by čekal, že by je mohl vy-slechnout nějaký kolemjdoucí. "Ano. Ano, musíš jít se mnou. Ostatní už čekají. Ostatní. A máma Guenna."
"Proč jsi tak nervózní? Nedovolil jsi jim zjistit, že se o ně zají-máš?" zeptala se ostře. "Co tě tak vyděsilo?"
"Ne! Ne, paní. Já... Já se neodhalil." Znovu se rozhlédl kolem a přistoupil blíž. Mluvil zadýchaným naléhavým šepotem. "Ty že-ny, co hledáte, jsou v Kameni! Hosté vznešeného pána! Vznešené-ho pána

Samona! Proč je nazýváte zlodějkami? Sám vznešený pán Samon!" Málem kvílel. Obličej se mu leskl potem.
V Kameni! Se vznešeným pánem! Světlo, jak se k nim teď mám dostat? S námahou potlačila netrpělivost. "Uklidni se," řekla mír-ně. "Uklidni se, mistře Sandare. Můžeme všechno vysvětlit ke tvé úplné spokojenosti." Doufám, že ano. Světlo, jestli se rozběhne do Kamene, aby pověděl vznešenému pánu, že je hledáme... - "Pojď se mnou za mámou Guennou. S Joslyn a Carylou ti to všechno vy-světlíme. Opravdu. Pojď."
Krátce, nejistě kývl a připojil se k ní. Šel jen tak rychle, aby mu v dřevácích stačila. Vypadal, jako by se chtěl rozběhnout.
U domku kořenářky zahnula dozadu. Pokud věděla, nikdo nikdy nepoužíval přední dveře, dokonce ani máma Guenna sama. Koně teď byli uvázáni u bambusového zábradlí - dost daleko od Ailhuininých nových fikovníků i zeleniny - sedla a uzdy byly ulože-ny v domě. Pro jednou se nezastavila, aby pohladila Gaidina po nose a řekla mu, jaký je skvělý a mnohem rozumnější než jeho jmenovec. Sandar se zasta-vil, aby si holí oškrábal bláto z dřeváků, ale ona spěchala dovnitř.
Ailhuin Guenna seděla s rukama podle těla na židli s vysokým opěradlem, vytažené do místnosti. - Oči jí lezly z důlků hněvem a strachem, jak se zoufale namáhala, aniž však dokázala pohnout jedi-ným svalem. Nyneiva nepotřebovala cítit jemné předivo vzdu-chu, aby poznala, co se stalo. Světlo, ony nás našly! Světlo tě spal, Sandare!
Zaplavil ji vztek a spláchl stěny, které jí obvykle bránily dosáh-nout na sílu, a jak jí z rukou vypadl koš, byla bílým kvítkem na trnce, otevírajícím se objetí saidaru, otevírajícím se... Bylo to, jako by si naběhla na další zeď, zeď z čistého skla. Cítila pravý zdroj, ale stěna zastavila vše kromě bolestné touhy být naplněna jedinou silou.
Koš dopadl na podlahu, a jak se odrazil, dveře za ní se otevřely a dovnitř vstoupila Liandrin následovaná černovlasou ženou s bí-lým pramenem nad levým uchem. Obě měly dlouhé barevné hed-vábné šaty střižené tak, že odhalovaly ramena, a obklopovala je záře saidaru.
Liandrin si uhladila červené šaty a její mrzuté rty se zvlnily v úsměvu. Tvář panenky měla pobavený výraz. "Vidíš, že ano, divožen-ko," začala, "nemáš žádný -"
Nyneiva ji udeřila do úst, jak nejsilněji dokázala. Světlo, musím se dostat pryč. Hřbetem ruky uhodila i Riannu tak tvrdě, že černo-vláska padla na svůj hedvábím obalený zadek a vyjekla. Musely dostat ostat-ní, ale jestli se dostanu ze dveří, jestli se dostanu dost daleko, aby mě nemohly odříznout od pravého zdroje, něco udě-lám. Prudce Liandrin odstrčila ode dveří. Jen ať se dostanu z jejich dosahu a...
Ze všech stran na ni začaly pršet rány, jakoby zasazované pěst-mi a holemi, jako krupobití. Ani Liandrin, jíž z koutků sevřených úst tek-la krev, ani Rianna s rozcuchanými vlasy a pomačkanými zelenými šaty, nezvedla ruku. Nyneiva cítila, jak se kolem ní ovíjejí prameny vzduchu, stejně jako rány samotné. Stále se snažila dostat ke dveřím, ale uvědomila si, že je už na kolenou, a nevidě-né rány pršely dál, ne-viditelné hole a pěsti ji bušily do zad a do bři-cha, do hlavy, ramenou, ňader a nohou. Se zasténáním se svalila na bok a stočila se do klubíč-ka ve snaze se ochránit. Ó Světlo, snaži-la jsem se. Egwain! Elain! Snažila jsem se! Nebudu křičet! Světlo vás spal, můžete mě utlouct k smrti, ale křičet nebudu!
Rány přestaly, ale Nyneiva se třásla dál. Od hlavy k patě byla celá potlučená.
Liandrin si k ní přidřepla a rukama si objala kolena. Hedvábí za-šustilo o hedvábí. Otřela si krev ze rtů. Tmavé oči měla tvrdé a v jejím výraze teď nebyla ani stopa po pobavení. "Možná jsi pří-liš hloupá, abys poznala, kdy jsi poražená, divoženko. Bojovala jsi skoro tak di-voce, jako ta druhá hloupá holka, ta Egwain. Skoro ta-dy zešílela. Mu-síte se všechny naučit poddat se. Naučíte se, jak se poddat."
Nyneiva se zachvěla a znovu se natáhla po saidaru. Ne že by si myslela, že se jí to podaří, ale musela něco udělat. Přinutila se skr-ze bolest natáhnout... a narazila na ten neviditelný štít. Liandrin se teď v očích objevil pobavený výraz, pochmurné veselí malého da-rebáka, který právě utrhl mouše křidélka. "Aspoň tahle nám k ničemu není," řekla Rianna a přistoupila k Ailhuin. "Zastavím jí srdce." Ailhuin při jejích slovech málem vy-padly oči z důlků.
"Ne!" Liandrininy krátké medové cůpky zavlály, když prudce otočila hlavu. "Ty vždycky zabíjíš příliš rychle, a jedině Veliký pán může využít mrtvé." Usmála se na ženu, kterou na židli držela nevi-ditelná

pouta. "Viděla jsi vojáky, kteří přišli s námi. Víš, kdo na nás v Kameni čeká. Vznešeného pána Samona by nepotěšilo, kdybys hovo-řila o tom, co se dneska u tebe stalo. Jestli budeš držet jazyk za zuby, budeš žít a možná mu i jednoho dne sloužit. Jestli promluvíš, budeš sloužit Velikému pánu Temnoty i z hrobu. Co si vybereš?"
Ailhuin náhle mohla pohnout hlavou. Zatřásla šedými kudrnami a pohnula rty. "Budu... Budu držet jazyk za zuby," řekla sklíčeně a roz-pačitě a zahanbeně se podívala na Nyneivu. "Jestli promlu-vím, k čemu to bude? Vznešenému pánu stačí mrknout, a dostane mou hlavu. Co bych pro tebe mohla udělat, děvče? Co?"
"To je v pořádku," řekla Nyneiva unaveně. Komu by to mohla říct? Mohla by pro nás jedině umřít. "Vím, že bys nám pomohla, kdy-bys mohla." Rianna zvrátila hlavu dozadu a rozchechtala se. Ailhuin se svezla na židli, zcela volná, ale dokázala jenom sedět a dívat se do klína na složené ruce.
Liandrin s Riannou zvedly Nyneivu na nohy a vystrkaly ji před dům. "Něco si zkusíš," varovala ji tvrdým hlasem černovláska, "a já tě donutím, aby sis stáhla vlastní kůži z těla a zatancovala si jen tak."
Nyneiva se skoro zasmála. Co bych tak asi mohla zkusit? Byla odříznuta od pravého zdroje. Rány ji bolely tak, že skoro nedoká-zala stát. Ať by se vzmohla na cokoliv, ony by ji zvládly jako vzteklé děc-ko. Ale moje rány se zahojí, Světlo vás spal, a vy ještě uděláte chybu! A až ji uděláte...
V předním pokoji na ně čekali dva velcí vojáci v kulatých přilbách a lesklých kyrysech přes červené kabátce s nabíranými ruká-vy. Oběma se na čele perlil pot a kouleli tmavýma očima, jako by se báli stejně jako ona. S nimi tu také byla Amico Nagoyin, štíhlá a hez-ká, s labutí šíjí a světlou pletí, vypadající nevinně jako dí-venka trhající květiny. Joiya Byir měla přes hladké líce a vyrovna-nost ženy, která dlouho pracovala s jedinou silou, přátelský výraz, skoro připomínala hodnou babičku, i když v tmavých vlasech ne-měla šediny a obličej měla téměř bez vrásek. Její šedé oči však vy-padaly spíš na macechu z pohádek, tu, která zavraždí děti manže-lovy první ženy. Obě ženy zářily silou.
Mezi dvěma černými sestrami stála Elain s modřinou na oku, na-teklou tváří a rozseknutým rtem. Jeden rukáv měla napůl utrže-ný. "Mrzí mě to, Nyneivo," řekla s námahou, jako by ji bolela če-list. "Vů-bec jsme je neviděly, až už bylo pozdě."
Egwain ležela na podlaze a obličej měla tak nateklý, až byla skoro k nepoznání. Když Nyneiva s doprovodem vstoupila, jeden z vojáků si Egwain přehodil přes rameno. Visela zcela bezvládně jako poloprázd-ný pytel ječmene.
"Co jste jí to udělaly?" chtěla vědět Nyneiva. "Světlo vás spal, co -!" Cosi neviditelného ji uhodilo přes ústa dost tvrdě, až sejí na chvíli zatmělo před očima.
"No tak, no tak," řekla Joiya Byir s úsměvem, který však její oči usvědčovaly ze lži. "Nesnesu žádné otázky, ani sprostý jazyk." Ja-ko babička i mluvila. "Promluvíš, až se tě někdo zeptá."
"Říkala jsem ti, že ta holka nepřestala bojovat, ne?" ozvala se Li-andrin. "Ať je to pro tebe poučením. Jestli si něco zkusíš, do-padneš stejně."
Nyneiva zoufale toužila něco pro Egwain udělat, ale nechala se vystrkat na ulici. Donutila je, aby ji vystrkaly. Byl to dost ubohý způ-sob, jak se vzepřít, odmítnout spolupráci, ale v této chvíli se na nic lepšího nevzmohla.
Na rozblácené ulici bylo dost málo lidí, jako by se všichni náhle rozhodli, že je pro ně mnohem lepší být někde jinde, a teď pár chodců spěchalo po druhé straně ulice, aniž se podívalo na lesklý, černě lako-vaný kočár se šestispřežím běloušů s chocholy na hla-vách. Kočí, oble-čený jako vojáci, ale beze zbroje či meče, seděl na kozlíku a další muž jim otevřel dvířka, jakmile vyšli z domu. Než to udělal, všimla si Ny-neiva namalované pečeti. Pěst ve stříbrné kovové rukavici tisknoucí klikaté blesky. Usoudila, že to bude znak vznešeného pána Samona - Musí to být temný druh, když jedná s černými adžah. Světlo ho spal! - ale víc ji zajímal muž, který při jejich příchodu padl na kolena do blá-ta. "Světlo tě spal, Sandare, proč -?" Nadskočila, když ji něco ja-ko dřevěné prkno udeřilo do ramene.
Joiya Byir se káravě usmála a zakývala prstem. "Chovej se ucti-vě, dítě. Nebo bys mohla přijít o jazyk."
Liandrin se zasmála. Zajela Sandarovi rukou do černých vlasů a zvrátila mu hlavu dozadu. Ten k ní vzhlížel s výrazem věrného honí-cího psa - nebo voříška čekajícího kopanec. "Nebuď na toho muže příliš tvrdá." Dokonce i slovo "muž" vyslovila jako "pes". "Musel být... přesvědčen... aby sloužil. Ale já umím velice dobře přesvědčo-vat, viď?" Znovu se zasmála.

Sandar se zmateně podíval na Nyneivu. "Musel jsem to udělat, paní Maryim. Musel... jsem." Liandrin ho zatahala za vlasy a on se zase podíval na ni jako rozpačitý hafan.
Světlo! pomyslela si Nyneiva. Co mu to udělaly? A co asi udě-lají nám?
S Elain je hrubě strčili do kočáru a mezi ně nacpali bezvládnou Egwain, které padala hlava. Liandrin s Riannou si také nastoupily a usadily se na sedadlo čelem dopředu. Obklopovala je záře saidaru. Kam odešly ostatní, na tom Nyneivě v této chvíli příliš ne-záleželo. Chtěla se dotknout Egwain, utišit její bolest, ale nedoká-zala pohnout svaly od krku dolů, mohla se jenom trochu kroutit. Prameny vzduchu je všechny tři ovíjely pevně jako pokrývka. Kočár se pohnul a v blátě se prudce rozkymácel i přes kožené po-pruhy.
"Jestli jste jí ublížily..." Světlo, vidím přece, že jí ublížily. Proč neřeknu, co mám na mysli? Ale bylo pro ni skoro stejně těžké vy-pustit z úst slovo, jako zvednout ruku. "Jestli jste ji zabily, nepře-stanu, dokud vás všechny nedostanu jako zdivočelý psy."
Rianna se mračila, ale Liandrin si jenom odfrkla. "Nechovej se jako úplná hlupačka, divoženko. Chtějí vás živé. Na mrtvou ná-vnadu se nic nechytí."
Návnada? Na co? Na koho? "Jak jsi hloupá, Liandrin! Copak si myslíš, že jsme tady samy? Jenom my tři, dokonce ani ne hotové Aes Sedai? My jsme návnada, Liandrin. A vy jste nám nakráčely rovnou do pasti, jako tlustý tetřev."
"Neříkej jim to!" řekla ostře Elain a Nyneiva zamrkala, než si uvědomila, že jí Elain s historkou pomáhá. "Jestli se necháš unést hněvem, povíš jim i to, co nesmějí slyšet. Musejí zůstat v Kameni. Musejí -"
"Buď zticha!" štěkla Nyneiva. "To ty se necháváš unýst!" Elain se i přes modřiny podařilo vypadat pokořeně. Ať si to přeberou, ří-kala si Nyneiva v duchu.
Ale Liandrin se jenom usmála. "Jakmile vás přestaneme potře-bovat jako návnadu, povíte nám všechno. Budete po tom přímo toužit. Ve Věži se povídalo, že jednou budeš velice silná, jenže já zařídím, že mě poslechneš vždycky, dřív, než velký mistr Be'lal dokončí to, co má s tebou v plánu. Posílá pro myrddraaly. Pro tři-náct myrddraalů." Při posledních slovech se jí poupě úst rozvilo v úsměvu.
Nyneiva cítila, jak se jí stáhl žaludek. Jeden ze Zaprodanců! By-la úplně otupená šokem. Temný a všichni Zaprodanci jsou vázáni v Shayol Ghulu, byli tam zavřeni Stvořitelem v okamžiku stvoření. Ale katechismus nepomáhal. Věděla až příliš dobře, kolik z toho není prav-da. Pak jí došel i zbytek. Třináct myrddraalů. A třináct sester z černé-ho adžah. Uslyšela Elain zaječet dřív, než si uvědo-mila, že sama křičí a neúspěšně sebou trhá v těch neviditelných poutech tvořených vzdu-chem. Nedalo se poznat, co je hlasitější, zda jejich zoufalý křik, nebo smích Liandrin a Rianny.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Pátrání po léku

Mat, sedící na stoličce v kejklířově pokoji, se zachmuřil, když se Tom znovu rozkašlal. Jak máme hledat, když je tak zatraceně nemoc-ný, že se ani nepostaví na nohy? Hned se za tu myšlenku za-styděl. Tom hledal stejně neúnavně jako on sám, přemáhal se dnem i nocí, i když musel vědět, že na něj přichází choroba. Mat byl svým pátráním tak zaujat, že Tomovu kašli nevěnoval pozornost. A změ-na počasí, kdy místo deště nastala pama, taky moc nepomohla.
"No tak, Tome," řekl Mat. "Lopar říkal, že nedaleko odsud bydlí kořenářka. Tak tady nazývají vědmu - kořenářka. To by se Nyneivě líbilo!"
"Nepotřebuju si lít do krku žádný ty odporný... lektvary, chlap-če." Tom si vtiskl pěst do knírů v marné snaze suchý kašel potla-čit. "Jdi hledat napřed. Jen mi dej... pár hodin... v posteli... a při-pojím se k tobě." Ničivý záchvat mu zkroutil tělo, až se hlavou málem dotýkal kolen.
"Takže já mám udělat celou práci, zatímco ty si tu budeš leno-šit?" prohodil Mat lehce. "Jak mám něco najít bez tebe? Většinu toho, co jsme se dozvěděli, jsi zjistil ty." To nebyla zcela pravda. Lidé mluvili nad kostkami stejně volně, jako když kupovali kejklíři pohár vína. Vlastně volněji, když kejklíř kašlal tak silně, že se báli nákazy. Ale pomalu docházel k přesvědčení, že Tomův kašel sám od sebe neodezní. Jestli mi tady ten starý kozel umře, tak s kým budu hrát dámu? řekl si drsně. "No, to tvoje zatracený kaš-lání a hekání mě vzbudí i vedle v pokoji."
Nevšímaje si protestů bělovlasého muže, zvedl Toma na nohy. Polekalo ho, jak silně musel kejklíře podpírat, aby se Tom vůbec udr-žel na nohou. I přes dusné horko trval Tom na svém záplatova-ném plášti. Mat měl kabátec rozepnutý a všechny tkanice na košili rozvá-zané, ale nechal starce, ať je po jeho. Nikdo v šenku nevzhlédl, když Toma napůl nesl ven do vlhkého a parného odpoledne.
Hostinský mu jednoduše popsal směr, ale když dorazili k bráně a uviděli zablácené Maule, Mat se skoro vrátil, aby našel jinou kořenář-ku. V tak velkém městě museli mít víc než jednu. Tomovo sípění však rozhodlo. S úšklebkem vstoupil do bláta a polonesl polovedl kejklíře s sebou.
Podle podrobného popisu, který mu dal hostinský, usoudil, že ten první den cestou od přístavu museli procházet kolem domu kořenářky, a když spatřil dlouhý úzký domek se svazečky bylinek v oknech, hned vedle hrnčířského krámu, vzpomněl si na něj. Lopar říkal něco o tom, že musí jít dozadu, ale on měl bláta až dost.
A smrdí to tu rybinou, pomyslel si a zamračil se na bosé muže, kteří kolem čvachtali s koši na zádech. V ulici byly také vidět sto-py koní, jež pomalu mizely pod stopami nohou a volských paznehtů. Ko-ně museli táhnout vůz, nebo možná kočár. V Tearu viděl jen volská spřežení táhnoucí vozíky i těžké povozy - šlechtici a kupci byli pyšní na svůj skvělý chov a nikdy by nedovolili, aby jejich skvělá zvířata byla použita k něčemu, co by připomínalo práci - ale mimo hradby města nespatřil jediný kočár.
Zaplašil myšlenky na stopy koní a kol, dovlekl Toma k předním dveřím a zaklepal. Po chvíli zaklepal znovu. A ještě.
Už to chtěl vzdát a vrátit se k Stříbrnému půlměsíci i přesto, že mu Tom kašlal na rameni, ale pak uvnitř zaslechl šouravé kroky.
Dveře se na skulinku otevřely a ven vyhlédla statná šedovlasá že-na. "Co chceš?" zeptala se napjatým hlasem.
Mat nasadil svůj nejlepší úsměv. Světlo, už začínám být sám ne-mocný ze všech těch lidí, co mluví, jako by pozbyli veškerou nadě-ji. "Máma Guenna? Jsem Mat Cauthon. Cavan Lopar mi řekl, že bys mohla mít něco na přítelův kašel. Můžu slušně zaplatit."
Žena si je chvíli prohlížela a zřejmě poslouchala, jak Tom sípe. Potom si povzdechla. "Hádám, že alespoň

tohle ještě zvládnu. Můžete jít dál." Otevřela dveře, a než se Mat pohnul, už se šourala dozadu.
Její přízvuk tolik připomínal amyrlin, až se Mat otřásl, ale šel za ní a Toma už skoro nesl v náručí.
"Tohle... nepotřebuju," sípal kejklíř. "Zatracený odvary... vždy chutnají jako... pomyje."
"Drž zobák, Tome."
Statná žena je zavedla až do kuchyně a pak se chvíli hrabala v kredenci. Vyndala malé kamenné nádobky a pytlíčky s bylinka-mi. Celou dobu si pro sebe bručela.
Mat pak Toma posadil na židli s vysokým opěradlem a vyhlédl z nejbližšího okna. Vzadu byli uvázaní tři dobří koně. Překvapilo ho, že má kořenářka víc než jednoho, či vlastně vůbec nějakého koně. V Tearu neviděl jezdit nikoho kromě šlechticů a boháčů, a tato zvířata musela stát víc než jen hrst stříbra. Zase koně. Mně už na těch zatra-cených koních nezáleží!
Máma Guenna uvařila jakýsi silný, odporně páchnoucí čaj a při-nutila Toma, aby ho vypil. Když se pokoušel protestovat, jedno-duše mu podržela nos. Mat usoudil, že je na ní méně tuku než si myslel, podle toho, jak držela kejklíři hlavu v ohbí lokte a druhou rukou mu lila černou tekutinu do krku bez ohledu na to, jak silně se vzpíral.
Když hrnek odložila, Tom se rozkašlal a zároveň si zuřivě utíral ústa. "Ááách! Ženská... nevím... jestli... jsi mě chtěla utopit... nebo zabít tou pachutí! Měla bys... být zatracená... kovářka!"
"To stejné budeš užívat dvakrát denně, dokud ten suchý kašel ne-přejde," prohlásila žena pevně. "A dám ti mast, kterou si budeš každý večer natírat prsa." Něco únavy z jejího hlasu zmizelo, jak tak stála proti kejklíři s rukama v bok. "Ta mast páchne stejně ohavně, jako chutná ten čaj, ale ty se jí budeš natírat - a pořádně! - nebo tě vytáhnu nahoru jako hubenýho kapra v síti a přivážu tě k posteli tím tvým pláš-těm! Ještě nikdy ke mně žádný kejklíř ne-přišel, a já nenechám toho prvního ukašlat se k smrti."
Tom se na ni mračil a se zakašláním si foukl do knírů, ale zřej-mě bral její hrozbu vážně. Aspoň už nic neříkal, ale tvářil se, jako by chtěl čaj i mast hodit zpátky.
Čím více máma Guenna mluvila, tím víc Matovi připomínala amyrlin. Z toho, jak se Tom tvářil kysele a ona odhodlaně, usou-dil, že by měl radši věci trochu urovnat, než kejklíř rovnou odmít-ne její léky užívat. A ona se rozhodne, že ho k tomu donutí. "Znal jsem kdysi že-nu, která mluvila jako ty," poznamenal tedy. "Pořád samý ryby a sítě a tak. A přízvuk taky měla podobnej. Hádám, že je Tairenka."
"Možná." Šedovlasá žena náhle opět mluvila vyčerpaně a zrak upírala na podlahu. "Já zase znala pár děvčat, co mluvila se stej-ným přízvukem jako ty. Teda dvě z nich."
Mat cítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě. Takové štěstí přece mít nemůžu. Ale nevsadil by ani měďák, že ty dvě ženy s dvouříčským pří-zvukem budou jen tak v Tearu. "Tři holky? Teda spíš mladý že-ny? Jmenují se Egwain, Nyneiva a Elain? Ta má vlasy jako slunce a mod-rý oči."
Kořenářka se na něj zamračila. "To nebyla jména, co mi řekly," vykládala pomalu, "ale mám takové tušení, že mi nedaly pravá jména. Asi k tomu měly své důvody. Jedna z nich byla moc hezká dívčina s jasně modrýma očima a rudozlatými vlasy na ramena." Popsala pak také Nyneivu s copem do pasu a Egwain s velkýma tmavýma očima a pohotovým úsměvem. Tři hezké ženy, a každá jiná, jak jen se od sebe mohly lišit. "Vidím, že je znáš," pravila na-konec. "To je mi líto, chlapče."
"Proč je ti to líto? Už se je snažím najít celý dny!" Světlo, tu první noc jsem šel rovnou kolem tohohle domu! Rovnou kolem nich! A já chtěl náhodu. Co by mohla být větší náhoda než to, že jedné deštivé noci přistane loď v přístavu, a kam se náhodou podíváš, když se za-bleskne? Ať shořím! Ať shořím!
"Řekni mi, kde jsou, mámo Guenno."
Šedovlasá kořenářka unaveně hleděla na pec, na níž z hubičky konvice stoupala pára. Hýbala ústy, ale neřekla nic.
"Kde jsou?" dožadoval se Mat. "Je to důležitý! Jestli je nenajdu, hrozí jim nebezpečí!"
"Ty tomu nerozumíš," řekla tiše. "Jsi cizinec. Vznešení páni..."
"Mně můžou bejt ukradený nějací -" Mat zamrkal a zadíval se na Toma. Kejklíř se mračil, ale kašlal tak silně, že si tím Mat ne-byl jist. "Co mají vznešení páni společnýho s mýma kamarádkama?"
"Ty prostě ne -"
"Neříkej mi, že nerozumím! Za tu informaci zaplatím!"
Máma Guenna se na něj zlostně podívala. "Já neberu peníze za...!" Zuřivě se zamračila. "Chceš po mně, abych ti řekla věci, o kte-rých mám zakázáno mluvit. Víš, co se se mnou stane, jestli to udělám, a ty o

mně jen špitneš? Pro začátek mi vytrhnou jazyk. Pak mi usekají další části těla, než vznešení páni nechají pověsit ten vřískající zbytek na posledních pár hodin na náměstí jako při-pomínku ostatním, že mají poslouchat. A těm mladým ženám to nijak nepomůže, ani to, že ti to řeknu, ani to, že umřu!"
"Slibuju, že se o tobě nikomu nezmíním. Přísahám." A tu přísa-hu dodržím, stařeno, jenom jestli mi řekneš, kde zatraceně jsou! "Prosím. Jsou v nebezpečí."
Kořenářka si ho dlouho prohlížela, a než s tím skončila, měl po-cit, že ho poznala do nejmenších podrobností. "Za tu přísahu ti to povím. Měla jsem je ráda. Ale stejně nemůžeš nic udělat. Přišel jsi pozdě, Matrime Cauthone. Pozdě skoro o tři hodiny. Odvedli je do Kamene. Poslal pro ně vznešený pán Samon." Ustaraně a zmate-ně zavrtěla hlavou. "Poslal... ženy, které... můžou usměrňovat. Já osobně proti Aes Sedai nic nemám, ale u nás je to proti zákonu. Zákonu, který ustanovili samotní vznešení páni. A i kdyby poruši-li všechny ostatní zákony, tak tenhle ne. A proč by vznešený pán posílal Aes Sedai vyřizovat své záležitosti? Proč by vůbec chtěl ty dívky?"
Mat málem vyprskl smíchy. "Aes Sedai? Mámo Guenno, má-lem jsem měl srdce v krku, a možná i játra. Jestli pro ně přišly Aes Sedai, tak není třeba si dělat starosti. Všechny tři se chtějí samy stát Aes Se-dai. Ne že by se mi to moc líbilo, ale tohle ony -" Z to-ho, jak smutně zavrtěla kořenářka hlavou, mu úsměv na rtech po-hasl.
"Chlapče, ty dívky bojovaly jako perutín v síti. Ať už se chtějí stát Aes Sedai nebo ne, ty, co je chytily, se k nim chovaly jako ke splaškům v kanále. Přítelkyně tě takhle neztlučou."
Cítil, jak se mu stahuje tvář. Aes Sedai jim ublížily? Co to, pro Světlo, značí? Ten zatracený Kámen. Vedle něj vypadá cesta do palá-ce v Caemlynu jako cesta do stodoly! Ať shořím! Ať shořím, že jsem zatracený Světlem zaslepený trouba!
"Jestli si zlomíš ruku," ozvala se máma Guenna, "dám ti na to dlahu a mast, ale jestli mi poškodíš zeď, stáhnu tě z kůže jako růži-cha!"
Mat zamrkal a pak se podíval na svou pěst, na kloubech odře-nou do krve. Nevzpomínal si, že by praštil do zdi.
Mohutná kořenářka ho pevně uchopila za ruku, ale prsty, kte-rými mu ruku prohmatávala, měla překvapivě jemné. "Nic není zlomené-ho," zabručela po chvíli. Oči měla stejně jemné, když se mu zadívala do tváře. "Zdá se, že ti na nich záleží. Aspoň na jed-né z nich, myslím. Je mi to líto, Mate Cauthone."
"To nemusí," řekl jí. "Aspoň teď vím, kde jsou. Teď už je jenom musím dostat ven." Vylovil poslední dvě andorské zlaté koruny a vtis-kl jí je do dlaně. "Za Tomovy léky a za to, žes mi o nich řek-la." Z náh-lého popudu ji rychle políbil na tvář a zazubil se. "A to-hle je za mě."
Překvapeně se dotkla tváře a zřejmě nevěděla, jestli se má podí-vat na peníze nebo na něho. "Říkáš, že je dostaneš ven. Jen tak. Z Kamene." Náhle ho prstem tvrdým jako pahýl stromu píchla do žeber. "Připomínáš mi mého manžela, Mate Cauthone. Byl to taky umíněný trouba, co by klidně vyplul do chřtánu bouře a ještě by se smál. Skoro mám dojem, že to zvládneš." Náhle si všimla jeho zablácených bot, zřejmě poprvé. "Trvalo mi šest měsíců, než jsem ho naučila, aby mi netahal bláto do bytu. Jestli dostaneš ty dívky ven, ať už se ti líbí kte-rákoliv z nich, bude mít těžkou práci vycvičit si tě k obrazu svému."
"Ty jsi jediná ženská, která by to zvládla," řekl jí s úsměvem, kte-rý se při jejím nadurděném pohledu ještě rozšířil. Dostat je ven. To je všechno, co musím udělat. Vyvést je přímo ze zatraceného Tearského Kamene. Tom znovu zakašlal. Takhle do Kamene ne-může. Jenže jak mu v tom zabránit? "Mámo Guenno, můžu nechat přítele tady? Mys-lím, že na cestu zpátky do hostince je moc nemocnej."
"Cože?" vyštěkl Tom. Pokusil se vstát ze židle, ale kašlal tolik, že skoro nemohl mluvit. "Nejsem... nemocnej, chlapče! Myslíš... že jít do Kamene... bude jako... jít za mámou do kuchyně? Myslíš, že se... beze mě... dostaneš aspoň k bráně?" Visel na opěradle a sí-pal a kašlal tak, že nemohl ani vstát.
Máma Guenna mu položila ruku na rameno a lehce, jako by byl děcko, ho vtlačila zpátky do židle. Kejklíř se na ni překvapeně po-díval. "Já se o něj postarám, Mate Cauthone," řekla kořenářka.
"Ne!" křičel Tom. "Tohle mi nemůžeš... udělat! Nemůžeš... mě tu nechat... s touhle starou..." Jen to, že ho podpírala, ho zachráni-lo, aby se nesesul na zem.
Mat se na bělovlasého muže zazubil. "Moc rád jsem tě poznal, Tome."

Když spěchal na ulici, přistihl se, jak uvažuje, proč to vlastně ře-kl. On zatraceně neumře. Ta žena ho udrží naživu, i kdyby ho měla vytáhnou za kníry z hrobu. Ano, ale kdo udrží naživu mě?
Před ním se nad městem tyčil Tearský Kámen, nedobytná pev-nost, stokrát obléhaná, na jejíchž kamenech si stovka vojsk vylá-mala zuby. A on se nějak musí dostat dovnitř. A vyvést odtamtud tři ženy. Nějak.
Se smíchem, kvůli němuž se po něm ohlíželi i mrzutí lidé na uli-ci, zamířil zpátky ke Stříbrnému půlměsíci, lhostejný k blátu i vlh-kému vedru. Cítil, jak se mu v hlavě kutálejí kostky.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Pramen ducha

Perrin se cestou dloužícími se večerními stíny ke Hvězdě soukal do kabátce. Z ramenou a paží se mu do těla šířila příjemná únava. Kromě obyčejných předmětů mu pantáta Ajala dovolil vyrobit vět-ší kus zdobené mříže, samé umné křivky a spirály, která měla při-jít do nového sídla nějakého pána země. Práce na něčem tak hez-kém se mu líbila.
"Myslela jsem, že mu oči vypadnout z důlků, kováři, když jsi mu řekl, že to neuděláš, jestli je to určený pro nějakýho vznešenýho pá-na."
Úkosem se podíval na Zarin, která šla vedle něho. Tvář jí halily stíny. Dokonce i před jeho očima byla zastíněná, jen stíny byly o něco světlejší než pro normálního člověka. Stíny zdůraznily její lícní kosti a změkčily ostrou křivku nosu. Pořád se ohledně ní ne-dokázal rozhod-nout. I když Moirain a Lan stále trvali na tom, že se mají držet poblíž hostince, přál si, aby si Zarin našla nějakou ji-nou zábavu, než aby ho pořád pozorovala při práci. Z nějakého důvodu se vždycky začal cítit nesmírně neohrabaný, kdykoliv si uvědomil, že na něj upírá své šikmé oči. Nejednou zacházel s kla-divem tak neobratně, až se na něj pantáta Ajala ustaraně zamračil. Dívky v něm vždycky vyvolávaly tyto pocity, zvláště když se na něj usmívaly, ale Zarin se ani usmát nepotřebovala. Stačilo, aby se dívala. Znovu ho napadlo, je-li to ta krásná žena, před níž ho va-rovala Min. Lepší by bylo, kdyby byla tou sokolicí. Ta myš-lenka ho tak

překvapila, až klopýtl.
"Nechtěl jsem, aby se něco z toho, co udělám, dostalo do rukou jednoho ze Zaprodanců." Když se na ni podíval, oči mu zlatě za-žhnuly. "Kdyby to bylo pro vznešeného pána, jak bych věděl, kde může skončit?" Zarin se otřásla. "Nechtěl jsem tě polekat, Fai - Za-rin."
Zeširoka se na něj usmála a nepochybně si myslela, že ji nevidí. "Ty ještě zhřešíš, sedláčku. Už tě někdy napadlo, že by sis nechal na-růst bradku?"
Špatné je už to, že si ze mě pořád utahuje, ale polovinu doby jí vůbec nerozumím!
Když dorazili k předním dveřím hostince, setkali se s Moirain a Lanem, kteří právě vycházeli. Moirain měla onen soukenný plášť s hlubokou kapuci kryjící jí tvář. Světlo z oken šenku vytvářelo na dla-žebních kamenech žluté kaluže. Kolem rachotily dva tři kočáry a v dohledu byl asi tucet lidí spěchajících domů na večeři. Většinu ulice však zabíraly stíny. Plátenická dílna byla zavřená. Ticho by-lo ohlušu-jící.
"Rand je v Tearu." Chladný hlas Aes Sedai zaznínal z hlubin ka-puce jako z jeskyně.
"Jseš si jistá?" ujišťoval se Perrin. "Neslyšel jsem, že by se sta-lo něco zvláštního. Žádné svatby, ani vysychající studny." Všiml si, jak se Zarin zmateně zamračila. - Moirain k ní příliš vstřícná nebyla a on také ne. Dohlédnout na Loiala, aby toho neprozradil moc, bylo těžší.
"Copak ty neposloucháš klepy, kováři?" ozval se strážce. "Svat-by tu byly, za poslední čtyři dny jich bylo tolik jako za půl roku předtím. A. tolik vražd jako za celý rok. Dneska vypadlo dítě z bal-konu. Padesát sáhů na kamenné dláždění. Pak ta holčička vstala a bez škrábnutí se rozběhla k matce. První z Mayene, která je ‚hos-tem' v Kameni už od zimy, dnes ohlásila, že se poddá vůli vzne-šených pánů poté, co včera řekla, že radši uvidí Mayene a všech-ny jeho lodi spálené na uhel, než by jeden z tairenských pánů země vstoupil do města. Nedokázali se přimět, aby ji mučili, a ta mladá žena má železnou vůli, tak mi řekni, jestli si myslíš, že by to moh-la být Ran-dova práce. Kováři, odshora dolů to v celém Tearu vře jako v kotli."
"Tohle ani nebylo třeba, abych to poznala," připojila Moirain. "Perrine, zdálo se ti v noci o Randovi?"
"Ano," připustil. "Byl v Srdci Kamene a držel ten meč -" cítil, jak Zarin vedle něj přešlápla - "ale to mi v poslední době dělalo tolik sta-rostí, takže není divu, že se mi o tom zdá. Včera se mi zdá-ly samý noční můry."
"Vysoký muž?" ozvala se Zarin. "S narudlými vlasy a šedýma očima? A drží něco, co září tak jasně, až tě z toho bolí oči? Na mís-tě, kde jsou samý velký sloupy z krevele? Kováři, řekni mi, že se ti ne-zdálo tohle."
"Vidíš," řekla Moirain. "Dneska jsem slyšela právě tenhle sen vy-právět snad stokrát. Všichni hovoří o nočních můrách - Be'lal si oči-vidně nedává práci s tím, aby své sny odstínil - ale tenhle byl hlavní." Náhle se zasmála. Znělo to jako tiché, chladné zvonečky. "Lidé říkají, že to je Drak Znovuzrozený. Říkají, že přichází. Vy-strašeně si o tom šeptají na nárožích, ale říkají to."
"A co Be'lal?" zeptal se Perrin.
Moirainina odpověď byla jako tasená ocel. "S tím to vyřídím dneska v noci." Neucítil z ní ani závan strachu.
"My to s ním dneska v noci vyřídíme," opravil ji Lan.
"Ano, můj gaidine. My to s ním vyřídíme."
"A co budeme dělat my? Sedět tu a čekat? Já už jsem se načekal v horách, že mi to stačí na celý život, Moirain."
"Ty a Loial - a Zarin - půjdete do Tar Valonu," sdělila mu klid-ně. "A zůstanete tam, dokud to neskončí. Tam budete v největším bezpe-čí."
"Kde je ogier?" zeptal se Lan. "Chci, abyste vy tři vyrazili na ces-tu na sever co nejrychleji."
"Asi nahoře," prohodil Perrin. "Ve svým pokoji nebo možná v jí-delně. V oknech se tam svítí. On pořád pracuje na těch svých po-známkách. Asi bude mít v tý svý knize spoustu vyprávění o tom, jak jsme pořád utíkali." Hořkost v hlase ho samotného překvapila. Světlo, ty hlupáku, přece se nechceš postavit jednomu ze Zapro-danců. Ne. Ne, ale z utíkání už jsem unavený. Pamatuju se, jak jsem jednou neutekl. Pamatuju se, jak jsem zůstal a bojoval, a to bylo mnohem lepší. I když jsem si myslel, že tam umřu, bylo to lep-ší než tohle.
"Najdu ho," nabídla se Zarin. "Já se nestydím za to, že z toho-hle boje uteču ještě moc ráda. Muži bojují,

když by měli utýct, a hlupáci bojují, když by měli utýct. Ale to vlastně nemusím říkat dvakrát." Vy-kročila dopředu, a když vstoupili do hostince, její úzké rozstřižené suknice tiše šustily.
Cestou za Zarin ke schodům se Perrin rozhlédl po šenku. U sto-lů bylo méně lidí, než čekal. Někteří seděli sami, s otupělými po-hledy, ale pokud byli u jednoho stolu dva či tři lidé, vystrašeně si šeptali tak tiše, že je skoro ani on neslyšel. Přesto třikrát zachytil slovo "Drak".
Když vyšel do schodů, zaslechl další tichý zvuk, náraz, jak ně-co spadlo v soukromé jídelně. Zadíval se do chodby. "Zarin?" Žád-ná od-pověď se neozvala. Cítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě a ti-še se vydal k jídelně. "Zarin?" Otevřel dveře. "Faile!"
Ležela na podlaze u stolu. Když nakročil, aby se vrhl za ní do místnosti, zarazil ho Moirainin velitelský výkřik.
"Stůj, hlupáku! Stůj, je-li ti život milý!" Pomalu se blížila chod-bou a otáčela hlavou, jako by se snažila něco zaslechnout nebo za-hlédnout. Lan ji následoval s rukou na meči - a s výrazem, jako by již věděl, že tady mu ocel nebude k ničemu. Moirain se k němu připojila ve dveřích a zastavila se. "Ustup, Perrine. Ustup!"
S bolestí hleděl na Zarin. Na Faile. Ležela tam jako bez živo-ta. Konečně se přiměl couvnout ode dveří, které nechal otevřené, a posta-vil se tak, aby na ni viděl. Vypadala úplně jako mrtvá. Hruď se jí ne-zvedala. Chtělo se mu zavýt. Zamračil se a sevřel ruku v pěst. Tu ru-ku, kterou předtím otevřel dveře do místnosti. Oteví-ral a zavíral prsty. Silně to brnělo, jako by si narazil brňavku. "Ty nic neuděláš, Moirain? Jestli ne, tak jdu k ní."
"Stůj tady, nebo nikam nepůjdeš," zarazila ho Moirain klidně. "Co to má u pravé ruky? Jako by to upustila, když padala. Nedo-kážu to rozeznat."
Zlostně se na ni zamračil a pak nahlédl do pokoje. "Ježka. Vypa-dá to jako ježek vyřezaný ze dřeva. Moirain, řekni mi, co se tu děje! Co se stalo? Řekni mi to!"
"Ježek," zamumlala Aes Sedai. "Ježek. Mlč, Perrine. Musím pře-mýšlet. Cítila jsem, jak se to spustilo. Cítím zbytky vláken, kte-rá mu-sela být spletena, aby to mohlo být nastaveno. Duch. Čistý duch a nic jiného. Skoro nikdo nepoužívá čisté prameny ducha! Proč mě ten je-žek přiměl přemýšlet o duchu?"
"Cítilas, jak se něco spustilo, Moirain? Co bylo nastaveno? Past?"
"Ano, past," řekla a podráždění vytvářelo v její masce chladné vy-rovnanosti jemné prasklinky. "Past nalíčená na mne. Kdyby se Zarin nehnala dopředu, já bych byla první, kdo by do té místnosti vstoupil. S Lanem bychom sem určitě přišli spřádat plány a čekat na večeři. Teď na večeři čekat nebudu. Buď zticha, jestli chceš, abych tomu děvčeti vůbec pomohla. Lane! Přiveď mi toho hostin-ského!" Strážce odplul dolů po schodech.
Moirain přecházela po chodbě a občas se zastavila a z hlubin své kapuce se zadívala dveřmi do místnosti. Perrin neviděl žádné známky toho, že by byla Zarin naživu. Hruď se jí ani nehnula. Sna-žil se za-slechnout, zda jí tluče srdce, ale dokonce ani se svýma bystrýma uši-ma to nedokázal.
Když se Lan vrátil a vlekl s sebou za tlustý krk vyděšeného Jura-ha Hareta, Aes Sedai se k plešatějícímu muži rychle obrátila. "Slíbils, že tu místnost necháš pro mne, mistře Harete." Hlas měla tvrdý a vý-slovnost ostrou jako stahovací nůž. "Že tam nedovolíš vstoupit ani služebné, aby tam poklidila, pokud u toho nebudu. Kdo tam vstoupil, mistře Harete? Pověz!"
Haret se třásl jako miska pudinku. "J-jenom ty d-dvě urozený dámy, paní. O-ony t-tu ch-chtěly pro tebe nechat překvapení. Pří-sahám, paní. O-ony mi t-to ukázaly. Maličkého je-ježečka. O-ony ří-kaly, ž-že budeš překvapená."
"Byla jsem překvapená, mistře hostinský," pravila Moirain tiše. "Teď odejdi! A jestli o tom jenom špitneš, třebas ve spánku, strh-nu ti tenhle hostinec, že ti zůstane jenom díra v zemi."
"A-ano, paní," šeptal roztřeseně. "To přísahám! Přísahám!"
"Jdi!"
Hostinský upadl na kolena, jak spěchal ke schodům, a dolů se škrábal provázen ranami, které prozrazovaly, že nejednou spadl i tam.
"Ví, že jsem tady," řekla Moirain strážci, "a našel někoho z čer-ných adžah, aby nalíčil svou past, i když si teď možná myslí, že jsem se do ní chytila já. Byl to jenom maličký záblesk síly, ale možná je dost silný, aby ho vycítil."

"Takže nebude mít podezření, že přicházíme," pravil klidně Lan. Skoro se usmíval.
Perrin na ně hleděl s vyceněnými zuby. "A co ona?" chtěl vědět. "Co jí to udělali, Moirain? Je naživu? Nevidím ji dýchat."
"Žije," odvětila pomalu Moirain. "A já nemohu, neodvažuji se, k ní přiblížit, abych zjistila víc, ale je živá. Jistým způsobem... spí. Jako spí medvěd v zimě. Srdce jí tluče tak pomalu, že mezi jedno-tlivými stahy napočítáš několik minut. A stejně pomalu i dýchá. Spí." Dokon-ce i zpod kapuce cítil, že na něj upírá oči. "Bojím se, že není tady, Perrine. Už není ve svém těle."
"Co tím myslíš, že není ve svém těle? Světlo! Nechceš snad říct, že jí... sebrali duši. Jako šedým mužům!"
Moirain zavrtěla hlavou a on si oddechl úlevou. Na prsou ho bolelo, jako by nedýchal od chvíle, co promluvila naposledy. "Tak kde je, Moirain?"
"To nevím," odvětila. "Mám jisté tušení, ale určitě to nevím."
"Tušení, náznak, cokoliv! Ať shořím, kde je?" Lan přešlápl, jak mluvil drsně, ale Perrin věděl, že by se pokusil zlomit i strážce jako železo přes utínku, kdyby se ho v této chvíli pokusil zastavit. "Kde?"
"Nevím toho moc, Perrine." Moirainin hlas byl jako chladná, ne-citelná hudba. "Vzpomněla jsem si na to málo, co vím o spoje-ní vyře-závaného ježka s duchem. Ta řezba je ter'angrial, který na-posledy studovala Corianin Nedeal, poslední snílek, kterého Věž měla. Nadá-ní, kterému se říká snění, je záležitostí ducha, Perrine. Není to něco, co bych kdy studovala. Moje nadání leží jinde. Mys-lím, že Zarin byla lapena ve snu, možná dokonce ve světě snů, Tel'aran'rhiodu. Všech-no, co je její osobností, je uvnitř toho snu. Všechno. Snílek tam posílá jen část sebe. Jestli se Zarin brzy ne-vrátí, její tělo zemře. Možná bude žít dál ve snu. To nevím."
"Je toho hodně, co nevíš," vrčel Perrin. - Zadíval se do pokoje a bylo mu do pláče. Zarin vypadala tak malá, jak tam tak ležela, tak bezmocná. Faile. Přísahám, že ti odteď budu říkat jenom Faile. "Tak proč něco neuděláš?"
"Past sklapla, Perrine, ale je to past, která sklapne znovu za kaž-dým, kdo do té místnosti vstoupí. Nedokázala bych se k ní dostat dřív, než by to dostalo mě. A já mám dneska v noci něco důležité-ho na prá-ci."
"Světlo tě spal, Aes Sedai! Spal i tvoji práci! Tenhle svět snů, je jako vlčí sny? Říkalas, že ti snílkové občas vídávali vlky."
"Řekla jsem ti vše, co jsem mohla," prohlásila Moirain ostře. "Je čas, abys šel. My s Lanem musíme do Kamene. To teď nemů-že po-čkat."
"Ne." Řekl to tiše, ale když Moirain otevřela ústa, zvedl hlas. "Ne! Já ji neopustím!"
Aes Sedai se zhluboka nadechla. "Nuže dobrá, Perrine." Hlas mě-la jako led, klidný, hladký, studený. "Zůstaň, jestli chceš. Snad dnešní noc přežiješ. Lane!"
Spolu se strážcem se vydala k jejich pokojům. Ve chvíli se vrá-tili, Lan měl na sobě měňavý plášť, a vzápětí bez dalšího slova zmizeli na schodech.
Perrin se dál otevřenými dveřmi díval na Faile. Musím něco udě-lat. Jestli to je jako vlčí sny...
"Perrine," zaduněl za ním Loial, "co se stalo s Faile?" Ogier se blížil chodbou bez kabátce, s prsty od inkoustu a brkem v ruce. "Lan mi řekl, že musím odejít, a pak vykládal něco o Faile a o pas-ti. Co tím myslel?"
Perrin mu nepřítomně vypověděl, co říkala Moirain. Mohlo by to fungovat. Mohlo! Musí! Překvapilo ho, když Loial zavrčel.
"Ne, Perrine, to není správné! Faile byla tak volná. Není správ-né chytit ji do pasti!"
Perrin vzhlédl k Loialovi a náhle se rozpomněl na staré příběhy, v nichž se tvrdilo, že ogierové jsou nesmiřitelní nepřátelé. Loial měl uši přitisknuté k hlavě a široký obličej tvrdý jako kovadlinu.
"Loiale, chci zkusit Faile pomoct. Ale při tom budu sám úplně bezmocný. Ohlídáš mi záda?"
Loial zvedl obrovské ruce, v nichž tak opatrně držíval knihy, a silné prsty měl sevřené, jako by drtil kámen. "Nikdo přese mne nepro-jde, dokud budu živ, Perrine. Ani myrddraal, ani sám Tem-ný." Řekl to, jako by prostě konstatoval holý fakt.
Perrin kývl a znovu pohlédl do dveří. Musí to fungovat. Je mi jed-no, jestli mě Min varovala před ní nebo ne! Se zavrčením sko-čil k Faile a natáhl ruku. Měl dojem, že ještě než ztratil vědomí, dotkl se jejího kotníku.

* * *

Ať už ta snová past byla Tel'aran'rhiod či nikoliv, Perrin to ne-poznal, ale věděl, že je to vlčí sen. Kolem byla zvlněná travnatá pláň s roztroušenými houštinami. Na okraji lesíka zahlédl pasoucí se vyso-kou a přes pláň se hnalo dlouhými skoky stádečko jakési zvěře připo-mínající vidloroha, ale s dlouhými rovnými rohy. Pa-chy, které přinášel vítr, mu prozradily, že je to zvíře vhodné k jíd-lu, a jiné pachy mluvily o lepší kořisti všude kolem něj. Tohle byl vlčí sen.

Uvědomil si, že má na sobě dlouhou koženou vestu kováře a pa-že má holé. A u pasu ho cosi tížilo. Sáhl po sekeře, ale ve smyčce nebyla sekera. Prsty se dotkl hlavice těžkého kovářského kladiva. Měl z toho dobrý pocit.

Před ním se zjevil Hopsal.

Opět přicházíš jako hlupák. Provázela to představa štěněte strka-jícího čumáček do dutého kmene, aby si mohlo líznout medu, přestože ho do hlavy bodají včely. Nebezpečí je větší než dřív, Mla-dý býku. Ve snech chodí zlí tvorové. Bratři a sestry se vyhýbají kamenným horám, které navršili dvounožci, a skoro se bojí snít jeden pro druhého. Musíš odejít!

"Ne," řekl Perrin. "Někde tady je lapená Faile. Musím ji najít, Hopsale. Musím!" Cítil, jak se v něm cosi pohybuje a mění. Podí-val se dolů na nohy porostlé hustou srstí a široké tlapy. Jako vlk byl ještě větší než Hopsal.

Jsi tu příliš silně přítomný! V tomto sdělení byl šok. Zemřeš, Mladý býku!

Jestli neosvobodím sokolici, je mi to jedno, bratře.

Tak vzhůru na lov, bratře.

Oba vlci se spolu rozběhli proti větru přes rozlehlou pláň, hle-dajíce sokolici.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Cesta do Kamene

Střechy Tearu nejsou zrovna vhodným místem, kde by měl v no-ci pobývat rozumný muž, usoudil Mat, když se rozhlížel po mě-síčních stínech. Necelých padesát kroků široká ulice, nebo snad uzoučké náměstí, oddělovalo Kámen od střechy, na níž se krčil ve výšce tří poschodí nad dlažbou. Ale kdy jsem já byl rozumný? Je-diní lidé, které jsem potkal, co byli pořád rozumní, byli tak nudní, že jen dívat se na ně vás dokázalo uspat. Ať už to byla ulice či ná-městí, od soumraku už obešel celý Kámen. Ulice, či náměstí, ne-vedly jedině na tu stranu, kde tekla řeka. Tam Erinin protékala pří-mo podél paty pevnosti, a přerušovala ji jen městská hradba. Ta byla jen o dva domy dál po jeho pravici. Prozatím vypadala koru-na hradby jako nejlepší cesta do Kamene, ale rozhodně by se po ní nevydal s nadšením.

Sebral svou hůl a malou plechovou cínovou krabičku s cínovým držátkem a došel k cihlovému komínu o kousek blíž k hradbě. Ba-líček rachejtlí - tedy to, co bylo balíčkem rachejtlí, než na něm tro-chu zapracoval u sebe v pokoji - měl na zádech. Nyní to byl spíš ranec, všechny rachejtle byly svázány k

sobě tak pevně, jak jen zvládl, ale přesto byl svazek příliš velký, aby ho potmě nosil po střechách. O něco dřív mu kvůli rachejtlím uklouzla noha. Shodil tašku ze střechy a vzbudil nějakého muže v ložnici pod sebou, kte-rý začal křičet: "Zlo-děj!", takže musel uprchnout. Teď si ranec bez-myšlenkovitě upravil a přikrčil se ve stínech za komínem. Po chví-li krabičku odložil, protože držátko začalo být příliš teplé na dotek.

Cítil se trochu bezpečněji, když tak obhlížel Kámen ze stínu, ale stejně ten pohled nebyl příliš povzbudivý. Městská hradba nebyla zda-leka tak silná jako v jiných městech, třeba Caemlynu nebo Tar Valo-nu, měla jen asi půl sáhu na šířku, a podpíraly ji mohutné ka-menné pilíře, nyní zahalené temnotou. Půl sáhu pro chůzi samo-zřejmě zcela dostačovalo, až na to, že na obě strany to bylo dolů dobrých deset sáhů. Tmou na tvrdé dláždění. Ale některé z těch za-tracených domů mají zadní stěnu přímo u hradby, takže bych to nahoru snadno zvládl, a vede to zatraceně rovně do toho zatracenýho Kamene!

To byla sice pravda, ale nijak ho to pomyšlení neuklidnilo. Stě-ny Kamene vypadaly jako skalní útesy. Znovu si je celé přeměřil a říkal si, že by měl být schopen vylézt nahoru. Ovšemže to doká-žu. Jsou skoro jako ty skály v pohoří Oparů. Dobrých padesát sá-hů přímo na-horu, pak začínalo cimburí. I níž musely být střílny, ale on je ve tmě neviděl. A úzkou střílnou by se stejně neprotáhl. Pa-desát zatracených sáhů. Možná šedesát. Ať shořím, tam by nevy-šplhal dokonce ani Rand. Ale byla to jediná cesta, kterou našel. Všechny brány, které viděl, byly zavřené a vypadaly dost silné, aby zastavily i stádo buvolů, a navíc skoro každou hlídal aspoň tu-cet vojáků v přilbicích a kyrysech a s meči u boku.

Náhle zamrkal a zašilhal na bok Kamene. Tam nějaký hlupák opravdu šplhal, byl vidět jen jako stín pohybující se v měsíčním svět-le. Už byl v polovině cesty a na chodník pod jeho nohama to bylo dobrých pětatřicet sáhů. Je to ale hlupák. No, já jsem úplně stejný trouba, protože já jdu taky nahoru. Ať shořím, on nejspíš na-hoře spus-tí poplach a pak chytnou i mě. Lezce už neviděl. Kdo to, pro Světlo, je? A co záleží na tom, kdo to je? Ať shořím, ale tohle je tedy pěkně pitomý způsob, jak vyhrát sázku. Budu od každé chtít hubičku, i od Nyneivy!

Posunul se, aby lépe viděl na hradbu, a snažil se vybrat vhodné místo, kde začít šplhat. Náhle se mu o hrdlo opřela ostrá ocel. Bez přemýšlení srazil čepel stranou a holí muži podrazil nohy. Někdo jiný podrazil nohy jemu a on upadl málem přímo na muže, které-ho předtím srazil. Překulil se na střešní tašky, pustil ranec s ra-chejtlemi - Jestli to spadne na zem, zlámu jim vazy! - a zavířil ho-lí. Cítil, jak na-razila na tělo, pak znovu, a zaslechl zachrčení. Pak se mu o hrdlo opře-ly dva hroty.

Ztuhl s rozpaženýma rukama. Hroty krátkých oštěpů, matné, tak-že se na nich měsíční světlo téměř vůbec neodráželo, se mu tiskly do kůže, a stačilo malinko přitlačit a tekla by krev. Sledoval je nahoru k tvářím těch, co zbraně drželi, ale útočníci měli hlavy zahalené a na obličejích černé závoje, takže jim byly vidět jenom oči, které ho však upřeně pozorovaly. Ať shořím, já musel narazit na skutečné zloděje! Co se stalo s mým štěstím?

Usmál se, hodně otevřeně, aby mu v měsíčním světle byly vidět i zuby. "Nechci vám překážet v práci, takže když mě necháte jít, ne-chám na pokoji i já vás a nic neřeknu." Zahalení muži se nepo-hnuli a jejich oštěpy také ne. "Já taky nechci způsobit hluk, jako vy. Nepro-zradím vás." Stáli tu jako sochy a pozorovali ho. Ať sho-řím, na tohle nemám čas. Je čas hodit kostky. Na jeden mrazivý okamžik měl pocit, že ta slova nějak nejsou v pořádku. Sevřel pev-něji hůl, která ležela vedle něj - a málem nahlas vykřikl, když mu někdo prudce dupl na zápěstí.

Stočil oči, aby viděl, kdo to byl. Ať shořím jako hlupák, zapo-mněl jsem na toho, co jsem na něj spadl. Ale za mužem, jenž mu stál na ruce, zahlédl pohnout se dalšího a usoudil, že možná bylo docela dobře, že svou hůl nedokázal použít.

Bota, která mu spočívala na ruce, byla z měkké kůže, zašněrovaná až ke koleni. Něco mu to připomnělo. Bylo to něco o muži, kterého potkali v horách. Přelétl očima po tmou zahalené postavě nahoru a snažil se rozpoznat barvy jejího oděvu - připomínaly stí-ny, barvy, kte-ré až příliš dobře splývaly s temnotou, takže je neby-lo jasně vidět - přes tesák, jejž měl muž připjatý u boku, vzhůru k tmavému závoji přes obličej. Černě zahalený obličej. Černě za-halený.

Aiel! Ať shořím, co tady dělají ti zatracení Aielové? Srdce mu spadlo až někam do spodků, když si vzpomněl, že slyšel, jak se Aielo-vé zahalují, když chtějí zabíjet.

"Ano," řekl mužský hlas. „jsme Aielové." Mat sebou trhl. Neuvě-domil si, že promluvil nahlas.

"Na někoho překvapeného jsi tančil docela dobře," ozval se hlas mladé ženy. Měl pocit, že právě ta mu stojí na zápěstí. "Jindy by-chom možná měli čas zatančit si s tebou správně."
Mat se začal usmívat - Jestli si se mnou chce zatancovat, tak mě aspoň nemůže chtít zabít! - ale pak se místo toho zamračil. Vzpomněl si, že Aielové občas říkají něco jiného, než mají zrovna na mysli.
Oštěpy byly odsunuty a něči ruce mu pomohly na nohy. Setřásl je a oprášil se, jako by stál někde v šenku, místo na setmělé střeše se čtyřmi Aiely. Vždycky se vyplácelo dát druhému najevo, že má-te pevné nervy. Aielové měli u pasů nejen tesáky, ale i toulce, a na zá-dech další krátké oštěpy spolu s luky v pouzdrech. Dlouhé hro-ty oště-pů jim vyčnívaly nad ramenem. Zaslechl sám sebe, jak si pobrukuje: "Dolů až na dno studny", a honem toho nechal.
"Co tu děláš?" zeptal se mužský hlas. S těmi závoji si Mat ne-byl jist, který z nich vlastně promluvil. Tento muž však měl hlas starší, sebevědomý, zvyklý velet. Mat měl dojem, že mezi nimi po-znává aspoň tu ženu. Byla jediná, kdo byl menší než on, a i to jen o kousek. Ostatní byli nejméně o hlavu vyšší.
Zatracení Aielové, pomyslel si. "Už hezkou chvíli tě pozorujeme," pokračoval ten starší muž, "pozo-rovali jsme, jak hledíš na Kámen. Prohlížel sis ho ze všech stran. Proč?"
"Mohl bych se vás zeptat na totéž," ozval se jiný hlas. Mat byl je-diný, kdo sebou trhl, když ze stínu vystoupil muž v nabíraných spod-cích. Tenhle byl zřejmě bosý, aby se mu na střešních taškách lépe chodilo. "Myslel jsem, že tu najdu zloděje, ne Aiely," pokra-čoval ten muž, "ale nemyslete si, že se bojím vaší přesily." Štíhlá hůl, vysoká asi jako ten muž, tiše zabzučela, jak s ní rychle zato-čil. "Jmenuju se Juilin Sandar a jsem lovec zlodějů a rád bych vě-děl, co děláte na střeše a proč pozorujete Kámen."
Mat potřásl hlavou. Kolik zatracených lidí je dneska v noci na střeše? Teď už by se měl objevit jenom Tom a zahrát na harfu, ne-bo někdo, kdo hledá hostinec. Zatracený chytač zlodějů! Napadlo ho, proč asi tu ti Aielové jen tak postávají.
"Na měštěnína se umíš dobře plížit," poznamenal onen starší muž. "Ale proč nás sleduješ? Nic jsme neukradli. Proč ses dneska v noci sám tak často díval na Kámen?"
I v měsíčním světle bylo Sandarovo překvapení zřejmé. Trhl se-bou a otevřel ústa - a znovu je zavřel, když ze šera za ním vy-stoupili čtyři další Aielové. S povzdechem se opřel o svou štíhlou hůl. "Zdá se, že jsem se lapil sám," zabručel. "Zdá se, že já budu muset zodpo-vědět vaše otázky." Zadíval se na Kámen a pak zavr-těl hlavou. "Já... jsem dneska udělal něco... co mi dělá starosti." Znělo to, jako by mluvil sám k sobě a snažil se rozluštit nějakou záhadu. "Jedna moje část říká, že to, co jsem udělal, bylo správné, že musím poslouchat. Tedy když jsem to dělal, rozhodně mi to správné připadalo. Ale tako-vý malý hlásek mi říká, že... jsem ně-koho zradil. Jsem si jistý, že se ten hlásek mýlí, a taky je velice sla-bý, ale nepřestává." Zarazil se a znovu zavrtěl hlavou.
Jeden z Aielů kývl - a promluvil hlasem toho staršího muže. "Jsem Rhuark z klanu Devět údolí Taardad Aielů, a kdysi jsem byl Aethan Dor, Rudý štít. Rudé štíty občas dělají to, co vaši lovci zlodě-jů. Říkám to, abys pochopil, že vím, co děláš, a jaký musíš být člověk. Nechci ti ublížit, Juiline Sandare z lovců zlodějů, ani lidem tvého města, ale nestrpím, abys vydal bojový křik. Jestli zůstaneš zticha, budeš žít. Jestli ne, zemřeš."
"Když nechcete ublížit městu," řekl pomalu Sandar, "tak proč jste tady?"
"Kvůli Kameni." Rhuarkův tón jasně říkal, že to je vše, co hod-lá sdělit.
Sandar po chvíli kývl a zamumlal: "Skoro bych si přál, abyste měli sílu Kámen porazit, Rhuarku. Budu držet jazyk za zuby."
Rhuark otočil zahalenou tvář k Matovi. "A ty, bezejmenné mlá-dě? Povíš mi taky, proč tolik pozoruješ Kámen?"
"Jen jsem se chtěl projít v měsíčním svitu," opáčil lehce Mat. Mladá žena mu zase opřela oštěp o hrdlo. Mat se snažil nepolykat. No, možná bych jim mohl něco prozradit. Nesměl jim dát najevo, jak je otřesen. Když to druhému prozradíte, ztratili jste veškeré vý-hody, kte-ré jste snad mohli mít. Dvěma prsty velice opatrně odsu-nul ocelový hrot stranou. Měl dojem, že se žena tiše zasmála. "V Kameni jsou mo-ji přátelé," řekl a snažil se, aby to znělo leda-byle. "Jako vězni. Chci je dostat ven!"
"Sám, bezejmenný?" podivil se Rhuark.
"No, nikdo jiný tu zřejmě není," odsekl suše Mat. "Leda byste mi chtěli pomoct vy. Zdá se, že vás Kámen taky zajímá. Jestli se do něj chcete dostat, možná bychom to mohli dokázat společně. Je to těsný

vrh, ať se na to podíváte z kterýkoliv strany, ale já mívám štěstí." Aspoň zatím. Už jsem narazil na černě zahalené Aielany a oni mi ne-podřízli krk. Štěstí už větší být nemůže. Ať shořím, ale nebylo by špat-né mít tam s sebou pár Aielanů. "Mohli byste do-padnout hůř, než si přisadit na moje štěstí."
"My tu nejsme kvůli vězňům, hráči," podotkl Rhuark.
"Je čas, Rhuarku." Mat sice nepoznal, který z Aielů to řekl, ale Rhuark kývl.
"Ano, Gaule." Podíval se z Mata na Sandara a zpátky. "Ne abys-te vydali bojový křik." Otočil se a dvěma kroky splynul s nocí.
Mat sebou trhl. Ostatní Aielové byli také pryč a nechali je tu s chytačem zlodějů samotné. Pokud tu nenechali někoho, aby nás hlí-dal. Ať shořím, jak bych to poznal? "Doufám, že ty mě taky ne-chceš zastavit," řekl Sandarovi, když si znovu házel na záda ranec s rachejt-lemi a zvedal hůl. "Chci jít dovnitř třeba přes tebe, když budu muset." Došel si za komín pro plechovou krabičku. Držátko bylo ještě teplejší než předtím.
"Ti tvoji přátelé," ozval se náhle Sandar. "Nejsou to náhodou tři ženy?"
Mat se na něj zamračil a přál si, aby bylo dost světla a on muži jasně viděl do obličeje. Ten chlapík mluvil nějak divně. "Co ty o nich víš?"
"Vím, že jsou v Kameni. A taky vím o malé brance u řeky, ku-dy si lovci zlodějů můžou vyžádat průchod s vězněm, aby ho od-vedli do cely. Ony musejí být v celách. Jestli mi věříš, hráči, tak nás můžu do-stat až tam. Co se stane potom, záleží na náhodě. Tře-ba nás tvoje štěstí dostane v pořádku ven."
"Já měl vždycky štěstí," řekl Mat pomalu. Cítím dost štěstí na to, abych mu uvěřil? Představa, že by měl předstírat vězně, se mu moc nelíbila. Připadalo mu, že by se předstírání až příliš snadno mohlo změnit ve skutečnost. Ale nebylo to o mnoho větší riziko, než snažit se vyšplhat sto padesát loktů či víc kolmo vzhůru a po-tmě.
Zadíval se na městskou hradbu a ztuhl. Po hradbě plynuly stíny, matné obrysy klusajících Aielů, tím si byl jist. Muselo jich být víc než sto. Zmizeli, ale teď rozeznal stíny pohybující se po stěně úte-su, která tvořila stranu Tearského Kamene. Tolik k cestě tamtudy. Ten první chlapík to možná zvládl dovnitř, aniž by spustil poplach - Rhuarkův bojový křik - ale stovka nebo víc Aielů, to bude jako rozeznít zvony. Ale mohli by vyvolat zmatek, který by odvrátil po-zornost od nich. Jestli vyvolají rozruch někde nahoře v Kameni, tak ten, kdo bude hlí-dat cely, nebude věnovat příliš velkou pozor-nost chytači zlodějů při-vádějícímu zloděje.
A já bych k tomu zmatku mohl trochu přispět. Dost tvrdě jsem na tom pracoval. "No dobře, chytači zlodějů. Ale ne aby ses na po-slední chvíli rozhodl, že jsem opravdickej vězeň. Jakmile trochu rozhrabu to mraveniště, vydáme se k tý tvý brance." Měl dojem, že se Sandar mračí, ale nehodlal mu vykládat víc, než bude muset.
Sandar ho sledoval po střechách s naprostou lehkostí a stejně leh-ce za Matem stoupal do vyšších pater. Poslední střecha byla jen o ma-ličko nižší než koruna městské hradby a vedla přímo k ní, tak-že se stačilo vytáhnout nahoru, nebylo třeba nikam lozit.
"Co to děláš?" špitl Sandar.
"Počkej tu na mě."
S plechovou krabičkou pověšenou na jedné ruce a holí vodo-rovně před sebou se Mat zhluboka nadechl a vykročil ke Kameni. Snažil se nemyslet na to, jak hluboko pod ním začíná dlažba. Svět-lo, ta zatracená věc je na sáh široká! Mohl bych po ní zatraceně chodit i s páskou přes oči a ve spánku! Sáh na šířku ve tmě a přes patnáct sáhů dolů. Snažil se taky nemyslet na to, že tam Sandar ne-musí být, až se vrátí. Už se skoro poddal té hloupé představě, že bude hrát zloděje, jehož ten chlap chytil, ale stále mu připadalo vy-soce pravděpodobné, že až se vrátí na střechu, bude Sandar pryč, možná si právě jde pro další muže, aby ho chytil doopravdy. Nemysli na to. Prostě udělej, co máš. Aspoň se konečně přesvědčíš, jaké to je.
Zrovna jak čekal, byla ve zdi Kamene střílna právě nad koncem hradby, hluboká škvíra vysekaná do skály, vysoká a vhodná k to-mu, aby tudy mohl lučištník vystřelit. Kdyby byl Kámen napaden, vojáci uvnitř by chtěli mít možnost zastavit každého, kdo by se vy-dal tudy. Ve střílně byla tma. Zdálo se, že ji nikdo nehlídá. To by-lo něco, nač se také snažil nemyslet.
Rychle si položil plechovku k nohám, opřel hůl o zeď a shodil si ranec ze zad. Spěšně ho vecpal do

střílny tak daleko, jak jenom dosá-hl. Chtěl, aby se co nejvíc hluku odehrálo uvnitř. Potom od-hrnul růžek naolejované látky a odhalil tak svázané zápalné šňů-ry. V hostinci nad tím sice musel nějakou chvíli dumat, ale pak přiřízl šňůry tak, aby odpovídaly té nejkratší, a kousky použil k tomu, že svázal šňůry k sobě. Měly by se všechny odpálit zároveň a vy-dat rány i světlo, které by mělo stačit k tomu, aby to vzbudilo i mrt-vého.
Víčko plechové krabičky už bylo tak horké, že si musel dvakrát pofoukat prsty, než je dokázal sundat - přál si znát tento trik, co uměla Aludra, když tenkrát tak snadno zapálila lucernu - a obje-vil se uhlík ležící na písku. Drátěné držadlo vytvořilo kleštičky, a když trochu zafoukal, rozžhavil se uhlík znovu doruda. Mat se rozpáleným uhlí-kem dotkl spojených šňůr, a jak se zasyčením vzplanuly, nechal uhlík i s kleštičkami spadnout ze zdi, popadl hůl a vrhl se po hradbě zpátky.
Tohle je šílené, říkal si při běhu. Mně je jedno, jak velkou ránu to vydá. Mohl bych si srazit vaz při to ! Rachot, který se ozval za jeho zády, byl ten nejsilnější zvuk, ja-ký kdy slyšel. Do zad ho uhodila obrovitánská pěst a vyrazila mu dech dřív, než stačil dopadnout na hradbu. Zůstal ležet rozplácnu-tý na břiše na koruně hradební zdi a jen tak tak zachytil hůl, když už přepadala přes okraj. Chvíli tam jen tak ležel a snažil se znovu rozhýbat plíce. Snažil se nemyslet na to, jak tentokrát musel spo-třebovat už všechno své štěstí na to, aby nespadl z hradby. V uších mu zvonilo hlasitě, jako o klekání v Tar Valonu. Opatrně se zvedl a ohlédl se ke Kameni. Ze střílny stoupal ob-lak dýmu. Za ním vypadala nezřetelná střílna jaksi jinak než před-tím. By-la větší. Nechápal jak a proč, ale určitě byla větší.
Zamyslel se však jen na chvíli. Na jednom konci hradby mohl če-kat Sandar, možná ho chtěl dovést do pevnosti jako nahraného vězně - nebo mohl spěchat pro vojáky. Na druhém konci hradby zase mohla existovat cesta dovnitř s nulovou pravděpodobností, že ho Sandar pro-zradí. Vrhl se zpátky cestou, kterou právě přišel, a už si nedělal staros-ti s tmou nebo s pádem na zem.
Střílna opravdu byla větší. Většina tenčího kamene uprostřed prostě zmizela, takže vznikla zhruba okrouhlá díra, jako by do stěny někdo celé hodiny bušil perlíkem. Díra právě stačila na to, aby se tam-tudy protáhl člověk. Jak pro Světlo? Na divení nebyl čas.
Prolezl hrubým otvorem, rozkašlal se, protože se nadechl palči-vého kouře, seskočil na podlahu a uběhl několik kroků, než se ob-jevili první obránci Kamene. Bylo jich nejméně deset a všichni zmateně pokřikovali. Většina byla jen v košilích a žádný neměl přilbici nebo kyrys. Několik jich neslo lucerny. Někteří drželi ob-nažené meče.
Hlupáku! nadával si v duchu. Proto jsi přece hlavně odpálil ty za-tracené rachejtle! Světlem zaslepený hlupáku!
Neměl čas vycouvat zpátky na hradbu. Roztočil hůl a vrhl se na vojáky dřív, než si vůbec stačili všimnout, že tu je. Vrhl se na ně, tříš-kal je po hlavách, do mečů, do kolen a kamkoliv ještě dosáhl, věda, že jich je příliš mnoho, aby je zvládl sám, věda, že jeho hlou-pý hod stál Egwain a ostatní i tu maličkou šanci, kterou snad moh-ly mít.
Náhle se po jeho boku objevil Sandar a ve světle luceren, které upustili muži snažící se vytáhnout meče, jeho štíhlá hůl vířila ješ-tě mnohem rychleji než Matova. Vojáci, chycení mezi dvěma bo-jovníky s holemi a dokonale překvapení, padali jako kuželky.
Sandar se podíval na padlé a potřásl hlavou. "Obránci Kamene. Napadl jsem obránce! Za to dostanou mou hlavu! Co jsi to vlastně udělal, hráči? Ten záblesk světla a hrom rozbily kámen. Ty umíš po-volat blesky?" Ztišil hlas do šepotu. "Připojil jsem se k muži, který umí usměrňovat?"
"Rachejtle," řekl Mat stroze. V uších mu stále zvonilo, ale sly-šel přibíhat další muže v těžkých botách. Jejich kroky se hlasitě rozléhaly. "Ty cely, člověče! Ukaž mi cestu k celám, než se jich sem dostane víc!"
Sandar se otřásl. "Tudy!" Vrhl se do boční chodby směrem od blížících se vojáků. "Musíme si pospíšit! Jestli nás najdou, zabijí nás!" Někde nahoře začal na poplach bít gong a další gongy duně-ly v odpo-věď po celém Kameni.
Už jdu, pomyslel si Mat, utíkaje za chytačem zlodějů. Dostanu vás ven, nebo umřu! To slibuju!
* * *
Poplašné gongy vytvářely po celém Kameni dunivou ozvěnu, ale Rand jim nevěnoval o nic větší pozornost než rachotu, který se ozval předtím, jako tlumené zahřmění odněkud z útrob pevnosti. Bok ho bolel, stará rána pálila a jizva se mu při šplhání po stěně pevnosti na-pínala tak, až skoro praskla. Rand

však nevěnoval po-zornost ani boles-ti. Na rtech měl neustále pokřivený úsměv, úsměv očekávání a stra-chu, který by nedokázal smazat, ani kdyby chtěl. Už to bylo blízko. To, o čem snil. Callandor. Konečně to dokončím. Ať tak nebo tak, skoncuju s tím. Sny skon-čí. Štvanice, výsměch, pronásledování. S tím vším skoncuju! Se smíchem spěchal temnými chodbami Tearského Kamene.

* * *

Egwain si položila ruku na tvář a trhla sebou. V ústech měla hoř-kou pachuť a měla hroznou žízeň. Rand? Cože? Proč se jí zno-vu zdálo o Matoví? Všechno to bylo propojeno s Randem a Mat křičel, že přichází. Cože?

Otevřela oči a spatřila kamenné stěny a jednu čadící rákosovou louč vrhající mihotavé stíny. A když si na všechno vzpomněla, zaječe-la. "Ne! Už se znovu nenechám spoutat! Nenechám se uvázat na řetěz! Ne!" Nyneiva s Elain byly okamžitě u ní a v potlučených obličejích měly příliš ustaraný výraz, aby jejich uklidňujícím slovům věřila. Ale už jen to stačilo, aby přestala křičet. Nebyla sama. Byla vězeň, ale nebyla sama. A neměla obojek.

Snažila se posadit a ony jí pomohly. Musely jí pomoci, protože ji bolel každý sval. Vzpomínala si na každou neviditelnou ránu, co do-stala během záchvatu zuřivého vzteku, který ji málem dohnal k šílen-ství, když si uvědomila... Nebudu na to myslet. Musím mys-let na to, jak se odsud dostaneme. Posunula se dozadu, až se moh-la zády opřít o zeď. Bolest přemáhala únavu. Ten zápas, kdy se od-mítla vzdát, z ní vysál i poslední kapku síly, a boule a modřiny snad vysály ještě víc.

Cela byla úplně prázdná, byly tu jen ony tři a louč. Podlaha by-la holá, studená a tvrdá. Dveře z hrubých prken, celé poškrábané, jak je marně drásal bezpočet zoufalých prstů, byly jediným naru-šením zdí. Do kamene byly naškrábány zprávy, většinou dost roz-třesené. Světlo, měj slitování a nech mě umřít, stálo v jedné z nich. Rychle to všechno vyhnala z hlavy.

"Ještě pořád nás mají odříznuté?" zeptala se ochraptěle. I mlu-vení ji bolelo. Když Elain přikývla, Egwain si uvědomila, že se ani nemusela ptát. Nateklá líc zlatovlásky, rozseknutý ret a modřina na oku byly dostatečnou odpovědí, i kdyby jí to nesdělila už vlastní bolest. Kdyby byla Nyneiva schopná dosáhnout na pravý zdroj, určitě by je obě hned vyléčila.

"Zkoušela jsem to," řekla Nyneiva smutně. "Zkoušela jsem to po-řád dokola." Prudce se zatahala za cop. Vyzařoval z ní hněv i přes beznadějný strach, jenž se ozýval v jejím hlase. "Jedna z nich sedí venku. Amico, ten žabec s tváří krev a mlíko, pokud se nevyměnily od tý doby, co nás sem uvrhly. Jedna asi stačí, aby nás odstínila, když už byl štít jednou utkaný." Hořce se zasmála. "Přes všechnu tu námahu, kterou s náma měly - a bolest, kterou nám uštědřily, by sis myslela, že pro ně vůbec nejsme důležitý. Už je to hezkých pár hodin, co za náma zabouchly dveře, a nikdo se ani ne-přišel na nic zeptat, podívat se, ne-bo nám aspoň přinýst vodu. Možná nás tu chtějí nechat, dokud neu-mřeme žízní."

"Návnada." Elain se zachvěl hlas, i když se očividně snažila strach potlačit. A vůbec se jí to nedařilo. "Liandrin říkala, že jsme návnada."

"Návnada na co?" zeptala se roztřeseně Nyneiva. "Návnada na koho? Jestli jsem návnada, tak bych se jim chtěla nacpat tak hlu-boko do krku, až by se udusily!"

"Na Randa." Egwain se odmlčela, aby mohla polknout. Alespoň kapka vody by jí pomohla. "Zdálo se mi o Randovi a o Callandoru. Myslím, že sem přichází." Ale proč se mi potom zdálo o Matovi? A o Perrinovi? Byl to vlk, ale já si jsem jistá, že to byl Perrin. "Nebojte se," řekla a snažila se, aby to znělo rozhodně. "Nějak se z toho dosta-neme. Když jsme dokázaly vyzrát na Seanchany, tak na Liandrin vy-zrajeme určitě taky."

Nyneiva s Elain si vyměnily pohledy. Nyneiva řekla: "Liandrin říkala, že přichází třináct myrddraalů, Egwain."

Egwain zjistila, že znovu hledí na tu zprávu vyškrábanou do ka-mene: Světlo, měj slitování a nech mě umřít. Zaťala pěsti. Až ji za-bolely čelisti, jak zatínala zuby, aby nevykřikla. Lepší je zemřít. Lepší smrt než být obrácena ke Stínu, přinucena sloužit Temnému!

Uvědomila si, že jednu ruku zaťala do váčku u pasu. - Ucítila uvnitř dva prsteny, malý kroužek s Velkým hadem a větší, zkrou-cený kamenný prsten.

"Nevzaly ter'angrial," řekla poněkud překvapeně. Rychle otev-řela váček. Prsten jí těžce spočinul v dlani, samý barevný proužek a skvrnka, prsten jen s jednou hranou.

"Nebyly jsme ani tak důležité, aby nás prohledaly," povzdechla si Elain. "Egwain, jsi si jistá, že Rand přichází sem? Já bych se mnohem radši osvobodila sama, než čekat na něj, ale jestli existu-je někdo, kdo dokáže Liandrin a ty ostatní porazit, tak to musí být on. Drak Zno-vuzrozený přece má vládnout Callandorem. Musí být schopen je pora-zit."
"Ne jestli ho za sebou vtáhneme do klece," zamumlala Nynei-va. "Ne jestli připravily past, kterou neuvidí. Proč tak zíráš na ten prsten, Egwain? Tel'aran'rhiod nám teď moc nepomůže. Leda bys nám odsud dokázala vysnít cestu."
"Možná ano," odvětila pomalu Egwain. "Mohla bych usměrňo-vat v Tel'aran'rhiodu. Tam mi jejich štít nezabrání dosáhnout na pravý zdroj. Potřebuju jenom usnout, ne usměrňovat. A jsem urči-tě dost unavená, abych usnula."
Elain se zamračila a hned sebou trhla, jak ji to zabolelo. "Já bych brala jakoukoliv možnost, ale jak můžeš usměrňovat, třebas ve snu, když jsi odříznutá od pravého zdroje? A pokud ano, tak jak by nám to mohlo pomoci tady?"
"To zatím nevím, Elain. Ale to, že jsem odstíněná tady, ještě ne-znamená, že jsem odstíněná i ve světě snů. Aspoň to stojí za po-kus."
"Možná," připustila unaveně Nyneiva. "Já jsem taky ochotná zku-sit cokoliv, ale posledně, když jsi ten prsten použila, vidělas Liandrin a ostatní. A ony tě viděly taky. Co jestli tam jsou zase?"
"Doufám, že jsou," prohlásila poněkud temně Egwain. "Dou-fám, že jsou."
Sevřela ter'angrial v dlani a zavřela oči. Cítila, jak jí Elain uhla-zuje vlasy a slyšela, jak na ni tiše mluví. Nyneiva začala broukat uko-lébavku beze slov, kterou znala z dětství. Pro jednou necítila žádný hněv. Tiché zvuky a pohlazení ji uklidnily, dovolily jí pod-dat se úna-vě. A spánek přicházel.
* * *
Tentokrát na sobě měla modré hedvábí, ale skoro si toho nevšim-la. Nepotlučenou tvář jí hladil jemný vánek a motýli v něm nad luč-ními květy přímo vířili. Žízeň byla pryč, i bolest. Natáhla se pro sai-dar a naplnila ji jediná síla. I když se cítila skvěle, že uspěla, nebylo to nic proti nádhernému pocitu, který v ní vzbuzo-valo proudění jediné sí-ly.
Váhavě se přinutila ji propustit. Zavřela oči a naplnila se prázd-notou s dokonalým obrazem Srdce Kamene. To bylo jediné místo v Kameni, které si dokázala představit, tedy kromě své cely, ale jak by měla odlišit jednu ničím nezajímavou místnůstku od druhé? Když otevřela oči, byla tam. Ale nebyla sama.
Před Callandorem stála Joiya Byir a její postava byla natolik ne-hmotná, že světlo vycházející z meče proudilo přímo skrze ni. Křišťá-lový meč se už netřpytil jen odraženým světlem. Teď pulzo-val vlast-ním světlem, jako by se uvnitř odkrýval a zakrýval vlast-ní zdroj záře-ní. Černá sestra překvapeně nadskočila a otočila se k Egwain. "Jak? Jsi odstíněná! Tvoje snění je u konce!"
Ještě než žena dořekla první slova, Egwain znovu sáhla po saida-ru, utkala složitý pramen ducha podle vzpomínek na to, jak byl použit proti ní, a odřízla Joiyu Byir od zdroje. Temné družce se rozšířily oči, ty kruté oči tak neslučitelné s překrásnou laskavou tváří, ale Egwain už spřádala vzduch. Postava druhé ženy sice při-pomínala mlhu, ale pouta ji držela pevně. Egwain to připadalo, že jí nedá žádnou práci udržet oba prameny, jak se proplétaly. Joiye Byir vyrazil na čele pot, když se Egwain přiblížila.
"Ty máš ter'angriall" Strach jí byl na tváři jasně vidět, i když se ho snažila v hlase potlačit. "To musí být ono. Ter'angrial, kte-rý nám unikl a který nevyžaduje usměrňování. Myslíš, že ti to bu-de k něčemu dobré, děvče? - Ať už tady uděláš cokoliv, dění ve skutečném světě to nijak neovlivní. Tel'aran'rhiod je sen! Až se probudím, sama ti ten ter'angrial seberu. Dávej pozor, co uděláš, jinak budu mít důvod se hodně zlobit, až si pro tebe půjdu do té cely."
Egwain se na ni usmála. "Jsi si jistá, že se vůbec probudíš, tem-ná družko? Jestli tvůj ter'angrial vyžaduje usměrňování, jak to, že ses neprobudila hned, jak jsem tě odstínila? Možná se nemůžeš vzbudit, dokud jsi tady odstíněná." Její úsměv pohasl. Usmívat se na tuto ženu jí dalo mnohem větší práci, než dokázala snést. "Jed-na žena mi kdysi ukázala jizvu, již si přinesla z Tel'aran'rhiodu, temná družko. Proto co se stane tady, je skutečné, i když se pro-budíš."
Po hladkém bezvěkém obličeji černé sestry stékal pot již prou-dem. Egwain napadlo, jestli si snad nemyslí, že zemře. Skoro si přála, aby byla dost krutá a dokázala to. Většina neviditelných ran, které

dostala, přišla od této ženy. Neviditelné pěsti do ní bušily jen proto, že se snažila odplazit, jen proto, že se odmítla vzdát.
"Žena, která dokáže někoho tak ztlouct," pravila, "by neměla mít námitky proti mnohem slabším ranám." Rychle spředla další pramen vzduchu. Joiye Byir lezly tmavé oči z důlků, jak nedoká-zala uvěřit, když jí na zadku přistála první rána. Egwain předtím viděla, jak upra-vit předivo, a tak je nemusela udržovat.
"Tohle si budeš pamatovat i cítit, až se probudíš. Až ti dovolím se probudit. To si taky pamatuj. Jestli se mě ještě někdy pokusíš uhodit, vrátím tě sem a nechám tě tu po zbytek života!" Černá sestra na ni hledě-la s otevřenou nenávistí v očích, v nichž se ale také objevily slzy.
Egwain se na okamžik zastyděla. Ne proto, co dělala Joiye - ta ženská si zasloužila každou ránu, pokud ne za to, jak ztloukla ji, tak za ty mrtvé ve Věži - za to opravdu ne, ale proto, že tráví čas vlastní po-mstou, zatímco Nyneiva a Elain sedí v cele a doufají, proti vší naději, že by je mohla zachránit.
Spojila a upravila prameny ve svém tkanivu dřív, než si uvědo-mila, co dělá, a teprve pak se zastavila, aby si prohlédla, co vlast-ně udělala. Tři různá předíva, a ona nejenže neměla problémy je udržet všechny zároveň, ale teď navíc udělala něco, co je udrží po-hromadě i bez jejího přičinění. Dokonce se pamatovala, jak to udě-lala. A mohlo by to ještě být velice užitečné.
Po chvíli jeden pramen rozpředla a temná družka teď vzlykala stejně tak bolestí, jako úlevou. "Já nejsem jako ty," řekla Egwain. "Tohle je podruhé, co jsem udělala něco takového, a nelíbí se mi to. Místo toho se naučím podřezávat krky." Z výrazu černé sestry bylo jasné, že je přesvědčená, že se Egwain hodlá učit na ní.
Egwain jenom znechuceně zabručela a nechala ji tam stát, lape-nou a odstíněnou. Rychle se vydala do lesa leštěných krevelových sloupů. Někde tu musí být cesta dolů do cel.
* * *
Když poslední výkřik umírajícího utichl, jak se dvounožci ko-lem hrdla sevřely čelisti Mladého býka a rozdrtily je, v kamenné chodbě za-vládlo ticho. Krev na jazyku vlka byla hořká.
Věděl, že tohle je Tearský Kámen, i když netušil, jak to ví. Všu-de kolem leželi dvounožci. Jeden ještě kopal nohama, jak se mu Hopsa-lovy zuby zaryly do hrdla, a za boje všude páchl strach. Dvounožci byli vůbec cítit zmatkem. Mladý býk měl pocit, že ani nevědí, kde vlastně jsou - rozhodně nepatřili do vlčího snu - ale byli sem posláni, aby mu zabránili vstoupit do vysokých dveří se železným zámkem vepředu. Nebo aby ty dveře alespoň strážili. Když uviděli vlky, vypa-dali překvapeně. Měl pocit, že jsou vyle-kaní již z toho, že se tu ocitli.
Otřel si ústa a zmateně se podíval na svou ruku. Byla to opět lid-ská ruka. Byl Perrinem. Zase ve vlastním těle a v kovářské vestě, s těžkým kladivem u boku.
Musíme si pospíšit, Mladý býku. Někde blízko je něco zlého.
Perrin vytáhl kladivo ze smyčky a vykročil ke dveřím. "Tam musí být Faile." Jedinou prudkou ranou urazil zámek. Rozkopl dveře.
Místnost byla prázdná, jen uprostřed stál podlouhlý kamenný kvádr. Na kameni ležela Faile, jako by spala, černé vlasy měla rozho-zené do vějíře a tělo tak omotané řetězy, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že na sobě nemá žádné šaty. Každý řetěz byl ke ka-meni připevněn silným svorníkem.
Skoro si neuvědomoval, že jde blíž, dokud se rukou nedotkl je-jího obličeje. Prstem sledoval obrys její tváře.
Otevřela oči a usmála se na něj. "Pořád se mi zdálo, že přijdeš, kováři."
"Za chvíli z toho budeš venku, Faile." Zvedl kladivo a urazil je-den svorník, jako by byl ze dřeva.
"Tím jsem si byla jistá. Perrine."
A jako jméno splynulo z jejích rtů, tak se také rozplynula ona. Ře-tězy se zarachocením spadly na kámen, kde ještě před chvilič-kou leže-la.
"Ne!" vykřikl. "Našel jsem ji!"
Sny nejsou jako svět masa a krve, Mladý býku. - Tady některé štvanice nemají konce.
Ani se však neobrátil, aby se na Hopsala podíval. Věděl, že vlk má opovržlivě vyceněné zuby. Znovu zvedl těžké kladivo a veške-rou silou jím udeřil do řetězů, které předtím držely Faile. Kamen-ný kvádr se pod jeho úderem rozpůlil. Sám Kámen se rozezněl ja-ko zvon.
"Tak budu štvát dál," zavrčel.

S kladivem v ruce a Hopsalem po boku Perrin vyšel z místnos-ti. Kámen bylo místo lidí. A lidé, jak věděl, jsou mnohem krutější lovci, než jakými kdy byli vlci.

* * *

Poplašné gongy, vyzvánějící někde nahoře, se i dole v chodbách zvučně rozléhaly, ale jejich dunění nedokázalo úplně přehlušit řin-čení kovu o kov a křik bojujících, znějící z mnohem menší dálky. Aielové a obránci, předpokládal Mat. Chodbu, v níž právě byl, le-movaly vyso-ké zlaté stojací lampy, každá se čtyřmi zlatými svítid-ly, a na stěnách z leštěného kamene visely hedvábné nástěnné ko-berce s bojovými výjevy. Dokonce i na podlaze ležel hedvábný koberec, tmavě rudá na tmavě modré, vetkaný vzor se jmenoval tairenské bludiště. Pro jednou byl Mat příliš zaneprázdněný, aby stačil odhadnout cenu nějaké věci.

Ten zatracený chlapík je dobrý, pomyslel si v duchu, když se mu podařilo odrazit výpad mečem, ale ránu druhým koncem hole, jíž mířil na mužovu hlavu, musel stočit poněkud stranou a odrazit dal-ší bodnu-tí. Rád bych věděl, jestli je to jeden z těch zatracených vznešených pánů. Téměř se mu podařilo zasadit protivníkovi sil-nější úder do ko-lena, ale ten odskočil a rovnou čepel včas zvedl do krytu.

Modrooký muž měl určitě kabátec s nabíranými rukávy, žlutý, s vetkanými zlatými proužky, ale celý rozepjatý, a podolek košile jen napůl zastrčený do spodků. Krátké tmavé vlasy měl rozcucha-né jako někdo, koho vyrušili z hlubokého spánku, bojoval však ja-ko někdo, kdo je plně vzhůru. Asi před pěti minutami se vyřítil z jedněch vyso-kých vyřezávaných dveří, které lemovaly tuto chod-bu, s obnaženým mečem v ruce, a Mat byl jenom vděčný, že se ten chlapík objevil před nimi a ne za jejich zády. Nebyl to sice první muž takto oblečený, s nímž se Mat již střetl, ale rozhodně z nich byl nejlepší.

"Dokážeš se protáhnout kolem, lovče zlodějů?" křikl Mat a dá-val pozor, aby ani na okamžik nespustil zrak z muže, čekajícího na něj s pozvednutou čepelí připravenou k výpadu. Sandar protivně trval na oslovení "lovec zlodějů", a ne "chytač zlodějů", i když Mat v tom ne-viděl žádný rozdíl.

"Nemůžu," zavolal za jeho zády Sandar. "Kdybys mi poněkud uhnul, abych mohl projít, neměl bys místo rozpřáhnout se tím ves-lem, co mu říkáš hůl, a on by tě rozpáral jako kanice."

Jako co? "No, tak něco vymysli, Tairene. Tenhle obejda už mi le-ze na nervy."

Muž v kabátci se zlatými proužky se ušklíbl. "Budeš mít tu čest zemřít rukou vznešeného pána Darlina, kmáne, jestli ti to dovo-lím." To bylo poprvé, co se uráčil promluvit. "Myslím, že vás dva nechám spíš pověsit za paty a budu se dívat, jak vám stahují kůži z těla -"

"Myslím, že tohle by se mi nelíbilo," odtušil Mat.

Vznešený pán zrudl rozhořčením nad tím, že byl přerušen, ale Mat mu nedal čas na rozčilenou odpověď. Hůl zavířila v těsných os-mičkách tak rychle, že její konce byly vidět rozmazaně, a Mat skočil dopředu. Vztekající se Darlin měl co dělat, aby si hůl udr-žel od těla. Na chvíli. Mat věděl, že tohle moc dlouho nevydrží, a jestli bude mít štěstí, všechno se zase vrátí k výpadům a protivýpadům. Bude-li mít štěstí. Na což tentokrát nechtěl spoléhat. Jak-mile měl vznešený pán dostatečnou možnost ustavit obranu, Mat uprostřed pohybu změnil způsob útoku. Konec hole, který by pod-le Darlinova očekávání měl mířit na hlavu, se místo toho sklonil a podrazil mu nohy. Teprve pak ho druhý konec praštil do hlavy, ještě při pádu, a tak prudce, že jen zvrátil oči.

Mat, lapaje po dechu, se opřel o hůl a naklonil se nad vznešené-ho pána, který byl v bezvědomí. Ať shořím, jestli budu muset bo-jovat ještě s jedním nebo dvěma takovými, zatraceně se zhroutím vyčerpá-ním! V příbězích se nevypráví, že hrdinové mají tak tvrdou práci! Ny-neiva vždycky přijde na způsob, jak mě donutit pracovat.

Přistoupil k němu Sandar a zamračil se na zhrouceného vzneše-ného pána. "Když tu takhle leží, nevypadá tak mocný," prohodil za-dumaně. "Vlastně nevypadá o moc větší, než jsem já."

Mat sebou trhl a rozhlédl se chodbou, kde právě kdosi proběhl křižovatkou. Ať shořím, kdybych nevěděl, že je to šílenství, přísa-hal bych, že to byl Rand!

"Sandare, myslíš, že -" začal zvedaje si hůl na rameno, a zara-zil se, když narazil na cosi pevného. Otočil se a uviděl dalšího poloobléčeného vznešeného pána. Tenhle však měl meč na podlaze, třásla se mu kolena a oběma rukama se držel za hlavu, kde mu Matova hůl roztrhla kůži. Mat ho rychle uhodil koncem hole do břicha, aby ho přinutil dát ruce do-lů, a pak ho znovu praštil do hlavy, čímž ho srazil na zem na jeho meč.

"Štěstí, Sandare," zamumlal. "Zatracený štěstí prostě neporazíš. A teď, proč nenajdeš tu zatracenou soukromou cestu, kterou vzne-šení páni chodí dolů do žaláře?" Sandar trval na tom, že takové schodiště existuje, a když je použijí, nebudou se muset honit po celém Kameni. Mat se rozhodl, že lidé, kteří tak dychtí po tom, aby se mohli dívat na lidi při výslechu, až si nechají zbudovat rychlejší cestu k vězňům pří-mo ze svých komnat, mu rozhodně ne-jsou sympatičtí.
"Jen buď rád, žes to štěstí měl," jektal Sandar zuby, Jinak by nás tenhle zabil oba dřív, než bychom si ho všimli. Vím, že ty dve-ře jsou někde tady. Tak jdeš se mnou? Nebo tu chceš počkat, až se objeví další vznešený pán?"
"Jdi první." Mat překročil bezvládného vznešeného pána. "Já nejsem žádnej zatracenej hrdina."
Poklusem následoval lovce zlodějů, který nahlížel do vysokých dveří, jež míjeli, a mumlal si, že přece ví, že je to někde tady.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Co stojí psáno v Proroctví

Rand zcela pomalu vstoupil do rozlehlé komnaty. Procházel me-zi krevelovými sloupy, jak si je pamatoval ze svých snů. Ve stínech bylo ticho, něco ho však volalo. A to něco se zablesklo vepředu, paprsek světla na chviličku zaplašil stíny. Rand se zastavil pod vy-sokou kupolí a spatřil, co hledal. - Callandor visel ve vzduchu jíl-cem dolů a čekal na tu jedinou ruku, na ruku Draka Znovuzro-zeného. Jak se otáčel, tříštil to málo světla, jež sem dopadalo, do střípků a občas zaplál, jako by byl sám zdrojem světla. Volal ho. Čekal na něj.
Jestli jsem Drak Znovuzrozený. Jestli nejsem jenom nějaký pološí-lený muž prokletý schopností usměrňovat, loutka tancující pro Moi-rain a Bílou věž.
"Vezmi si jej, Luisi Therine. Vezmi si jej, Rodovrahu."
Otočil se po hlase. Vysoký muž s krátkými bílými vlasy, který vystoupil ze stínu mezi sloupy, mu byl povědomý. Rand neměl po-nětí, kdo to je, ten člověk v kabátci z rudého hedvábí, s černými proužky na nabíraných rukávcích a černými spodky zastrčenými do stříbrem umně vykládaných vysokých bot. Neznal toho muže, ale vídával ho ve snech. "Tys je vsadil do klece," řekl. "Egwain, Nyneivu a Elain. V mých snech. Pořád jsi je strkal do klece a ubli-žoval jsi jim."
Muž odmítavě mávl rukou. "Jsou míň než nic. Možná jednou, až budou vycvičeny, ale teď nejsou nic.

Musím přiznat, že mě překvapi-lo, že ti na nich záleží tolik, až jsou k něčemu dobré. Ale tys byl vždycky hlupák, vždycky jsi raději šel za hlasem srdce než za voláním moci. Přišel jsi příliš brzy, Luisi Therine. A nyní musíš udělat, k čemu ještě nejsi připraven, nebo zemřít. Zemřít věda, žes zanechal ty ženy, na nichž ti záleží, v mých rukou." Zřejmě na ně-co čekal. "Já je hodlám využít víc, Rodovrahu. Budou mi sloužit, sloužit mé moci. A to jim ublíží mnohem víc než to, čím zatím prošly."
Za Randem se Callandor zablýskl a Rand v zádech ucítil závan tepla. "Kdo jsi?"
"Tak ty se na mne nepamatuješ, co?" Bělovlasý muž se náhle za-smál. "Já si taky nepamatuji tebe tak, jak vypadáš teď. Kluk z venkova s flétnou v pouzdře na zádech. Že by Izmael mluvil pravdu? On byl vždycky ochoten zalhat, pokud by mu to přineslo coul či vteřinu na-víc. Ty si na nic nevzpomínáš, Luisi Therine?"
"Jméno!" chtěl vědět Rand. "Jaké je tvoje jméno?"
"Říkej mi Be'lal." Zaprodanec se zamračil, když Rand nijak ne-zareagoval. "Vezmi si jej!" štěkl Be'lal a mávl rukou k meči za Ran-dem. "Kdysi jsme bok po boku vyjížděli do války, a proto ti teď dám šanci. Sice malou, ale přece jen šanci zachránit si krk, šanci zachránit ty tři ženy, z nichž jsem si chtěl udělat své mazlíč-ky. Vezmi ten meč, venkovane. Možná to bude stačit a pomůže ti to přežít mě."
Rand se zasmál. "Ty si myslíš, že mě tak lehce vyděsíš, Zapro-danče? Ba'alzamon sám mě pronásleduje. Snad si nemyslíš, že se po-lekám tebe? Že se budu plazit u nohou Zaprodanci, když jsem odmítl Temného a díval se mu přitom do očí?"
"Tak tohle si myslíš?" řekl Be'lal tiše. "Ty opravdu nic nevíš." Náhle měl v ruce meč, meč s čepelí vyřezanou z černého ohně. "Vez-mi si jej! Vezmi Callandor! Tři tisíce let, co jsem hnil v žalá-ři, tady čekal. Na tebe. Jeden z nejmocnějších sa'angrialů, co kdy byly vyro-beny. Vezmi ho a braň se, jestli to dokážeš!"
Blížil se k Randovi, jako by ho chtěl zatlačit dozadu ke Callando-ru, ale Rand zvedl ruce - naplnil ho saidín, sladký proud jediné síly, od-porná pachuť špíny - a držel v nich meč z rudého plamene, meč se znamením volavky na ohnivé čepeli. Prošel si postavení, která ho nau-čil Lan, až se plavně pohyboval z jednoho do druhé-ho, jako by tančil. Roztínání hedvábí. Voda stéká z kopce. Vítr a déšť. Čepel z černého ohně se srazila s čepelí z rudého, až odlétla sprška jisker a ozval se hřmot, jako když se tříští doběla rozpá-lený kov.
Rand hladce ustoupil do krytu a snažil se nedat najevo nejisto-tu. Na černé čepeli byla také volavka, pták tak černý, až byl skoro nevidi-telný. Kdysi čelil muži s volavkou na ocelové čepeli, a jen tak tak pře-žil. Věděl, že sám na znamení mistra šermíře nemá ná-rok. Byl to meč, jejž mu dal otec, a když myslel na meč, který prá-vě držel v rukou, myslel na ten druhý. Jednou vstoupil do objetí smrti, jak ho tomu naučil strážce, ale tentokrát věděl, že by smrt byla konečná. Be'lal byl s mečem lepší než on. Silnější. Rychlejší. Skutečný mistr šermíř.
Zaprodanec se pobaveně zasmál a rychle a ladně švihal mečem hned na jednu, hned na druhou stranu. Černý oheň burácel, jako by ho rychlý průchod vzduchem rozdmýchával. "Kdysi jsi byl lepším šermí-řem, Luisi Therine," vysmíval se mu Be'lal. "Vzpomínáš, když jsme se věnovali té krotké zábavě zvané šerm a naučili se tak zabíjet, jak stálo ve starých svazcích, že tak lidé kdysi činili? Vzpomínáš aspoň na jednu z těch zoufalých bitev, aspoň na jednu z našich hořkých porá-žek? Ovšemže ne. Ty se přece na nic nepa-matuješ, že? Tentokrát ses nenaučil dost. Tentokrát, Luisi Therine, tě zabiju." Be'lal mluvil stále zlomyslněji. "Možná kdyby sis vzal Callandor, mohl by sis o trošku prodloužit život. O trošku."
Pomalu zaútočil, skoro jako by dával Randovi čas udělat právě to, obrátit se a rozběhnout se pro Callandor, pro Meč, jehož se ne-lze do-tknout, a vzít si jej. Ale Rand měl veliké pochybnosti. Callandoru se mohl dotknout pouze Drak Znovuzrozený. Dovolil jim, aby ho za něj prohlásili, protože dobrá stovka důvodů mu v té chvíli zřejmě nedáva-la na výběr. Byl však skutečně Drakem Zno-vuzrozeným? Kdyby se ke Callandoru rozběhl ve skutečném svě-tě, ne jen ve snu, nesetkala by se jeho ruka s neviditelnou stěnou, zatímco by ho Be'lal srazil zezadu?
Střetl se se Zaprodancem mečem, který znal, čepelí ukutou po-mocí saidínu. A byl zatlačen zpět. Padající list se setkal s Na-močeným hedvábím. Kočka tančící na zdi se srazila s Kancem ří-tícím se dolů z kopce. Řeka podemílající břeh ho málem stála hlavu a on se musel zcela nepůvabně vrhnout stranou,

když se mu černý plamen otřel o vlasy. Stačil se překulit na nohy a už musel čelit Kameni padajícímu z hory. Metodicky a záměrně ho Be'lal nutil ustupovat ve spirále, která se stahovala kolem Cal-landoru. Mezi sloupy se náhle rozezněl křik, jekot a řinčení oceli, ale Rand to skoro neslyšel. S Be'lalem už nebyli v Srdci Kamene sa-mi. Muži v kyrysech a přilbicích se zvednutým okrajem bojovali meči proti nezře-telným zahaleným postavám, které se míhaly me-zi sloupy a bodaly do nich oštěpy. Někteří z vojáků vytvořili řadu. Z šera vylétly šípy a přesně zasahovaly odhalená hrdla a obličeje, a muži zemřeli ve své řadě. Rand si boje skoro nevšímal, dokonce i když jen pár kroků od něj padali mrtví lidé. Jeho boj byl příliš zoufalý, musel se na něj cele soustředit. Po boku mu stékalo cosi mokrého a teplého. Stará rána se opět otevřela.

Náhle klopýtl, protože mrtvého pod nohama uviděl, až když le-žel na zádech na kamenné podlaze na pouzdru s flétnou.

Be'lal s úšklebkem zvedl čepel z černého ohně. "Vezmi jej! Vez-mi Callandor a braň se! Vezmi jej, nebo tě zabiju hned! Jestli jej ne-vezmeš, zabiju tě!"

"Ne!"

Dokonce i Be'lal sebou při zvuku toho velitelského ženského hla-su trhl. Zaprodanec ustoupil z dosahu Randova meče a zamra-čeně se obrátil k Moirain, která vystoupila ze zmatku bitvy. Oči upírala na Be'lala a křiku umírajících kolem sebe si nevšímala. "Myslel jsem, že jsi hezky uklizená z cesty, ženská. Vlastně je to jedno. Jsi jen na obtíž. Jako moucha kousalka. Strčím tě do klece k ostatním a naučím tě sloužit Stínu svými ubohoučkými silami," dokončil s opovržlivým smíchem a zvedl volnou ruku.

Zatímco mluvil, Moirain se nezastavila ani nezpomalila. Když zvedal ruku, byla od něj necelých třicet kroků, a teď i ona zvedla obě ruce.

Zaprodanci se po tváři mihl záblesk překvapení. Měl čas vykřik-nout jen: "Ne!" Pak ho zasáhla tyč bílého ohně, teplejšího než slunce, která vylétla Aes Sedai z rukou, zářící hůl, která odehnala všechny stíny. - Be'lal se vzápětí změnil v mihotavá zrnka, tečky tančící na zlomek vteřiny ve světle, skvrnky, pohlcené dřív, než dozněl jeho křik.

Když ta světelná tyč zmizela, v komnatě nastalo ticho, jen zra-nění tiše sténali. Boj okamžitě ustal, zahalení muži i muži v kyry-sech tu ohromeně stáli jako sochy.

"V jedné věci měl pravdu," řekla Moirain, chladná a vyrovnaná, jako by stála na louce. "Musíš vzít Callandor. On tě s ním chtěl za-bít, ale je to tvoje dědictví. Bylo by mnohem lepší, kdybys o něm věděl víc, než sevřeš ruku na jeho jílci, ale došel jsi až sem, a teď není čas na učení. Vezmi ho, Rande."

Kolem ní náhle zavířily černé blesky. Moirain zaječela, když ji zvedly a odhodily, až sklouzla po podlaze jako pytel. Zastavila se te-prve o jeden ze sloupů.

Rand vzhlédl k místu, odkud se zablesklo. Poblíž vrcholků slou-pů byl hlubší stín, čerň, vedle níž vypadaly všechny ostatní stíny jako polední světlo, a z té černoty na něj shlížely oči.

Stín pomalu sestupoval dolů - a zjevil se Ba'alzamon oděný v mrtvolné černi, v níž chodívali myrddraalové. A přesto nebyla tak tmavá jako stín, jenž k němu lnul. Ba'alzamon zůstal viset ve vzduchu dva sáhy nad zemí a bez sebe vzteky se zahleděl na Randa. "Dvakrát v tomto životě jsem ti nabídl možnost sloužit mi ži-vý." Za řeči mu z úst šlehaly plameny a každé slovo burácelo jako otevřená pec. - "Dvakrát jsi odmítl a zranil mě. Nyní budeš slou-žit Pánu hrobů ve smrti. Zemři, Luisi Therine Rodovrahu. Zemři, Rande al'Thore. Nastal čas, abys zemřel! Vezmu si tvou duši!"

Jak Ba'alzamon natáhl ruku, Rand se zvedl a zoufale se vrhl ke Callandoru, který se stále třpytil a otáčel ve vzduchu. Nevěděl, zda na něj dosáhne, zda se ho dokáže dotknout, ale byl si jist, že je to jeho jediná naděje.

Ba'alzamonův úder ho zasáhl, ještě když letěl vzduchem, zasáhl ho uvnitř, trhal a drtil, cosi urval a snažil se vytáhnout jednu jeho část. Rand zařval. Měl pocit, že se hroutí jako splasklý pytel, jako by ho obraceli naruby. Bolest v boku, rána, kterou utržil ve Falme, byla sko-ro vítaná. Bylo to něco, čeho se mohl držet. Připomínala mu život. Křečovitě sevřel pěst. Na jílci Callandoru.

Naplnila ho jediná síla, proud větší, než by kdy dokázal uvěřit, že je možné, vtékal ze saidínu do meče. Křišťálová čepel zazářila jasněji než Moirainin oheň. Nedalo se na něj podívat, už nebylo vi-dět, že je to meč, bylo to jen světlo planoucí mu v pěsti. Bojoval s tím prouděním, vzepřel se neúprosnému přílivu, jenž hrozil, že ho odnese, že odnese vše, co bylo skutečně jím samotným, s sebou do meče. Na

okamžik, který mohl trvat celá staletí, visel, vrávoral a balancoval na okraji proudu, kdy hrozilo, že ho to smete jako povodeň smete zrnko písku. Nekonečně pomalu se rovnováha upev-nila. Stále to bylo, jako by stál bos na ostří nože nad nekonečně hlubokou propastí, ale cosi mu říkalo, že je to mnohem lepší, než mohl čekat. Aby usměrnil tolik síly, musel tančit na tom ostří, ja-ko tančil při šermu.
Obrátil se k Ba'alzamonovi. Uvnitř ho to přestalo rvát, jakmile se dotkl Callandoru. Minula jen chvilička, ale jemu připadalo, že trvala celou věčnost. "Moji duši si nevezmeš!" zařval. "Tentokrát s tebou chci skoncovat nadobro! Chci to skončit teď a tady!"
Ba'alzamon prchl. Muž i stín zmizeli.
Rand chvíli jenom užasle hleděl a mračil se. Když Ba'alzamon utekl, měl takový zvláštní pocit jako - by se něco zavíralo. Cosi se zkroutilo, jako by Ba'alzamon nějaký způsobem ohnul to, co by-lo. Nevšímaje si mužů zírajících na něho, nevšímaje si Moirain zhroucené u paty sloupu, se Rand natáhl dál, skrze Callandor a po-křivenou reali-tu, takže vytvořil dveře vedoucí někam jinam. Ne-věděl kam, věděl jen, že tam odešel Ba'alzamon.
"Teď jsem já lovec," řekl a prošel skrz.
* * *
Kámen se otřásl Egwain pod nohama. Pevnost se otřásla. Za-zvonila. Egwain znovu nabyla rovnováhy, předklonila se a napja-tě se zaposlouchala. Žádný jiný zvuk se neozval, chvění ustalo. Ať se stalo cokoliv, bylo to už pryč. Spěchala tedy dál. V cestě jí stá-ly dveře z železných mříží - se zámkem velkým jako její hlava. Usměrnila pra-men země, ještě než k nim došla, a když strčila do mříží, zámek se přelomil vejpůl.
Rychle prošla místností za dveřmi a snažila se nedívat na věci vi-sící na stěnách. Důtky a železné kleště z nich byly zdaleka nej-neškodnější. Lehce se otřásla a otevřela menší železnou branku. Vstoupila do chodby lemované hrubými dřevěnými dveřmi. V pra-videlných vzdálenostech hořely v železných kruzích na stěnách rá-kosové louče. Pocítila úlevu, která vyplývala z toho, že nechala ty věci za zády, stejně jako z toho, že našla, co hledala. Ale která je to cela?
Dřevěné dveře bylo snadné otevřít. Některé byly nezamčené, a zámky na ostatních nevydržely o nic déle než ten větší zámek vepře-du. Ale všechny cely byly úplně prázdné. Ovšem. Žádná nesní o tom, že je na tomto místě. Každý vězeň, kterému se po-daří dosáhnout Tel'a-ran'rhiodu, by snil o mnohem příjemnějším místě.
Na okamžik téměř pocítila zoufalství. Chtěla věřit, že když na-jde tu správnou kobku, bude to znamenat rozdíl. I když by to moh-lo být zhola nemožné. Tato chodba se táhla do nedohledna, a dal-ší podobné ji křižovaly.
Náhle spatřila kousek před sebou jakýsi záblesk. Postavu ještě méně hmotnou, než byla Joiya Byir. Ale byla to žena. Tím si byla Egwain jistá. Žena sedící na lavici u dveří do cely. Obraz se miho-tal, chvíli byl vidět a chvíli ne. Ta štíhlá šíje a bledá, nevinně vy-padající tvář s víčky, chvějícími se na pokraji spánku, se nedaly splést. Amico Nagoyin se propadala do spánku a snila o svých strážních povinnos-tech. A očividně si ospale pohrávala s jedním z ukradených ter'angria-lů. Egwain to chápala. I jí dalo hodně prá-ce, aby přestala používat ten, co jí věnovala Verin, byť jen na pár dní.
Věděla, že je možné odříznout ženu od pravého zdroje, i když už objímá saidar, ale oddělit vlákna už vytvořená muselo být mno-hem těžší než zahradit proud dřív, než se objevil. Nastavila vzorec tkaniva, upravila ho, a tentokrát hodně posílila vlákna ducha, tak-že byla tlustší a těžší, vzniklo hutnější tkanivo s okraji ostrými ja-ko nože.
Mihotající se postava temné družky se objevila znovu a Egwain udeřila prameny vzduchu a ducha. Na okamžik jako by něco tkanivu ducha vzdorovalo, a ona se do něj napřela vší mocí. Tkanivo sklouzlo na místo.
Amico Nagoyin zavřískla. Byl to slabý zvuk, skoro nebyl slyšet. Byl stejně nezřetelný jako sama Amico, a ona vypadala spíš jako stín toho, čím byla Joiya Byir. A přesto ji pouta spletená ze vzdu-chu udr-žela. Už nezmizela. Krásnou tvář temné družky zkřivila strašlivá hrůza. Zřejmě cosi blábolila, ale její křik byl pro Egwain šeptem příliš tichým, aby rozuměla.
Egwain černou sestru opředla ze všech stran a teď obrátila pozor-nost ke dveřím do cely. Netrpělivě nechala zemi, aby zaplavi-la želez-ný zámek. Ten odpadl jako černý prach, jako mlha, která se

rozplynu-la dřív, než dopadla na podlahu. Prudce otevřela dveře a nijak ji ne-překvapilo, když našla celu prázdnou, jen tu hořela rá-kosová louč.
Ale Amico je svázaná a dveře otevřené.
Chvíli přemýšlela, co udělat dál. Pak vystoupila ze sna...
* * *
... a probudila se se všemi modřinami, bolestí a žízní. Stěnu ce-ly měla za zády a dívala se na pevně zavřené dveře. Jistě. Co se stane živým bytostem je skutečné, když se probudí. Co jsem uděla-la s kame-nem, železem nebo dřevem, nemá v bdělém světě žádný vliv.
Nyneiva a Elain stále klečely vedle ní.
"Ať je tam kdo chce," řekla Nyneiva, "před chvíli hrozně ječel, ale jinak se nic nestalo. Našla jsi cestu ven?"
"Měly bychom odsud prostě odejít," sdělila jí Egwain. "Pomoz-te mi vstát a já nás zbavím toho zámku. Amico nám potíže dělat nebude. To křičela ona."
Elain zavrtěla hlavou. "Od chvíle, co jsi odešla, jsem zkoušela dosáhnout na saidar. Teď je to sice jiné, ale pořád jsem odříznutá."
Egwain v sobě vytvořila prázdnotu, stala se poupětem otevírají-cím se saidaru. Neviditelná stěna tam ale byla pořád. Teď se však chvěla. - Byly chvilky, kdy měla dojem, že skoro cítí, jak ji pra-vý zdroj naplňuje jedinou silou. Skoro. Štít se chvěl, chvíli tu byl a chvíli zase ne, ale bylo to příliš rychlé. Klidně to mohla být pev-ná zeď.
Zadívala se na druhé dvě ženy. "Svázala jsem ji. Odstínila jsem ji. Je živá, ne neživé železo. Musí být odstíněná."
"Něco se s tím štítem stalo," řekla Elain, "ale Amico se stále da-ří ho na nás držet."
Egwain se vyčerpaně opřela hlavou o zeď. "Budu to muset zku-sit znovu."
"Jsi na to dost silná?" Elain se mračila. "Abych byla upřímná, mluvíš ještě hůř než předtím. Ten pokus tě hodně stál, Egwain."
"Tam jsem silná dost." Cítila se unavenější a slabší, ale byla to je-diná trochu slibná možnost, na kterou přišla. Tolik také řekla na-hlas, a z jejich výrazů bylo zřejmé, že s ní souhlasí, byť velice ne-ochotně.
"Dokážeš tak brzo zase usnout?" zeptala se nakonec Nyneiva.
"Zazpívej mi." Egwain se vzmohla i na úsměv. "Jako když jsem byla malá, ano?" Vzala Nyneivu za ruku, kamenný prsten stiskla v druhé ruce, zavřela oči a snažila se v tom tichém pobrukování najít spánek.
* * *
Široké dveře se železnými mřížemi byly otevřené a místnost za nimi vypadala prázdná, ale Mat vstoupil velice opatrně. Sandar byl ještě v chodbě a snažil se dívat zároveň dopředu i dozadu. Byl si jist, že se každou chvíli objeví nějaký vznešený pán, nebo snad stovka obránců.
V místnosti teď nebyli žádní lidé - a podle nedojedeného jídla na dlouhých stolech odešli ve spěchu. Nepochybně teď bojovali nahoře - a z toho, jak vypadaly věci na stěnách, byl docela rád, že se s žádným z nich nemusel setkat. Důtky o různé délce a tloušťce s různým počtem řemenů. Kleště, pinzety, skřipce a vypalovací železa. Věci připomínající kovové boty a rukavice a přilby, s velkými šrouby, které jako by sloužily k tomu, aby se ty věci daly těsně stáhnout. Předměty, jejichž použití ani nedokázal uhádnout. Kdyby se byl setkal s muži, kteří tyto věci používali, určitě by se nejdřív řádně přesvědčil, že jsou mrtví, než by šel dál.
"Sandare!" sykl. "Hodláš tam stát celou zatracenou noc!" Spěchal k zadním dveřím - byly mřížové, jako ty předtím, ale menší - a bez čekání na odpověď jimi prošel.
Chodbu za nimi lemovaly hrubé dřevěné dveře a byla osvětlená stejnými rákosovými loučemi jako místnost, již právě opustil. Necelých dvacet kroků od něj seděla na lavici u jedněch dveří žena a podivně ztuhlým způsobem se opírala o zeď. Při zvuku jeho kroků na kamenné podlaze k němu pomalu obrátila hlavu. Byla to hezká mladá žena. Uvažoval, proč se nepohne víc a proč vypadá, jako by napůl spala.
Byla taky vězeň? Venku v chodbě? Ale nikdo s takovou tváří by přece nemohl patřit k lidem, kteří používají ty věci, co viděl na stěnách. Skoro jako by spala, oči měla jen pootevřené. A utrpení patrné na té krásné tváři z ní rozhodně činilo mučednici, ne katanku.

"Stůj!" zařval za ním Sandar. "Ona je Aes Sedai! Ona je jedna z těch, co chytly ty ženy, které hledáš!"
Mat ztuhl uprostřed kroku a zahleděl se na ženu. Vzpomněl si na Moirain metající ohnivé koule. Napadlo ho, zda by dokázal od-razit ohnivou kouli holí. Napadlo ho, jestli jeho štěstí stačí na to, aby utekl Aes Sedai.
"Pomoz mi," řekla ta žena slabě. Oči měla stále přivřené, ale prosba v jejím hlase byla zcela jasná. "Pomoz mi. Prosím!"
Mat zamrkal. Stále od krku dolů nehnula ani svalem. Mat opa-trně přistoupil a mávl na Sandara, aby přestal kvílet, že je to Aes Sedai. Žena za ním obracela hlavu. Nic víc.
U pasu jí visel velký železný klíč. Mat chvíli váhal. Aes Sedai, ří-kal Sandar. Proč se nehýbe? Polkl a přeopatrně sundal klíč, jako by to byl kus masa ve vlčích zubech. Žena stočila oči ke dveřím vedle a vydala zvuk jako kočka, která právě zahlédla, jak se do místnosti řítí obrovský hafan, a ví, že není cesty ven.
Mat tomu sice nerozuměl, ale dokud se mu nesnažila zabránit v otevření těch dveří, bylo mu jedno, proč tu jen tak sedí jako vy-cpaný strašák. Na druhou stranu ho však také napadlo, jestli snad na druhé straně dveří není něco, čeho by se měl bát. Jestli je jed-nou z těch, co chytily Egwain a ostatní, tak má určitě důvod, proč ty dveře hlídá. Ženě z očí vytryskly slzy. Až na to, že vypadá, jako by vevnitř byl za-tracený půlčlověk. Ale byl jen jeden způsob, jak to zjistit. Opřel hůl o zeď, otočil klíčem v zámku a připraven uprchnout rozrazil dveře.
Nyneiva a Elain klečely na podlaze a mezi nimi zřejmě spala Egwain. Při pohledu na Egwaininu nateklou tvář zalapal po dechu a usoudil, že asi nespí. Když se dveře otevřely, druhé dvě ženy k ně-mu také otočily hlavy - byly skoro stejně potlučené jako Egwain. Ať sho-řím! Ať shořím! - a civěly na něj s otevřenými ústy.
"Matrime Cauthone," pravila Nyneiva šokované, "co, pro Svět-lo, tady děláš zrovna ty?"
"Zatraceně jsem vás přišel zachránit," oznámil jim Mat. "Ale ať shořím, jestli jsem čekal přivítání, jako bych přišel ukrást kus ko-láče. Později mi můžete říct, proč vypadáte, jako byste se praly s medvě-dama, jestli budete chtít. A jestli Egwain nemůže chodit, odnesu ji na zádech. Po celým Kameni jsou Aielové, nebo skoro všude, a buď po-bíjejí ty zatracený obránce, nebo zatracení obrán-ci pobíjejí je, ale ať tak nebo tak, my bychom odsud měli zmizet, dokud ještě zatraceně můžem. Jestli můžem!"
"Dávej si pozor na jazyk," řekla mu Nyneiva a Elain mu věno-vala jeden z těch nesouhlasných pohledů, které všechny ženy tak skvěle ovládají. Začaly třást s Egwain, jako by už tak nebyla celá potlučená.
Egwain otevřela oči a zasténala. "Proč mě budíte? Musím to po-chopit. Jestli pustím ta pouta, probudí se a já ji už nikdy nechytím. Ale jestli je nepustím, nemůže úplně usnout a -" Oči jí padly na Mata a rozšířily se. "Matrime Cauthone, co pro Světlo tady děláš zrovna ty?"
"Řekni jí to," obrátil se Mat na Nyneivu. "Já mám moc práce s tím, abych vás zachránil, takže si už nestačím hlídat jaz -" Všechny hleděly za něj a mračily se, jako by zatoužily mít v rukou nože.
Mat se otočil, ale uviděl jenom Juilina Sandara, který vypadal, ja-ko by spolkl celou shnilou švestku.
"Mají důvod," sdělil Sandar Matovi. "Já... je zradil. Ale musel jsem." To patřilo ženám. "Ta s těmi medovými copy na mě mluvi-la a já... já to musel udělat." Dlouhou dobu na něj všechny tři jen hleděly.
"Liandrin ovládá hnusný triky, mistře Sandare," prohlásila nako-nec Nyneiva. "Možná to není úplně tvoje vina. O tom ale rozhodneme později."
"Jestli jste si všecko vyjasnili," řekl Mat, "nemohli bychom zmi-zet?" Bylo mu to jasné asi jako bláto, ale zrovna v té chvíli ho víc za-jímalo, jak se dostat pryč.
Tři ženy za ním vykulhaly do chodby, ale pak se zastavily před ženou na lavici. Ta k nim zvedla oči a zakňučela. "Prosím. Vrátím se ke Světlu. Přísahám, že vás poslechnu. To odpřísáhnu i s holí přísahy v ruce. Prosím, ne -"
Mat nadskočil, když se Nyneiva náhle zaklonila a rozmáchla se pěstí. Ženu srazila z lavice. Ta zůstala ležet a oči se jí konečně úpl-ně zavřely, ale ležela na boku nehybně přesně v té pozici, v jaké předtím seděla na lavici.
"Je to pryč," řekla nadšeně Elain.
Egwain se sklonila a pak začala prohrabávat váček, který měla bezvědomá žena u pasu. Vyndala z něj něco, co Mat nerozeznal, a vstrčila to do svého. "Ano. Je to nádhera. Něco se na ní změni-lo, když jsi ji

praštila, Nyneivo. Nevím co, ale cítila jsem to."
Elain přikývla. "Já taky."
"Já bych na ní ráda změnila i poslední nitku," prohlásila tem-ně Nyneiva. Uchopila Egwaininu hlavu do dlaní. Egwain hekla a zvedla se na špičky. - Když po chvíli Nyneiva stejně uchopi-la i Elain, Egwai-niny modřiny byly pryč. Elaininy zmizely stejně rychle.
"Krev a zatracenej popel!" zavrčel Mat. - "Co to děláš, takhle praštit ženu, co tu jen tak sedí? Myslím, že se ani nemohla hnout!" Všechny tři se obrátily k němu a on vydal přiškrcený zvuk, jak ko-lem něj vzduch zhoustl jako rosol. Zvedl se do vzduchu, až mu no-hy visely dobrého půl sáhu nad zemí. Ó, ať shořím, síla! Tak já se bál, že tahle Aes Sedai proti mně použije tu zatracenou sílu, a teď to udělaly ty zatracené ženské, co jsem je sem přišel zachránit! Ať shořím!
"Ty ničemu nerozumíš, Matrime Cauthone," řekla Egwain napja-tým hlasem.
"A dokud to nepochopíš," dodala Nyneiva hlasem ještě napja-tějším, "tak ti radím, aby sis svý názory nechal pro sebe."
Elain se spokojila jen s tím, že se na něj mračila, až mu to při-pomnělo mámu, když si chěla jít uříznout proutek.
Z nějakého důvodu se na ně usmál přesně tím způsobem, který často mámu pro ten proutek opravdu poslal. Ať shořím, jestli do-kážou tohle, tak nechápu, jak je vůbec někdo mohl zavřít do té kob-ky! "Co chápu, je, že jsem vás dostal z něčeho, z čeho jste se samy dostat ne-mohly, a vy jste mi vděčný asi jako chlap z Tarenskýho Přívozu s bo-lením zubů!"
"Máš pravdu," řekla Nyneiva a on náhle dopadl na podlahu tak tvrdě, až mu cvakly zuby. Ale zase se mohl hýbat. "I když mě to veli-ce bolí, Mate, tak musím přiznat, že máš pravdu."
Svádělo ho to, aby odpověděl nějakou jedovatostí, ale omluvný tón v jejím hlase byl i tak jen náznakem.
"Už můžeme jít? S tím, jak se tu všude bojuje, si Sandar myslí, že bychom vás měli odvíst tako-vou malou brankou u řeky."
"Já ještě neodcházím, Mate," prohlásila Nyneiva.
"Hodlám najít Liandrin a stáhnout ji z kůže," připojila se Eg-wain, a znělo to, jako by to chtěla opravdu udělat.
"Já chci jenom ztlouci Joiyu Byir," poznamenala Elain, "až bu-de prosit o milost, ale spokojím se i s někým jiným."
"Copak jste všechny hluchý?" vybuchl Mat. "Všude se bojuje! Přišel jsem vás zachránit, a to taky hodlám dokončit." Egwain ho ces-tou kolem poplácala po tváři, stejně jako vzápětí Elain. Nyneiva si jenom odfrkla. "Proč něco neřekneš ty?" obrátil se Mat na-míchnuté na lovce zlodějů.
"Viděl jsem, co sis mluvením vysloužil ty," opáčil Sandar. "Já nejsem hlupák."
"No, já teda uprostřed bitvy nezůstanu!" křikl Mat na odcháze-jící ženy. Ty právě zmizely v úzkých mřížových dvířkách. "Jdu pryč, sly-šíte?" Ani se neohlédly. Nejspíš se tam nechají zabít! Ně-kdo do nich vrazí meč, zatímco se budou dívat na druhou stranu! S vrčením si přehodil hůl přes rameno a vykročil za nimi. "To ta-dy hodláš jen tak stát?" zavolal na lovce zlodějů. "Já nedošel tak daleko, abych je ne-chal umřít!"
Sandar ho dohonil v místnosti s důtkami. Ženy už byly pryč, ale Mat měl pocit, že je nebude těžké najít. Prostě hledej muže visící ve vzduchu! Zatracené ženské! Zrychlil krok do poklusu.
* * *
Perrin šel zachmuřeně chodbou v Kameni, pátraje po nějakých stopách po Faile. Už ji zachránil celkem třikrát, jednou ji vylámal z železné klece hodně podobné té, v níž byl zavřen onen Aiel v Reme-nu, a jednou ji dostal z ocelové truhlice se sokolem vytlačeným na boku. V obou případech se s jeho jménem na rtech rozplynula ve vzduchu. Po boku mu klusal Hopsal a větřil. I když měl Perrin velice dobrý nos, vlk měl čich mnohem lepší, a byl to Hopsal, kdo je dovedl k truhlici.
Perrin uvažoval, jestli ji vůbec někdy osvobodí doopravdy. Už dlouho zřejmě žádné stopy nebyly. Chodby Kamene byly prázdné, jen tu hořely lampy a na stěnách visely koberce a zbraně, ale kro-mě něj a Hopsala se tu nic nehýbalo. Až na to, že to podle mě byl Rand. Zahlédl ho jenom na okamžik, muže, který utíkal, jako by někoho honil. To přece nemohl být on. Nemohl, ale já myslím, že to byl on.
Hopsal náhle zrychlil běh a zamířil k dalším vysokým dveřím, tentokrát ulitým z bronzu. Perrin se s ním

snažil držet krok a náhle klopýtl a padl na kolena. Stačil ještě pod sebe vrazit ruce, aby si nena-tloukl obličej. Zasáhla ho únava, jako by se mu všechny sva-ly změnily ve vodu. I když ten pocit ustoupil, vzal s sebou něco z jeho síly. Dalo mu práci se vůbec zvednout na nohy. Hopsal se k němu obrátil.
Jsi tu příliš silně přítomný, Mladý býku. Tělo slábne. Už bys v tom neměl pokračovat. Brzy tělo a sen zemřou společně.
"Najdi ji," pravil Perrin. "To je všechno, o co tě žádám. Najdi Fai-le."
Žluté oči se setkaly se žlutýma očima. Vlk se obrátil a odklusal ke dveřím. Za nimi, Mladý býku.
Perrin došel ke dveřím a strčil do nich. Nepovolily. A zřejmě ne-existoval způsob, jak je otevřít. Nebyla tu klika, nic, zač by se da-lo vzít. Do kovu byl vyryt maličký vzor, tak jemný, že si ho skoro ne-všiml. Sokoli. Tisíce maličkých sokolů.
Takže musí být tady. Myslím, že už moc dlouho nevydržím. S vý-křikem udeřil kladivem do bronzu. Zazvonilo to jako velký gong. Uhodil znovu, a zvonění se prohloubilo. Třetí rána, a bronzové dveře se rozlétly jako sklo.
Uvnitř, sto kroků od rozbitých dveří, obklopoval kruh světla so-kolici řetězem připoutanou k bidýlku. Zbytek rozlehlé místnosti byl ve tmě. Byla tu jen tma a tiché šustění stovek křídel.
Udělal krok do místnosti a ze tmy se vynořil sokol, a jak prolé-tal kolem, ťal ho drápy do obličeje. Perrin si zvedl ruku před oči - drápy mu rozdrásaly předloktí - a klopýtal k bidýlku. Ptáci nalétá-vali znovu a znovu, vrhali se na něj, trhali ho pařáty, on však vrávoral dál a po pažích a ramenou mu stékala krev, i po ruce, jíž si chránil oči, které neustále upíral na sokolici na bidýlku. Cestou ně-kde přišel o kladivo. Ani nevěděl kde, ale věděl, že jestli se vrátí, aby ho našel, zemře dřív, než ho objeví.
Když dorazil k bidýlku, ostré drápy ho srazily na kolena. Vy-hlédl pod rukou na sokolici na bidýlku a ona ho na oplátku bez mrknutí tmavého oka pozorovala. Řetěz, který měla na noze, byl připevněn k bidýlku maličkým zámkem, tvarem připomínajícím ježečka. Popadl řetěz oběma rukama a nevšímaje si ostatních so-kolů, tvořících teď kolem něho hotový vír sekajících drápů, jej z posledních sil přetrhl.
Bolest a sokoli přinesli temnotu.
* * *
Otevřel oči do bodavé agónie. Měl pocit, jako by měl obličej, pa-že a ramena pořezány tisícovkou nožů. Nezáleželo na tom. Nad ním klečela Faile a ty tmavé, šikmé oči měla ustarané. Otírala mu obličej kusem látky, již nasáklé krví.
"Můj ubohý Perrine," řekla měkce. "Můj ubohý kováři. Tolik jsi poraněný."
S námahou, která mu způsobila další bolest, otočil hlavu. Byl v soukromé jídelně u Hvězdy a u jedné nohy stolu ležel dřevěný ježek, přelomený v půli. "Faile," zašeptal. "Moje sokolice."
* * *
Rand byl stále v Srdci Kamene, ale bylo to tu jiné. Tady nikdo nebojoval, nebyli tu žádní mrtví, byl tu jen on sám. Náhle se Ka-menem rozezněl velký gong, a pak znovu, a samotné kameny pod jeho nohama se rozezněly společně. Gong se ozval ještě potřetí, ale náhle umlkl, jako by se rozbil. A nastalo ticho.
Kde je tohle místo? uvažoval. A co je mnohem důležitější, kde je Ba'alzamon?
Jakoby v odpověď ze stínu mezi sloupy vylétl žhnoucí paprsek, podobný tomu, který použila Moirain, a mířil mu na hruď. Rand pu-dově otočil zápěstím. Stejně pudově vypustil proud ze saidínu do Cal-landoru, záplavu jediné síly, díky níž meč zazářil ještě jas-něji než pa-prsek, který na něj mířil.
Nejistá rovnováha mezi bytím a nebytím se zachvěla. Ten dravý proud ho nakonec určitě pohltí.
Světelná střela udeřila do čepele Callandoru - a rozdělila se na jeho ostří, takže na obě strany odlétly proudy světla. Cítil, jak mu to ožehlo kabátec, a ucítil zápach hořící vlny. Za ním vidlice zmrz-lého ohně, tekutého světla, udeřila do mohutným sloupů z krevele. Kam světlo dopadlo, kámen prostě přestal existovat, a hořící vidli-ce prole-těla dalšími sloupy, které také okamžitě propálila. V Srdci Kamene to dunělo, jak sloupy padaly a tříštily se v oblacích pra-chu a sprše ka-menných úlomků. Co se však dostalo do cesty to-mu světlu, prostě - přestalo existovat.
Ze stínu se ozvalo zuřivé zavrčení a planoucí proud čistě bílého světla zmizel.
Rand se rozmáchl Callandorem, jako by útočil na něco před se-bou. Bílé světlo halící čepel se prodloužilo, rozlétlo se dopředu a pro-pálilo se krevelovým sloupem, za nímž se ozvalo to zavrčení. Leštěný kámen se rozestoupil, jako by to bylo hedvábí. Podťatý sloup se za-chvěl, část se ho uvolnila a

spadla od stropu. Na podla-hu dopadaly obrovské zubaté kusy krevele. Když rachot konečně ustal, zaslechl Rand spoza hromady kamení kroky. Někdo utíkal.
S Callandorem připraveným se Rand rozběhl za Ba'alzamonem.
Vysoký klenutý průchod, vedoucí ze Srdce, se zřítil ve chvíli, kdy k němu dorazil. Celá zeď spadla v oblaku prachu a kamení, ja-ko by ho chtěla pohřbít, ale on proti ní vrhl sílu a vše se změnilo v prach vznášející se ve vzduchu. Utíkal dál. Nebyl si jist, co udě-lal, ani jak, ale neměl čas o tom přemýšlet. Hnal se po zvuku kroků prchajícího Ba'alzamona, které se rozléhaly chodbami Kamene.
Ve vzduchu se zjevovali myrddraalové a trolloci a vrhali se po něm, obrovské zvířecké postavy a bezoké obličeje zkřivené zuři-vostí, ochotou zabíjet. Byly jich stovky, takže ucpali celou chodbu před ním i za ním, a kosiny a čepele ze smrtící černé oceli prahly po jeho krvi. Aniž věděl jak, proměnil je v páru, která se před ním rozdělila - a zmi-zela. Vzduch byl náhle plný sazí, které ho dusily. Měl jich plný nos, nemohl popadnout dech, ale on si znovu vyro-bil čistý vzduch, chladi-vý opar. Z podlahy pod jeho nohama vy-šlehly plameny, vyskočily na stěnách a na stropě, zuřivé proudy ohně, které sežehly koberce na stě-nách i běhouny na podlaze, sto-ly a truhlice změnily v hromádky pope-la, roztavily ozdoby a lam-py, až z nich padaly kapky roztaveného, žhnoucího zlata. Rand plameny přitiskl ke stěnám a podlaze a zakalil je do rudého povla-ku na kameni.
Kameny kolem něj vybledly, až vypadaly jako mlha. Sám Ká-men se ztrácel. Realita se zachvěla. Cítil, jak se třepí, cítil, jak se sám rozplétá. Vytlačovalo ho to z místa, kde byl, na nějaké místo, které vůbec neexistovalo. Callandor mu zaplál v rukou jako slun-ce, až měl dojem, že se roztaví. Měl pocit, že se sám rozteče, jak jím silně proudila jediná síla, a on ten proud nějak nasměroval, aby uzavřel trhlinu, která se kolem něj otevírala, aby sám sebe udržel v realitě. Kámen se znovu zpevnil.
Ani si neuměl představit, co vlastně udělal. Proud jediné síly v něm zuřil, až se málem nepoznával, až málem nebyl sám sebou, až to, čím byl, málem přestalo existovat. Jeho vratká stabilita se zakymácela. Po obou stranách mu hrozil nekonečný sráz, hrozilo mu, že ho jediná síla, která skrze něj proudila do meče, vymaže. Jedině v tanci na ostří nože spočívala jakás takás jistota. Callandor v jeho ruce zářil, až měl dojem, že nese slunce. V jeho nitru, ne-jasná, mihotající se jako pla-men svíčky v bouři, byla jistota, že s Callandorem v ruce dokáže co-koliv. Cokoliv.
Běžel nekonečnými chodbami, tančil na ostří, pronásledoval to-ho, jenž ho chtěl zabít, jehož musel zabít. Tentokrát to nemůže skončit jinak. Tentokrát jeden z nich musí zemřít! Že to ví i Ba'alzamon, bylo nad slunce jasné. Pořád utíkal, pořád zůstával mimo dohled, takže Randa vedly jen zvuky Ba'alzamonova útěku, ale i na útěku obracel tento Tearský Kámen, který nebyl Tearským Kamenem, proti Rando-vi. A Rand proti němu bojoval pudově, od-hadoval a riskoval, bojoval a utíkal po ostří nože v dokonalé rov-nováze s jedinou silou, nástrojem a zbraní, která by ho úplně strá-vila, kdyby maličko zaváhal.
Chodby od stropu po podlahu naplnila voda, hustá a černá jako na dně moře, a začala ho dusit. - Nevědomky si znovu vytvořil vzduch a běžel dál. Vzduch náhle nabyl na váze, až měl pocit, že každým cou-lem těla podpírá celou horu, ze všech stran na něj tla-čil. Okamžik předtím, než ho to rozdrtilo na prášek, vybral ze zá-plavy síly, která v něm zuřila, několik vln - ani nevěděl jak a proč a které, bylo to příliš rychlé, aby to vůbec promyslel, nebo se to snažil poznat blíž - a tlak zmizel. Pronásledoval Ba'alzamona a samotný vzduch se náhle změnil v pevnou skálu, která ho uvěz-nila, pak se roztavil kámen, pak zmizel i vzduch, který mu plnil plíce. Země pod nohama ho táhla, jako by náh-le každá libra váži-la centnýř, potom veškerá váha zmizela, takže ho krok vynesl do vzduchu. Rozšklebené tu číhaly neviděné tlamy, při-pravené mu vyrvat duši z těla. Z každé pasti vyskočil a běžel dál. Co Ba'alzamon pokřivil, aby ho to zničilo, on zase napravil, aniž tušil, jak to dělá. Nejasně si uvědomoval, že nějakým způsobem navrací věci do přirozené rovnováhy, nutí je srovnat se s jeho vlastním tancem na tom neuvěřitelně tenkém předělu mezi existencí a nicotou, ale to vědomí bylo vzdálené. On vnímal jen pronásledování, štvanici, smrt, která ji musí zakončit.
A pak byl opět v Srdci Kamene, kradl se přes hromadu balvanů, které bývaly zdí. Některé ze sloupů teď visely od stropu jako poláma-né zuby. A Ba'alzamon před ním s planoucíma očima couval do stínů, které ho zahalovaly. Od Ba'alzamona jako by se rozbíha-ly černé čáry jako ocelové dráty, mířily do temnoty hromadící se kolem něj, mizely v nepředstavitelné dálce v oné černotě.
"Já se zničit nenechám!" vykřikl Ba'alzamon. Jeho ústa byla ohněm, jeho křik se rozléhal mezi sloupy.

"Mne nelze porazit! Po-mozte mi!" Něco z té černi, jež ho obklopovala, mu vplulo do ru-kou a vytvořilo to kouli tak černou, jež jako by nasávala i světlo Callandoru. Plameny jeho očí náhle vítězoslavně zažhnuly.
"Jsi zničen!" zařval Rand. Callandor se mu pootočil v rukou. Jeho světlo rozvířilo temnoty, přerušilo ocelově černé čáry kolem Ba'alza-mona a Ba'alzamon se celý zkroutil v křeči. Jako by tu by-li dva, zdálo se, že se zároveň zmenšuje i roste. "Je po tobě!" Rand vrazil zářící čepel do Ba'alzamonových prsou.
Ba'alzamon zaječel a ohně v jeho tváři divoce zaplály. "Hlupá-ku!" zavyl. "Velikého pána Temnoty nelze nikdy porazit!"
Rand vytáhl čepel Callandoru a Ba'alzamonovo tělo se podlo-milo a začalo padat. Stíny kolem zmizely. A náhle byl Rand v jiném Srdci Kamene, obklopen stále celý-mi sloupy, křikem bojujících a umírajících lidí, zahalenými muži a muži v kyrysech a přilbicích. - Moirain stále ležela zhroucená u paty kreve-lového sloupu. A u Randových nohou leželo tělo mu-že, rozhozené na zádech, s dírou vypálenou v hrudi. Mohl to být docela hezký muž ve středních letech, až na to, že tam, kde by měl mít oči a ústa, byly je-nom otvory, z nichž stoupaly proužky černé-ho dýmu.
Dokázal jsem to, pomyslel si Rand. Zabil jsem Ba'alzamona, zabil jsem Šej'tana! Zvítězil jsem v Poslední bitvě! Světlo, já JSEM Drak Znovuzrozený! Ničitel států, Ničitel světa. Ne! Já SKONCUJU s niče-ním, skoncuju se zabíjením! Já s tím skoncuju!
Pozvedl Callandor nad hlavu. Z čepele vyskočil stříbrný blesk a klikatě stoupal k velké kupoli nahoře. "Dost!" zařval. Boj ustal. Muži na něj ohromeně zírali přes černé závoje a zpod okrajů kula-tých přilbic. "Já jsem Rand al'Thor!" zavolal, až se jeho hlas jas-ně rozléhal komnatou. "Já jsem Drak Znovuzrozený!" Callandor v jeho ruce zářil.
Jeden po druhém muži v závojích i přilbicích poklekali volají-ce: "Drak je znovu zrozen! Drak je znovu zrozen!"

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

Lid Draka

Po celém městě Tearu se lidé ráno probouzeli a hovořili o snech, které se jim zdály, o snech, v nichž Drak bojoval s Ba'alzamonem v Srdci Kamene, a když zvedli zrak k veliké pevnosti Kameni, spatřili z jejího vrcholku vlát praporec. Na stříbrném poli se vlnil tvor připomí-nající velkého hada s šupinami v šarlatové a zlaté, ale se zlatou lví hřívou a čtyřma nohama, každou zakončenou pěti zla-tými drápy. Z Kamene vycházeli muži, ohromení a vyděšení, a tlu-menými hlasy vyprávěli o tom, co se událo za noci, a v ulicích se tlačili muži i ženy a s pláčem vykřikovali naplnění proroctví.
"Drak!" křičeli. "Al'Thor! Drak! Al'Thor!"
* * *
Vyhlížeje střílnou vysoko ve zdi Kamene, Mat naslouchal sbo-ru doléhajícímu sem ve vlnách z města a potřásal hlavou. No, mož-ná jím je. Stále měl dost potíží srovnat si v hlavě to, že Rand opravdu je v Tearu.

Všichni v Kameni zřejmě souhlasili s lidmi dole, a pokud ne, ne-dávali to najevo. Randa Mat zahlédl jen jednou, jak kráčí chod-bou s Callandorem v ruce, doprovázen tuctem zahalených Aielů, za nimiž se táhl mrak Tairenů, tvořený hloučkem obránců Kame-ne a většinou přeživších vznešených pánů. Přinejmenším vznešení páni si zřejmě mysleli, že je Rand bude potřebovat, aby mohl správně vládnout svě-tu. Aielové však každého drželi ostrými pohledy, a v případě potřeby i oštěpy, pěkně zpátky. Oni rozhodně věřili, že Rand je Drakem, i když ho nazývali Tím, jenž přichází s úsvitem. V Kameni byly skoro dvě stovky Aielů. Třetinu váleč-níků ztratili v boji, ale sami zabili či zajali desetkrát tolik obránců.

Když se Mat otočil od střílny, zahlédl Rhuarka. Na druhé straně místnosti byl vysoký stojan, který tvořila dvě kola, celá vyřezáva-ná a naleštěná, z jakéhosi světlého dřeva s tmavými pruhy. Kola měla mezi sebou zavěšeny poličky tak, že když se koly otáčelo, zůstávaly poličky stále vodorovné. V každé přihrádce byla zasu-nuta velká kniha vázaná ve zlatě, na jejíchž deskách jiskřily dra-hokamy. Aiel si jednu knihu otevřel a četl. Mat měl dojem, že to jsou nějaké eseje. Kdo by si po-myslel, že nějaký Aiel bude číst kni-hy? Kdo by si pomyslel, že nějaký zatracený Aiel bude vůbec umět číst?

Rhuark se podíval jeho směrem, oči měl chladně modré a po-hled bezvýrazný. Mat rychle uhnul pohledem dřív, než mu Aiel vyčte z očí, nač právě myslel. Aspoň není zahalený, díky Světlu! Ať shořím, ta Avi-endha mi málem utrhla hlavu, když jsem se zeptal, jestli by si se mnou nezatancovala bez oštěpů.

Bain a Chiad před-stavovaly jiný problém. Byly rozhodně hezké a víc než přátelské, ale jemu se zatím nepodařilo promluvit si s jednou, aby u toho ne-byla i druhá. Aielové zřejmě po-važovali jeho snahu zůstat s jednou o samotě za zábavnou, vlastně Bain a Chiad také. Ženy jsou divně, ale vedle aielských žen vypadá divné jako normální!

Velký stůl uprostřed místnosti, ozdobně vyřezávaný a na rozích a nohách pozlacený, byl určen pro shromáždění vznešených pánů. Na jedné trůnu podobné židli, která měla na opěradle ve zlatě, leš-těném karneolu a perleti vyvedenou půlměsíčnou zástavu Tearu, seděla Moi-rain. Egwain, Nyneiva a Elain seděly opodál.

"Pořád nemůžu uvěřit, že je Perrin tady v Tearu," říkala právě Nyneiva. "Opravdu je v pořádku?"

Mat zavrtěl hlavou. On čekal, že Perrin bude v noci v Kameni. Kovář byl vždycky odvážnější než kdokoliv se zdravým rozumem.

"Když jsem odcházela, byl v pořádku." Moirainin hlas byl vyrov-naný. "Zdali je stále, to nevím. Jeho... společnice je ve znač-ném ne-bezpečí, a on se do něj mohl také dostat."

"Jeho společnice?" optala se ostře Egwain. "Co - kdo je Perrinova společnice?"

"Jaké nebezpečí?" chtěla vědět Nyneiva.

"Nic, s čím by sis musela dělat starosti," odtušila klidně Aes Se-dai. "Půjdu se na ni podívat, jak jen to půjde. Zdržela jsem se, jen abych vám ukázala to, co jsem našla mezi ter'angrialy a ostatními věcmi síly, které vznešení pánové za ta léta nashromáždili." Vy-táhla něco z váčku a položila to na stůl před sebe. Byl to kotouč o velikosti lidské dlaně, který zřejmě zpodobňoval dvě spojené sl-zy, jednu černou jako smola, druhou bílou jako sníh.

Mat si vzpomínal, že už něco podobného viděl. Prastarý sym-bol, jako tenhle, ale rozbitý, kdežto tenhle byl celý. Už viděl tři, ne celé, ale rozbité. To ale nebylo možné, protože, jak si vzpomínal, byly vy-robeny z cuendillaru, nerozbitného jakoukoliv silou, do-konce ho ne-bylo možné rozbít ani s pomocí jediné síly.

"Jeden ze sedmi zámků, které Luis Therin Rodovrah a stovka ry-tířů vložili na Temného věznici, když ji znovu uzavírali," řekla Elain a kývla, jako by si potvrzovala vlastní paměť.

"Spíš," řeklají Moirain, "ohnisko jednoho takového zámku. Ale v podstatě máš pravdu. Během Rozbití světa byly kvůli bezpeč-nosti rozneseny do všech koutů světa a ukryty. Od trollockých vá-lek pak byly ztraceny docela." Nadechla se. "Začínám mluvit jako Verin."

Egwain zavrtěla hlavou. "Asi jsem měla čekat, že to tam najdu. Rand Ba'alzamonovi čelil už dvakrát, a v obou případech se našel aspoň jeden z těch zámků."

"A tentokrát je celý," dodala Nyneiva. "Poprvé je zámek nerozbi-tý. Jako by na tom teď záleželo."

"Ty myslíš, že na tom nezáleží?" Moirainin hlas byl nebezpeč-ně tichý a ostatní ženy se na ni zamračily.

Mat vyvrátil oči. Pořád mluvily o nedůležitých věcech. Jemu se moc nelíbilo, že stojí ani ne pět sáhů od kotouče, když teď věděl, co to je, bez ohledu na cenu cuendillaru, ale... "Dovolíte?" řekl.

Všechny se k němu obrátily, jako by přerušil něco významného. Ať shořím! Dostanu je z vězeňské

kobky, než skončí noc jim ještě půl-tuctukrát zachráním život, a ony se na mě dívají stejně zamra-čeně jako zatracené Aes Sedai! No, a ani mi nepoděkovaly. Taky bych si mohl myslet, že strkám nos tam, kam bych neměl, když jsem bránil některým z těch zatracených obránců, aby do některé ne-vrazili meč. Nahlas řekl mírně: "Nevadilo by vám, kdybych se na něco zeptal, že ne? Všechny mluvíte o těch... ehm... záležitostech Aes Sedai, a mně nikdo nic neřekne."
"Mate," procedila varovně mezi zuby Nyneiva a zatahala se za cop, ale Moirain řekla klidně, jen trošku netrpělivě: "A co si pře-ješ vědět?"
"Chci vědět, jak je tohle všecko vůbec možný." Chtěl mluvit ti-še, ale proti své vůli jak mluvil, zesiloval hlas. "Tearský Kámen padl! V Proroctvích stojí, že k tomu nedojde, dokud nepřijde Lid Draka. Zna-mená to snad, že my jsme ten zatracenej Dračí lid? Vy, já, Lan a pár set zatracenejch Aielů?" V noci strážce zahlédl. Zdá-lo se, že mezi La-nem a Aiely není příliš velký rozdíl v tom, kdo z nich je nebezpečněj-ší. Když se Rhuark narovnal a upřel na něj zrak, Mat chvatně dodal: "Ehm, promiň, Rhuarku, to mi jen tak uklouzlo."
"Možná," odvětila pomalu Moirain. "Já přišla, abych Be'lalovi zabránila zabít Randa. Nečekala jsem, že uvidím Tearský Kámen pad-nout. Možná tím Lidem jsme. Proroctví se naplňují, jak se má stát, ne jak my si myslíme, že se stane."
Be'lal. Mat se zachvěl. To jméno zaslechl včera v noci a za svět-la se mu nelíbilo o nic víc. Kdyby byl věděl, že je jeden ze Zapro-danců volný - a uvnitř Kamene - nikdy by se k tomu místu ani ne-přiblížil. Mrkl na Egwain, Nyneivu a Elain. No, asi bych byl přišel, ale spíš jako zatracená myška, a ne abych bušil do lidí napravo a nalevo! Za úsvitu se Sandar vykradl z pevnosti. Aby podal zprá-vy mámě Guenně, jak prohlašoval, avšak Mat byl přesvědčen, že jenom chce uniknout pohledům tří žen, které se tvářily, jako by se ještě nerozhodly, co s ním provedou.
Rhuark si odkašlal. "Když se nějaký muž chce stát náčelníkem kmene, musí jít do Rhuideanu, do zemí Jenn Aielů, kmene, který již není." Hovořil pomalu a často se mračil na hedvábný koberec s červe-nými třásněmi, na němž stál. Muž snažící se vysvětlit, co vůbec vy-světlovat nechtěl. "A ženy, které se chtějí stát moudrými, se tam také vydávají, ale jejich označení, pokud jsou označeny, je tajemstvím, jež udržují jen mezi sebou. Muži, kteří jsou v Rhui-deanu vybráni, totiž ti, již přežijí, se vracejí označeni na levé paži. Takto."
Vyhrnul si rukáv kabátce i košile zároveň, takže odhalil levé před-loktí. Pleť měl na něm mnohem světlejší než na rukou a obličeji. Do kůže, jako by byl její nedílnou součástí, byl vyleptán dva-krát obto-čený kolem ruky stejný tvor, který se zlatý a šarlatový vlnil na prapor-ci nad Kamenem.
Aiel s povzdechem rukáv zase shrnul. "To jméno se neříká na-hlas, jen mezi kmenovými náčelníky a moudrými. Jsme..." Znovu si odkašlal, neschopen to tady vyslovit.
"Aielové jsou Lid Draka," promluvila tiše Moirain, nebyla to však otázka, ale prohlášení, aspoň Mat to tak pochopil. "To jsem nevěděla."
"Takže je opravdu po všem," prohlásil Mat, "právě jak to stojí v Proroctvích. Všichni si můžeme jít po svým a nedělat si staros-ti." Amyrlin mě teď už nebude potřebovat, abych zatroubil na ten zatrace-ný roh!
"Jak to můžeš říct?" vyjela Egwain. "Copak nechápeš, že Zapro-danci jsou volní?"
"Nemluvě o černých adžah," dodala temně Nyneiva. "Chytily jsme tu jen Amico a Joiyu. Jedenáct jich uniklo - a já bych moc ráda věděla jak! - a jen Světlo ví, kolik dalších tu je, o kterých nic nevíme."
"Ano," připojila stejně tvrdým tónem Elain. "Možná nejsem ješ-tě připravena čelit jednomu ze Zaprodanců, ale Liandrin hodlám po kous-cích stáhnout z kůže!"
"Jistě," řekl Mat rychle. "Jistě." Copak se zbláznily? Ony se chtějí honit za černými adžah a Zaprodanci?
"Chtěl jsem jenom říct, že ta nejtěžší část je hotová. Kámen padl do rukou Lidu Dra-ka, Rand má Callandor a Šej'tan je mrtvý." Moirainin pohled byl tak tvrdý, až měl Mat pocit, že se Kámen na okamžik otřásl.
"Buď zticha, hlupáku!" Aes Sedai měla hlas jako nůž. "Chceš na sebe přivolat jeho pozornost, takhle pojmenovat Temného!"
"Ale on je přece mrtvý!" namítal Mat. "Rand ho zabil. Viděl jsem to tělo!" A pěkně smrdělo. Nikdy by mě nenapadlo, že něco může shnít tak rychle.

"Viděl jsi ‚to tělo'," pravila Moirain a jen lehce zkřivila rty. "Mužské tělo. Ne tělo Temného, Mate."
Mat se podíval na Egwain a druhé dvě ženy. Tvářily se stejně zmateně jako on. Rhuark zřejmě myslel na bitvu, již považoval za vyhranou, a teď zjistil, že k ní ještě vůbec nedošlo. "Tak kdo to byl?" chtěl vědět Mat. "Moirain, já mám v paměti díry velký jako vůz se spřežením, ale pamatuju si na Ba'alzamona, který chodil v mých snech. Pamatuju! Ať shořím, ale nevím, jestli někdy do-kážu zapome-nout! A poznal jsem, co zbylo z jeho obličeje."
"Poznal jsi Ba'alzamona," pravila Moirain. "Nebo spíš muže, jenž si říkal Ba'alzamon. Temný však ještě žije, uvězněn v Shayol Ghulu, a Stín stále leží na vzoru."
"Světlo na nás sviť a ochraňuj nás," zamumlala slabým hláskem Elain. "Myslela jsem... Myslela jsem, že Zaprodanci jsou teď to nej-horší, s čím si musíme dělat starosti."
"Jsi si jistá, Moirain?" ozvala se Nyneiva. "Rand si byl jistý - je si jistý - že zabil Temného. A ty tu zřejmě říkáš, že Ba'alzamon vůbec nebyl Temný. Tomu nerozumím! Jak si můžeš být tak jistá? A jestli on nebyl Temný, tak kdo to byl?"
"Jistá si jsem z toho nejprostšího důvodu, Nyneivo. Byť se rozlo-žilo tak rychle, bylo to lidské tělo. Copak si myslíš, že kdyby byl Temný zabit, zůstalo by po něm tělo člověka? Muž, jehož Rand za-bil, byl mužem. Možná to byl první z osvobozených Zaprodanců, nebo snad nebyl nikdy zcela uvězněn. Možná se nikdy nedozvíme pravdu."
"Já... asi vím, kdo to byl." Egwain se odmlčela a tvářila se ne-jistě. "Aspoň mám klíč. Verin mi ukázala stránku ze staré knihy, kde jsou Ba'alzamon a Izmael zmiňováni společně. Bylo to skoro ve vznešené řeči a téměř nesrozumitelné, ale pamatuju se na něco o jméně skrytém za jménem'. Možná byl Ba'alzamon Izmael."
"Možná," připustila Moirain. "Možná to byl Izmael. Ale pokud ano, zůstává nám jen devět ze třinácti Zaprodanců naživu. Lanfear a Sammael a Ravhin a... Pche! I to, že víme, že někteří z těch deví-ti jsou volní, není to nejdůležitější." Položila ruku na černobílý ko-touč. "Tři ze zámků jsou zlomeny. Jen čtyři drží. Jen ty čtyři zámky stojí mezi Temným a světem, a je možné, že i přes ty čtyři držící se dokáže jistým způsobem dotknout světa. Ať už jsme tu vybojovali jakoukoliv bitvu - bitvu nebo šarvátku - zdaleka není poslední."
Mat se díval, jak se zase začínají tvářit odhodlaně - Egwain, Ny-neiva a Elain. Sice ne potěšeně, ale rozhodně - a zavrtěl hlavou. Za-tracené ženské! Ony už jsou připravené se do toho dát, proná-sledovat dál černé adžah, bojovat se Zaprodanci a s tím zatrace-ným Temným. No, ať si teda nemyslí, že je znova budu tahat z té kaše, co si navaří. Jen ať si to nemyslí, to je všechno!
Jedny vysoké dvoukřídlé dveře se otevřely, zatímco Mat ještě přemýšlel, co by měl říci, a do komnaty vstoupila vysoká mladá žena královského vzezření s čelenkou se zlatým jestřábem, jenž se jí vzná-šel na čele. Černé vlasy měla shrnuté z bledých ramen a ša-ty z nej-jemnějšího hedvábí ta ramena také odhalovaly, spolu se značně vel-kým kusem toho, co Mat považoval za obdivuhodné po-prsí. Žena si chvíli se zájmem prohlížela Rhuarka. Měla velké tma-vé oči. Pak se obrátila k ženám u stolu, chladná a vznešená. Mata si zřejmě vůbec ne-všimla.
"Nejsem zvyklá, abych někomu dělala poslíčka," ohlásila, máva-jíc složeným pergamenem v útlé ručce.
"A kdo jsi, dítě?" zeptala se Moirain.
Mladá žena se ještě trochu narovnala, což Mat předtím považo-val za nemožné. "Jsem Berelain, první z Mayene." Nadutě hodila pergamen na stůl před Moirain a otočila se k odchodu.
"Chviličku, dítě," zarazila ji Moirain a rozbalila pergamen. "Kdo ti to dal? A proč to přinášíš, když nejsi zvyklá dělat poslíčka?"
"Já... nevím." Berelain stála tváří ke dveřím a podle tónu hlasu byla zmatená. "Byla... úchvatná." Otřásla se a zřejmě znovu naby-la vysokého mínění, jež o sobě měla. Chvíli s úsměvem pohlížela na Rhuarka. "Ty jsi vůdce těch Aielanů? Váš boj mě vyrušil ze spánku. Možná tě požádám, abys se mnou povečeřel. Někdy brzy." Přes rame-no se ohlédla na Moirain. - "Sdělili mi, že Drak Znovu-zrozený se zmocnil Kamene. Oznam tedy pánu Drakovi, že prv-ní z Mayene s ním dnes povečeří." A vypochodovala z místnosti. Mata nenapadl žádný jiný výraz, kterým by popsal to majestátní procesí, které tvořila ta jediná žena.
"Ji bych ráda měla ve Věži jako novicku." Egwain a Elain pro-mluvily skoro zároveň a hned se na sebe

upjatě usmály.
"Poslechněte si tohle," ozvala se Moirain. - " ‚Luis Therin byl můj, je můj a bude můj navěky. Dávám ti ho do opatrování, abys mi ho pohlídala, než přijdu.' Podepsána ‚Lanfear'." Aes Sedai ob-rátila chladný pohled k Matovi. "A ty sis myslel, že to skončilo? Ty jsi ta'veren, Mate, vlákno důležitější pro vzor než většina ostat-ních, a ten, jenž zadul na Valerský roh. Pro tebe ještě zdaleka nic neskončilo."
Všechny se na něj dívaly, Nyneiva smutně, Egwain, jako by ho ještě nikdy neviděla, a Elain, jako by čekala, že se promění v někoho jiného. Rhuark měl v očích úctu, i když Mat by se bez toho klidně obešel, vzhledem ke všemu ostatnímu.
"No, ovšem," sdělil jim. Ať shořím! "Už chápu." Rád bych vě-děl, kdy bude Tom moct vyrazit. Je čas utýct. Možná s náma půjde i Perrin. "Na mě se můžete spolehnout."
Zvenčí se stále ozýval neutuchající pokřik. "Drak! Al'Thor! Drak! Al'Thor! Drak! Al'Thor! Drak!"

A tak bylo psáno, že nikdo krom něj neponese meč
držený v Kameni, a on jej tasil, jako oheň v ruce,
a jeho sláva spálila svět. Tak to začalo.
Tak pějeme o jeho Znovuzrození. Tak pějeme o začátku.

z Do'in Toldara te, Písně posledního věku, vydání deváté:
Pověst o Draku
Sestavila Boanne, mistrovská zpěvačka z Taralanu, čtvrtý věk

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. Prv-ní zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v le-tech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek, a proto-že tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho za-čátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho zá-znamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle

staré-ho systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se da-tuje od kon-ce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobod-ný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávají-cí léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

adžah: Společenství Aes Sedai, k nimž patří všechny Aes Sedai kro-mě amyrlin. Rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Každé se při užívání jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Se-dai vlastní cíle. Např. červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí ovládnout sílu. Hnědé adžah, na druhou stranu, upustilo od vměšování se do světských zá-ležitostí a cele se oddalo získávání vědomostí, zatímco bílé adžah se většinou vystříhá světa i světských vědomocí a oddává se otáz-kám filozofie a pravdy. Zelené adžah (během trollockých válek na-zývané bojové adžah) je připraveno se v Tarmon Gai'donu utkat s každým novým hrůzopánem. Kolují pověsti (jež ovšem Aes Sedai ostře popírají a nikdy to nikdo bezpečně neřekl před nimi) o čer-ných adžah, oddaných službě Temnému.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jediní Aes Sedai, kteří přežili, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, do-konce je nenávidí, kladou jim totiž za vinu Rozbití světa, a většinou se o nich tvrdí, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen má-lo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde tako-vé spojení musí být udržováno v tajnosti. Po několika letech usměrňo-vání jediné síly získává Aes Sedai bezvěký vzhled, takže i Aes Sedai, která by mohla být babičkou, nevykazuje známky stár-nutí, snad až na pár šedivých vlasů. Viz také adžah; amyrlinin sto-lec; Čas šílenství.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Také zváni Aiela-ni. Než zabijí, zakrývají si obličej, z čehož vzniklo rčení "chovat se jako černě zahalený Aiel" k popisu člověka, který se chová násilnicky. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma rukama, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci taneční hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec" nebo "tanec oštěpů". Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody vý-chodně od Páteře světa. Aiely také nazývaná Trojí země. Zatoulá se sem jen pár cizinců, a to nejen proto, že je téměř nemožné zde nalézt vodu, ale taky proto, že Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostatní-mi lidmi a cizince nevítají. Pouze formani, kejklíři a Tuatha'ani ma-jí zaručen volný průchod, i když ani s nimi se Aielové příliš nestý-kají. Není známa žádná mapa Aielské pustiny.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jed-noho z válečných společenstev; - jako jsou Kamenní psi (Sha'en M'taal), Rudé štíty (Aethan Dor) nebo Děvy oštěpu (Far Dareis Mai). Každé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povinnos-ti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Kamenní psi často sklá-dají slib, že neodejdou z bitvy, pokud jednou začala, a zemrou do po-sledního muže, bude-li nutné takto splnit slib. Kme-ny Aielů - mezi nimi Goshien, Reyn, Shaarad a Taardad Aielové - často bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich kmeny. Takto vždy exis-tuje kontakt mezi kmeny, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.
aielská válka: (976-78 NE) Když cairhienský král Laman podťal avendoralderu, několik aielských kmenů přešlo Páteř světa. Ailkové vyloupili a vypálili hlavní město Cairhienu i mnoho menších měst a vesnic a střet se rozšířil i do Andoru a Team. Obvyklý názor je, že Aielové byli nakonec poraženi v bitvě pod Zářícími hradbami před Tar Valonem, ale ve skutečnosti v té bitvě padl Laman, a když Aielo-vé dokončili to, proč přišli, znovu se vrátili za Páteř. Viz též avendo-raldera; Cairhien.
Alanna Mosvani: Aes Sedai ze zeleného adžah.
al'Mearová, Nyneiva: Žena, která byla kdysi vědmou v Emon-dově Roli v andorském kraji Dvouříčí. Nyní jedna z přijatých novicek.
al'Thor, Rand: Mladý muž z Emondovy Role, jenž je ta'veren. Kdy-si ovčák. Nyní prohlášen za Draka Znovuzrozeného.
al'Vereová, Egwain: Mladá žena z Emondovy Role. Nyní se cvi-čí na Aes Sedai.
Amalasan, Guair: Viz Válka Druhého Draka.

amyrlinin stolec: (1.) Titul nejvyšší představené Aes Sedai. Do-život-ně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící, jako např. "přísedící za zele-né adžah") každého ze sedmi adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teoreticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se spole-čensky rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.
Anaiya: Aes Sedai z modrého adžah.
angrial: Pozůstatek z věku pověstí, který každému, kdo je scho-pen po-užít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něj samotného bezpečné. O jejich výrobě není nic známo. Zůstalo jich jen velice omezené množství. Viz též sa'angrial; ter'angrial.
Artuš Jestřábí křídlo: Viz Jestřábí křídlo, Artuš.
Atha'an Miere: Viz Mořský národ.
avendesora: Ve starém jazyce "strom života". Zmínky v mnoha pří-bězích a pověstech.
avendoraldera: Strom rostoucí ve městě Cairhienu, odnož aven-desory. Tato odnož byla darem od Aielů v roce 566 NE i přesto, že se nedochoval žádný záznam, že mezi Aiely a avendesorou existuje ně-jaké spojení.
Aybara, Perrin: Mladý muž z Emondovy Role, dříve kovářský tova-ryš.
Ba'alzamon: V jazyce trolloků: "Srdce Temnoty." Předpokládá se, že je to trollocké jméno pro Temného. Viz též Temný; trolloci.
Be'lal: Jeden ze Zaprodanců.
bělokabátníci: Viz děti Světla.
Bel Tin: Jarní slavnost oslavující konec zimy, klíčeni obilí a na-rození prvních jehňat.
bezduší: Viz šedí muži.
Bornhald, Dain: Důstojník dětí Světla, syn kapitána dětí Světla, jenž zahynul u Falme na Tomově Hlavě.
Byar, Jaret: Důstojník dětí Světla.
Caemlyn: Hlavní město Andoru.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války (976-978 NE) vypáleno a vydrancováno, podobně jako mnoho jiných měst a vesnic. Sedláci následně opouštěli statky po-blíž Páteře světa, takže bylo nezbytné dovážet velké množství obi-lí. Za-vraždění krále Galldriana (998 NE) vyústilo v občanskou vál-ku mezi rody o následnictví na Slunečním trůnu, kdy byla přerušena dodávka obilí a nastal hladomor. Znakem Cairhienu je v modrém poli vycháze-jící zlaté slunce.
Callandor: Meč, jenž není mečem, Meč, jehož se nelze dotknout. Křišťálový meč držený v Tearském Kameni, v komnatě zvané Srd-ce Kamene. Může se ho dotknout jedině Drak Znovuzrozený. Pod-le Dra-čích proroctví jedním z nejdůležitějších znamení, že se Drak znovu zrodil a blíží se Tarmon Gaťdon, bude to, že Drak Znovu-zrozený získá Callandor.
Cauthon, Mat: Mladý muž z Emondovy Role v Dvouříčí. Celé jmé-no: Matrim Cauthon.
citara: Hudební nástroj, který může mít šest, devět nebo dvanáct strun, drží se na kolenou a lze na něj i brnkat.
cuendillar: Viz srdečník.
Čas šílenství: Léta poté, kdy protiútok Temného pošpinil muž-skou polovici pravého zdroje a kdy všichni muži Aes Sedai zešíleli a roz-bili svět. Přesná doba trvání tohoto období není známa, nicméně se má za to, že trvala téměř sto let. Úplně skončil se smrtí posledního muže Aes Sedai. Viz též stovka rytířů; pravý zdroj; jediná síla.
daes dae'mar: Velká hra, také známa jako hra rodů. Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy ve snaze zís-kat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když člověk do-sáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou.
Damodred, urozený pán Galadedrid: Nevlastní bratr Elain a Gawyna. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Dcera noci: Viz Lanfear
dědička: Titul následnice andorského trůnu. Královnina nejstarší dce-ra nastupuje po své matce na trůn. Nemá-li královna dceru, přechá-zí trůn na královninu nejbližší pokrevnou příbuznou.

Děs: Viz Temný.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, odhod-lané porazit Temného a zničit jeho temné druhy. Založeno během sto-le-té války Lothairem Mantelarem na obranu víry před rostoucím po-čtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou or-ganizaci, jejíž členové jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Nenávidí Aes Sedai a považují je, a všechny, kdož jim pomáhají nebo se s ni-mi přá-telí, za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve zna-ku mají ve stříbrném poli zlatý sluneční kotouč. Viz též Ta-zatelé.
divoženka: Žena, která se naučí usměrňovat jedinou sílu sama a pře-žije krizi, což dokáže pouze jedna ze čtyř. Takové ženy se obvykle obrní a odmítají si uvědomit, co dělají, ale když se podaří tyto pře-hrady rozbít, stávají se divoženky jedněmi z nejmocnějších usměrňo-vatelek. Termín se často používá jako urážka.
Dračí proroctví: Málo známá, zřídkakdy zmiňovaná proroctví, o ni-chž pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen, aby se mohl dotknout světa. A že Luis Therin Tela-mon, Drak, Ten, kdo rozbil svět, se znovu zrodí, aby mohl vybo-jovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu proti Stínu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stí-nu. Během šílenství, které postihlo muže Aes Sedai, Luis Therin za-bil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Občas se někteří muži prohlašují za Draka Zno-vuzro-zeného a občas některý z nich získá dost následovníků, aby k jeho likvidaci muselo nastoupit celé vojsko. Někteří dokonce začali vál-ky, které zachvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměrňovat jedinou sílu, ale několik jich to doká-zalo. Nicméně všichni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by napl-nili proroctví týkající se znovuzrození Draka. Těmto mužům se říká falešní Draci. Mezi těmi, kteří jedinou sílu usměrňovat do-kázali, byli nejsilnější Raolin Zhoubce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Davian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43) a Logain (997 NE). Viz též Drak Znovuzrozený.
Drak Znovuzrozený: Podle věštby a pověstí se Drak znovu zrodí v hodině největší nouze lidstva, aby zachránil svět. Na to se lidé ni-jak zvlášť netěší, protože věštba mluví o tom, že Drak Znovuzroze-ný při-nese na svět nové Rozbití, a také proto, že Luis Therin Rodo-vrah, Drak, je jméno, při kterém lidem běhá mráz po zádech ještě tři tisíce let po jeho smrti. Viz též Drak; Drak, falešný; Dračí pro-roctví.
država: Ogierská domovina. Mnoho držav bylo od Rozbití světa opuštěno. Jsou nějakým způsobem, který již nikdo nezná, chráně-ny, takže v nich Aes Sedai nemohou usměrňovat jedinou sílu, do-konce ani vycítit existenci pravého zdroje. Pokusy ovládnout jedi-nou sílu z vnější strany državy nemají žádný vliv uvnitř hranic državy. Do državy žádný trollok nevstoupí, pokud není poháněn, a dokonce i myrddraal to udělá pouze v případě nejvyšší nouze, i to však pouze váhavě a s odporem. Dokonce ani temní druzi, pokud jsou Temnému skutečně oddáni, se v državě necítí dobře.
Elaida: Aes Sedai z červeného adžah, která radí královně Morga-se z Andoru. Občas je schopná věštění.
Elain z rodu Trakandů: Dcera královny Morgasy, dědička an-dorského trůnu. Ve znaku má zlatou nepřepásanou lilii.
Far Dareis Mai: Doslova "Děva oštěpu". Jedno z mnoha aiel-ských válečných společenstev. Na rozdíl od ostatních do ní mohou vstou-pit ženy a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve spol-ku, ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dáno jiné ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým životem.") Tyto děti jsou chovány jako v bavlnce, protože věštba praví, že dítě zrozené z Děvy sjednotí kmeny a vrátí Aielům jejich velikost, kterou poznali za věku pověstí. Viz též Aielové; Aielská válečná společenstva.
gaidin: Doslova "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
Galad: Viz Damodred, urozený pán Galadedrid.
Gawyn z rodu Trakandů: Syn královny Morgasy, Elainin bratr, jenž se stane jejím prvním knížetem mečů, až Elain nastoupí na trůn. Ve znaku má stříbrného kance.

Hopsal: Vlk.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kan-dor a Shienar.
hra rodů: Viz daes dae'mar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopní usměrňovat jedi-nou sí-lu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veli-teli trollockých vojů. Méně vzdělanými lidmi občas zaměňováni se Za-prodanci.
Illian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stejné-ho jména.
Izmael: Ve starém jazyce "Zrádce naděje". Jeden ze Zaprodanců. Jméno, které dostal vůdce těch Aes Sedai, kteří za války Stínu pře-šli na stranu Temného. Říká se, že své vlastní jméno zapomněl do-konce i on. Viz též Zaprodanci.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úpl-ně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo li-dí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schop-ností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí, či nikoliv, snad si ani neuvě-domují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při do-spívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat, nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje pouze jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není žádný muž scho-pen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy trpící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým do-tekem poskvrnil saidín. Pro ženu je smrt, která přichází při nezvládnu-tí síly, méně strašlivá, nicméně stejně zemře. Aes Sedai vyhledávají dívky s touto vrozenou schopností jak proto, aby jim zachránily život, tak proto, aby zvýšily počet čle-nek Aes Sedai, a muže proto, aby za-bránily oněm hrozným věcem, které sílou ve svém šílenství nevyhnu-telně způsobují. Viz též Aes Sedai; usměrňování; Čas šílenství; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kame-nů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
Jestřábí křídlo, Artuš: Bájný král (vládl SR 943-994), který sjedno-til všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojska přes Arythský oceán, ale spojení s nimi bylo přerušeno po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jestřába v letu. Viz též stoletá válka.
Kamenní psi: Viz Aielská válečná společenstva.
Karaethonský cyklus: Viz Dračí proroctví.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými zápla-tami, většinou účinkují po vsích a menších městech.
Kočovný lid: Viz Tuatha'ani.
kolo času: Čas je kolo se sedmi paprsky, každý paprsek značí je-den věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zanechá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, pak do mýtů, a ve chvíli, kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaždé pro-jde velkou změnou, nicméně stále se jedná o stejný věk.
kousalka: Malý, téměř neviditelný bodavý hmyz.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který doká-že usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Po-kud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou nyní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím vyléčeny, je-li však zkrocení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Viz též jediná síla; utišování.
kronikářka: Mezi Aes Sedai druhá hodnost po amyrlinině stolci, fun-guje též jako sekretářka amyrlin. Volí ji doživotně věžová sněmov-na, obvykle pochází ze stejného adžah jako amyrlin. Viz též amyrlinin stolec; adžah.
lán: Plošná míra, odpovídá 100 krát 100 krokům.
Laman: Král Cairhienu z rodu Damodredů, který v aielské válce ztra-til trůn i život. Viz též aielská válka;

avendoraldera.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Ne-koru-novaný král Malkieru, dai šan a poslední žijící malkierský šlech-tic. Viz též strážce; Moirain; Malkier.
Lanfear: Ve starém jazyce "Dcera noci". Jedna ze Zaprodanců, prav-děpodobně nejmocnější z nich hned po Izmaelovi. - Na rozdíl od ostatních Zaprodanců si své jméno vybrala sama. Říká se, že byla za-milovaná do Luise Therina Telamona a že nenáviděla jeho man-želku Ilienu. Viz též Zaprodanci; Drak.
legue: Viz jednotky délky.
Leana: Aes Sedai z modrého adžah a kronikářka. Viz též adžah; kro-nikářka.
Letnice: Hody a slavnost uprostřed léta, široce slaveny v mnoha čás-tech světa.
Liandrin: Aes Sedai původně z červeného adžah, z Tarabonu. Nyní je o ní známo, že patří k černému adžah.
Loial syn Arenta syna Halanova: Ogier z Državy Šangtaji.
Luis Therin Telamon; Luis Therin Rodovrah: Viz Drak.
Malkier: Stát, kdysi jeden z Hraničních států, nyní pohlcen Mor-nou. Znakem Malkieru byl zlatý jeřáb v letu.
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmlu-vu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát byly úplně zni-čeny za trollockých válek.
Masema: Shienarský voják, který nenávidí Aiely.
Mayene: Městský stát v Bouřlivém moři, který své bohatství a nezá-vislost odvozuje z toho, že ví, kde nalézt bohatá hejna olejovek, kte-ré ekonomicky soupeří s olivovými háji Tearu, Illianu a Tarabonu. Olejovky a olivy dodávají téměř veškerý olej do lamp. Současnou vládkyní Mayene je Berelain, první z Mayene. Znakem Mayene je zlatý jestřáb v letu.
míle: Viz jednotky délky.
Min: Mladá žena, která má schopnost rozpoznat význam aury, kterou občas vidí kolem lidí.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah, původem z rodu Damod-redů, i když nemá nástupnická práva na trůn. Byla vychována v krá-lov-ském paláci v Cairhienu.
Morgasa: Z milosti Světla královna Andorská, obránkyně říše, ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů. Ve znaku má zlaté klíče. Zna-kem rodu Trakandů je stříbrný klenák.
Mořský národ: Přesněji Atha'an Miere, Lidé moře. Obyvatelé ostro-vů v Arythském oceánu a Bouřlivém moři, na těchto ostrovech trá-ví jen málo času a většinu života tráví na lodích. Většina zámoř-ského obchodu se děje na lodích Mořského národa.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení po-tomci trolloků, u nichž se opět projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků. Fyzicky se podobají lidem, jenom nemají oči, nic-méně vidí ve dne i v noci jako orel. - Mají určitou moc, která vy-věrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z je-jich mála známých slabostí je, že jen váhavě překonávají vodní to-ky. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači, přízraky a mizelci.
nadání: Schopnost používat jedinou sílu v daných oblastech. Nejzná-mější je samozřejmě léčení. Některé, jako cestování, schopnost pře-nést se z jednoho místa na druhé, aniž by dotyčný musel překoná-vat mezilehlý prostor, byly ztraceny. Jiné, jako například věštění (schopnost předpovídat budoucí události, ale všeobecně) se nyní objevuje nejméně často. Jiné nadání, dlouho po-važované za ztra-cené, je snění, jež mezi jiným zahrnuje i výklad snílkových snů k předpovídání budoucích událostí přesněji, než se děje u věštění. Někteří snílci mají schopnosti vstoupit do Tel'a-ran'rhiodu, světa snů, a říká se, že i do snů jiných lidí. Posledním známým snílkem byla Corianin Nedeal, která zemřela 526 NE.
Nedeal, Corianin: Viz nadání.
Niall, Pedron: Velící kapitán dětí Světla. Viz též děti Světla.
ogierové: Rasa nelidí, charakteristická značnou výškou (dva a půl sá-huje typická výška dospělého samce), širokým nosem připomínají-cím čenich a dlouhýma ušima se štětičkami na koncích. Žijí v ob-lastech nazývaných državy. Když byli po Rozbití světa z těchto držav vytrženi (ogierové nazývají tuto dobu vyhnanstvím), mělo to za násle-dek tak zvané toužení. Ogier, jenž je příliš dlouho mimo državu,

one-mocní a zemře. Jsou vyhlášenými kameníky, kteří po Rozbití vystavě-li mnoho lidských měst, ale sami považují staveb-nictví za něco, co se naučili během vyhnanství, a zdaleka ne tak dů-ležité jako péči o stromy v državách, zvláště nesmírně vysoké vel-ké stromy. Své državy opouštějí zřídka, obvykle jen kvůli stavbě, a s lidmi se příliš nestýkají. Lidé o nich mnoho nevědí a hodně lidí věří, že ogierové jsou jen stvořeními z pověstí. I když jsou považo-váni za mírumilovné tvory, kteří se jen zřídka rozhněvají, v někte-rých starých příbězích se vypráví, že za trollockých válek bojovali po boku lidí, a jsou zde líčeni jako neúprosní nepřátelé. Většinou si nesmírně váží znalostí a jejich knihy a příběhy často obsahují vě-domosti pro lidstvo ztracené. Typický ogier se dožívá nejméně tři až čtyřikrát vyššího věku než člověk. Člen této nelidské rasy se na-zývá ogier. Viz též Rozbití světa; država; stromový zpěvák.
ohňostrůjci, cech: Společnost uchovávající v tajnosti tvorbu oh-ňo-strojů. Své tajemství stráží velice dobře - kvůli němu jsou dokon-ce schopni vraždy. Cech získal své jméno díky úžasným představe-ním, zvaným ohňostroje, které předvádějí všem vládcům a občas i velkým pánům. Menší ohňostroje prodávají jiným, ale s přísným varováním, že při pokusu zjistit, co je uvnitř, může dojít k ohrom-ném neštěstí. Cechovní kapitula je v Tanchiku, hlavním městě Tarabonu. Cech si posléze zřídil další kapitulu v Cairhienu, ale již ne-funguje.
Ordeith: Ve starém jazyce "pelyněk". Jméno přijaté mužem, jenž ra-dí velícímu kapitánu dětí Světla.
Páteř světa: Vysoké pohoří pouze s několika málo průsmyky, které odděluje Aielskou pustinu od západních zemí.
pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, a každá osoba, která umí usměrňovat jedinou sílu, obvykle vládne některými prameny lépe než jinými. Tyto prameny jsou pojmenovány podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch (občas nazývaný vítr), oheň, vo-da a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo vládne jedinou silou, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně silný při používání ostatních. Jen málokdo zvládá dobře tři, ale od věku pověstí nikdo neovládl všech pět. Dokonce i tehdy to bylo velice vzácné. Síla může mezi jednotlivými lidmi velice kolísat, takže někteří, kdo umí usměr-ňovat, jsou mnohem silnější než jiní. Prová-dění jistých úkonů s jedi-nou silou vyžaduje schopnost zvládat prou-dění jedné či více z pěti sil. Například vyvolat či zvládat oheň vy-žaduje sílu ohně, ovlivňování počasí vyžaduje sílu vzduchu a vody, zatímco léčení sílu vody a du-cha. Duch se mezi muži a ženami vy-skytuje rovnoměrně, ale lepší ovládání země a (nebo) ohně se mno-hem častěji vyskytuje u mužů, vody a (nebo) vzduchu zase u žen. Vyskytují se výjimky, ale síly ze-mě a ohně začaly být nejčastěji po-važovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské. Všeobecně nejde jednu schopnost po-važovat za silnější než druhou, i když mezi Aes Sedai existuje rčení: "Žádná skála není tak silná, aby ji voda a vítr nezničily, žádný oheň není tak zuřivý, aby ho vo-da neulila nebo vítr nezhasil." Je třeba do-dat, že toto rčení se začalo používat dávno poté, kdy zemřel poslední muž Aes Sedai. Existovalo-li podobné rčení mezi muži Aes Sedai, je nyní ztraceno.
Pevnost Světla: Velká pevnost dětí Světla v Amadoru, hlavním měs-tě Amadicie. Amadicie má krále, ale děti zde nevládnou pouze pod-le jména. Viz též děti Světla.
plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Se-dai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.
pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je roz-dělena na mužskou polovici {saidín) a ženskou polovici (saidar), které pra-cují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze sai-dínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidín poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.
přijaté novicky: Mladé ženy, které se cvičí na Aes Sedai, a již do-sáhly jisté úrovně moci a prošly jistými zkouškami. Obvykle trvá pět až deset let, než je mladší novicka pozvednuta mezi přijaté. Při-jaté jsou poněkud méně vázány pravidly než novicky, a mohou si do jisté míry vybírat oblasti studia. Přijatá novicka má právo nosit prsten s Velkým hadem, ale pouze na prostředníku levé ruky. Když přijatá povýší mezi Aes Sedai, rozhodne se pro některé adžah, zís-ká právo nosit šátek a může si prsten nasadit na kterýkoliv prst ne-bo ho v někte-rých situacích dokonce sundat.
přísahy, tři: Přísahy, které skládají přijaté před povýšením na Aes Se-dai. Pronášejí se, když adeptka drží hůl přísahy, což je ter'an-grial, který zavazuje. Jsou to: 1. Neříci jediné slovo, které by nebylo prav-da. 2. Nevyrobit zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít druhého. 3. Nikdy nepoužít jediné síly

jako zbraně, pokud to nebude pro-ti zplo-zencům Stínu, nebo v nejzazším případě při obraně života vlastního, života strážce či jiné Aes Sedai. Tyto přísahy se nevyža-dovaly vždy, ale různé události před a během Rozbití vedly k tomu, že jsou nyní nezbytné. Druhá přísaha byla vlastně první přijatou ja-ko reakce na válku síly. První přísahu, je-li dodržována do písme-ne, lze často pečli-vým výběrem slov obejít. Má se za to, že druhé dvě přísahy jsou nepo-rušitelné.
přízraky: Viz myrddraalové.
půllidé: Viz myrddraalové.
Putování Jaima Dlouhokrokého: Velice známá kniha cestopisů a po-zorování zaznamenaných malkierským spisovatelem a cestovate-lem. Kniha byla poprvé vytištěna 968 NE a od té doby je neustále pře-tiskována. Jaim Dlouhokroký zmizel krátce poté v Aielské vál-ce a obvykle se považuje za mrtvého.
rada devíti: V Illianu rada sestávající z devíti urozených pánů, kteří mají radit králi, ale historicky s ním bojují o moc. Navíc musí král i devítka bojovat o moc se shromážděním.
Rogoš Orlozraký: Bájný hrdina zmiňovaný ve starých příbězích.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli a ovlá-dali jedinou sílu tak, že si to dnes nikdo ani neumí představit, změ-nili tvář světa. Způsobili hrozná zemětřesení, srovnali horské hře-beny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu a tam, kde bývala pevnina, zřídili oceán. Mnoho částí světa bylo na-prosto vylidněno a ti, kteří přežili, byli roztroušeni jako prach ve vět-ru. O této katastrofě se příběhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbi-tí světa. Viz též Čas šílenství; stovka rytířů.
Rudé štíty: Viz aielská válečná společenstva.
sa'angrial: Kterýkoliv z mnoha předmětů, které umožňují usměr-ňovat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. -Sa'angrial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srov-nání s množstvím jediné síly, které je možné usměrnit pomocí angria-lu, odpovídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. Pozůstatek věku pověstí, o jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialu.
sáh: Viz jednotky délky.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Seanchan: Země za Arythským oceánem, odkud přišli Seancha-né.
Seanchané: Potomci vojáků, které Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán.
Seléné: Jméno používané jedním ze Zaprodanců, Lanfear.
Shadar Logoth: Město, opuštěné za trollockých válek a od té doby zapomenuté. Je to pošpiněné území a každý kamínek z něj je smr-telně nebezpečný.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích, místo věznice Temné-ho.
Sheriam: Aes Sedai z modrého adžah. Správkyně novicek v Bílé vě-ži.
shromáždění: Orgán v Illianu, vybíraný měšťany a rejdaři mezi se-bou, který má radit jak králi, tak radě devíti, ale historicky s nimi bojuje o moc.
Síň služebníků: Ve věku pověstí velká sněmovní síň Aes Sedai.
Siuan Sanche: Dcera tairenského rybáře. Podle tairenských zá-konů byla posazena na loď do Tar Valonu ještě před druhým západem slunce od okamžiku, kdy byla objevena její schopnost usměrňovat. Původně z modrého adžah. Roku 985 NE zvolena amyrlin. Amyrlinin stolec je všech adžah a žádného.
síť osudu: Viz ta'maral'ailen.
snílek: Viz nadání.
Srdce Kamene: Viz Callandor.
srdečník: Nezničitelná substance vytvořená během věku pověstí. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit. Jiný název pro cuendillar.
starý jazyk: Jazyk, jímž se hovořilo ve věku pověstí. Obvykle se předpokládá, že se mu naučí všichni urozenci a vzdělanci, ale vět-šina zná jen pár slov.
stoletá válka: Rada překrývajících se válek mezi neustále se mě-nící-mi spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bo-jem o jeho říši. Trvala od SR 994 do SR 1117. Válka vylidnila vel-ké

části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého moře k Velké Morně. Ničení dosáhlo takových rozmě-rů, že se do současnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Velká říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vy-tvořily současné státy. Viz též Jestřábí křídlo, Artuš.
stovka rytířů: Sto mužů Aes Sedai, ve věku pověstí jedněch z ne-jmocnějších lidí, kteří pod vedením Luise Therina Telamona pro-vedli poslední útok, jímž byla ukončena válka Stínu a Temný byl opět uzavřen do vězení. Protiútok Temného poskvrnil saidín. Stov-ka rytířů zešílela a nastalo Rozbití světa. Viz též Čas šílenství; Roz-bití světa; pravý zdroj; jediná síla.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jediné sí-ly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravo-vání, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku, a schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Spojení jí ne-prozradí, jak daleko strážce je, ani kterým směrem. Zatímco větši-na adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jed-noho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může při-poutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provede-no i proti jeho vůli. Co z tohoto spoje-ní získává Aes Sedai, je peč-livě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.
stromový zpěvák: Ogier, který má schopnosti zpívat stromům (nazý-vá se to "stromová píseň"), buď aby je vyléčil, nebo aby jim po-mohl růst a vzkvétat, nebo aby ze dřeva mohl vytvořit předměty, aniž by strom poranil. Předměty takto vyrobené se nazývají "výzpěvné dře-vo" a jsou vysoko ceněny. Zůstalo jen velmi málo ogierů, kteří jsou stromovými zpěváky. Zdá se, že toto nadání postupně mizí.
šedý muž: Osoba (muž či žena), která se dobrovolně vzdala své duše, aby se mohla stát zabijákem ve službách Temného. Šedí muži vy-padají velice obyčejně, takže si jich ostatní lidé nevšimnou, dokud není pozdě. Většina šedých mužů jsou vskutku muži, ale menší po-čet tvoří ženy.
Šej'tan: Viz Temný.
ta'maral'ailen: Ve starém jazyce "síť osudu". Velká změna ve vzoru věku, soustředěná kolem jednoho či více lidí, kteří jsou ta'veren. Viz též vzor věku; ta'veren.
Tanreall, Artuš Pendrag: Viz Jestřábí křídlo, Artuš.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Valer-ský roh.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nitky osu-du, dokonce snad VŠECHNA vlákna osudu, aby vytvořilo síť osu-du. Viz též vzor věku.
tazatelé: Řád uvnitř dětí Světla. Jeho členové hodlají objevit pravdu polemikami a odhalováním Temných druhů. Obvykle při vy-šetřo-vání používají útrpné právo a obvykle zastávají názor, že pravdu již stejně znají, je jen třeba, aby se k ní oběť přiznala. Tazatelé si říka-jí ruka Světla, ruka, která vyhrabe pravdu, a občas jednají tak, jako by byli zcela odděleni od dětí a rady pomazaných, která dětem ve-lí. Hla-vou tazatelů je hlavní inkvizitor, jenž sedí v radě pomaza-ných. Ve znaku mají krvavě rudou pastýřskou hůl.
Tear: Stát na břehu Bouřlivého moře. Též hlavní město tohoto státu a velký mořský přístav. Zástavou Tearu jsou tři stříbrné půlměsí-ce na děleném červenozlatém poli. Viz též Tearský Kámen.
Tearský Kámen: Velká pevnost ve městě Tear, o níž se tvrdí, že by-la postavena krátce po Rozbití světa, a to s použitím jediné síly. Bezpočtukrát byla obléhána, ale vždy bez úspěchu. O Kameni se dva-krát zmiňují Dračí proroctví. Jednou se v nich praví, že Kámen ne-padne, dokud nepřijde lid Draka. - Na jiném místě stojí, že Ká-men nepadne, dokud Drak nesevře Meč, jehož se nelze dotknout, Callan-dor. Někteří lidé věří, že proroctví počítají s odporem vzne-šených pánů k jediné síle a s tairenských zákonem, který zakazuje usměrňo-vání. Přes tento odpor je v Kameni uloženo značné množ-ství an'grialů a ter'angrialů, dokonce snad větší než vlastní Bílá věž. Tato sbírka byla podle některých nashromážděna, aby byla umenšena sláva vlastnictví Callandoru.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
Tel'aran'rhiod: Ve starém jazyce "neviděný svět" nebo "svět snů". Svět spatřovaný ve snech, o němž kdysi dávno lidé věřili, že proni-ká a obklopuje všechny možné světy. Na rozdíl od jiných snů, co se stane živým bytostem ve světě snů, je skutečné. Rána, utržená v tomto světě, zůstane i po probuzení, a ten, kdo tam zemře, se již ne-probudí.

temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného a věří, že získají veli-kou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobodí z vězení.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'tana. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v oka-mži-ku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z té-to věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a ko-nec věku pověstí.
Temný, pojmenování: Vyslovení pravého jména Temného (Šej'tan) přiláká jeho pozornost a nevyhnutelně přivolá přinejlepším neštěs-tí, přinejhorším pohromu. Z toho důvodu se používá mnoho eufemismů, mezi nimi Temný, Otec lží, Oslepitel, Pán hrobů, Noční pastýř, Zhouba duše, Jedovatý jazyk, Děs, Spalovač trávy a Prašivec. O tom, kdo na sebe očividně přivolal smůlu, se často říká: "po-jmenoval Temného".
ter'angrial: Pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na rozdíl od angrialu a sa'angrialu, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňo-vat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila.
Tigrain: Jako dědička Andoru se provdala za Taringaila Damod-reda a povila mu syna Galadedrida. Její zmizení v roce 972 NE, krátce poté, co se její bratr Luc ztratil v Morně, vedlo v Andoru k zápasu o nástupnictvi a v Cairhienu způsobilo události, které nakonec ved-ly k aielské válce. Ve znaku měla ženskou ruku držící stonek růže s trny a stříbrným květem.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mo-hutní postavou, nesmírně zuřiví, jsou pokřivenými křiženci lidí a zví-řat. Dělí se do jakýchsi kmenových tlup, z nichž nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhai'mon, ko'bal. Od přírody zlotřilí, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Jsou nesmírně lstiví a nelze jim věřit, leda jsou-li k něčemu nuceni strachem.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 1000 PR, a trva-ly více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněné. Všech-ny záznamy jsou pouze útržkovité.
Tuatha'ani: Toulavý lid, také známi jako Cikáni či Kočovný lid, žijí-cí v jasně obarvených povozech a řídící se naprosto mírumilovnou filozofií, nazývanou Cesta listu. Věci, které Cikáni spraví, jsou čas-to lepší než nové. Patří mezi pár lidí, kteří mohou překročit Aielskou pustinu bez toho, aby byli obtěžováni, protože Aielové se jim důsled-ně vyhýbají.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která mů-že usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla uti-šena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se jej dotknout. - Provádí se jen zřídkakdy, takže novicky se musejí naučit jména a zločiny všech žen, na nichž kdy bylo provedeno.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Hledání rohu. Roh by měl být schopen povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stí-nem.
válka Druhého Draka: Válka vedená proti falešnému Draku Gu-airu Amalasanovi (939-43 SR). Během této války se vynořil mladý král jménem Artuš Tanreall Pendrag, později známý jako Artuš Jes-třábí křídlo, a dosáhl ohromné moci.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Též známa jako válka síly, zakončila věk pověstí. Začа-la krátce po pokusu osvobodit Temného a brzy se rozšířila po celém světě. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na vál-ku, byla znovu objevena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný a jediná síla byla používána jako zbraň. Válka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věz-nice. Viz též stovka rytířů; Drak.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere ženský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání poča-sí, jakož i pro zdravý rozum. - Postavení značící velkou zod-povědnost a pravomoce, jak skutečné, tak mlčky předpokládané. Všeobecně stojí na roveň starostovi, ale v některých vesnicích sto-jí nad ním. Na rozdíl od starosty je volena na celý život a jen zce-la výjimečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Je téměř tradicí, že se sváří se starostou. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moudrá žena, učitelka nebo moudrá.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Do-ba, kdy Aes Sedai prováděly zázraky, o

nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu zcela ovládaná Tem-ným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stí-nu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Tem-ného tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
velká hra: Viz daes dae'mar.
Velké hledání Valerského rohu: Cyklus příběhů soustředěných ko-lem pověstného pátrání po Valerském rohu, odehrávajících se v le-tech mezi koncem trollockých válek a začátkem stoleté války. Je-li vyprávěn úplně celý, může vyprávění zabrat mnoho dní. Viz též Va-lerský roh.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, kdy začal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají povýšit mezi přijaté novic-ky Aes Sedai.
Verin Mathwin: Aes Sedai z hnědého adžah.
výzpěvné dřevo: Viz stromový zpěvák.
vznešení páni Tearu: Jednají jako rada. Vznešení páni Tearu jsou vládci státu Tear, který nemá ani krále, ani královnu. Jejich počet není přesně dán a během let se měnil od dvaceti na pouhých šest. Ne-plést s pány země, což jsou níže postavení tairenští páni.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru věku, čas-to nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho které-ho věku. Viz též ta'veren.
výzpěvné dřevo: Viz stromový zpěvák.
Zabijáci stromů: Aielské jméno pro Cairhieňany, vždy vyslovo-vané s hrůzou a odporem.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku po-věstí, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Podle jak pověstí, tak útržků zá-znamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věznice zno-vu uzavřena. Jejich jména - mezi nimi Lanfear, Be'lal, Sammael, Asmodean, Rahvin a Izmael - se stále používají ke strašení dětí.
Zrádce naděje: Viz Izmael.